

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

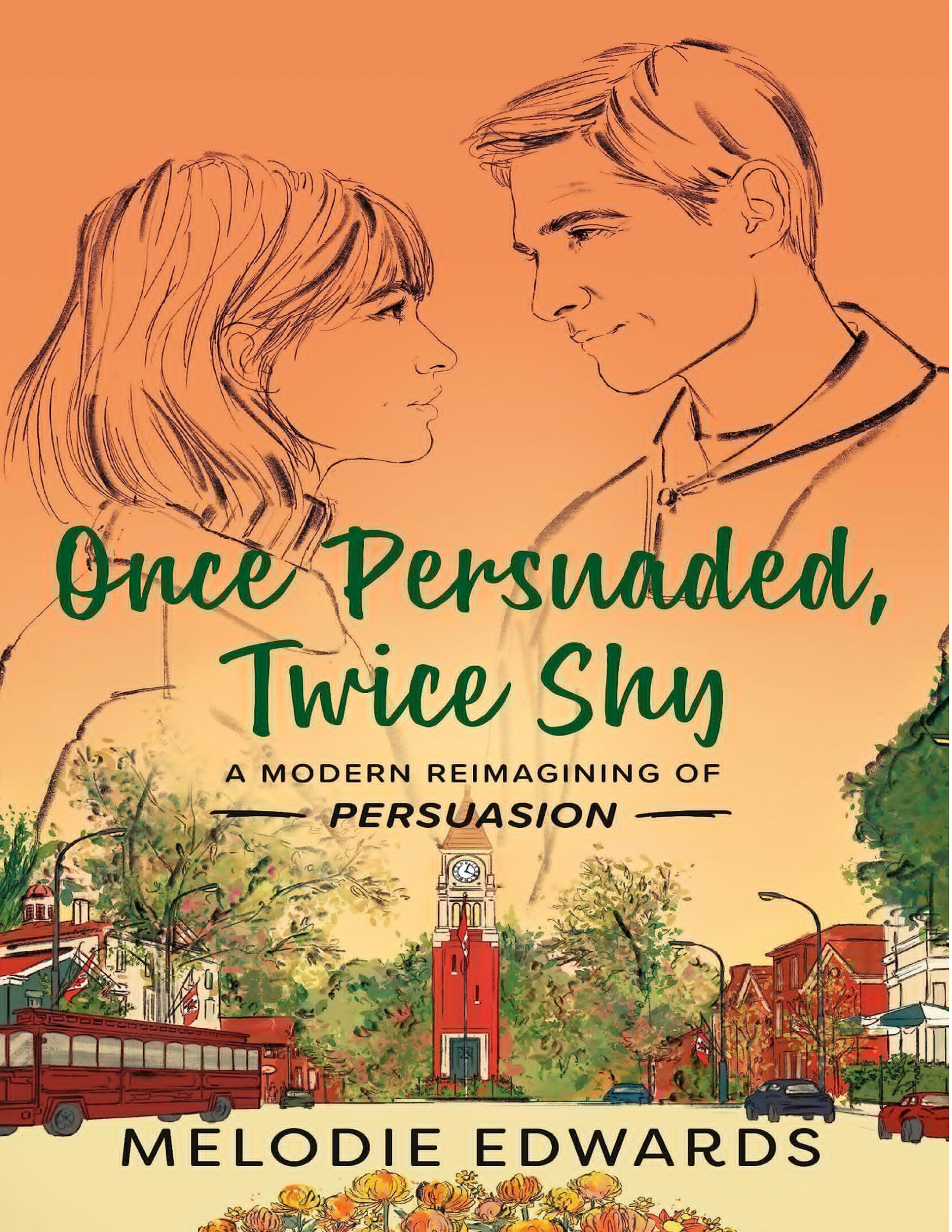
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Once Persuaded, Twice Shy

A MODERN REIMAGINING OF
PERSUASION

MELODIE EDWARDS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Övgü için
Bir Kez İkna Edildim, İki Kez Utandım

"Zeki, ateşli ve komik *Bir Kez İkna Edildim, İki Kez Utangaç* ihtiyacım olduğunu bilmediğim *İkna*'nın yeniden anlatımı. Zeki Anne'e ilk sayfada aşık oldum ve bir daha asla arkama bakmadım. Son derece büyüleyici!"

-Lynn Painter, *The Love Wager* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Jane Austen'in *İkna*'sı, yetenekli, iç gözlemci kahramanı ve bunca yıldır onun için bir meşale taşıyan sessiz romantigi ile çok sevilir ... ve Melodie Edwards, mükemmel modern yeniden anlatımında da aynısını sunuyor. *Bir Kez İkna Edilen, İki Kez Utangaç*, Anne'in kendi hayatını yaşamayı öğrenmesini desteklemenizi, kaçıp giden Ben Wentworth ile en ufak bir etkileşiminde *her şeyi* anlamanızı ve tiyatro aşığı bir kazın maskaralıklarına gülmenizi sağlayacak. Bayıldım!"

-Alicia Thompson, *Seri Katiller Zamanında Aşk* kitabının çok satan yazarı

"Melodie Edwards klasik bir masala getirdiği bu taze ve özgün yorumla beni baştan sona büyüledi. . . . [Küçük kasaba eğlenceleri çok keyifli ve gerilim dolu, yavaş ilerleyen ikinci şans romantizmi beni kendimden geçirdi. Okuyucular, zeki ve özverili Anne'in kaçıp giden Ben'e geri dönüş yolunu bulmasını destekleyecek ve ailesiyle arasına sınırlar koymayı ve hayatını geri almayı öğrenirken onu alkışlayacaklar."

-Meredith Schorr, *As Seen on TV* ve *Someone Just Like You* kitaplarının yazarı

"Jane Austen'in *Parks and Rec* ile buluştuğu bu keyifli ikinci şans romanı, kalp ve küçük kasaba cazibesiyle dolup taşıyor. Melodie Edwards'ın büyüleyici yeniden kurgulaması, olağanüstü ilginç yardımcı karakterleriyle okuyucuların Anne'in Ben'e geri dönüş yolunu bulması kadar kendini bulmasını da desteklemesini sağlayacak ve muhtemelen Niagara-on-the-Lake'e bir gezi planlamak isteyecekler! Rahatlamak ve aşık olmak için mükemmel bir kitap."

-Holly James, *The Déjà Glitch* kitabının yazarı

"Komik yardımcı karakterler ve tatmin edici bir derinlikle . . . Edwards klasiğe sadık kalırken onu ustalıkla modernize ediyor ve ben "O Kişi "yi elinizden kaçırdığınıza pişman olduğunuzda neler olduğunu anlatan bu yepyeni ve eğlenceli hikâyenin içine düşmeyi çok sevdim."

-Sierra Godfrey, *İkinci Şans Otel*'nin yazarı

Övgü için *Jane & Edward*

"Anında sürükleyici ve son derece büyüleyici. Başından sonuna kadar kendimi gülümserken (bazen gözyaşları içinde) buldum. Bu seksi, komik, keskin romantik komedi tüm yıl boyunca okuduğum en iyi kitaplardan biri. Melodie Edwards, klasik *Jane Eyre*'e birinci sınıf, modern bir yorum getiriyor, Charlotte Brontë'nin kendisinin bile gözlerini kamaştıracak kadar lezzetli bir romantizm."

-Lori Nelson Spielman, *The Star*- kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Toskana'nın Çapraz Kız Kardeşleri

"Melodie Edwards'ın ilk romanı *Jane & Edward*, keskin zekâsı, hınzırca komikliği ve dokunaklı dokunuşuyla beni baştan çıkardı. Nadiren bir romanın sonucuna bu kadar bağlı kalmışımdır. Bu kesinlikle okunması gereken bir kitap!"

-Jenn McKinlay, *Summer Reading* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Melodie Edwards'ın *Jane Eyre*'i esprili bir şekilde yeniden canlandırması, bize orijinalinden bile daha sevimli olan mükemmel bir kahraman sunuyor.

.....Bu kitap yürekle dolup taşıyor; aklınızdan çıkmayan karakterler ve hayat ve aşk hakkında zekice, zamansız içgörüler."

-Ashley Winstead, *Erkek Arkadaş Adayı* kitabının yazarı

"Gelecekteki diğer yeniden anlatımlar için çıtayı inanılmaz derecede yükseltecek bir başyapıt. . . . Sayısız kitap kurdunun rahatlıkla okuyacağı, iç açıcı ve büyüleyici bir hikâye."

-The NerdDaily

"Sevilen klasik romana neşeli bir saygı duruşu."

-Danielle Jackson, *The Accidental Pinup* kitabının yazarı

"Hepimizin özlemini çektiği Jane'i sunuyor; hepimizin bayılacağı, son derece modern, pragmatik ve komik bir kadın kahraman. Toronto'daki ünlü bir hukuk firmasının acımasızca komik ekosisteminde geçen *Jane & Edward*, işyeri ilişkilerinin inceliklerini ve kendine has özelliklerini ve dünyada kendi yolunuzu çizmenizi sağlayan sofistike, seksi ve komik bir yeniden anlatım."

-Jessica Martin, *For the Love of the Bard* kitabının yazarı

"Edwards'ın ilk kitabı, hem Brontë hayranlarını hem de çağdaş romantizm okurlarını memnun edecek bir yeniden anlatım."

-Library Journal

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

MELODIE EDWARDS'IN BAŞLIKLARI

Jane & Edward: Jane Eyre'in Modern Bir Yeniden Hayali

*Bir Kez İkna Edilen, İki Kez Utangaçtır: Modern Bir Yeniden Hayal
İkna*

OceanofPDF.com

Bir Kez Per  uoded,   ki Kez Jh  

M E L O D L E E D W A R D S

B E R K L E Y R O M A N C E
N E W Y O R K

OceanofPDF.com

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 by Melodie Edwards
Okuyucu Rehberi Telif Hakkı © 2024 by Melodie
Edwards

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Edwards, Melodie, yazar.

Başlık: Bir kez ikna olan iki kez utanır : İkna'nın modern bir yeniden uyarlaması / Melodie Edwards.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023016609 (basılı) | LCCN 2023016610 (e-kitap) | ISBN 9780593440797 (ticari cilt) | ISBN 9780593440803 (e-kitap)

Konular: LCSH: Austen, Jane, 1775-1817--Parodiler, taklitler, vb. | LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar. | Türev eserler. Sınıflandırma:

LCC PR9199.4.E356 O53 2024 (basılı) | LCC PR9199.4.E356 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20230720

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023016609> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023016610> adresinde mevcuttur

İlk Baskı: Şubat 2024

Kapak tasarımı Sarah Oberrender Kapak
illüstrasyonu Emma Leonard

Kitap tasarımı Kristin del Rosario tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-
kitap için uyarlanmıştır: Yapraklar © Tatyana Pavlovets/Shutterstock.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.3_146336052_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)

[Melodie Edwards'a Övgüler](#)

[Melodie Edwards'ın Başlıkları](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Yazarın Notu](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Onaltı Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onbeşinci Onuncu](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onyedinci](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)
[Yirminci İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Yirmi Birinci](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Dördüncü Beşinci Yirmi](#)
[Bölüm Yirmi Yedinci](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür Okuyucu](#)
[Rehberi](#)
[Tartışma Soruları Yazar](#)
[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

*Kitap raflarını ve kitapları evimizin mimarisi yapan
anneme sevgilerimle*

OceanofPDF.com

Sevgili okuyucu,

". . . onun rahatlığı her zaman yol vermektir - o sadece Anne'di."

Bu küçümseyici "sadece Anne" ifadesi, 1817 tarihli *Persuasion* romanının kahramanı Anne Elliot ile tanışma şeklimizdir; Anne'in ailesi ve kitaptaki oyuncuların çoğu da ona unutulmaya yüz tutmuş bir duvar kağıdı gibi davranır.

Jane Austen'in en zeki ve sofistike kadın kahramanlarından biri için oldukça cesaret kırıcı bir açılış. Ancak romanı sayısız kez yeniden okuduğumda, bu yeniden canlandırmayı planlarken, uyumlu, bastırılmış, zamanından önce yaşamış Anne'in ötesine, altındaki inanılmaz derecede yetkin kadına baktım. Orijinal romanda, ailesinin borcuna karşılık etkili bir bütçe hazırlayan Anne, ayrılmadan önce Kellynch malikânesindeki hizmetçiler ve kiracılarla ilgilenen Anne, yaralı yeğeniyle ilgilenen ve doktoru çağıran , Mary ve diğerlerinin şikayetlerini diplomatik bir şekilde yatıştıran Anne ve Louisa Musgrove'un kazasından sonraki kritik anlarda donup kaldıklarında herkesi öncelik sırasına koyan, hareket eden ve yönlendiren Anne.

". . hiç kimse Anne kadar düzgün, Anne kadar yetenekli olamaz!" diyor Yüzbaşı Wentworth, romanın yarısına geldiğimizde ve *bu* belki de kahramanımızla ilgili en doğru değerlendirme.

Romanımda öne çıkarmak istediğim 'in bu versiyonuydu; modern bir kadına tanınan fırsatlardan yararlanabilen ve Elysium Tiyatro Festivali'nin yöneticisi, belediye meclisi üyesi, akıl hocası ve patron Anne Elliot olarak ortaya çıkabilen Anne'in bu versiyonu. Güçlüdür ama yine de güçsüzdür, çünkü tüm rağmen o ölümcül kusurunu korumaktadır - sadece başkalarına faydalı olma becerisiyle tanımlanmakta ve değer görmektedir, artık ailevi sorumlulukları kadar mesleki sorumluluklarının da yükü altındadır. Bu örtünün altından çıkmak neye ?

sorumluluk? Kontrolünün, seçimlerinin ve sınırlarının bir kısmını geri alırken, kurtarmaya değer işlerini ve ilişkilerini nasıl koruyabilir?

Once Persuaded, Twice Shy'ı yazarken keşfetmek istediğim konular bunlardı; on dokuzuncu yüzyılda olduğu kadar günümüzde de kadınları ilgilendiren konular ve şu gibi sorular: Anne, Wentworth'u ilk seferinde reddetmekte ve ikisinin de büyümesine izin vermekte haklı mıydı? Bir ilişkiyi değerlendirirken kalp ve akıl arasında nasıl denge kurulabilir? Herhangi biri bir ilişkiyi gerçekten dışarıdan anlayabilir mi ... hayatı değiştirecek tavsiyeler verecek kadar?

Ve belki de biz Austen'cılar için en önemlisi, *Persuasion*'un hangi film uyarlaması en iyisidir?

Modern zamanlara aktarılması daha zor olan şey ise bu romantizmin koreografisiydi - Wentworth ve Anne'i her zaman yakın ama yine de ayrılmış halde nasıl tutabilirdim? Wentworth'un orijinal romandaki küçük sessiz ilgi ve empati eylemlerini - Anne'i bir arabaya yerleştirmek, onu yaramazlık yapan yeğeninden kurtarmak, kazadan sonra liderliğini desteklemek - modern dile nasıl çevirebilirdim? Regency döneminin kısıtlamaları olmadan, iki başrol oyuncunuz bırakın birbirleriyle konuşmayı, göz teması bile kuramazken bir aşk hikayesi nasıl işleyebilir? Ben de işin içine bir balkabağı festivali, bir Taylor Swift çalma listesi, çılgın bir asistan, daha da çılgın bir kaz ve Anne ile Wentworth'u dans ettirmek için aklıma gelen her şeyi kattım, ta ki sonunda Anne Elliot uzun zamandır hak ettiği mutlu sona kavuşana kadar.

Okuyucu, umarım beğenirsiniz.

Melodie Edwards

Not: En iyi film uyarlaması için oyum ITV 2007 versiyonuna, merak eden varsa diye.

Not: Yapım editörüm (bu incelerken) mükemmel bir karşı argüman ortaya koydu: Ciarán Hinds.

OceanofPDF.com

(Daire giymeye devam etmeliydi.

Anne birkaç yıl önce kendisi için katı bir kural koymuştu. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla dolaşmanın ona otorite ve belki de baldırlarını belirginleştireceğini düşünmüştü. İkisi de olmadı. Ayaklarını ağrıttı ve tasarım ayakkabılarını mahvetti.

Louboutin'lere asla böyle davranılmamalı.

Bu yüzden bir kural koydu. Gün boyunca, ofisinden gişeye, kulise ve lobiye aceleyle gitmesi gerektiğinde düz ayakkabılar. Akşamları, gösteriden hemen önce, son dakika panikleri, eksik aksesuarlar, sarhoş VIP konuklar ve işitme cihazlarını bir koltuğun arkasına düşüren yaşlı yer göstericilerin kasırgası onu koştururken düz ayakkabılar.

Ve ancak ondan *sonra*, belki üçüncü perde civarında, ofisine geri dönecek, makyajını tazeleyecek, kokteyl elbisesini giyecek ve düz ayakkabılarını topuklularla değiştirecekti. Sonra son perde açıldığında lobide hazır ve nazır olacak, şampanya kadehleri dolaşırken müşterileri selamlamaya ve Elysium Tiyatro Festivali'nin yönetici direktörü olarak konuşmasını yapmaya hazır olacaktı.

Bu akşam sahte bir güvenlik duygusuna kapılmıştı. Her şey çok sorunsuz ilerliyordu.

Ve şimdi -ve bu saçmalıkla uğraştığına gerçekten inanamıyordu- ofisinden kulise doğru yürüyor/koşuyordu, dar-

Etekli elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabıları her adımını kısaltırken, asistanı Emmie yanında koşturuyor, dakikada bir mil konuşuyor, başrol oyuncularının neden aniden soyunma odasının perili olduğuna ikna olduğunu açıklamaya çalışıyor, bale ayakkabıları içinde zar zor terliyordu. Akıllı kız.

". . ve dün geceki hayalet turundan sonra onu öğle yemeği için Angel Inn'e götürdüler ve turistleri mahzene indirmeyi ve onlara tüfek topu izleri olan orijinal eski kirişleri göstermeyi ve orada ölen Yüzbaşı Butler'ın hayaletinden bahsetmeyi nasıl sevdiklerini biliyorsunuz ve ondan sonra onu öğleden sonra tarihi savaş canlandırmaları yaptıkları Fort George'götürdüler. . ."

Anne yüzünü buruşturdu. "Kaledeki okul gezilerine ilişkin iki üzücü rapor ve şimdi de bu. Colonial Williamsburg'a gittiklerinde kimse çıldırmıyor; neden bunu modelimiz yapamıyoruz?"

Elysium Tiyatro Festivali'nin merkezini oluşturduğu Niagara-on-the-Lake kasabası, Ontario Gölü kıyıları ile Niagara Nehri'nin ağzı arasında ve ünlü Niagara Şelaleleri'nin aşağısında yer alıyordu. Karakteri, yıl boyu süren küçük kasaba yaşamı ile mevsimlik eğlence alanının kafa karıştırıcı bir karışımıydı; birkaç kaplıcaya, bir golf sahasına, butik alışverişe, romantik otellere ve çevredeki sayısız hektarlık şarap imalathanelerine sahipti. Aynı zamanda çok kuşaklı çiftçilere ve küçük işletme sahiplerine, bir traktör festivaline, geçen yüzyıldan kalma sevilen bir ana caddeye ve yerel halkın sıkça kullandığı kilometrelerce uzunluktaki yürüyüş parkurlarına da ev sahipliği yapıyordu. Yeni dünyaya yerleşen Avrupalı öncüler için erken bir yerdi ve on sekizinci, on dokuzuncu ve yirminci yüzyıllardaki yolculuğundan kalan, modern şehirlerde olduğu gibi temizlenmemiş, ancak yerel bar, adliye binası veya askeri mezarlık olarak hala ayakta duran birçok kafa karıştırıcı kalıntıya sahipti. Kasaba, Amerikan sınırına olabildiğince yakın bir konumdaydı ve 1812 yılındaki meşhur ve kanlı savaşa ev sahipliği yapmıştı: Amerikan tarafındaki Niagara Kalesi ve Kanada tarafındaki George Kalesi, bir zamanlar İngilizler tarafından yönetilmişti ve hala ayakta duruyorlardı; taş, ahşap ve çimen yapıları nehrin karşı kıyısından eski düşmanlarına yorgun bir şekilde bakıyordu.

Tarih bu canlı tarihi kasabayı canlandırmak için kullanmak istemesi övgüye değerdi. Turistleri ve ziyaretçileri korkutmaları

aktörler pek de sevimli değildi. Tıpkı iki yıl önce - Anne'e göre aynı derecede kötü düşünülmüş - tiyatro bahçesindeki gölete Kanada kazlarını yeniden getirme fikirleri gibi. Şimdi de sanki ilkel bir amaçmış gibi tiyatronun cam kapılarına dalıp çıkan bir deli kazları vardı. Bir keresinde içeri girmeyi başarmış, doğruca bara doğru viyaklamış ve kafasında martini şişesiyle çılginca çırpınmaya başlamıştı ki Emmie ona Double-Oh-Goose adını verdi. Anne *bu* durumla ilgilenmeleri için onları çağırdığında tarih derneği gizemli bir şekilde ortada yoktu.

Şimdi onlara karşı duyduğu hayal kırıklığını bastırdı. "Yarın için bir not al: Tarih Derneği'nden Profesör Davis'i ara ve ..."

"Ona kovulduğunu ve bir daha bu kasabada çalışamayacağını söyle!" Emmie zevkle araya girdi.

"Bunu kesinlikle yapmayın; kimseyi kovmuyoruz." Emmie'ye akıl hocalığı yapmaktan gerçekten hoşlanıyordu ama kızın kana susamışlığı anlaşılır gibi değildi. *Bugünlerde işletme okulunda ne yapıyorlardı, sürekli House of Cards mı izliyorlardı?*

"Lütfen *kibarca* Profesör Davis'ten sesini çok ama çok isteyin. Ve eğer doktorası ve gerçekçilik hakkında konuşmaya başlarsa, ona kibarca benim de bir belediye meclisi üyesi olduğumu ve yıllık fonunu müzakere ederken turistleri korkutmanın bir aleyhte olarak kabul edileceğini hatırlatabilirsiniz. Birlikte çalışman gereken birini asla tehdit etme, Emmie; sadece çıkarlarının nerede yattığını nazikçe hatırlat."

Ofis sütlerini sahne arkası labirentinden ayıran ağır çift kapıyı iterek geçtiler; Anne, kırılacak ince bir stiletto arayan çelik ızgaralı bir geçitten geçerken dikkatli adımlarla ilerledi ve duvarları sesi engellemek için halı kaplı birkaç kıvrımlı koridordan geçti. Bir köşede bir panel soyulmaya başlamıştı; Anne yapım ekibi için zihnine bir not düştü.

Sessizlik ve karanlık, üst düzey soyunma odalarını birbirine bağlayan bir ön odaya çıkmadan önce onları sardı ve orada *Macbeth*'in oyuncu kadrosunun yarısını, yıldız bir diva performansını izlerken bir araya gelmiş buldular.

"Menajerimle konuşmak istiyorum!" Başrol oyuncusu Michelle Cranston, "Dışarı, lanet olası yer!" monoloğuna hazırlanmak için ellerini yeni kırmızı boyaya batırmış, feryat ediyordu. "Bu şekilde çalışamam!"

"Ama *onu* kovabiliriz, değil mi?" Emmie nefesinin altında sordu.

Keşke, diye düşündü Anne.

Sanat yönetmeni Choi, bir kılıfın yanında durmuş, sanki Lady Macbeth olması gereken kişi oymuş gibi ellerini ovuşturuyor, hasta ve solgun görünüyordu. Birnam Ormanı'nın ağaçlarından birkaçı, onları tutan sahne elleri kıs kıs gülerken yakınlarda titriyordu.

Macduff, Duncan ve Malcolm sinirli görünüyordular, Macbeth ise etkisiz bir şekilde Michelle'i susturmaya ve onu sahnenin solundaki başlangıç yerine götürmeye çalışıyordu. Diğer İskoç savaşçılar da ilgiyle izliyorlardı; içlerinden biri eteğinden cep telefonunu çıkarmış mesaj yazıyordu. *Topluluk oyuncularını sahnede yanlarında cep telefonu bulundurmamaları gerektiğini bilmeliydi*; Anne sahne amirine bir not verdi.

Doğru. Bu açıkça kontrolden çıkmak üzere olan bir felaketti. Omuzlarını dikleştirdi ve içeri daldı.

"Michelle, biraz durup sakinleşmeni istiyorum." Anne'in ses tonu sert ama yatıştırıcıydı.

"Bayan Elliot!" Sanki Anne onu sahneye geri tekmelemeye gelmek yerine kurtarıcısı olmaya gelmiş gibi rahatlamış bir hareket yaptı. "Az önce soyunma odamdaydım ve korkunç bir gıcırdama ve inleme sesi duydum ve büyük bir patlama oldu. . ."

Michelle acılı ellerini salladığında, kokteyl elbisesi korkunç kırmızı lekeli bir kaderden kıl payı kurtulurken Anne ince bir adım geri çekildi.

"Michelle, o sesler borulardan geliyordu. Bu sezonki matine prodüksiyonumuz *Singin' in the Rain*. Bir fiskiye sistemi kurduk ve borular soyunma odası duvarlarının arkasından geçirildi. Basınç zaman zaman bir patlama sesi çıkarıyor. Bunu zaten biliyorsunuz."

"O bir hayaletti."

"O bir hayalet değildi."

"Sen orada değildin. O bir hayaletti."

"Michelle. . ."

"O bir hayaletti, çünkü ayrıntılar vardı. O bir piyade eri ve muhtemelen suçlu bir atam onu savaş alanında öldürdüğü için soyunma odama dadanıyor. Bu yabancı düşmanlığı - Amerika Niagara Savaşı'nı kazandığı için bana musallat oluyor."

"Dur bakalım," dedi Banquo, kollarını deri göğüs plakasının üzerinde kavuşturarak. "Niagara Savaşı'nı kazandığınızı nereden çıkarıyorsunuz? Kanadalılar Niagara'yı 1812 Savaşı'nda kazandılar; bu yüzden şelaleyi daha iyi görebiliyoruz."

Arman, "Kanadalılar kazanmadı ve Niagara Savaşı 1814'te oldu, seni soytarı," dedi. Sahne görevlisinin simsiyah kıyafeti kırmızı parmak çizgileriyle kaplıydı. Michelle soyunma odasından hayalet çığlıkları atarak çıktığında ve âdeti olduğu üzere kendini en yakışıklı gencin kollarına attığında olay yerine ilk o gelmişti. "O zamanlar Kanadalı bile değildik. İngiltere ve Fransa savaşı ve Fransa kaybetti. Bu yüzden Quebec hala kızgın."

"1759'da Fransa'yı Niagara'dan çıkarmaya çalışmak tamamen farklı bir savaştı!"

"Hangi lanet tarih kitabını okudun sen?!"

"Biliyor musun?" Anne en makul sesini kullanarak araya girdi. "Bunun bir önemi yok. Kimin kazandığı, kimin kaybettiği ya da kimin hangi ülke olduğu önemli değil. Neden biliyor musun? Çünkü bu iki yüz yıl önceydi. İki yüz yıl önce olan bir savaşla ilgilenmiyoruz ve soyunma odanızda hayalet asker yok."

"Piyade."

"Soyunma odanızda *hayalet* bir piyade yok. Ancak, popüler TV dizisi *Law and Waiting*'in yıldızı Michelle Cranston'ın Lady Macbeth rolünde en iyi performansını sergilemesini ve Juilliard eğitiminin asla solmadığını göstermesini bekleyen beş yüz kişilik bir seyirci var."

Michelle süslendi.

Dublör Macduff, "Soluk olan bu değil," diye kıs kıs güldü.

Michelle'in yüzü kızardı.

Anne uzaktan lobinin an seslerini duydu; sahne arkasının ışıkları titredi. Perdenin açılmasına bir dakika.

İyi davranmak için daha fazla zaman yok.

Anne Macduff'a döndü ve ona en tatlı, en içten gülümsemesini verdi. "Bu konuşmaya anlamlı bir katkıda bulunmak ister misin? CSI programlarında cesedi o kadar sık oynadın ki, eminim Michelle'in televizyondan sahneye geçerken hissettiği baskıyı anlıyorsundur."

Yüzü kızardı ama hemen sustu. "Hayır, Bayan Elliot."

"Ve Michelle" -Lady Macbeth'e döndü, hala en yumuşak tonunu kullanıyordu- "elbette menajerinizi telefona çağırabiliriz ve ona soyunma odanızdaki hayaletle ilgili her şeyi anlatabilirsiniz. Ama sonra biraz zamanına ihtiyacım olacak, çünkü ne yazık ki bu sözleşme ihlalini ve bunun sezonun geri kalanı için sana ödenen avansı nasıl etkileyebileceğini konuşmamız gerekecek."

Emmie tıslayarak, "Maaş çeklerine vur," dedi. Anne kısa süreliğine gözlerini kapadı ve burnundan nefes verdi. *Yarın yine diplomasıyla ilgili bir konuşma olacaktı*; zihnine not etti.

Michelle titredi, sonra burnunu çekti ve çenesini kaldırdı. "Ben bir profesyonelim; hiçbir performansımı yarıda bırakmadım."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Anne yumuşak bir sesle. "Şimdi, yönetmeniniz stresten yere yığılmadan önce herkes yerini alsın lütfen."

Oyuncular tam ışıklar sönerken dağıldılar. Anne kolunu Choi'nin omuzlarına dolamak için hareket etti.

"Sadece nefes al ve ver. Derin nefesler. Her şey yolunda; sadece ikinci yarı kaldı. Bu hafta boyunca ayakta alkışlandınız, bu gece bir tane daha ve sonra gelip salonda bana katılacaksınız ve bol bol şarap içeceksiniz, tamam mı?"

Choi zayıf bir gülümseme verdi. "Teşekkürler Anne. Seni almak için Emmie'yi aramak zorunda kaldığım için üzgünüm. İdare etmem gerektiğini biliyorum."

Anne onun özürlerini geçiştirdi. "Bu konuda endişelenme bile. Seni yeteneğin için işe aldım. *Ben* sorun çözmek için buradayım. Dört yıldır Elysium Tiyatrosu'nun, üç sahnenin ve tüm bitişik programların idari direktörlüğünü yapıyorum." Bir adım geri çekildi.

Kriz önlendiğine göre artık lobide. Atılmış plastik bir kılıcın ucu ayakkabısının yan tarafını sıyırdı ve ardında deri bir çizik bıraktı. Yüzünü buruşturmamak için elinden geleni yaptı.

"Benim işim bu."

OceanofPDF.com

(Tam da tahmin ettiği gibi ayakta alkışlandı. Anne kapalı kapıların ardında, sessiz lobinin kadifemsi kozasında duruyordu,

Sadece garsonların bardakları doldururken çıkardığı yumuşak tıngırtılar duyuluyordu. Coşkulu alkışların gürültüsü, yer göstericiler kapıları açmadan ve akşamın tiyatro müşterileri dışarı süzölmeye başlamadan önce yükselip alçalan hafif boğuk bir dalga olarak ona ulaştı.

Bu Anne'in gösteri zamanıydı.

"Bay ve Bayan Lightbourne, bu akşam sizi görmek çok güzel. Gösteriyi beğendiniz mi?"

"Delia, seni bu yıl tekrar aramızda görmek harika. Geçen yaz kocanızın vefatını duyduğumuzda çok üzüldük. . . Çiçekleri aldığınıza sevindim."

"Sir Phillip, gösteriyi beğendiniz mi? Evet, yeni sanat yönetmenimiz Choi Young, inanılmaz bir yetenek. Son Broadway çalışmasından sonra onu aldığımız için çok şanslıyız. Sizi daha sonra tanıştırmalıyım."

"Jason, seni tekrar görmek güzel. Bu da arkadaşınız mı? Evet, personelimiz şampanya ile dolaşıyor, ancak elbette bar açık ve çok yetenekli barmenimiz size o içkiyi hazırlayacaktır Pardon? Hayır, eski eşiniz bu akşam biletini kullanmayı reddetti."

"Lilian, seni görmek çok güzel ve elbisen muhteşem! Sakın bana yine couture olduğunu söyleme, böyle bir elbiseye asla sahip olamayacağımı bilmek kalbimi kıracak.

o."

Burada dirseğe nazık bir dokunuş, orada zarif bir gülümseme. Anne, daha önceki aceleciliğinden eser kalmamış bir zarafet ve duruşla, koreografisi iyi yapılmış bir dansçının tüm zarafetiyle katılımcılar arasında dolaştı. Dolaşan müşterileri selamladı, nazıkçe tanıştırmalar yaptı ve bir içkinin yeniden doldurulması gerektiğinde veya konuğun ayıklığına bağlı olarak ihmal edilmesi gerektiğinde garsonlara kurnazca işaret etti.

Anne'in annesi dört yıl önce vefat ettiğinde ve festivalin icra direktörlüğü görevi boş kaldığında, yönetim kurulu bu görevi Anne'e verme konusunda tereddüt ve telaş yaşamıştı. Bunca yıldır festivali hep bir Elliot'ın yönetmiş olması kaçınılmazdı. Elliot'ların Niagara-on the-Lake'in ilk ailelerinden sayıldığı ve kasabanın mülklerinin çoğuna sahip oldukları tartışmasızdı. Anne'in niteliklerinin mükemmel olduğu, birinci sınıf bir üniversiteden MBA ve ticaret lisans diploması ile sanat yönetimi yan dal diploması olduğu tartışılmazdı. Yirmi sekiz yaşında, narin görünümlü ve yumuşak sözlü olması, içki içmemesi ve golf oynamaması bir şekilde

-Anne'in de farkına varacağı gibi, üstesinden gelinemez bir hatalar silsilesi.

Beş yönetim kurulu üyesi o Haziran ayında konferans masasının etrafında oturmuş, ona anlatırken yüzlerindeki kendini beğenmiş gülümseme hiç değişmemişti.

Anne toplantıya, işi geleneklere ya da adam kayırmaya dayanarak almayı beklemediğini kanıtlamak için hazırlıklı gelmişti. Özgeçmişini, tiyatroların mali durumuyla ilgili notlarını ve daha geniş bir pazarı nasıl ele geçirebileceğine dair iş tekliflerini özenle hazırlamıştı ve kanser teşhisi konduğundan beri annesinin günlük işlerini giderek daha fazla üstlendiğinden ve bir süredir fiilen bu işi kendisinin yaptığından bahsetmeyecekti.

Biraz muhalefet bekliyordu. Golf oynamadığı ve içki içmediği takdirde, platin düzeyindeki bağışları ve sezonluk bilet alımlarıyla festivalin devam etmesine yardımcı olan kır saçlı seçkin müşterileri nasıl memnun edebileceğine dair bir söylev beklemiyordu.

Anne gerçekten de kadar aptalca bir şey yüzünden işini kaybetmeyi aklının ucundan bile geçiremezdi. Bu yüzden kibarca onlarla mücadele etti. O

kibarca onlarla savaştı. "Tüm saygımla, *beyler*" onlarla dövüştü.

Sonunda, işi almasına ve başarısız olmasına izin vermenin muhtemelen ona hayır demekten daha az çaba gerektirdiği sonucuna vardılar.

Neredeyse kazanmak gibi hissettirdi, yani her neyse. Yeterince yakındı.

Ve başarısız olmayı reddetti. Festival gelişirken, yeni yetenekler sahneyi doldururken ve yeni seyirciler koltukları doldururken bile, hayal kırıklığına uğrayabileceği yolları asla unutmadı. Uzun saçlarını şık ve profesyonel bir topuz haline getirdi. Muhafazakar kokteyl elbiseleri aldı, annesinin inci ve elmas taktı (Holly Golightly kırk yaşından önce elmas takmanın rüküşlük düşünebilirdi, ama o zaman amacı Anne'inki gibi ağırbaşlı ve yaşlı görünmek değildi), golf terimlerini öğrendi, hiç içki içmediği gerçeğini sakladı ve tek gösterişini Louboutin'lerinin kırmızı tabanıyla sınırladı.

Ve şimdi bile, dört yıl sonra, otuz iki yaşındayken, Elysium'un küçük Court Tiyatrosu'nda *Odyseia*'nın sirenlerini gerçek ev kadınları olarak hayal eden deneysel yeni bir komedi sahnelemek yerine, *Macbeth*'in geleneksel bir yorumu için VIP konuk gecesi için buradaydı. Oyunla ilgili tweetler viral olmuş ve yaz boyunca tüm biletler tükenmişti.

Ama bu da önemliydi, diye hatırlattı kendine, Sör Phillip'in telefonunda torunlarının fotoğraflarını göstermesini sabırla beklerken ve sonra ona göstermeyi başardığı tek şey takvimlenmiş ilaç programı olduğuunda devralırken. Bu onların VIP performansı ve platin seviye ve kurumsal sponsorlar ve eski sanat patronları için resepsiyonuydu. Oyuncular buna genellikle "mavi kan gecesi" derdi. Jackie Kennedy, onları duymadığını düşündüklerinde ona taktıkları isimdi. Kendine bu lakabın iyi bir şey olduğunu söylerdi.

". . . Ve avukatım mülk portföyünün çoğunu bana verdi ve bankanın onu zorla emekli etmek istediğini duydum ..." Marcia Demasque üçüncü boşanma sürecini anlatırken Anne başını salladı ve dikkatle saatine baktı.

Emmie, Marcia'nın arkasında daireler çizerek Anne'in gözüne . Anne ona hafifçe başını salladı ve Emmie de onun işaretini aldı.

"Bayan Demasque, böldüğüm için çok özür dilerim ama Anne'in konuşma zamanı geldi. Sizin için şampanyanızı tazeleyebilir miyim?"

Bayan Demasque'ın boş şampanya kadehini taşırlarken Anne, "Mükemmel zamanlama," dedi.

"O zaman başka bir kocayı daha mı dolandırdı?" Emmie sırttı.

"Zaten Makyavelist olan dürtülerinizi geliştirmek istiyorsanız, gidip ondan öğrenin. O harika bir stratejist. Bu bir şakaydı, Emmie!" Anne, genç kadının gözlerindeki düşünceli parıltıyı görünce, "Bu bir şakaydı, Emmie!" dedi.

"Biliyorum!"

Anne içini çekti ve odanın uzak tarafındaki yükseltiye çıktı. Arkasındaki tavandan tabana pencereler, akşam için ustaca aydınlatılmış güzel çimenleri ve çiçek bahçelerini sergiliyordu. Leylak çalılarının yanındaki ampullerden biri yanmıştı; peyzaj görevlilerine bir not verdi.

Kalabalığa dönerek şampanya kadehini kaldırdı ve yüzüklü işaret parmağını kadehe hafifçe vurdu. Mırıltı azalırken çıkan net çınlama sesi herkesin dikkatini çekti.

Omuzlar geriye, nefes alın ve sesinizi yansıtın.

"Herkes iyi akşamlar. Bu akşamki *Macbeth* oyununda bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Bu yıl elli sekizinci sezonumuz." Alkışların kibarca dağılmasını bekledi. "Elysium Tiyatro Festivali, *Candide*'in sekiz gösterimi ile bir yaz festivali olarak başladı. Bugün, üç tiyatrosu, yıl boyunca devam eden on prodüksiyonu ve iki yüz elli binden fazla izleyicisiyle Kanada'nın kültürel simgelerinden biri haline geldi. Ancak ne kadar başarılı olursa olsun, sanatın yürütülmesi işi, sizin gibi sanat hamilerinin desteği olmadan başarılabilir. Bu akşam burada bulunan insanlar Elysium Festivali'nin başarısının kritik bir parçasıdır. Katılımınızın devamı, festivalin mirasının gelecek nesiller boyunca devam etmesini sağlayacaktır. Elysium Festivali adına sizlere teşekkür ediyoruz. Birazdan verandanın kapılarını açacağız ve bu sezonun müzikal prodüksiyonundan orkestramızın birkaç üyesi bizim için çalacak. Lütfen gecenizin tadını çıkarın."

Kibarca bir alkış daha koptu ve Anne aşağı indi. Müzik çalarken bir iki saat daha dolaştıktan sonra geceyi sonlandırabilirlerdi - yaşlıların ağırlıkta olduğu bir kalabalığın avantajı yatma saatinin nispeten erken olmasıydı. *Odysey* dramasının açılış partisi sabahın erken saatlerine kadar sürüyordu ... ya da ona öyle söylenmişti.

"Ah, Anne, seni Fairchild'larla tanıştırmama izin ver, seninle tanışmayı özellikle istediler." Pazarlama müdürü Naomi, Anne'i dirseğinden tuttuğu gibi odanın bir ucundan diğer ucuna sürüklerken Anne de onun peşinden sürükleniyordu. "Onlar yeni para," diye kulağına tısladı, "yeni emekli oldular ve yamaçtaki o muhteşem şaraphaneyi satın aldılar."

Çok sıradan görünen bir çift: altmışlı yaşların ortalarında, güzel giyinmiş, ama belki de kalabalığın geri kalanına kıyasla biraz az giyinmiş. Bayan Demasque ışıltılı elmaslarıyla yanlarından geçip çifti bir aşağı bir yukarı süzdüğünde, gümüş kolyesini düzelterip çenesini biraz yukarı kaldırıışından karısı bunun farkındaymış gibi görünüyordu.

"Bay ve Bayan Fairchild, sizi icra direktörümüz Anne Elliot ile tanıştırayım."

Anne, Bayan Fairchild ile tokalaştı ve ardından Bay Fairchild'ın sağ kolunun bileğinin üzerinden düzgünce aşağıya doğru kıvrılmış olduğunu fark ederek, onunla tokalaşmak için hızla sol eline geçti.

"İkinizle de tanışmak çok güzel. Umarım bu akşamki gösteriyi beğenmişsinizdir."

Bayan Fairchild biraz resmi bir tavırla, "Evet, harikaydı," diye cevap verdi. "Kostümler muhteşemdi."

Anne, Bayan Demasque'ın değerlendirmesinin acısını hafifletmek istercesine, "Bu arada, elbiseniz göz kamaştırıcı; çok hoş bir renk," diye karşılık verdi. Bayan Fairchild ona bir an ihtiyatla baktı, samimiyetini tarttı, sonra rahatladı ve resmi tonunu bıraktı.

"Teşekkür ederim! Ama sahnede onca kilt giymiş genç adam varken kim benim elbiseme bakar ki?" Kadın güldü, kocası da ona dönüp sevgiyle gülümsedi ve sanki bir fırsat kolluyormuş gibi Anne ile konuşmaya başladı. "Demek tüm bu operasyondan sen sorumlusun! bir iş için çok gençsin. Bu çok

Etkileyici; bahse girerim tüm bunları sorunsuz bir şekilde yürütmek için oldukça sert olmalısınız. Eminim ailen seninle gurur duyuyordur." Burada karısı ona hafifçe dirsek attı. "Eh, benim gibi yaşlandığınızda herkesi birilerinin çocuğu olarak görmeye başlıyorsunuz," diye kendini savundu alaycı bir sırıtışla.

"Bayan Elliot, eski Kellynch Şaraphanesini satın aldığımızı söylemek istedik. Bize eskiden sizin ailenize ait olduğu söylendi ve bu gece gelmemiz için davet aldığımızda dostça bir merhaba demek istedik."

Naomi gözlerini Anne'e çevirdi, üzgündü. Belli ki mülkün önceki sahibini unutmuştu. Bayan Fairchild bu bakışı yakaladı ve kendi kaşları da ani bir endişeyle havaya kalktı. "Size sadece mülkün ne kadar güzel olduğunu ve onu ne kadar sevdiğimizi söylemek istedik ama umarım yanlış bir adım atmamışsızdır..."

"Hiç de değil," diye yumuşak bir şekilde araya girdi Anne. "Ve lütfen bana Anne deyin. Ailem bu mülkü yıllar önce sattı ve o zamandan beri birkaç el değiştirdi. Burası çok güzel bir yer ve kıymet bilen yeni sahiplerinin olmasına sevindim. Bölgeyle herhangi bir bağlantınız var mı ya da ... ?"

"Yıllar önce, yeni evlendiğimizde Niagara Şelalesi'nde balayı yapıyorduk, ama sonunda buraya geldik ve-"

Burada Bay Fairchild'ın konuşması uzaktan gelen boğuk bir viyaklama sesi ve donuk bir gümbürtüyle kesildi.

"Double-Oh-Goose geri döndü! !" Emmie, babetlerinin içinde hâlâ kıskandıracak kadar hızlı bir şekilde kayarak uzaklaştı. Anne, baş ağrısı şakaklarını sıkmaya başladığında, *yarın diplomasi ve sağduyu hakkında bir konuşma* yapacağını hatırlattı kendine.

"Ee ..." Bay Fairchild önlenemez bir sırıtışla söze başladı. "Her şey yolunda," dedi Anne sorunsuzca, profesyonel yüzüyle hala tamamen bozulmamıştı ve lobi girişini görmesini engellemek için hafifçe sağa doğru adım attı. "Burada balayı yaptığınızı mı söylüyordunuz?"

Bayan Fairchild, "Emekliliğimizin yakınlarda bir şaraphane olması konusunda hep şaka yapardık," diye ekledi.

"Ben de onayladı. Buranın iyi bir büyüme alanı ve iyi bir iş fırsatı olduğunu söyledi," diye ekledi kocası, sanki Ben'in onayı bu konudaki son sözmüş gibi.

"Benjamin en sevdiğimiz yeğenimiz," diye açıkladı Bayan Fairchild. "Evi görmek ve satın alma konusunda bize yardımcı olmak için Toronto'dan geldi."

Anne hızlı bir nefes aldı.

En sevdiğim yeğenim. Adı Benjamin.

. . . Ve sonra o hatırlatıcıyı sanki hiç orada değilmiş gibi zihninden fırlatıp attı. Kuyruğunu sallayan bir kedi gibi ustaca. İstemsiz ama alışılmış.

"Hayalleriniz gerçeğe dönüştüğü için ikiniz adına da çok mutluyum. İzin verirsiniz ..."

Naomi onun koluna bir el koyarak kibar çıkışını durdurdu. O halde bu çiftten ve yeni şaraphanelerinden istediği bir şey vardı -Naomi'nin her zaman bir amacı vardı- ve Anne'e bağlanmaları onun için bir giriş yoluydu.

Anne bir iç çekişi bastırdı ve konuşmaya devam etti. Çifti içgüdüsel olarak sevmişti ve onlar için hoş geldin arabasını hazırlamaktan mutluluk duyacaktı ama belki yarın, saatlerdir ayakta olmadığına ve Emmie bir yerlerde su kuşlarıyla savaştığında ve Choi'yi tekrar kontrol etmesi gerektiğinde

"Peki yeğeniniz iş konusunda size yardımcı olacak mı?" diye sordu enerjisini toplayarak. Yeğenin onlar için bir gurur kaynağı olduğunu hissediyordu, tıpkı telefonu bulanık torunlarıyla dolu Sör Phillip gibi, tıpkı Anne'nin kendi ebeveynleri hakkında düşündükleri gibi.

"Hayır, zamanını bizimle üzümlerle uğraşarak geçiremeyecek kadar önemli biri o." Bay Fairchild kıkırdadı.

Bingo. Artık konuşmayı onun yerine onlar yürütecekti. "Ben Wentworth, o bir bankacı ve ..."

Anne'in nefesi kesildi; nabızı kulaklarında uğuldadı. *Ben Wentworth.* Bu ismi yıllardır duymamıştı. Yıllardır kendi zihninin mahremiyetinde bile düşünmemişti. Buradaydı, kasabasındaydı, şaraphanesindeydi; onunla bir dükkânda, yolda ya da herhangi bir yerde karşılaşmış olabilirdi. . . Dilinde acı bir tat hissetti ve bunun adrenalin olduğunu biliyordu, ramak kala verdiği yararsız ve gecikmiş bir tepkiydi. Topuklu ayakkabılarıyla dengesi bozulmuştu; zemin ve tavan sallanıyordu.

Pratik davranmalı ve her zaman düz ayakkabılarımı giymeliyim.

. . her şey kararmadan önceki son düşüncesiydi.

OceanofPDF.com

Üç

Eğer bayılmak utanç vericiyse, tekrar uyanmak o kadar kötüdür ki, Anne sırf bundan kaçınmak için tekrar bayılmayı tercih ederdi.

Ama o zaman ikinci kez uyanmak zorunda kalırdım. Utanç verici ve verimsiz.

Naomi ve Fairchild'lerin de aralarında bulunduğu küçük bir yarım daire onun etrafında dönüp duruyordu ve daha önceki mutlu parti seslerinin yerini alan endişeli mırıltılardan, onların çemberinin ötesine uzanan bir sahneye dönüştüğünü duyabiliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde durumdan sorumlu olan kişi güler yüzlü Bay Fairchild'dı, ifadesi artık ciddiye, tavrı şaşırtıcı derecede sert ve emrediciydi, ancak sesi sakinliğini koruyordu. Sol eli nazıkçe ama ustalıkla kadının boynundaki nabza bastırdı.

"Pekâlâ Bayan Elliot, eğer kendinizi iyi hissediyorsanız yavaşça doğrulabilirsiniz, ama sakın olun." Elini boynundan sırtına doğru hareket ettirerek hareketini destekledi. "Şimdi, mevcut herhangi bir tıbbi durumunuz var mı? Diyabet, hamilelik ya da kalp rahatsızlığı?"

Anne başını salladı. Bay Fairchild'ın yüzü rahatlayarak gülümsedi. "Pekala, o zaman biraz baygınlık geçirdiğinizi söyleyebilirim. Bahse girerim bütün gün ayaktaydınız, bu etkinliği bir araya getirmek stresli bir işti, muhtemelen bir öğünü atladınız ve sonra şampanya kafanıza gitti. Bu herkesin başına gelebilir."

Anne içki konusunda onu düzeltme zahmetine girmedi, bahanesi için acınası bir şekilde minnettardı. (Can sıkıcı bir şekilde, atlanan yemek konusunda haklıydı.)

"Yüzünün kızarmasına bakılırsa tansiyonun yeniden yükseliyor. Utanmana gerek yok. Çantalarının çok sıkı bağlanmış olmasından başka bir şey yüzünden bayılan askerler gördüm."

"Askerler mi?" Naomi kafası karışmış bir sesle sordu. Şehirdeki tek canlı askerler George Kalesi'ndeki tarihi canlandıranlardı ve silahları da Anne'in ayakkabısını çizen plastik bıçak kadar sahteydi.

"Kocam ordudaydı," diye açıkladı Bayan Fairchild.

Ama Anne bunu zaten biliyordu. Ben'in amcası on yıl önce Kanada Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde albaydı; Fairchild'ler onun kendi anne babasından daha çok sevdiği, tanışması gereken teyzesi ve amcasıydı. İsimlerini öğrenme şansı hiç olmamıştı.

Artık tek başına oturduğu için ona yer açmak üzere geri çekilen adamın elsiz kolunu gördü. Bir şey olmuştu; yaralanması nedeniyle zorla emekli edilmiş olmalıydı. Ben'in hakkında o kadar mutlu hikâyeler anlattığı, o kadar değer verdiği adamın böylesine travmatik bir şey yaşamış olmasından dolayı korkunç bir üzüntü dalgası hissetti. Ve hiçbir şey söyleyemedi ve yapamadı çünkü onun için bir yabancıydı, birkaç dakika önce onu ve karısını başından savmaya çalışan bir yabancıydı çünkü yorgundu ve görmesi gereken daha çok misafir vardı. Kendini utanmış hissetti.

"Utanmanıza gerek yok Bayan Elliot," diye tekrarladı, onun sessizliğini yanlış anlamıştı. "Şimdi ihtiyacınız olan bir şeyler yemek, iyi bir gece uykusu ve biraz huzur ve sessizlik."

"Yaklaşan bir kasaba konseyi toplantısı var; bu, temelde huzur ve sessizliğin tam tersi gibi." Emmie geri dönmüş, kalabalığın arasından sıyrılmış, kocaman gözleriyle etrafı süzüyordu. "Senin için iptal edeyim mi?"

"Hayır, iptal etme-"

"Ama her seferinde Kızıl Düğün gibi oluyor. Senin yerine geçebilirim. . ."

Ah, Game of Thrones o zaman, House of Cards değil, diye düşündü Anne anlamsızca.

"Hayır, ben iyiyim. Lütfen, kimsenin telaşlanmasına gerek yok. O haklı, sadece yemek yemeden çok uzun süre geçirdim ve biraz başım döndü. Teşekkür ederim, Albay Fairchild. Şimdi kendimi iyi hissediyorum." Yavaşça ayağa kalktı, dönüşten çıkan bir dansçı gibi odak noktası olarak Emmie'ye ve belediye meclisi toplantısına konsantre oldu. Duygularındaki mide bulandırıcı kıpırdanmayı tekrar uzaklaştırdı.

"Yaylı çalgılar dörtlüsü çalmayı bıraktı mı? Konuşmam gerek-"

"Anne," diye sözünü kesti Naomi, alışılmadık bir nezaketle, "eve gidip biraz uzanmalısın. Emmie ve ben geceyi kapatma işini halledebiliriz. İnsanlar sadece yarım saat kadar daha oyalanacaklar. Burada olmana gerek yok."

Orada olması gerekiyordu. O, her şeyi bir arada tutan, bazen dişiyle tırnağıyla, ama bunu yapan, tuttuğundan emin olan kilit noktasıydı; başarısız olmayacaktı, *hiçbirinin* onun başarısız olduğunu görmesine izin vermeyecekti. Anne bir şeyler söylemek üzereydi, bunu, neden kalması gerektiğini bir nebze olsun ifade edebilecek uygun ve kibar bir şeyler, ama Albay Fairchild hâlâ orada duruyordu ve ondan gelen o nazik, endişeli bakışa bir saniye daha katlanamazdı. Bu bakış, aile benzerliğiyle, bir zamanlar ona hâlâ değer veren başka birinin şefkatli yüzüne çok fazla benziyordu.

"Tamam, ofisimde bir şeyler atıştırıp eve gideceğim." "Seni almaya gelebilecek kimse yok mu?" Albay Fairchild sordu.

Anne gülümsedi ve başını salladı. "Taksiye bineceğim. Eve sadece birkaç dakika uzaklıktayım."

-

Bhayli yıpranmış düz ayakkabılarını giyen Anne, taksi durağını yürüyerek tercih etti; sohbet etmek istemiyordu ve Niagara'daki her taksi şoförü onu ismiyle.

Araba yolundaki yeşil kaz dışkısına bakarak yüzünü buruşturdu ve bu geceki ikinci ayakkabı setini mahvetmekten kıl payı kurtuldu.

Hava ılıktı ama sığağa bulanmış kaldırım, serinletici bir fırın gibi hâlâ günün sıcaklığını yayıyordu. Mavi kanlı gece Perşembe günüydü.

Her yıl İşçi Bayramı hafta sonundan önce, yaz sezonunun kapanışını kutlamak için. Aynı gösteriler, tatil temalı performanslara geçtikleri Kasım ayına kadar devam ederdi, ancak kalabalıklar ve tatilci turistler azalır, çevredeki şarap şarap turları kurumaya başlar ve bisiklet kiralama dükkanları ve teraslar kapanmaya başlardı. Seyircileri daha az uluslararası olacak ve daha çok yakınlardaki Toronto kalabalığı ya da uzun bir hafta sonu için sınırı geçen New Yorklular ve okul gezileri için matinerler olacaktı. Başrol oyuncularını başka konserler için ayrılmaya başladıkça, alt sınıfların daha fazla performans üstlenmesine izin verilecekti.

Gece yarısına yaklaşırken, şu anda olduğu gibi, ortalık sessiz ve huzurluydu ve ana caddede yürürken kasabasını tüm güzelliğiyle görebiliyordu. Eski sokak lambalarının ışıltısı, verandaların parıldayan peris ışıkları, *Blithe Spirit* oyununun hâlâ devam ettiği Elysium Kraliyet Tiyatrosu'nun parlak tentesi, antika vitrinler ve saat kulesi. Yaşayan bir müze olarak bırakılan eski eczacı dükkânı, vitrininde Kraliçe Victoria'nın resimleri bulunan, pırıl pırıl kapuçino makinelerinin ve gün boyunca taze pişmiş çörekleri ve imparatorluk bisküvilerini sergileyen kemik porselen servis tabağının üzerinde asılı duran bir fırın vardı. Eski İrlanda barı, kostümlü şapka dükkânı, sanat galerisi ve şimdi Court Tiyatrosu olan eski belediye binasının taş cephesine sarmaşık gibi dolanan dövme demir korkuluklar vardı. Galler Prensi Oteli'nin verandasını süsleyen beyaz sütunlar ve çiçek kutuları, York Dükü'nün ziyaret ettiği 1901 yılında ilk kez sergilenen aynı kıvrımlar ve kıvrımlı altın harflerle sevgiyle yeniden kopyalanan boyalı tabelası. Modernliğin dokunuşları geceleri yumuşamış, turistler ve arabalar gitmiş, butik vitrinlerindeki kitschy T-shirt'ler gölgeyle yarı gizlenmişti. Geçmiş yüzyıllardan kalan birbirinden farklı parçalar bulanıklaşıyor ve uyumlu bir şekilde birbirine karışıyordu. Geçmiş, rahatlama içinde daha parlak duruyordu.

Zamanın unuttuğu kasaba.

Daha hüznü anlarında -hayatından geri çekildiği ve daha önceki umutlarının çoğunun çöküşünü gördüğü gecelerde- kasabayla melankolik bir yakınlık hissediyordu. İkisi de kapana kısılmıştı,

Bir kitabın içine sıkıştırılmış yapraklar gibi zamanın bir noktasında düzleştirilmiş. Olan bir şeyin görüntüsü - başkaları gelip gidebilir, başkaları ziyaret edip gidebilir. Ama Anne ve kasaba kaldı, kaldı ve kaldı.

Ve sonra genellikle bundan kurtulurdu. O Anne Elliot'tı; Elliot'lar hep burada yaşamıştı. Küçük şirin kasabasını seviyordu. Yılın on iki ayı bir tatil beldesinde yaşamayı seviyordu. Kasaba halkını ve onların tüm tuhaflıklarını seviyordu ve bazen hayal kırıklığından saçlarını yolmak istese de işinin zorluklarını seviyordu. Bunu neye değiştirdi? Dokuzdan beşe bir ofiste, bütün gün elektronik tablolara bakarak yaşamak mı? Bu gerçekten de çılgın oyuncuların spontanlığından ya da pitoresk kazların pitoresk gölette kalmak yerine yine tiyatroya doğru çılgınca bir koşu yaptıklarını bilmekten daha mı iyi olurdu? Üç yüz yıllık bir oyunun ardından üçüncü bir perde alkışıyla ayağa kalkan dolu bir salonu, telefonlarıyla daha çok ilgilenen bir öğrenci denizine tarih öğretmek için neye değiştirdi?

Hayır. Seçme şansı olsaydı, her zaman olmak istediği yer burası olurdu.

Ama bazen, belki de kendi hayatında bir ilerleme olduğunu hissetmek güzel olurdu. *Macbeth'lerin* ve Oscar Wilde'lerin yazlarını bölecek bir şey, takvim yıllarının geçip gitmesinden daha fazlası olan zamanın geçişini işaretlemenin bir yolu.

Ve bu gece, gidilmemiş bir yola doğru ilerliyordu. Bankacı mıydı? Bu kulağa doğru gelmiyordu. Evli miydi? Çocuğu var mıydı? Ne zamandır Toronto'daydı? Eli hafifçe çantasındaki telefona dokundu. Bunu öğrenmenin kolay bir yolu vardı.

Hayır.

bir yıl kadar sonra bu alışkanlığının üstesinden gelmeye çalışmıştı. Sağlıklı değildi. Ne anlamı olabilirdi ki? Her cevap acı verici olurdu.

Telefonu parmak uçlarında vızıldamak için o anı seçti ve sıçradı - ama mesaj atan kız kardeşiydi.

**Asistanın bana vm bıraktı. mı? Babam golf yemeğinde,
ben de kızlarla dışarıdayım. Eve geç geleceğim. Lv**

Sundurma ışığı açık.

Emmie Liz'i aramamalıydı ama bu çok hoştu. Vahşi genç asistanı bazen gerçekten de garip bir şekilde tatlı olabiliyordu.

Anne, King Caddesi'nden sağa döndü ve babası ve Liz ile paylaştığı evin pembe-beyaz verandasını gördü. Ana caddenin büyük bir kısmı gibi da yüzyılın başındaki haliyle titizlikle korunmuştu; loş ışıktaki taraklı kenarları zencefilli bir ev gibi görünüyordu. Bir zamanlar, Kellynch Şaraphanesi satıldıktan sonra Elliot'lar taşınmadan önce, muhtemelen pembe boya işinden sorumlu olan ünlü bir ressam Trisha Romance'a aitti. Bazı insanlar buraya hâlâ Trisha'nın Evi diyordu, tıpkı Kellynch'e eski Elliot'ların yeri dedikleri gibi.

Teyzesi ve amcası oraya yerleştiğine göre, Kellynch Şaraphanesini ziyaret etmek için geri gelecek mi?

Liz'in istediği gibi verandanın ışığını açık bıraktı ve devasa sessiz evin içinden odasına doğru ilerledi; Ontario Gölü'nün yakınlarda yankılanan huzur verici sesini duymak için pencereleri açtı ve minnetle yatağına yuvarlandı.

Buraya bir daha gelmeyecek. Onu Toronto'da ziyaret edecekler. Geri dönmesi için bir sebep yok. Ben tamamen güvendeyim. Sabah her şey daha iyi görünecek.

OceanofPDF.com

(Sabah hiçbir şey daha iyi görünmüyordu.

Şimdi de gece bayılmak gibi çifte aşağılanmayla karşı karşıya kaldı. ve herkesin muhtemelen bir gece önce sızdığını zaten bildiği toplantılarla dolu bir gün.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonu arkadaşı Vidya'dan gelen bir mesajla çaldı.

Grapevine, blueblood gecesinde bayıldığını söyledi. İyi misin? Eğer 2 gün ofisteysen, atölyeme uğra. Kahve getir.

Bir dakika sonra tekrar vızıldadı.

Asma şakamı anladın mı? Şaraphane sahipleri 😊

Anne iç çekti. Yaklaşan sorgulamadan kaçış yoktu.

Gün için iş kıyafeti seçti; dar kesim, özel dikim siyah bir pantolon ve yumuşak tereyağı sarısı, önden aşağıya doğru iğneli ipeksi bir bluz. İnci küpeler taktı ve telefonuyla cüzdanını deri çantasına yerleştirdi.

Liz ve babam alt kattaki büyük yemek odasında donuk bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Güneş ışığı küçük vitray panellerin arasından zayıf bir şekilde süzülüyordu.

odanın sonundaki yuvarlak cumbalı pencerelerin tepesindeydi.

Babası kahvesini yudumluyor ve gazetesini okuyordu. Liz kahvesini yudumluyor ve Instagram'da geziniyordu. Aralarındaki masada bir kutu yumurta duruyordu.

"Bunu gördün mü?" Liz telefonunu babasına doğru salladı. "Mikroiğneleme artık kaz ayaklarını tedavi etmenin en iyi yolu."

Babası gazetesinin tepesinden baktı. "Lazerli olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi, ama şimdi mikroiğneleme diyorlar. İyileşme süresi daha az." Telefonuna baktı. "Sonuçlar da oldukça iyi." Bir fotoğrafa göz attı ve kıs kıs güldü. "Bu seti hiçbir şey tedavi edemez; derine inmişler."

"Acaba şehirdeki kaplıcalardan herhangi biri bunu sunuyor mu? Zamanı geldiğinde bunu bilmek iyi olur."

"Evet, ama şimdi değil. Henüz zamanının geldiğini sanmıyorum." Liz kendi gözünün yanındaki pürüzsüz deriye, sanki bir gecede ince çizgiler oluşmuş gibi, çekinerek dokundu.

"Hayır, hayır, tabii ki değil." Sırıttı. "Sen ve ben genetik olarak bu şekilde kutsanmışız; antioksidan, yaşlanma karşıtı kremler şimdilik işimizi fazlasıyla görüyor. Ve biraz önleyici Botoks'un kimseye zararı olmaz. Ama bunlar, neydi onlar, ince ayarlar mı? Teknolojinin bu kadar hızlı ilerleme kaydettiğini bilmek güzel. Zamanı geldiğinde kullanmak için."

Son beş yıldır bu konuşmanın bir varyasyonunu yapıyorlardı ve her seferinde ikisi için de "henüz zamanı gelmediği" sonucuna varıyorlardı. Babası altmış beş yaşındaydı. Zamanının tam olarak ne zaman geleceği bir muammaydı ve Anne bazen babasının cenazecide açık tabut için hazırlanırken "ince ayarlarını" düzenlemesini beklediği konusunda ürkütücü bir endişe duyuyordu ama bu aptalcaydı; babası bir gün öleceğini asla kabul etmiyordu. Ölüm ve yaşlanma *başka* insanların başına gelen şeylerdi.

Liz telefonundan başını kaldırıp Anne'in girişine baktı. "Yaban arısı gibi görünüyorsun," dedi kuru bir sesle, sarı üstünü ve siyah pantolonunu inceleyerek. Anne iç çekti. Bu sabah çok fazla iç çekiyordu.

Liz'in güzellik yardımına ihtiyacı olmadığı konusunda babası haksız değildi. Anne, onu tanıyanlar tarafından her zaman "güzel" olarak tanımlanmıştı.

Kahverengi saçların, iri gözlerin ve narin yüz hatlarının oluşturduğu pürüzsüz bir perde... Ama Liz'in çarpıcı, film yıldızlarına layık yakışıklılığının yanında Anne'in güzelliği sıradan bir güzelliğe, çoğu kadının gençken ve gülümserken sahip olabileceği türden bir güzelliğe dönüşüyordu. Ve daha da kötüsü, otuz dokuz yaşındaki Liz daha da güzelleşiyor gibi görünüyordu. Gençliğinin elma yanaklı teni gerilemişti, ama yüzünün çarpıcı mimarisini daha parlak bir rahatlama içinde bırakmıştı. Yüksek elmacık kemikleri ve badem şeklindeki gözleri, üst dudağının sarkıklığı ve çenesinin temiz çizgisi, boyu ve ince endamıyla birleşince, gittiği her yerde başları döndürüyordu. Annelerinin uzun süre bakımevinde kalmasının yarattığı stres Anne'i erken yaşlandırmıştı. Artık narin yüz hatları sık sık solgun olarak tanımlanıyordu. Liz her nasılsa tertemiz kalmıştı. Bunun için ona kızmamak elde değildi.

"Biz de bu sabah haşlanmış yumurta düşünüyorduk," dedi kız kardeşi kayıtsızca.

Anne masanın üzerindeki dokunulmamış kartona baktı. "Ve görüyorum ki bunu düşünmek seni buraya kadar getirmiş."

Liz bazen çeşitli yiyecek maddelerini dışarıda bırakır ve sonra güzel olabilecek bir yemek önerirdi, sanki bunu kendisinin yapabileceğini ima ederdi ama aslında daha çok Anne'in yapacağını umardı. Anne yemi yutmamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Hizmetçi şarap imalathanesinde kaybolmuştu.

"Ofise erken gidiyorum. Yolda bir şeyler atıştıracağım." "Oh." Babası biraz kendine geldi. "Mavi kan gecesi nasıldı?" "İyi geçti."

"Güzel, güzel. Eski dostum Sör Phillip orada mıydı? Onu geçen bahar golf sahasında görmüştüm; saçları kulaklarından dökülüyordu ve kafasında hiç saç kalmamıştı! Ve o yaşlı adam kamburuna bürünmüştü." Bir eliyle kendi dik ve kare omuzları üzerinde dramatik bir hareket yaptı. "Onun için üzüldüm. Parçalanmaya devam ederse yakında oyunu bırakmak zorunda kalacak."

"Sir Phillip oradaydı ve bana torunlarından bahsederken çok mutlu ve sağlıklı görünüyordu."

"Zavallı adam, içinde bulunduğu durumun olumlu yönlerine odaklanması iyi bir şey. Gerçi torunlar onu daha da yaşlı gösterecek." Dikkati kâğıdına geri döndü. "Yumurta mı yapacaktın?"

Anne ikisini mağara gibi evde yalnız bıraktı, tanıdıklarının kırıksıklıklarını sayıyor ve şüphesiz yumurtaların kendilerini yapmasını bekliyorlardı.

-

Balzac'ın kahve dükkânı, kasabadaki tek kahve dükkânı, gerçekten de ana caddenin köşesindeki neşeli sarı bir kulübeydi. Orada bir kahve aldı.

Kendisi için latte ve Vidya için mümkün olan her türlü tatlı şurupla doldurulmuş bir tane. Sırada beklerken telefonu gelen bir e-postayla çınladı. Emmie'den geliyordu ve Fairchild'ların aradığını, onları geri aramasını istiyordu. Elbette arayacaklardı, dedi Anne kendi kendine, midesindeki şişkinliğin sadece tezgâhın arkasındaki Lucy'nin Vidya'nın içeceğine mide bulandırıcı bir pompa daha tatlı şurup dökmesini izlemekten kaynaklandığına ikna olmuştu. Onlar iyi, sevecen insanlardı ve o gösterişli bir davette onların yanında bayılmıştı. *Sadece iyileşip iyileşmediğimi kontrol etmek için arıyorlar, tamamen normal bir nezaket.*

Maxwell Tiyatrosu'na geri döndü, Double-Oh-Goose'un son denemesinden kalan ve artık gün ışığıyla görünür hale gelen lekeli camı ve başıboş tüyleri gördü, dün geceki utanca sahne olan lobiden geçti ve sahne arkası alanına, ardından atölyelerin ve şirket ofislerinin bulunduğu binanın derinliklerine ve kostüm departmanına doğru ilerledi.

Vidya mor saçları ve atletik fiziğiyle bir kostümcü ve parlak bir terziydi. Anne bir keresinde atölyesinden geçerken gardırop şefiyle konuşurken Vidya onu kenara çekmiş ve muhteşem bacaklarıyla eteğinin en az bir santim daha kısa olması gerektiğini söylemişti. Anne de gizliden gizliye aynı fikirdeydi, bu yüzden Vidya suçlu eteği kıvrırmak için iğnelerken üçlü aynanın önündeki bir kutunun üzerine çıktı, bir yandan da tasarımcı ayakkabılarından ve korselerin metal yerine plastik kemiklerle dikilmesinin maliyet-fayda analizinden bahsediyordu. Bir MBA mezunu olarak Anne, ikinci konunun rakamlarla ilgili yönünü takdir edebiliyordu.

Anne'in elit bir yatılı kız okulunda geçirdiği ergenlik dönemi, kız arkadaşlıklarının soğuk savaş gibi yürütülmesi, onu temkinli davranmaya itmişti. Liz aileden çok hayranlara sahip olmayı önemsiyordu ve Anne de ona katılmayı hafifçe reddettiği sürece

Aralarında arkadaşlık gibi bir şey asla var olamazdı. Gerçekten de annesi onun tek arkadaşıydı, annesi yaşasaydı bile bu iç karartıcı bir gerçek olurdu.

Bu yüzden, garip bir şekilde kendisine dayatılan bu arkadaşlık için utanç verici bir şekilde minnettardı. Vidya'yı seviyordu, onun sıcaklığını, ilgisini ve bazen anlaşılmaz olsa da öğütlerini seviyordu ama Vidya'nın bu anlaşmadan ne kazandığını asla anlayamamıştı.

"Tanrım! Anne, bayıldın mı?"

Anne ikinci kahveyi uzattı. "Sadece biraz sersemledim."

"Woozy? Sen mi? Bayan Anne 'yetkinlik benim göbek adımdır' Elliot. İki yıl önce, o adam resepsiyonda istiridye bıçağıyla yanlışlıkla parmağının ucunu kestiğinde, onu toplayıp şampanya kovalarındaki buzla birlikte çantanıza koymuş ve herkes kan karşısında şoktan çılgın atarken onu hastaneye götürmüştünüz."

"Parmağı kurtarmayı başardılar." "Ama cüzdanını değil," dedi Vidya üzüntüyle.

"Öncelikler, Vidya. İnsan refahı modadan önce gelir, unuttun mu?" Anne şaka yaptı.

"Önceliklerden bahsetmişken, dün gece siz baygınlık geçirirken görevi devralanın bir asker olduğunu duydum."

"Ben ," dedi Anne sertçe. "Ve Albay Fairchild'ın bayılmamla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece aşırı yorgundum."

"Çok yorgunsunuz, Bayan Anne 'yetkinlik benim göbek adımdır' Elliot ..." "Tanrı aşkına. Benim göbek adım Maria."

"Yetkinlikten bahsetmişken," diye devam etti Vidya, Anne'in sözünü kesip ılık hızıyla konuyu değiştirerek, "dün gece Michelle'e haddini bildirmek ve gösteriyi rayında tutmak için büyük bir enerji harcadığımı duydum."

"Ben yapmadım. Ona çok basit bir şekilde, hepimizin bildiği gibi, votka ve vapurla haşır neşir olması için çok önemli olan maaş çeklerini nasıl aldığını hatırlattım. Ama son kısmı söylemedim. Belli ki."

"Belli ki," diye yankılandı Vidya. "Görünüşe göre dün gece her zamanki gibi formundaydın, hiç yorgun değildin ve sonra bam, bir anda korkunç bir Twitter geçmişisi olan bir politikacı gibi düştün."

Konuya geri dönmesinden etkilenen Anne, ağır bir şekilde bir kumaş parçasının üzerine oturdu ve sahte neşesinin hissetti. Vidya ve atölyesi onun üzerinde gardını düşürme etkisi . Payetlerin, tüylerin, deri şeritlerin, renkli iplik makaralarının ve yarı ezilmiş çiçek taçlarının etrafa saçıldığı, çeşitli dağınıklık hallerindeki terzi mankenlerinin pencerenin yanında başsız bir dedikodu çemberinde durduğu ve köşedeki vantilatörün üflediği rastgele yün tutamlarının uçuştığı şatafatlı odada dikkatli bir diplomasiye ya da kibar bir resmiyete yer yoktu. Burası bir peri kulübesi ve çılgın bir şapkacının çay partisinin bir arada olduğu, kuralların geçerli olmadığı ve Vidya'tuhaf şakalarıyla asla yargılamadığı güvenli bir kozaydı.

"Bir ilişkim vardı," diye başladı duraksayarak, soğumakta olan kahvesine bakarak, insanlara ilişkisinin neden bittiğine dair verdiği cevapları hatırlamaya çalışarak. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

"Ciddi bir şey mi?"

Anne alay etti. "O yaşta herkes ne kadar ciddiye o kadar ciddiyim." Vidya sessizce bir kaşını kaldırdı; ayağa kalktı ve Anne'nin gözleri üzerinde olmadan konuşmasının daha kolay olduğunu bildiğinden, her zaman yanında taşıdığı alet kemerinden iğneler çıkararak başsız mankenlerden birinin üzerindeki kumaş örtüyü ayarlamaya başladı.

"Benim için ciddiydi. Çok ciddiydi. Sanırım . . . Onun için de ciddi olduğundan oldukça eminim."

"Şu anda burada ve bekar olduğuna göre, sanırım yürümedi. Neden?"

"Yürümedi çünkü hiçbir zaman *yürümeyecekti*." Anne iç çekti.

"Bunu bana açıklaman gerekecek."

"O değildi Değildim. Biz sadece çok farklı insanlardık. Farklı yollardan gideceğimiz çok açıktı. Yani, *ben benim*. O O korkusuzdu. Bouldering ve beyaz su raftingini severdi. Cesurdu. Başkalarının ne düşündüğü kesinlikle umurunda değildi. Önceden plan yapmazdı. Sadece bir şeylerin peşinden *giderdi*. Üniversiteden sonra sırt çantasıyla Yeni Zelanda'ya gitmek ve parası bitene kadar seyahat etmek istiyordu. Ben hala evde güzergahı planlıyor ve bütçe yapıyor olurdum.

O ise dünyanın öbür ucundaydı. Ben yüksek lisansımı tamamlıyordum; o benden iki yaş büyüktü ve beş kez bölüm değiştirdiği için hala lisansını bitirmeye çalışıyordu."

"Sadece gençmiş gibi görünüyor, bunda bir suç yok. Bunların bir kısmı Anne Elliot'ın mantığına, bir kısmı da annenin mantığına benziyor," dedi Vidya nazikçe. Laura'nın hastalığından önce festivale katılmış ve iki yıl boyunca Laura Elliot için çalışmıştı.

"Annem ondan hoşlanmıyordu," diye onayladı Anne. "Yani, babam ve Liz de ondan hoşlanmazdı ama ben onları dinlemezdim. Ama annem Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Benim için böyle bir ilişki istemedi."

"Az önce insanların ne düşündüğünü umursamadığını söyledin," diye araya girdi Vidya, ağzı iğnelerle doluydu, "ve onun baban gibi olduğunu mu düşündü? Baban asla dışarı çıkıp maceralara atılmazdı; golf kulübündeki değerli tahtını asla terk etmezdi." Kurdeleden bir mezura çıkardı ve bir katın genişliğini kontrol ettikten sonra mezurayı boynuna doladı ve her şeyi söküp yeniden iğnelemeye başladı.

"Evet," dedi Ann titreyerek ve sonra kendini tutamadan: "Ama ona okuduğu bölümleri ve görünürde mezuniyetinin olmadığını, fonlar kuruyana kadar seyahat planını anlattığımda çılgına döndü, belki biraz yönsüzdü ama ... Tanrım, o çok harikaydı." Anne orada durdu, her ne kadar yanlış değerlendirmiş olsa da tüm kaygısı Anne'nin mutluluğu olan bir anneye vefasızlık hissetti ve kendisi için kayıp olan bir adamın meziyetlerini hatırlamak ve üzerinde durmak istemedi. Yirmi dört yaşındayken bu meziyetler, annesinin korkularının, kendisinin gelecekle ilgili belirsizliğinin yanında soluk kalmıştı. Otuz iki yaşının bilgeliği ve geriye dönük bakış açısıyla her şeyi farklı görüyordu.

"Yani, yürümeyecekti derken, insanların kafanıza girdiğini ve sizi mutlu eden bir ilişkinin yarı yolda kesildiğini söylüyorsunuz. Bunu anladığında neden onu arayıp tekrar denemedin? Bumerang gibi döndün."

"İlişkimizi bitirdiğimde çok incindi. Nedenini açıklamaya çalıştığımda çok kızdı. Tek duyduğu yeterince iyi olmadığıydı. Onu tanısaydınız, bundan sonra geri adım atmayacağını anlardınız."

"Kahretsin Elliot, tam bir kalp kırıcısın," diye dalga geçti Vidya, mezura şeridini Anne'e bir havlu gibi şakacı bir şekilde vurarak ortamı yumuşattı.

Anne kendine rağmen homurdandı. "Lütfen, neredeyse sekiz yıl önceydi. Bildiğim kadarıyla bunu atlattı ve adımı bile zar zor hatırlıyor. 'Şu kendini beğenmiş kızın adı neydi? Amy mi, Alice mi, Anne mi?' Her neyse, o Fairchild'ların yeğeni; Kellynch Şaraphanesi'ni satın almalarına yardım etmiş. Mavi kan gecesinde ondan bahsettiklerinde bir an afalladım, hepsi bu. Hikayenin sonu." Son kalan soğuk kahvesini yudumladı.

"Lütfen bana en azından ayrıldıktan sonra normal bir insan gibi onu siber olarak takip ettiğini söyle. Şimdi ne yapıyor?"

"Ayrıldıktan bir yıl sonra bunu yapmayı bıraktım ve o zamandan beri hiç yapmadım."

"Ah, o kadar disiplinlisin ki midem bulanıyor." Vidya gözlerini devirdi ve aynı anda terzi modelini döndürerek baş döndürücü bir etki yarattı. "Neden sen de benim gibi bir ayrılığın üstesinden gelemiyorsun?"

"Ayrılıkla iyi başa çıkamadın," diye bağırdı Anne yüksek sesle. "Kırk tane ev bitkisi aldın ve bir hafta boyunca hayvan tulumu giydin!"

"Aynen öyle. Klasik dibe vurma davranışı. Normal bir insan gibi. Sonra işim bittiğinde kırk ev bitkisini eski sevgilimin evine gönderdim. Ve bazılarında akarlar vardı."

"Pasif saldırganlık işte budur."

"Öte yandan sende ciddi bir bastırma vakası var. Dikişlerini patlatıp yırtılmayı bekleyen aşırı doldurulmuş bir dikiş gibisin, oysa seni bazı sağlıklı başa çıkma mekanizmalarıyla çözüp çok güzel yeni bir etek haline getirebilirdik."

"Dikiş benzetmeleri mi?"

"Ticaretim için yaşıyorum. Şimdi, sen bana hüznü hikayeni anlatırken, ki bunun sağlıklı bir ilk adım olduğunu eklemeliyim, ben de gelecek sezonun başrol oyuncusu için bu prototipi bitiriyordum. Ne düşünüyorsun?" Terzi kuklasını bir hamleyle Anne'in yanına götürdü.

"Bence bu kadar düşük bir yaka ile Juliet, on dördüncü yüzyıl gelini için gerçekten tartıyor."

"Bu Tennessee Williams prodüksiyonu için."

"Bu durumda Kedi Maggie yeni bir alçakgönüllülük duygusu keşfetti."

Vidya eserinden uzaklaşıp eleştirel bir gözle baktı. "Belki onu kırmızıya boyayabiliriz..."

Çantasının vızıltısı Anne'in dikkatini başka yöne çekti - şüphesiz e-postalar birikiyordu. Vidya'ya hayatının o dönemi hakkında herkesten daha fazla bilgi verdiği için kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. Silkinip kendine gelme ve işe dönme zamanı gelmişti. "Seni burada Maggie'yle bırakayım mı?" diye takıldı, çantasını omuzladı ve boş kahve fincanlarını çöp kutusuna attı.

"Evet, sen git o muhteşem şeyini yap"-Vidya dikkati dağılmış bir şekilde eliyle işaret etti

-"Ama beni kandırdığını sanma. Bayılmışsın. Onun adını bile söylemekten kaçındınız. Belli ki kalp kırıklığıydı, ya da ... bekle, şimdiki zaman neydi - kalbin kırık!"

"Aslında, bence kalp kırıklığı bir sıfat . . ."

"DEFCON Taylor Swift seviyesinde kalp kırıklığı."

Anne, "Her şey bir Taylor Swift müziğiyle çözülemez," diye itiraz etti.

"Vay canına. Bu konuda stresli olduğumu biliyorum, o yüzden bunu söylememişsin gibi davranacağım."

"Vidya. ."

"T Swift kadın duygularının zeitgeist'idir. O *bizim* Shakespeare'imiz. O-"

"Tamam, tamam, sadece, bilirsin, bana şarkıları gönder ve ben de her zaman yaptığım gibi görmezden geleyim," diye yumuşadı Anne.

"!" Vidya telefonunu alet kemerinin cebinden çıkardı, başparmakları ekranda uçtu ve Anne kalçasında buna karşılık gelen bir vızıltı hissetti.

Anne kapıdan çıkarken, "Merakımdan soruyorum," dedi, "neden Swift ayrılık için Adele değil mi? Adele kalp kırıklığının kraliçesi değil mi?"

Vidya bir an için alışılmadık bir ciddiyetle baktı. "Adele acıdır ama Taylor Swift perspektiftir."

—

(Emmie ofisinde büyük, endişeli gözlerle ve daha da büyük bir çörekle bekliyordu.

"Korkunç Emmie, bana kek getirdin mi?"

"Dün öğün atladığınız için bayıldığınızı söylediler; benim gözetimimde bir daha olmayacak."

"Çok tatlısın, teşekkür ."

Keki masanın üzerine koymak için hareket etti. Emmie ters ters baktı ve kollarını kavuşturdu. Anne onun yerine büyük bir ısırik aldı ve Emmie başıyla onayladı.

En ufak bir sallanmamda beni zorla beslemeye başlayacak, değil mi?

Anne, fırından çıkmış en kuru çörek olması gereken bir lokmayı ağzına götürürken, "Doğru," dedi. "Herhangi bir mesaj var mı? Bu sabah ne var?"

"Fairchild'lardan daha iyi hissettiğinizi ve boş bir vaktiniz olduğunda onları arayabileceğinizi umduğum bir mesaj ve güzel, sakın bir gün geçirebilmeniz için tüm toplantılarınızı yeniden planladım."

"Bu ... harika, teşekkür ederim." Boş saatler geçirme ve serseri zihnine düşünmesi için zaman tanıma ihtimali belli belirsiz midelerini bulandırdı ama Emmie'nin inisiyatifi ele aldığı için kendinden memnun ifadesine bakarken bu hissi bastırdı.

Doğru, programı boşaltmış olması zamanı dolduramayacağınız anlamına gelmez. Anne dün gecedan kalan notların zihnindeki listesini çıkardı; peyzaj ekibi, prodüksiyon ekibi, sahne amiri ve Double-Oh-Goose'un yeniden ortaya çıkması için Profesör Davis vardı, ama onu bu öğleden sonra görecekti.

"Emmie, peyzaj ekibi için bugün vardiyada kim var?"

Verimli bir sabah, bir gece önce dibe vuran ruh halini toparlamasına yardımcı oldu ve Vidya'yla yaptığı, anılarının yüzeyinde gezinmenin onu neredeyse dibe batırmakla tehdit ettiği o tehlikeli konuşmadan sonra ayaklarının altındaki zemini daha sağlam hale getirdi.

Ev içi işlerin çoğunu halletmek iyi hissettirdi. Emmie bakmıyorken kalan kepekli çöreği çöpe atmak daha iyi hissettirdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beş

(Vicdanını sızlatırsa da o gün Fairchild'ları geri aramadı. Bu onun profesyonellik duygusuna da batıyordu ama yine de

Mesajlarının yazılı olduğu yapışkan notun Emmie'nin bıraktığı yerde, masasının üzerinde kalmasına izin verdi. Saçma sapan baygınlığını geçirdikten bir hafta sonra, ana caddede ofise götürmek üzere hızlı bir öğle yemeği yerken onları caddenin karşısında ve bir blok ötede gördü. Bir vitrinin önünde oyalanıyorlardı, belli ki orada gördükleri şeyden memnun olmuş ve eğlenmişlerdi, birbirleriyle mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı; bazen gördüğünüz altın yaşlı çiftlerden biri, balayı çiftleri kadar mutlular ama birbirleriyle mükemmel bir uyum içinde geçen on yılların kolay aşinalığı, sıcaklığı ve memnuniyeti var.

Anne'in göğsünü ağrıttı.

Ama yine de bu değerlendirilmesi gereken stratejik bir fırsattı. Kendini yarı gizlemek için girintili bir dükkân kapısına adım attı, cep telefonunu çıkardı ve numaralarını çevirdi, varsayımlarının doğru olması ve sabit hat sahibi olup hâlâ bunu ana numaraları olarak kullanmaları için dua etti. Telefon kulağında çaldı. Ne Albay ne de Bayan Fairchild ellerini ceplerine götürdüler. Hatta bir sesli mesaj belirdi ve albayın nazik sesi giden mesajı ilettili. *Mükemmel.*

"Merhaba Albay ve Bayan Fairchild, ben Elysium Tiyatro Festivali'nden Anne Elliot, cevap veriyorum. Sizi kaçırdığım için üzgünüm. ." O

sokağın aşağısında bir sonraki dükkâna doğru ilerlemelerini izledi. "Beni arayıp kontrol etmeniz çok nazik bir davranıştı; kendimi oldukça iyi hissediyorum. Umarım yaşadığım küçük olay gösteriden ve galadan aldığınız keyfi bozmamıştır. Biletler ya da programla ilgili herhangi bir sorunuz olursa asistanım Emmie size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır." Albay'ın karısının elini çekiştirmesini, kısalttığı koluyla karşılarındaki şekerçi dükkânını işaret etmesini, vitrinde uzun şekerlemelerin dönmesini, kendinden geçmiş sırıtışının cama yaslanmış küçük çocukları kadar parlak olmasını izledi. Ben onlara bayılmıştı, nedenini merak etmiyordu. O da onlara bayılabilirdi. "Kellynch'i satın aldığınız için tekrar tebrikler. Burada, Niagara-on-the-Lake'de çok mutlu olacağınıza eminim. Şimdilik hoşça kalın."

-

T Vidya'nın Taylor Swift'e özel kalp kırıklığı şarkı listesinin ilk şarkısıydı - ve gerçekten, Anne bunun sadece bir şarkı olduğuna şükretmesi gerektiğini düşündü özel bir hayvan tulumu ya da başlangıç bitkisi değil, çalma listesinin adı "beni bıraktığın yerdeyim" idi.

Şarkının yarısında kapattı.

-

Seylül sıcağı her zamankinden daha çabuk sönüyordu ve çiftçiler uzun, serin bir sonbaharın ardından karlı, acımasız bir sonbahar olacağı konusunda hemfikir.

bu yıl kış. Anne onların tahminlerine ve sadık çiftçi almanağına televizyondaki hava durumu sunucusundan daha fazla önem veriyordu. Uzun ve serin bir sonbahar, daha fazla hafta boyunca daha parlak sonbahar renkleri anlamına geliyordu, bu da daha fazla turist ve daha fazla tiyatro bileti satışı demekti.

Fairchild'lar açıkça toplumda kök salmaya başlamışlardı. Anne'in onları görmesinden bu yana geçen süre içinde bir kiliseye katılmışlar, birkaç yerel hayır kurumuna dahil olmuşlar ve birkaçına daha bağışta bulunmuşlar, küçük işletme sahipleri derneğine ve şaraphane sahipleri derneğine katılmışlar ve festivalin tüm gösterilerine düzenli olarak bilet almışlardı.

Onlardan sonsuza dek kaçabileceğini düşünmek mantıklı mıydı? Hayır. Deneyecek miydi? Evet, deneyecekti.

Sağlıklı başa çıkma mekanizmaları, sağlıklı başa çıkma mekanizmaları, diye mırıldandı Anne içinden, gidip bir merhaba demek için kendini zorlarken ama sonra *Singin' in the Rain* matinesi için lobide yanından geçen çiftin yerine gişe bankosunun arkasına saklanırken.

Belli ki Vidya'nın ona bahsettiği kadar disiplinli değildi.

Şansının tükeneceğini biliyordu. Bu bir zaman meselesiydi, olup olmayacağı değil. İş için her zaman risk değerlendirmeleri yapardı ve bu da hiç akıllıca değildi.

Ancak tüm bu durumla ilgili gerçekten kızılacak bir şey varsa, o da şuydu: Yıllarca süren zihinsel disiplinden sonra, kesinlikle onu düşünmemeye karar *verdikten* sonra, şimdi bir kez daha düşünebildiği tek şey oydu.

Ayrılmalarından sonra, doğru şeyi yaptığına hâlâ yarı yarıya ikna olduğu bir dönem olmuştu. Evet, çok acıyordu. Evet, onu özliyordu. Evet, onu düşünüyordu. Sürekli olarak. Elindeki en yakın kağıt parçasına notlar ve hatırlatmalar karalamak gibi korkunç bir alışkanlığı vardı, bazen bunları karıştırıyordu. Anne, okul çantasına sıkıştırılmış buruşuk fişler veya restoran peçeteleri bulmayı dört gözle beklemeye başladı, "Seni seviyorum. Arkasına elma, yumurta, mısır gevreği" ya da "sonra görüşürüz tatlım" yazılmış, belki de bir önceki haftaki dışçı randevusunu hatırlatan bir notla birlikte. Bir keresinde yanlışlıkla, bir gece önce belirli bir elbisenin içinde nasıl görüldüğüne dair takdir dolu bir notla birlikte bir kompozisyon teslim etmişti; profesör hiç eğlenmemişti. Tanrım, bazen felaket olsa da onun bu tuhaflığını seviyordu. Bir de kaşlarının arasındaki, eliyle düzeltmekten hoşlandığı o sevimli çatıklığı. Yani evet, onu özlemişti. Ama ayrılmanın doğru olduğuna dair mantık ve ikna hala oradaydı. Annesi ona genç olduğunu, başka birinin geleceğini ve sonra Ben Wentworth'ün unutulacağını söylemişti.

Birkaç kişi daha . O unutulmadı. Ki bu *gerçekten* berbattı.

Aslında, karşısına çıkan diğer hoş, yakışıklı, itiraz edilemez genç erkekler Anne'e ne kaybettiğini daha iyi göstermişti. Ben'den sonra hepsini oldukça düz buldu. Arkadaşları birer birer yanına taşınmaya başladıkça, kendi kendine çok şımarık, çok seçici olduğunu söyledi.

nişanlandıkları, evlendikleri, sevgilileriyle. Kendi kendine, elbette ilk aşkların büyük bir etki yarattığını ve daha oturmuş, olgun bir ilişkinin kıyaslanamayacağını söyledi.

Ama gerçekten de Ben'le ilişkisi tüm bunlar kadar olgunlaşmamış mıydı? Ben'in aceleci anları, bağımsız ruhu, annesini telaşlandıran dağınık saçları ve külüstür cipi, hatırlandıkça yumuşuyor ve Anne bunun yerine onun dünyasının bağlantı noktası olma hissine kapılıyordu. Ve onun sıcak, koruyucu doğası, her şeyi göze alıp devam etme kararlılığını gizleyen o şeytani tavrı, kuru mizah anlayışı ve ara sıra yaptığı korkunç baba şakaları. Başını onun omzuna yaslamamanın verdiği memnuniyet, kalabalık bir odada her zaman başını kaldırıp gözlerini üzerinde bulabilmesi. Kendisinin kim olduğunu biliyordu ve Anne'in de kim olduğunu çok iyi biliyordu ve bu bilgi, birbirlerini sevmenin geçici bağını, daha sonra yaşadığı hiçbir romantik ilişkinin kopyalayamayacağı şekilde sağlam ve topraklanmış hissettirmişti.

Ve bu bağı kesmiş, her ikisine de iyilik yaptığına inanarak, klinik bir acımasızlıkla usturayla kesmişti.

Pişmanlığın çökmesi uzun sürmedi. Ben Wentworth kaçan kişiydi.

Onu sosyal medyada takip etmeyi bıraktı (zaten varlığının çoğu özel hesapların arkasındaydı) ve mümkün olduğunca silik ve uzak olana kadar onunla ilgili düşünceleri metodik olarak ayıklamaya başladı. Bu daha sağlıklıydı. İlerlemeye devam edecekti. Biriyle çıkmak hayal kırıklığı yaratıyordu, evet, ama asla Ben'le olduğu gibi olmasa bile, sahip olmak isteyeceği başka bir erkek olabilirdi.

Ve sonra annesinin teşhisi her şeyi silip süpürdü.

Ve şimdi, sanki ayrılık neredeyse sekiz yıl önce değil de sekiz hafta önce olmuş gibi, her küçük şey ona Ben' hatırlatıyormuş gibi, yeniden aynı durumdaydı.

Dikkat dağıtıcı ve iç karartıcıydı.

Bu nedenle, Naomi'nin bir sabah hafif saldırgan bir kuğunun zarafeti ve gücüyle ofisine girip bir proje önerisi olduğunu söylemesi neredeyse bir rahatlama oldu.

"Fairchild'larla bir toplantı yapmamızı istiyorum."

Çok kısa süreli bir rahatlamaydı.

"Fairchild'lar ..." Anne sanki hafızasını yokluyormuş gibi yavaşça tekrarladı.

"Evet, bayıldığın gece tanışmıştın onlarla, Kellynch Şaraphanesi'nin yeni sahipleri."

"Evet, hatırlıyorum." Anne aniden hatırlamış gibi yaptı. "İyi birine benziyorlardı."

"Evet, güzel. Senden hoşlandılar." Bunu söylerken koltuğunda kıpırdandı, bu tercihten duyduğu rahatsızlığı gizlemekte zorlandı. Naomi çekiciydi ve Anne'in tahminine göre işinde oldukça yetenekliydi ama onda sert bir şeyler vardı, hiçbir zarif etek takımının ve yumuşak dalgalı saçların gizleyemeyeceği hesapçı bir nitelik. İnsanlar Naomi'ye karşı içgüdüsel olarak temkinli davranıyorlardı.

Anne özel olarak, meslektaşının iş dünyasının küçük kasaba adetleriyle iç içe geçmediği daha hızlı tempolu bir ortamda, belki de Toronto ya da New York'ta daha mutlu olabileceğini düşündü, ancak pazarlama müdürüyle yakın değildi ve bu yüzden düşüncelerini kendine sakladı.

"Eminim sadece benim için endişelenmişlerdir. Toplantı ne için? Kurumsal sponsor olmakla mı ilgileniyorlar? Şaraphaneyi bu kadar hızlı kurup çalıştıramazlar."

"Tarlalarını satın almak için onlara yaklaşmak istiyorum." Anne gözlerini kırıştırdı. "Bir tarlaya ihtiyacımız var mı?"

Emmie açık olan ofis kapısını çalmak için o anı seçti. Anne ona içeri girmesi için el salladı ve Emmie masasına bir kepekli çörek daha bıraktığında içini çekti.

İçecek reyonunda kepekli kek satıyor muyuz? Bunları nereden buluyor?

"Neden bir tarla satın almak istiyorsun? Buralarda her yerde tarla yok mu? O şaraphane kasabanın dışında," dedi Emmie açık açık.

Şimdi iç çekme sırası Naomi'deydi. "Pandemi sırasında, kapalı alan tiyatrosu yasaklandığında, nasıl ayakta kaldık? Bir saha ve bir çadır kiraladık ve açık hava tiyatrosu yaptık."

"Paranoyak Paul CFO'muz olduğu ve pandemi sigortası yaptırdığı için ayakta kaldığımızı sanıyordum," diye araya girdi Emmie.

"Emmie, ona öyle deme ..." "Ona ne dedin? ?"

Emmie iki kadının arasına baktı ve omuz silkti. "Paranoyak Paul, Salgın Kahini. *Herkes* ona böyle diyor."

"Yapmamalılar. Bu saygısızlık ve biz pandemiye hafife almıyoruz," dedi Anne sert bir şekilde, Naomi'nin ağzı bastırılmış bir sırıtışla yukarı doğru kıvrılırken. "Ve bu çok acayip bir aliterasyon."

"Ayrıca yanlış." Naomi sırttı. "Eğer haklıysa ona paranoyak diyebilir misiniz? O haklı Paul olmalı ve-"

"İleri görüşlü Paul!" Emmie haykırdı.

Naomi, "Atlantik'in bu yakasında 'bulaşıcı hastalıklar' nedeniyle işlerin aksaması için özel bir sigorta poliçesi olan tek tiyatro biz olmalıyız," diye itiraf etti. "Diğer herkes teminat almak için sigorta şirketiyle mahkemeye gitti; biz ise doğrudan ödeme aldık."

Anne kararlı bir şekilde ekledi: "Bu da büyük çaplı işten çıkarmalar yerine beş yüz kişinin maaş bordrosunda kalmasını sağladı." "Bu yüzden Paranoid'e minnettar olmalıyız... *lanet* olsun, Paul'e minnettar olmalıyız." Emmie güldü ve Anne elindeki kepekli çöreği ona fırlatmayı düşündü. "Konudan uzaklaşıyoruz Naomi. . ."

Naomi konuyu tekrar ele aldı. "Evet, sigorta ödemesi ilk yılı atlatmamızı sağladı, ancak açık hava tiyatrosunun bilet satışlarından elde edilen gelir - koltuklar aralıklı olsa bile - bize ihtiyaç duyduğumuz desteği verdi ve bizi ayakta tuttu. Başka bir pandemi olmasa bile, neden düşük bütçeli, parkta ne olursa olsun tarzı prodüksiyonlarla daha kalıcı bir şey kurmayalım? Yarı kalıcı bir çadırın ya da bir bando kabininin maliyeti, belki sonbahar boyunca ısıtıcılar ... Her yıl kar yağana kadar devam edebiliriz. Bu işten müthiş bir kâr marjı elde edebiliriz."

Anne ofis koltuğunda arkasına yaslandı ve iyice düşündü. *Potansiyeli var* . . .

"Bu bizim normal bilet satışlarımızı engeller mi? İnsanlar daha pahalı olan kapalı alan prodüksiyonlarımız yerine çadırı tercih eder mi?" diye sordu.

"Eminim ki doğru programlama ile şovları yeterince farklılaştırabilir ve satışlarda tamamen yeni bir demografinin peşinden gidebiliriz. Elimde size e-posta ile gönderebileceğim hedef rakamlar var. Bebekli ve piknik sepetli aileleri düşünüyorum, belki farklı eğlence tarzları deneyebiliriz, Broadway medleyleri yapan şarkıcılar, radyo oyunu okumaları ..."

Anne yavaşça başını salladı ve Naomi bu cansız tepkiden açıkça rahatsız olarak ofladı.

"Hayır demiyorum. Bu iyi bir fikir ve hoşuma gitti ama önce rakamları görmem gerek." Sonra bu konuşmanın en başta neden midisini bulandırdığını hatırladı.

Doğru, Fairchilds.

"Neden Fairchild'lardan bir tarla? Kasabanın dışındalar."

"Tam olarak demek istediğim bu." Naomi öne doğru eğildi ve manikürlü tırnaklarından birini vurgulamak için masaya vurdu. "Kasabanın sınırları genişlemek üzere, herkes dış mahalleleri satın alıyor ve burası ile Grimsby kasabası arasında yepyeni bir dizi şarap imalathanesi kuruluyor. Kellynch Şaraphanesi tüm bunların tam ortasında, yeni otoyol sapağından çok uzakta değil. Yeni bir merkez üssü kurabilir ve erişim alanımızı genişletebiliriz; ayrıca bu, mekanın şehirdeki festivalden farklı kalmasına da yardımcı olacaktır."

Belli ki bunu planlamak ve enine boyuna düşünmek için zaman harcamıştı.

"Fairchild'larla zaten , değil mi?"

"Evet. Henüz tam olarak yeşil ışık yakılmadı, ancak görüşmek istiyorlar. o."

"Tamam," dedi Anne yavaşça, bunları nasıl yapabileceğinin bir yolunu düşünmeye çalışarak

kendi katılımını en aza indirecek tartışmalar, "bu yüzden bu tartışmalar . . ."

"On dakika içinde seni arayacaklar." Naomi saatini kontrol etti. "Aslında bu konuşma beklediğimden dokuz dakika daha uzun sürdü. Şimdi sizi arayacaklar."

"Ne!" Anne sertçe söyledi. "Neden sen-"

"Emmie son zamanlarda sanki son demlerini yaşıyormuşsun gibi programını koruyor." Naomi Emmie'ye bir bakış fırlattı, Emmie de ona zehirle karşılık verdi. "Hasta değilsin, değil mi? Yani yorgun görünüyorsun ama bu yeni bir şey değil. Bu telefon görüşmesini gerçekleştirmenin en iyi yolunun onları araya sıkıştırmak olduğunu düşündüm."

Anne ona baktı, burada biraz otorite göstermesi gerekip gerekmediğinden ya da Fairchild'ler olduğu için aşırı tepki gösterip göstermediğinden emin değildi. Telefon çalmaya başlamadan önce -tam olarak otuz saniye- düşünmesi uzun sürmedi. Kellynch Şaraphanesi ekranda belirdi.

Kendini topla *Anne*, dedi kendi kendine ve telefonunun hoparlörüne bastı. "Alo, Anne Elliot konuşuyor."

"Bayan Elliot, nasılsınız!" Albayın her zamanki güler yüzlü coşkusu küçük hoparlörden yayılıyordu. "Mesajınızı aldık -oh, karım da hatta, bu arada, merhaba deyin; oh, Jenny, hayır, hoparlörde; oturma odasındaki ikinci ahizeye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum- daha iyi olduğunuzu söylemek için, ama daha iyi hissediyor musunuz? Biraz takla attın canım."

Anne, Naomi'nin bu abuk sabuk konuşmalar karşısında iç geçirdiğini gördü. Kendi kalp atışları iki katına çıkmıştı.

"Oldukça iyileştim. Kan şekerimin biraz düşmesinden başka bir şey değildi ama sorduğunuz için ve o akşam bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. İkiniz de nasılsınız?"

"Oh, güzelce yerleşiyoruz ve tüm gösterileri izliyoruz. Şaraphane Önceki sahipleri biraz harap bir halde bırakmışlar ama kolları sıvadığımızda eminim ki kısa sürede işler hale getireceğiz. Çok güzel bir mülk, hatta o kadar güzel ki, bir dilim de sizin istediğinizi duydum!" Kıkırdadı.

"Evet, meslektaşım Naomi burada benimle birlikte oturuyor ve anladığım kadarıyla size bir iş teklifiyle gelmiş. Kesinlikle baskı yok, elbette, mülkiyeti daha yeni aldınız ve konseptin kendisini keşfetme aşamasındayız, ancak ilgileniyorsanız, sizinle daha fazla görüşmek isteriz."

"İlgileniyoruz." Bayan Fairchild'ın sesi duyuldu. "Festivalle birlikte çalışmak ve festivale bir şeyler katmak için harika bir fırsat gibi görünüyor."

Şaraphaneye ziyaretçi trafiği."

Albay Fairchild karısına fısıltıyla, "Akşam yemeği partisi, onlara akşam yemeği partisinden bahset," dedi, hoparlörün hâlâ onu duyduğundan habersizdi.

"Sus, seni hâlâ duyabiliyorlar," onu azarladı. "Bayan Elliot ..." "Anne," diye araya girdi Anne.

"Anne," diye düzeltti kendini, "Cuma akşamı birkaç misafirimiz var, toplulukta tanıştığımız birkaç yeni arkadaş. Şatafatlı bir şey değil, sadece verandada akşam yemeği ve içki -havalar çok soğumadan bundan yararlanalım dedik, ama ısıtıcılarımız var- ve gelersen çok seviniriz..."

Naomi hafifçe öksürdü.

". . . Sen ve Naomi, tabii ki ve belki yemekten sonra bu fikir hakkında konuşabiliriz."

Anne daha düşüncelerini toparlayamadan Naomi kararlı bir şekilde, "Kesinlikle gelmek isteriz Jenny," diye araya girdi. "Ne zaman orada olmalıyız?"

"Oh harika. İnsanlar saat altıda gelmeye başlayacak ama sizin için ne zaman uygunsa o zaman gelebilirsiniz. Eminim iş günleriniz bazen uzun sürüyordur."

Anne göz ucuyla Emmie'nin telefonunu kullanarak Anne'in takvimini hazırladığını görebiliyordu. Her şey çok hızlı geliyordu. Ama Bayan Fairchild'ın işi bitmemişti.

"Sonra da yeğenimiz Ben ile tanışabileceksiniz. İş ve evrak işlerini halletmemize yardımcı olmak için birkaç haftalığına Toronto'dan geliyor - bu tür şeylerde çok iyidir - ve teklifi doğrudan sizden duyabilir."

"Harika, onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz. Cuma günü saat altıda görüşürüz," dedi Naomi hızlıca ve hemen masanın üzerinden uzanıp aramayı sonlandırmak için düğmeye bastı.

Siktir, siktir, siktir! Anne orada sersemlemiş bir şekilde oturuyordu.

Naomi ayağa kalktı ve saatini tekrar kontrol etti, belli ki zihinsel olarak çoktan bir sonraki görevine geçmişti. "İstersen ayrı arabalara binebiliriz Anne, ama aynı arabayı paylaşmaktan mutluluk duyarım. Bana haber ver." Ve arkasından patlattığı bombanın tamamen farkında olmadan kapıdan çıkıp gitti.

Anne yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. İki gün sonra Ben'i tekrar görecekti - hayır, iki gün sonra Ben'le tekrar uzun bir konuşma yapmak zorunda kalacaktı, akrabalarının ve Anne'in iş arkadaşının önünde bir iş anlaşmasını tartışmak zorunda kalacaklardı, kimse birbirlerine ne yaptıklarını bilmiyordu ve muhtemelen birbirlerini tanıımıyormuş davranacaklardı

Başının döndüğünü ve sersemlediğini hissediyordu ve göğsünden bir hıçkırık yükseliyordu. "Ne oluyor be? Yani, gerçekten, ne oluyor?" Anne ağlamaklı bir sesle feryat etti ve başını masasına çarparak bıraktı. "Tanrım, bu korkunç bir şey," diye inledi kendi kendine.

"Anne?" Emmie endişeyle dürttü; başparmağını telefonunun klavyesinin üzerine koymuştu.

"Öldür beni." Anne asistanının hâlâ odada olduğunu umursamıyordu, hafif histerik bir duygu onu ele geçirmişti. Naomi'nin peşinden gidip bunu iptal etmeyi, tüm fikri iptal etmeyi düşünerek sandalyesinden kalktı. "Emmie, Naomi'yi ara, onu buraya getir, yapmamız gereken ..." Ama yapamazdı, değil mi? "Hayır, hayır, arama onu, boş ver." Anne ofisinde adımlarının ortasında durdu ve masasına doğru döndü. Onu takip etmek için harekete geçen Emmie, yolundan çekildi. "Emmie, Fairchild'ları tekrar hatta bağla. Onlara iyi olmadığımı söylemeliyiz, yapamam. Kahretsin, hayır." Anne elini masasına vurdu ve Emmie tekrar sıçradı. "Hayır, yapma. Ara onları, sadece söyle-Hayır, söyleyemem, kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!" Anne çığlık attı ve Emmie elektrik çarpmış gibi geriye doğru sıçradı.

"Tamam," dedi Emmie. "Tamam, tamam, tamam-" "Neden sürekli 'tamam' deyip duruyorsun?" Anne ağladı.

"Bilmiyorum!" Emmie şimdi ellerini çırpıyor ve olduğu yerde zıplıyordu, paniklemiş görünüyordu. "*Seni* daha önce hiç çıldırırken görmemiştim ve bu *beni* çıldırtıyor! *The Music Man* sırasında yer gösterici ülserini patlatıp üçüncü sıranın yarısını kana buladığında bile süper sakindin! İlk yardım yaptın ve ambulans çağırdın ve Dior elbisen bir korku şovu gibi görünüyordu ve şimdi yaşlı insanlarla buluşmak zorunda olduğun için *kendini kaybediyorsun* ve neler olduğunu anlamıyorum ve ... Bir muffin daha ister misin?"

Anne bakakaldı. Sonra tutamadı; gülmeye başladı.

O anda Vidya köşeyi döndü, ofis kapısından büyük bir gürültüyle sekti, önlüğünden gevşek iğneler ve mezura fırladı ve Anne'in masasının önünde soluk soluğa durdu. "Emmie bana mesaj attı, acil bir durum olduğunu söyledi." Gözleri Emmie'nin panik içindeki şaşkınlığından Anne'in ağlamaklı kahkahasına gidip geldi. "Ne kaçırdım ben?"

Anne ofis koltuğuna geri çöktü. "Festival adına bir iş girişimini görüşmek üzere Fairchild'lar ve yeğenleriyle buluşmam gerekiyor."

"Oh . . . Oh!" Vidya'nın gözleri bu ima karşısında irileşti. "Ve senin yanıtın da ben bir provanın ortasındaiken histeriye kapılıp beni üç kat merdivenden yukarı koşturmak mı oldu? Sana hazırladığım şarkı listesini dinlemiyor muydun?"

Anne başını geriye eğdi ve biraz daha güldü.

—

(Anne'in kendini toparlaması sadece birkaç dakika sürdü. Emmie'yi sakinleştirdi, Vidya'ya mesaj attığı için teşekkür etti, ona bir

Günde bir muffin yeter de artar bile, dedi ve onu erken bir öğle yemeğine gönderdi.

Daha sonra Vidya'nın çılgın uçuşu sırasında koridorda bıraktığı iğne ve iplik izlerini toplamasına yardım etti, provayı yeniden planlamak için ofis telefonunu kullanmasına izin verdi, ona bir kahve yaptı ve kepekli keki onunla paylaştı. Vidya kendi yarısını mutlulukla yerken, Anne kendi yarısını dalgın dalgın parçalara ayırdı.

"Naomi'nin yalnız gitmesine izin veremem, bu anlaşmayı müzakere etme yetkisi yok ve biliyorsunuz ki o ..."

"O Naomi," diye bitirdi Vidya. "Bu kadın fazladan para ya da terfi alacağını düşünse şaraphaneyi soyup soğana çevirir. Kaplumbağalarla pazarlık yapmak için bir şahin gönderemezsin."

"Kumrular mı?"

"Onları şehirde görmüştüm. Çok şirinler."

Anne iç çekti. "Belki Paul'u gönderebilirim. Sonuçta bu mali bir anlaşma olacak ve onun da onay vermesi gerekecek..."

"Paranoyak Paul? Onun gerçek insanlarla konuşmasına izin veremezsiniz-"

"Ona öyle deme."

"-kanepeler servis edilmeden önce defterlerini denetlemek isteyecek ve küçük sohbeti artan şarap etiketi sahtekarlığı vakaları olacak - gece bitmeden herkesi kadehlerde antifriz servis edildiğine ikna edecek."

"Biliyorum, !"

Vidya elindeki son çöreğin tozunu aldı ve Anne'in payından geriye kalanları kapıp ağzına attı. "Anne, sence bu teklif iyi bir fikir mi?"

Anne her zamanki analitik sakin iş odağına ulaştı ve Naomi'nin gerekçesini bir an için kafasında evirip çevirdi. "Evet," dedi kesin bir ifadeyle. "Hedef araştırmasının bir kısmını görmem gerekiyor ama bu mükemmel bir fikir. Bunu kendim düşünmeliydim."

"Peki bu toplumdaki başka bir iş anlaşması ya da ortaklık olsaydı, başkasını mı gönderirdiniz yoksa kendiniz mi giderdiniz?"

"Ben kendim giderdim," diye itiraf etti. Bu kendi sonunu ilan etmek gibiydi.

"Tamam o zaman. Eğer burada yaşıyorlarsa, er ya da geç onunla karşılaşma ihtimalin var. şimdi yap, hazır kendi ve buna hazırsın. Muhteşem görün ve o yara bandını yırt." Son kahvesini de içtikten sonra kalkmadan önce Anne'in kahvesini de içti. "Belki şu grilerin bir kısmını boyarsın."

Altı

(Parti iki gün içindeydi.

Bu süre zarfında Anne, evlat edinmek istemekle Vidya'nın tavsiyesi -yani harika görünmek- ve kendine her türlü ekstra hazırlığın uzun vadede kendisini sadece muazzam derecede aptal hissettireceğini söylemek.

Bu tür etkinliklere her zaman giderdi. Fairchilds'ınki gibi şarap imalathaneleri de dahil olmak üzere yerel küçük işletme topluluğu turist ticaretinin o kadar büyük bir kısmını paylaşıyordu ki Anne, icra müdürü, belediye meclisi üyesi ve "Elliot'lardan biri" olarak üstlendiği rollerde, insanların işle zevki birbirine karıştırdığı bağ açılışları, düğünler, akşam yemeği nişanları ve küçük partilerde sürekli bir turda olduğunu hissediyordu. Fairchild'ların bu topluluğun bir parçası olmak için çalışma şekline bakılırsa, işlerin olağan akışında, Anne bundan çok daha önce bir davet beklerdi, ancak o bu davetlerden ustalıkla kaçınıyordu.

Ve bu etkinliklere katılırken, normalde olduğundan daha farklı görünmek için hiçbir zaman fazladan çaba sarf etmezdi. Yani, şimdi dışarı çıkıp yeni bir elbise alsa, yüz bakımı yaptırıp ve saçını boyatsa... bu onun için olurdu, değil mi? Ne anlamı olurdu ki? Ya onu neredeyse unutmuş olacaktı -ölümcül- ya da ondan hala nefret ediyor olacaktı. Yeni bir elbise ve saç modeli bu iki sonucu da nasıl düzeltecekti?

Tanrım, ya evlilik yüzüğü takıyorsa? Telefonunda da birkaç güzel çocuğun fotoğrafı.

Anne bu düşünceyle caddenin ortasında yürümeyi bıraktı. Yoldan geçen biri ona endişeli bir bakış attı. Yüzü kesinlikle hasta görünüyor olmalıydı, çünkü o da öyle hissediyordu. Bu bir olasılıktı; bunun bir olasılık olduğunu her zaman biliyordu ama buna *tanıklık* etmek zorunda kalacağını, onu şahsen göreceğini ve başka biriyle bir hayat kurduğunu bileceğini daha önce hiç düşünmemişti. Sosyal medya takip yasağını bu kadar katı uygulamasının nedeni de buydu. Bir şeyin mümkün olduğunu bilmek ve bunu doğrulamak çok farklı iki şeydi.

Adamın parmağındaki o altın parıltısını gördüğünde nasıl soğukkanlılığını koruyacak ve geceye devam edecekti?

—

(Anne, parti başlamadan birkaç saat önce duşa saçlarını yıkarken, süslenip püslenirse, bunun kalbinin derinliklerinde üçüncü bir seçeneği, aptalca, gülünç, geri zekâlıca bir seçeneği, bir şekilde adamın bekâr olacağını ve kendisinin de bekâr olduğunu göreceğini umuyordu ve ...

Aptal olma.

Ondan başka kimse bilmeyecek olsa bile, bu umuda kapılmak en büyük aşâğılanma olacaktı.

Siz Elysium'un genel müdürüsünüz ve buradan elde edilen gelir dolaylı olarak bu kasabanın gelirinin üçte ikisinden sorumlu. Bu, yeni topluluk üyeleriyle ilişkiler kurmak ve sadece son derece kazançlı değil, aynı zamanda daha fazla genişleme ve büyüme için heyecan verici bir yol olduğunu kanıtlayabilecek bir anlaşmaya aracılık etmek için bir fırsat. Sorumluluğunuz ve odak noktanız net olmalı. Siz The Bachelor'da bir yarışmacı değilsiniz. Dalga geçmeyi bırakın ve toparlanın!

Bu moral konuşmasından tatmin olan Anne, midesinin şimdiden sinirden boğazına tırmanmaya çalıştığı gerçeğini görmezden gelerek odasındaki boy aynasında kendini inceledi.

Saçları standart bir şekilde toplanmıştı, her zamanki gibi gri teller bir kulağının arkasına kıvrılmıştı; lacivert Peter Pan yakalı kazak elbisesi ve inci küpeleri profesyonel ile akşam yemeği partisi sosyetesini arasındaki çizgiyi belirliyordu. Düşük-

Topuklu, diz hizasında siyah süet botlar havanın giderek soğuyan soğuşuna karşı verdiği bir tavizdi; şık ve dikkat çekmeyen bu botlar diz hizasındaki siyah paltosuyla iyi bir uyum sağlıyordu.

Tanrım, cenazedeki birinin bakire teyzesine benziyordu.

O anda Liz açık yatak odasının kapısının önünden geçti, Anne'e baktı ve kıs kıs güldü. "Cadılar Bayramı için Pollyanna Büyüyor kılığına mı giriyorsun? Biraz erken, değil mi?" Bu kardeşçe teselliye ilettikten sonra -başparmağı elindeki telefonda gezinmeye ara bile vermemişti - kendi odasına doğru ilerledi.

"Tanrı aşkına," diye inledi Anne ve hemen soyunmaya başladı.

İki kıyafet ve yirmi dakika sonra, geç kalmaya tehlikeli bir şekilde yakinken, nihayet kapıdan çıkmıştı, mutsuz ve son seçimden rahatsızdı -Bej rengi bir kazak ve ona uygun bir etek... Keşke ilk kıyafetini giyseydi, en azından tanıdık olduğu için güven vericiydi.

Kellynch'e gitmek çok güzel olmalıydı. Güzel, berrak bir akşamdı, gökyüzü yeni yeni kararmaya ve lekelenmeye başlamıştı. Arabayı çiftçilerin tarlaları ve üzüm bağları arasından geçen tek şeritli taşra otoyoluna çevirdiğinde kasaba gözden kayboldu; Anne'e her zaman kendini yalnız ve özgür hissettiren uzun, düz bir yoldu bu; ufka doğru gidiyor olabilirdi, herhangi bir yere gidiyor olabilirdi. Duman ve nemli yaprakların nefis kokusu pencereden içeri süzülürken derin derin nefes aldı ve arabayı derinleşen alacakaranlıkta ustalıkla sürerken sakinliğini buldu.

Anne Elliot kontrolünü kaybetmez, diye hatırlattı kendine.

Otuz dakika sonra kavşaktan sola döndü ve Kellynch'in tünediği Niagara yamacındaki ilk yükselti olan devasa tepeye doğru sürmeye başladı. Açık gün batımının son patlamasına, hızla mora çalan gökyüzünü iten parlak ateşli kırmızılara, kıvrılan koyu sarmaşıkların titizlikle düz sıralarıyla dolu yemyeşil tarlalara ve gün batımıyla aynı ateşli tonlarda sonbahar renklerine yeni yeni bürünmeye başlayan yemyeşil ağaçlarla çevrili uzak çevreye getirdi. Her şeyin üzerinde, on dokuzuncu yüzyıldan bir çiftlik evi olan ev, genişletilmiş ve yenilenmiş olarak, tahtında bir imparator gibi gururla duruyordu. Anne

Ön kapıdan Ontario Gölü'ne ve ötesindeki şehirlerin parıldayan ışıklarına kadar her şeyin görülebildiğini deneyimlerinden biliyordu.

Mevsim ya da günün hangi saati olursa olsun, eve yaklaşmak onun nefesini kesmekten asla geri kalmıyordu.

Annesi Kellynch'i çok severdi. Anne gençken, annesinin Kellynch'i görmesinin Anne'nin babasına aşık olmasına neden olduğu konusunda nasıl şaka yaptığını hatırlıyordu. Kellynch dört kuşak boyunca ailesinin mülkü olmuştu.

"Elizabeth Bennet'ın Pemberley'i görüp Bay Darcy'nin iyi bir adam olabileceğine karar vermesi gibi!" Ona hoşgörüyle gülümseyen Bay Elliot'la flört ederdi.

Bu şakalar, bir bankanın bahçeye "Satılık" tabelası astığı gün sona erdi.

Araba yolu nihayet yükselişin zirvesinde düzleşti ve geniş bir rıhtımla ana evin etrafında kıvrıldı. Arkasında, biri restoran, tadım odası ve şarap dükkânı olan tuğladan yapılmış birkaç küçük bina; ikisi de ahşap ahırdı ve büyük olanı etkinlik kiralama alanıydı. Küçük olanı, ailesi burada yaşarken genellikle çiftlik ekipmanları için kullanılıyordu. Arabasını restoranın arkasındaki küçük otoparkta bıraktı ve üç binanın arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen arnavut kaldırımlı yolu takip etti - yolun her tarafını çevreleyen özenli bahçeler- ta ki evin arka tarafına bitişik büyük kare verandaya ulaşana kadar. Peri ışıkları yakındaki kafesleri sarmış ve verandayı çevreleyen ahşap korkuluklar boyunca kıvrılmıştı; ışıkların parıltısı ve batan güneşin parıltısı arasında Anne, yaklaşırken birbirine karışan ve sohbet eden bir düzine kadar insanın siluetlerini ancak seçebiliyordu.

Bu da giriş yaparken orada kimlerin olduğunu ve ilk kiminle karşılaşabileceğini araştırma fırsatı bulamayacağı anlamına geliyordu.

Bu toplantı için kendini bu kadar güçlü bir şekilde hazırlamış olması iyiydi; sanki yönetim kurulunun ya da idam mangasının karşısına çıkacakmış gibi Jackie Kennedy'nin profesyonel kişiliğine bilinçli bir kararlılıkla bürünmesi iyiydi.

Bu, o an geldiğinde irkilmediği, iki kez hamle yapmadığı anlamına geliyordu. Anne girişi işaretleyen bahçe çardağının altından geçti ve

avlundun parlak ahşap kalasları üzerinde. Bir sonbahar esintisi saçlarını hafifçe kaldırdı ve ürpermesine neden oldu. Uzun boylu, koyu renk takım elbiseli bir adam döndü.

Keskin bir nefes alıp vermekten başka bir şey yapmayarak kendini ele verdi.

Bir an çift görme oldu, yirmi altı yaşındaki Ben, bu heybetli yabancının üzerine bindirildi ve sonra iki görüntü aynı hizaya geldi ve Ben Wentworth'u yaklaşık sekiz yıl sonra tekrar gördü, ayakta durmuş, küçük bir yarım daire şeklindeki insanlarla sohbet ediyordu.

Bir anlık bir kafa karışıklığı oldu. Anne yarı kör hissediyordu, sanki verandada çok fazla insan vardı, çok fazla gürültü vardı ve o hem çok yakın hem de çok uzaktaydı.

Sonra birinin söylediği bir şeye sessizce güldü ve ses omurgasından aşağı kıvrıldı, şimdi bile sıcak ve tanıdıktı ve kaçma dürtüsüyle savaştı.

"Ah, Anne, gelebildiğine çok sevindik!" Albay Fairchild'ın ışıldayan yüzü bir anda karşısında belirdi. Ben'in, amcasının adını söylerken çıkardığı sesle gözlerinin onlara doğru kaydığını gördü -bir anlık bir titreşim, daha fazlası değil- ve sonra hemen tüm konsantrasyonu önündeki konuklara geri döndü, kibar ilgi ifadesi hiç değişmedi. Başka biri olsa bunu kaçırırdı.

"Albay Fairchild, davetiniz için çok teşekkür ederim," dedi Anne, sesi titremeyince minnettar oldu. Albay'ın sıcak el sıkışına karşılık verdi. "Ancak böylesine güzel bir partiye iş meseleleriyle burnumu sokmamam gerektiğini hissediyorum..."

"Hiç de değil, hiç de değil!" dedi küçümseyerek. "Sanırım buradaki herkesi zaten tanıyorsunuzdur."

Anne, artık onları tam olarak görebildiği için konukları taradı. Naomi, kasabada diş hekimliği muayenhanesi olan Dr. Kovalenko, Meclis Üyesi Singh, birkaç yerel işletme sahibi, festival şirketinden birkaç oyuncu, Anne'in ismen olmasa da simaen tanıdığı bir çiftçi ile sohbet ediyordu. "Evet, sanırım çoğunu tanıyorum," diye cevap verdi. Davetli listesinde herhangi bir mantık ya da neden yok gibiydi ve akşam yemeği davetlilerinin gerçekten de Fairchild'ların topluma yerleşirken tanıştıkları kişiler olduğunu hayal etti.

"Mükemmel," diye yanıtladı albay, "o zaman sizi bir istisna ile tanıştırayım, istisna olmasa da," diye düzeltti kendini, "çünkü sanırım zaten tanıştığınızı söyledi ..."

Anne'in kalbi göğsünde ters döndü. *Çoktan tanışmışlar mı? Onlara söylemiş olmasına imkan yok... eğer söylemiş olsaydı beni evlerine kabul etmezlerdi.*

"Ben! Gel ve Anne Elliot ile tanış. Kendisi festivalin olağanüstü yöneticisi ve kasaba meclis üyelerinden biri."

Onu tekrar görmeye hazırdı ama onun dönüştüğü şeye hazır değildi.

Konsey Üyesi Singh ile birlikte ayakta duruyor, bir elinde içkisi, kendisine söylenenleri ciddiyetle başını sallayarak dinliyordu.

Hâlâ iki metre boyundaydı, hâlâ genişti ama takım elbisesinin uzun hatlarına uyacak şekilde zayıflamıştı. Tıraşlıydı -onu hiç sakalsız ya da en azından iki günlük sakalsız görmüş müydü?

-Tanrım, annesi onun dağınık uzun saçlarından nasıl da nefret ederdi; yürüyüşe çıktıklarında saçlarını her zaman erkek topuzu şeklinde bağlardı. Saçları hâlâ kestane rengindeydi -güneşte ya da ıslakken pas kırmızısı bir tonda parladığını hatırlıyordu- ve gözleri hâlâ koyu lacivertti.

Her zaman yakışıklıydı, ama şimdi yüz hatları daha da keskin ve yakışıklıydı, gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarının yeni, soluk başlangıcı çekicilik katıyordu. O da Liz gibiydi; yaşlanmak onları daha da güzelleştiriyordu. Anne saç çizgisinde bir tutam beyazlık ya da yarım santimlik bir gerileme bile göremiyordu. *Pislik.*

Albay, "Bu benim yeğenim Ben Wentworth," diyordu ve Anne otomatik olarak tokalaşmak için uzandı. Ben'in iri parmakları Anne'in elini gevşekçe sardı, herhangi bir baskı ya da avuçların buluşması söz konusu değildi. İkisi de ellerini çabucak bıraktı. Adamın gözleri kızınkilere takıldı ve bir an için bakışlarını tuttu. . .

Ve cevabını almıştı. Hayır, adam onu unutmamıştı, affetmemişti de. Bakışları soğuk ve temkinliydi, hiçbir şey belli etmiyordu. Aşkın zıddı nefret değil, kayıtsızlıktı ve Anne onun kayıtsızlığını iliklerine kadar hissetti.

Ama bu kadar sivriyse gerçekten kayıtsızlık mıydı?

"Ben bir bankacı," dedi albay, yeğeniyle gurur duyarak.

Amca ve yeğen yan yana dururken, Anne'in bayıldığı ve albayla ilk karşılaştığı gece gözüne çarpan benzerlik çok daha belirgindi; o kadar ki bunu nasıl olup da hemen fark etmediğine şaşırı. Güçlü bir kaşın altında aynı lacivert gözlere, aynı geniş sahiplerdi; albayın saçları şimdi tuzlu biberdi ama muhtemelen gençliğinde de benzer bir renkteydi. Ben amcasından birkaç santim daha uzundu ve Anne'den uzaklaşıp yaşlı adama baktığında yüzündeki nötr ifade yerini sevgi dolu bir sıcaklığa bıraktı.

"Bir risk sermayedarı," diye amcasını nazikçe düzeltti.

"Hemen hemen aynı şey." Albay güldü. "Sanırım Anne bu konuda her şeyi biliyordur. Aynı üniversitedeydiniz, değil mi? Birbirinizi mi tanıyorsunuz?"

"Birbirimizi biraz tanıyoruz, evet. Büyük bir üniversiteydi." Ben bunu belli bir sertlikle söyledi ve Anne başıyla onayladı. O halde, tamamen yabancıymış gibi davranmak ve mezun oldukları okul hakkında garip sorulara maruz kalma riskini almaktansa, bu hikâyede karar kılmıştı. Anne de bunu kabul etti.

"Amcanızdan öğrendiğime göre Toronto'da çalışıyormuşsunuz..." Birinin profesyonel ve hafif bir tanıdıkla yapabileceği türden küçük bir sohbete girişti ve adamın vücudundaki her çilin yerini bildiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. "Şehirde belirli bir firma için mi çalışıyorsunuz?"

"Evet, ."

"Oh," dedi Anne, bu bilgi karşısında afallamıştı. Bu kadar genç yaşta kendi şirketini nasıl kurmuştu? Ve bir risk sermayedarı? Ben'inin böyle bir geleceği olacağını asla tahmin edemezdi.

"Birkaç yıl bir bankada çalıştım-" "Gördün mü? Bankacı!" Amcası yine güldü.

"-ve oldukça iyi iş çıkardı. Üç yıl önce birkaç meslektaşımınla birlikte kendi şirketimizi kurmaya karar verdik ve şimdi o da oldukça iyi gidiyor. Yirmili yaşlarımda insanların sandığı kadar yönsüz olmadığım ortaya çıktı."

Anne irkildiğini zar zor gizledi. Ses tonu kibar ve nötrdü ama bunun bir önemi yoktu.

"Kulağa harika geliyor. Tebrikler," diye devam etti Anne. "Anladığım kadarıyla birkaç hafta teyzen ve eniştenle kalacaksın ve şaraphane işlerine yardım edeceksin."

"Evet. Önceki sahipler pek profesyonel değildi ama birkaç hafta içinde yeni bir muhasebe yazılımı kuracağız, envanter kayıtlarını tutacağız ve belki de bazı tedarikçi ve yüklenicileri yeniden gözden geçireceğiz."

"Bu bir emeklilik projesi, Ben. IBM gibi çalışmasına gerek yok," dedi amcası alaycı bir tavırla ama yeğenin kolunu şefkatle dürttü.

"Sadece sen ve Jenny Teyze için işlerin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum, hepsi bu."

"Minnettarız ve eminim bu saha işindeki yardımınız için de minnettar olacağız ama bunu yemek sonrasına saklayalım. Ben ona bir içki getirirken siz de bu güzel bayanı eğlendirin."

"O içki içmez," dedi Ben. O ve

Anne donup kaldılar.

Ama albay sadece elini salladı ve bir şeylerin ters gittiğinden habersiz, ona bir maden suyu getireceğini söyledi.

Şimdi geldi ve yaşamak kabus-sıkışmış tek başına
içinde a saçmalık . Albay geri gelene
kadar bir konuşma. Anne bir konu bulmakta zorlandı.

"Mülkü satın aldıklarına sevindim. Umarım burada çok mutlu olurlar."

"Evet, bu konuda çok heyecanlılar," diye yanıtladı

Ben. Sessizlik.

Panik yapmayın. Su almak ne kadar sürer?

Ben boğazını temizledi. "Kocanız bu akşam burada mı?"

Anne irkildi; bir an için sol eline baktı, sanki orada sihirli bir şekilde bir yüzük belirmiş gibiydi. O da yere baktı ve yüzünden bir şey, hafif bir duygu geçti, fark edilemeyecek kadar silik ve hızlıydı. Şaşkınlık olabilirdi.

"Ben ... Ben evli değilim," dedi Anne sakın bir şekilde, ama zihni tekliyordu. Bu onun aleyhine bir şaka mıydı? Kendisinden ayrıldıktan sonra aşk hayatının darmadağın olduğuna dair hastalıklı bir kanıt istediği için mi bekâr olduğunu açıkça belirtiyordu?

Ama b    leniyor gibi g  r  nm  yordu; yanaklarına renk gelmiŐ ti. Utan  . "Ah, benim hatam. Sizi teyzemin bahsettiğ i baŐ ka bir belediye meclis   yesiyle karıŐ tırmıŐ  olmalıyım." Ve sonra, hafif  e k    mseyerek: "Bu kadar k    k bir kasaba i  in sizden   ok var."

"Buyurun." Albay geri d  nm  Ő t   ve Anne'e bir fl  t k  p  kl   su uzatıyordu; Anne rahatlayarak eriyebilirdi. "Sanırım Jenny akŐ am yemeğ ini getirmek   zere. Neden sizi masanın bu ucuna doğ ru oturtmuyorum?"

OceanofPDF.com

Yedi

(Albay, küçük kızın sırtına nazıkçe elini koyarak onu iki uzun masanın avlunun bir tarafına götürdü. Onlar

Koyu krem rengi bir masa örtüsü, sade yerleştirme düzenleri ve ateşli akçaağaç yaprakları ile altın civanperçeminden oluşan iki büyük orta süsü ile güzel bir şekilde dekore edilmişti. Peri ışıklarının pırıltısı, akşam gökyüzünün koyulaşan çivit mavisi ve çevredeki üzüm bağları ile ormanın yeşil ve altın rengi altında, fotoğraf çekimine layık bir ortam vardı. Anne her an gergin ve mahcup hissetmek yerine bunun tadını çıkarabilmeyi diledi.

Naomi oflayıp puflayarak onun yanındaki koltuğa kaydı. "Tanrım, iş konuşmadan önce daha ne kadar mutlu misafirleri oynamak zorundayız?" diye homurdandı, Fairchild'ların konukları için geceye gösterdikleri özenden habersizdi. "Kim o?" diye sordu Anne'e çenesini sallayarak. Anne, kendilerinden iki sandalye aşağıda oturan söz konusu konuğa baktı.

"Harrow Road'daki veteriner kliniğinde resepsiyonist." "Ne yani, bu şeye kimi davet ettiler?"

"Sanırım geldiklerinden beri tanıştıkları ve sevdikleri insanları davet ettiler."

Naomi gözlerini devirdi. "Yemeğe gelin ve iş konuşalım dediklerinde, bunun oyuncularla stratejik bir yemek olduğunu düşünmüştüm. Eğer bu sadece Norman Rockwell karakterlerine bürünmek içinse, yalnız gelebilirdiniz."

Anne, Naomi'nin bu buluşmayı kendi davetiyle birlikte tasarladığını belirtmek yerine dilini ısırды.

Meclis Üyesi Singh kısa süre sonra Anne'in karşısına oturdu ve onu minnettar olduğu son belediye binası toplantısıyla ilgili sohbe hısla dahil etti ve kısa süre sonra Bayan Fairchild ve yardımcı olmaları için işe alındığı belli olan iki yerel garson, masaya yerleştirdikleri büyük eski moda gümüş tencereler ve taze ekmek sepetleriyle dışarı çıktıklarında akşam yemeği ciddiyetle başladı. Kapaklar kaldırıldığında, tencerelerde zencefil ile ısıtılmış ve her bir kaseye döküldüğünde hafif kremsi girdaplar halinde eriyen bir top ekşi krema ile süslenmiş balkabağı çorbası olduğu ortaya çıktı. Bir sonraki yemek, yine asistanlar ve Bayan Fairchild tarafından getirildi - ki kendisi hem ev sahibesi hem de sunucu olarak ikiye katlanmış gibiydi, sık sık mutfaktaki işlerle ilgilenmek için yerinden kalkıyor, bir yandan da misafirleriyle sohbet ediyordu - yabani mantar ve adaçayı ile doldurulmuş dilimlenmiş domuz bonfilesiydi.

Yemekler mükemmeldi ve herkes yemeğinin tadını çıkarırken konuklar doğal olarak biraz sessizleşti. Anne'in midesi lezzetli kokulara rağmen hâlâ hafifçe düğümlemişti. Birkaç ısırık almayı başardı ve sonra gizlice masanın geri kalanını izledi.

Naomi tek eliyle yemek yiyor, diğer eliyle de kucağındaki telefonda gizlice mesajlaşıyordu. Dr. Kovalenko veterinerin asistanıyla sohbet ediyor ve Meclis Üyesi Singh'i de sohbe dahil ediyordu. Fairchild'lar, komşuları olduğu belli olan çiftçiyle gölüşüyorlardı.

Ben masanın ortasında oturuyordum ama sadece sağındaki yemek arkadaşına, Sabrina adında genç bir aktrise odaklanmıştı. Birlikte bir şeye gölüşüyorlardı.

Anne hemen tabağına baktı.

Sabrina'nın festival oyuncularından olduğunu, *Macbeth*'in cadılarının yedeği olduğunu biliyordum ama cadılıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Yirmi dört yaşlarındaydı, tiyatro programından yeni mezun olmuştu, şeftali ve krem rengi bir teni, uzun çilek sarısı saçları ve yuvarlak, gamzeli bir yüzü vardı. Bir provada onunla sohbet ettiğine ve Newfoundland'lı olduğuna dair belli belirsiz bir anısı vardı. Anne ondan hoşlanmış ve biraz da olsa onu çok tatlı bulmuştu.

önemsiz. Yönetmen Choi, Sabrina'nın gelecek sezon Juliet için doğru görünüme sahip olduğunu düşündüğünü ancak metni tam olarak kaldıracabileceğinden emin olmadığını söylemişti. Anne ve Choi, Sabrina'nın adını kısa listeye bıraktılar ve Sabrina'nın gelişme göstermesi halinde görüşmeye geri döneceklerine söz verdiler.

Şu anda bir Romeo adayının aklını çeldiği kesin, diye düşündü Anne ve hemen ardından kaba davrandığı için kendini azarladı. Onunla ilgili herhangi bir şey yapmaya kesinlikle hakkım yok, sahayı tartışırken profesyonel bir iş etkileşimi dışında.

Ama yine de kulaklarını onun sekiz yıl öncesine göre daha yumuşak ve emin, ama hâlâ aynı derin tınıya sahip sesini algılamaktan alıkoyamıyordu. Hayranlık içindeki Sabrina'ya bir risk sermayedarının bir bankacıdan ne kadar farklı olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Tanrım, bu gerçekten de ormanda zorlukla fark edilebilen bir patıkada birlikte saatler geçirdiği adam mıydı? Uzun bir hafta sonu tatilinden anladığı, geceleri gökyüzünün yıldızlarla dolu olduğu, elektrik bandıyla yamalı bir kamp çadırında uyumak mıydı?

"Bankalar halihazırda iyi kurulmuş ve gelecekte de iyi iş yapmaya devam edecek gibi görünen işletmelere para yatırır. Kesin olan şeyleri severler. Risk sermayedarları olarak biz ise erken harekete geçiyoruz ve şirketler henüz yeniyken ve gelecekleri belirsizken yatırım yapıyoruz. Bu daha büyük bir risktir ama ödülü de daha büyüktür."

"Oh, şimdi anladım!" Sabrina haykırdı. "Bu çok daha iyi - ne tür bir insan sadece kesin bir şey varsa yatırım yapar?"

Naomi, gözleri hâlâ telefonundayken, "Azıcık ekonomi ya da finans bilgisi olan biri," diye mırıldandı nefesinin altından.

Ben, Sabrina'ya "Herkes risk almaktan hoşlanmaz," dedi ama onun coşkusu karşısında gülümsüyordu.

Sabrina şakacı bir tavırla, "Herkes cesur değildir," diye karşılık verdi. "Ben oyuncu olmadım çünkü bunun sabit bir meslek ya da kesin bir şey olduğunu düşündüm. Seçmeler risk, reddedilme ve bazen de kazanmaktan başka bir şey değil ama ben bunu yapıyorum çünkü oyunculuğu seviyorum, sanat yapmayı seviyorum ve bir şeyi sevdiğinizde konuda cesur olmanız gerekiyor. Eğer bu girişimciler ve yeni işletmeler

Yaptıkları şey hakkında tutkuluysanız, elbette ona yatırım yapmalısınız! Bu şekilde siz de cesur olursunuz ve bu yolculukta birlikte yer alırsınız."

"Bence bu çok güzel bir hayat felsefesi," dedi Ben, gülümsemesi şimdi daha yumuşak, daha samimiydi. Ve Anne kendi kalbinin çatladığını duyduğuna yemin edebilirdi. Vidya'nın dediği gibi, bir insanın kalbi zaten kırılmışsa, daha fazla kırılmaya maruz kalmak için bir moratoryum olması gerekmez miydi?

Sabrina'nın her kelimesi Anne'in geçmişteki davranışlarına karşı bir suçlama gibiydi.

"Anne, ben de senin fikrini almak istiyordum," dedi Meclis Üyesi Singh, Anne'in kulak misafirliğini böldüğünün farkında olmadan. "Bu korkunç apartman gelişmelerini durdurmak için önerdiğimiz yeni yönetmelikler, sence yeterince güçlü mü?"

-

Desert tabii ki Kanadalı tereyağlı tartlardı, hem klasik versiyonu hem de çeşitli soslu olanları. Fairchild'ler açıkça hala Kellynch'in önceden var olan şarap mahzeninin içeriğini keşfetme sürecinde, Cabernet Franc buz şarabı, merlot, roze, riesling ve köpüklü riesling şişeleri bir tür Bacchanalian karmaşası içinde masayı süsledi.

Albay Fairchild, Anne'in içki içmediği bilgisini açıkça aktarmıştı, çünkü Bayan Fairchild, Anne'e onun yerine bir fincan kahve ikram etti ve Anne bunu minnetle kabul etti.

"Neden benimle eve gelmiyorsunuz -siz ve Naomi- ve ben yemeği hazırlarken Ben'le sohbet edebiliyoruz. Kocam dışarıdaki konuklara göz kulak olur," dedi Bayan Fairchild.

İki kadın itaatkâr bir şekilde ev sahibelerini takip ederek çift geniş arka kapıdan geçtiler ve Anne'in çocukken oynadığını hatırlayabildiği uzun bir koridordan geçerek, kendi yemeklerinin tadını çıkaran ve kıkırdayan iki hizmetçinin sesinin duyulduğu yemek odasını geçip mutfağa girdiler. Tezgâhta biraz yer açmak amacıyla uzun mutfak masasının üzerine hoyratça itilmiş tencereler, kirli tabaklar ve bez peçetelerden oluşan gerçek bir tsunami vardı. Bayan Fairchild kahve makinesine erişebilmek için hemen yemek artıklarını yeniden yerleştirmeye koyuldu,

Bir yandan da yemek kalıntıları arasında duran ekstra servis tabaklarından ve şarap şişelerinden kaçıyordu.

Ve orada, bu ev gibi dağınıklığın içinde bile bir şekilde hala kusursuz ve profesyonel görünen Ben, bir tezgaha rahatça yaslanmış ve bir biranın tadını çıkarıyordu.

Anne'in tek umudu, onun varlığına sürekli şaşırıyor olmanın etkisinin kısa sürede geçmesiydi.

"Koca bir şaraphane alıyoruz ve sen sadece bira istiyorsun," diye bir şekilde onu azarladı Bayan Fairchild, kulağına fiske vurmak için uzandı. Ona sırtıttı ve tek omuz silkerek birasını yere bırakıp daha ağır bir tepsiyi teyzesinin yolundan kaldırmak için hızla hareket etti, ama gözleri Anne ve Naomi'ye döndüğünde bakışları soğuk ve değerlendirciydi. Şık takım elbisesinin içinde dimdik duruyordu, kendinden emin ve kendinden emindi ve az önceki utancından eser yoktu. Bu iş yapmaya alışkın bir adamdı.

"Anladığım kadarıyla festivaliniz Kellynch'in arazilerinden birini ilhak etmek istiyor," dedi yumuşak bir şekilde. "Anlaşmada ne kadar ilerlediğinizi bilmiyorum ama bundan sonra bu konuda teyzem ve amcamın irtibatını ben sağlayacağım."

Annex mi? Biz bir tiyatro şirketiyiz, otoriter bir devlet değil.

Bu biraz agresif açılış karşısında, Anne'in yıllar boyunca icra direktörü olarak çok iyi bilenmiş diplomasisi ve nazik tavırları yardımına koştı.

"Bu akşam bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Teyzenizi misafirlerinden çok fazla alıkoymak istemiyoruz ama neden bir adım geri çekilip en baştan başlamıyoruz? Bu benim meslektaşım Naomi, pazarlama direktörümüz," dedi Anne ve Ben ile Naomi el sıkıştı. "Bu teklif, çok erken aşamalarında, onun fikriydi ve çok büyük bir potansiyeli olduğunu düşünüyoruz. Naomi daha önce teyzeniz ve eniştenizle görüşerek buna açık olup olmadıklarını öğrenmişti, ancak resmi bir görüşmeye girmedik ve onlar gerçekten uygun bir şekilde temsil edilene kadar girmeyeceğiz. Teyzen ve eniştenin bu konuda senin profesyonel bakışına sahip oldukları için şanslı olduklarından hiç şüphem yok ve dikkatli bir değerlendirmeye herkes için uygun bir anlaşmaya varabileceğimizi umuyorum."

"Peki bu uygun teklif nedir?" Ben sordu.

"Kellynch Şaraphanesi'nin kuzey arazisini satın almak ve burayı yarı kalıcı bir açık hava tiyatro mekânı olarak kullanmak istiyoruz," dedi Naomi, açık ve net bir şekilde. "Bu onlar için şaraphanenin trafiğini artıracak ve bizim erişim alanımızı genişletecek."

"Neden bir açık hava tiyatro salonuna ihtiyacınız var?" diye sordu Ben. "Zaten biri üç yüzün üzerinde oturma kapasitesine sahip üç kapalı mekanınız var; kendi müşteri trafiğiniz de bunu aşmıyor."

Belli ki festival hakkında bir şeyler okuyordu. Anne hemen onun mali durumları, gelecek planları, kurumsal yönetimleri ve bölgedeki emlak fiyatları hakkında ne kadar bilgi edinebileceğini fark etti. Naomi bu işi Fairchild'lara kısa yoldan kabul ettirebileceğini sanıyorsa yanılıyordu; karşılarında Vidya'nın deyimiyle kaplumbağa güvercinleri değil, akrabalarını korumaya kararlı bir Bay Street köpekbalığı vardı. *Güzel.*

Naomi de notu almış görünüyordu ve Anne onun zihinsel olarak argümanlarını sıralamasını izledi. Bu, Bayan Fairchild'ın mutfağı için fazla hırçın olacaktı; sadece bir ön tartışma olması gerekiyordu. Bunun gibi tam bir müzakerenin en kısa zamanda bir toplantı odasına taşınması gerekirdi.

"Pandemiden bazı dersler çıkardık," diye araya girdi Anne, Naomi daha konuşmadan. "Sigorta poliçemiz konusunda çok şanslıydık ama diğer pek çok tiyatro öyle değildi. Açık hava tiyatrosu bizim için bir zorunluluk değildi, ama ayakta kalmamıza katkıda bulunan bir faktördü. Şimdi hem gelecekteki bir gelir kaynağı hem de operasyonel bir çözüm olarak mekanlarımızı ve eğlence tekliflerimizi nasıl uygun şekilde çeşitlendirebileceğimizi düşünüyoruz - umarım COVID ile aynı nedenle buna asla ihtiyaç duymayız. Birkaç yeri inceledik" *-yalan ama iyi-* "ancak kuzey sahası daha sonra açıklayacağımız bir dizi nedenden dolayı ideal olacaktır. Bu teklifin Kellynch Şaraphanesi'nin yanı sıra kendi işimizi de geliştirebileceğini düşünüyoruz."

"Turistler mekanımızda bir gösteri izleyebilir ve bunu verandanızda bir içki, tadım veya bağ turu ya da şarabınıza göz atarak takip edebilirler.

dükkan," diye ekledi Naomi. "Otoyoldan gelen tabelaların artması, herkes için trafiğin artması."

Bayan Fairchild bu noktada kahve makinesini çalıştırdı ve sessiz gürültüsü sessizliği doldurdu. Pokerde olduğu gibi, Ben'e sert bir bakış atan Bayan Fairchild dışında herkes yüzündeki ifadeyi koruyordu. Ben ona bir göz attıktan sonra Naomi ve Anne'e başını salladı.

"Teyzem ve eniştem ilgileniyor, ancak gösterilerinize komşu olacaklarsa, programda, reklamın nasıl yapılacağına ve ziyaretçiler için her şey dahil paketler için ne gibi pazarlama anlaşmaları yapabileceğimizde söz sahibi olmak istiyorlar. Yapacağımız herhangi bir anlaşmada onların katılımını sağlayacak hükümler olmalı, pazarlık konusu olmamalı."

Bayan Fairchild sinirli bir şekilde içini çekti ve Anne, Ben'in onun söylemek istediklerini ilettiğini, ancak bunu onun istediği şekilde yapmadığını tahmin etti.

Naomi bu istek karşısında sinirli görünüyordu ama programlamanın kontrolü nihayetinde Anne'deydi ve bu ona bağlıydı.

"Bu kesinlikle alışılmadık bir durum olur," dedi Anne dikkatle, "ama bizim için anlaşmayı bozacak bir durum değil. Başka bir uyarı yoksa, iyi niyetle bir anlaşmaya aracılık etmeye çalışabileceğimiz konusunda hemfikir miyiz?"

Ben, Naomi'ye itirazlarını dile getirmesi için meydan okurcasına baktı, ama Naomi neyse ki dilini ısırtıyor olmalıydı ve o da kısa, keskin bir baş hareketiyle işi bitirdi ve başladı.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Ben ile pazarlık yapacaklardı.

"Harika," dedi Anne. "Asistanım size ilk teklifin taslağını e-posta ile gönderecek - çok kaba bir taslak olacak, ama size tepki verecek bir şey verecek - ve oradan devam edebiliriz." *Ve şimdi biri, muhtemelen ben, kafayı yemeden önce bu mutfaktan çıkmam gerekiyor.*

"Harika," diye yineledi Bayan Fairchild hızlıca, Anne'i pençeleyen aynı gerginliğin bir kısmını hissediyor gibiydi. "Kahveniz de tam zamanında hazır. Krema ya da şeker?"

Anne bir an için Ben'in yanlışıyla kahve siparişini alıp almayacağını merak etti, tıpkı Ben'in içki içmeme statüsüne sahip olduğu gibi, ama o hala Naomi'ye bakmakla meşgul olduğu için gözünü bile kırpmadı.

Belli ki bu hata bir daha yaşanmayacaktı.

—

(Akşam yemeği partisi sona erdi ve Anne eve döndü.

Ailesinin eski çiftlik evinin garaj yoluna geri döndü.

Mükemmel şekilde düz sürünen sarmaşık tarlalarını geçip kavşaktan geri döndü ve bu geç saatte artık tamamen boş olan uzun taşra otoyoluna geri döndü.

Vidya'nın şarkı listesinden "gözyaşlarım sekiyor" şarkısını dinledi. Ağlamadığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

OceanofPDF.com

Sekiz

So dökölme. Ne kadar kötüydü?"

"İlkokulda beyaz bir mayoyla ilk kez regl olmanızla bir ölçekte mi?"

Anne şaka yaptı.

"Bir gün mutlaka o hikayeye geri döneceğiz - kurgu olamayacak kadar spesifikti - ama aynı zamanda ... o kadar kötü müydü?"

Anne inledi ve güneşin sıcaklığını yüzünde hissetmek için çenesini yukarı kaldırırken bile blazer ceketinin ve angora kazağının içine gömüldü.

O Pazartesi sabahı, Cuma gecesini atlatmak için elinden gelenin en iyisini yaparak işe gitmişti. İlk işi Naomi'nin hedef rakamlarını okumak ve açık hava mekânı için araştırma yapmak olmuştu; ikincisi ise Ben ve Fairchild'lar için bir teklif hazırlamaya başlamaktı. Tamam, belki de teklif aslında listesindeki üçüncü şeydi, çünkü listesindeki ikinci şey Ben'in şirketini Google'da aramak olmuştu. Kendi kendine, takas adil bir oyundu, dedi; belli ki festival hakkında her şeyi biliyordu ve onlarla bir anlaşma yapacaksa neden yapmasındı ki? Yani gerçekten de Ben'in geçmişi ve ilişkileri hakkında benzer şekilde bilgi edinmezse ihmalkâr davranmış olurdu.

İşte o zaman Vidya onu bulmuş ve "Anne Draması" hakkında bilgi almak istediğini söylemişti, sanki bu, aradan sonra yeniden başlayan gösterilerinden biriymiş gibi. Lobideki kapalı büfeden iki fincan kahve alıp peyzajlı çimlere götürdüler.

tiyatronun arkasında. Oturdıkları bank, Double-Oh-Goose'un bu sabah için evini ilan ettiği insan yapımı gölete bakıyordu; peyzaj ekibi onu aksi yönde ikna etmeye çalışırken Profesör Davis de yakınlarda sessizce endişeleniyordu.

"Ne kadar ?" Vidya tekrar sordu.

Anne gözlerini kapadı ve Ben'in davranışının nasıl olduğunu nasıl ifade edeceğini düşünmeye çalıştı.

"Beni kesinlikle hatırlıyor ve bu hatıralar pek de güzel değil. Benden nefret ettiğini söyleyemem, yoksa daha fazla duygu gösterirdi, ama benimle etkileşime girmesi gerektiğinde çok titiz bir şekilde tarafsız ve profesyonel. Amcasına birbirimizi üniversiteden *biraz* tanıdığımızı söylemiş."

"Ah," dedi Vidya sempatiyle. "Bu kesinlikle mesafeyi zorluyor."

"Bir ya da iki kez, biraz sivri gibi görünen bir şey söyledi, ama dürüst olmak gerekirse bu sadece benim beynimin o şekilde yorumlaması olabilir."

"Siz ikinizden başka kimse bir titreşim almadı mı?"

Anne, Ben'in Anne'nin içki içmediğini bildiğini ağzından kaçırdıktan sonra donup kalmasına aldırmadan, "Açacak bir şey yoktu," dedi.

Vidya içini çekti ve kahvesinden bir yudum aldı. Her iki kadın da bir süre sessiz kalarak peyzajcılarının uzun tüylü havuz sıyrıcılarıyla göletin uzak ucunu çevrelemeye çalışmalarını izledi. Profesör Davis yakınlarda durmuş, ellerini ovuşturuyor ve tek bir tüy bile kırılmasın diye araya girip müdahale edecekmiş gibi görünüyordu. Double-Oh-Goose sakın bir şekilde olan biteni izliyor, suyun tam ortasında, ulaşamayacak bir yerde yavaşça kulaç atıyordu.

"Kuşun gizliden gizliye bize güldüğü izlenimine kapıldığın oluyor mu hiç?" Anne sordu.

Vidya, "Bir sezonda üç martini kazanmayı başardı - bir bardan o kadar çok bedava içki alsaydım, ben de gülerdim," diye cevap verdi. "Ama Wentworth'e dönersek..."

"Açıkça eski sevgili olamayacağımızı söyledi ve ben de en azından bu konuda ona katılıyorum; bunu açıklamak çok zor ve utanç verici olurdu. Biz arkadaş değiliz, artık asla arkadaş *olamayız*. Peki, biz neyiz? Biz göründüğümüz gibiyiz: bir iş girişiminde bulunan profesyoneller." Anne'in ruh hali

Gerçekler yüzüne vurdukça kendi söyledikleri daha da buruklaştı. "Sonsuza dek havadan sudan konuşmalar, havayla ilgili sıradan sorular, garip el sıkışmalar ve onun kafasından söylediklerinden bin tane daha şey geçtiğini bilmiyormuş gibi davranmak ve o bin tane daha düşüncenin ne olduğunu bilmek istemiyormuşum gibi davranmak. Bu kansız, sürekli bir yabancılaşma, hepsi benim eserim ve artık geri alınamayacağından eminim."

Gerçi bunu zaten biliyor olmalıydı.

Anne, Vidya'ya onunla bir daha asla iletişime geçmediğini söylerken yalan söylemişti. Ayrıldıktan bir yıl sonra ona bir e-posta göndermişti - telefon numarasını değiştirmedikçe güvenmiyordu. Kısa ama dostça bir e-postaydı, bir tür "Nasılsın?" sorusuydu. Anne, yeniden iletişim kurmak için nazik bir yaklaşım olduğunu düşünmüştü. Sadece umutlu bir ilk adım. Cevap vermemişti ve bu yeterli bir cevaptı. Bir daha asla denemedi.

Onu asla affetmeyecekti çünkü en başta onları neden ayırdığını anlamayacaktı, anlayamayacaktı. Onun gibi kökleri, bir yere ya da insanlara bağları olmadan büyümüş bir asker çocuğu -kardeşi yok, anne uzakta, sadece çok sevdiği teyzesi ve amcası sürekli yeniden görevlendiriliyor -Anne'e olan aşkı, ilk kez iz bırakan bir ördeğinki kadar kalıcı ve önemliydi. Anne onun için hem eşi hem de eviydi. Bu yüzden Yeni Zelanda'da sırt çantasıyla gezmeleri, Whistler'da patikalarda yürümeleri ya da Niagara'da kalmaları ne fark ederdi ki? Birlikte oldukları sürece, ihtiyacı olan tek şey istikrar ve planlamaydı. Bunun onun için yeterli olmaması onun için anlaşılmazdı. Anne'in o kadar da özgür ruhlu olmadığını biliyordu ama o korkunç güne kadar, gelecek korkusunun ilişkilerinin önüne geçebileceğini bilmiyordu.

Peki ya şimdi onun kalbini yeni kırıyorsa? Adil olan buydu. İlk önce onun kalbini kırmıştı.

Neden akşam yemeğinin başka bir şekilde geçmesini ummuştuk ki? Anne sessizce, "Umut tüylü bir şeydir," dedi.

Vidya elindeki kahve fincanını göstererek kuru bir sesle, "Peyzaj ekibinizin işini bitiren şey tüylerle ilgili," dedi.

"Hayır! Hayır! Ona dokunmayın. Biz sadece onu hareket etmeye *teşvik* etmeye çalışıyoruz!" Profesör Davis, havuzun kenarına eğilmiş olan genç personelden birine bağıırıyordu, havuz ağı neredeyse Double-Oh- Goose'a değıyordu, kışkırtıcı bir şekilde yaklaşıyordu.

"Eğer onu yakalayabilirsem ..."

"Kepçelemek mi? Kepçe mi?! O muhteşem bir Kanada kazı, seni aptal! Onu serseri bir havuz şamandırısı gibi kucaklayamazsın!"

"Burada elimizden geleni yapıyoruz Profesör Davis. ."

"Elinizden gelenin en iyisi yeterince iyi değıl! Elinizden gelenin en iyisi Kanada'nın vahşi yaşamını küçümsemektir! Sizin en iyiniz, yanlış ekipmanlarla acemice hareket etmektir!"

"Peki, uygun ekipman nedir?!" diye kükredi tayfanın başı Wilson, balıkçı çizmelerini giymiş ve sığ sazlıklarda ilerlemeye çalışıyordu.

"HAVUZ KEPÇESİ OLMADIĞI KESİN!" Profesör Davis böğürerek karşılık verdi ve kendi kepçesini meslektaşınıninkiyle birleştirmeye çalışan ikinci bir ekip üyesinin ceketini sırtından yakaladı. Bu hareket üç adamın da dengesini bozdu ve bir gürültü kakofonisi ve kolların savrulmasıyla üçü de büyük bir gürültüyle gölete yuvarlandı.

Double-Oh-Goose alaycı bir korna çaldı ve arka tarafındaki tüyleri kuş dilinde "*Yakala beni*" anlamına gelebilecek bir şekilde kabartmaya başladı. *Kıçımın kenarı, yakalayacaksın.*

Wilson hüsrân dolu bir homurtu çıkardı ve sığ suda çırpınan, vıcık vıcık olmuş insan yumağını çözmek için suya daldı.

"Neler oluyor orada!?" Gürültüden rahatsız olan CFO Paul, ofisinin bulunduğu ikinci kattaki pencereden başını uzatmıştı. Naomi festivale ilk katıldığında bu ofisi bahçelere bakan güzel manzarası için istemişti. Paul ise yangın merdivenine yakın olduğu için ısrar etmişti.

Anne özür dileyerek, "Özür dilerim Paul, yine kazı hareket ettirmeye çalışıyorlar," dedi.

"Bu bir örtmece mi?" Paul sordu ve Vidya kıs kıs güldü. Hem ona hem de Anne'e ters ters baktı. "Ben sadece sabah kahvemin tadını çıkarmaya çalışıyorum.

ve iyi bir risk-fayda analizi, ama tek duyduğum su şebekesi ve çığlık! Burası bir iş yeri mi yoksa koli basili istilasına uğramış su parklarından biri mi?!"

"Nesli tükenmekte olan bir yaratığın yerini değiştiriyoruz." Profesör Davis sonunda Wilson'ın yardımıyla kendini göletten çıkarmıştı ve şimdi kıyıda sırlıklam duruyordu. "Ben bu yaratığı korumaya çalışıyorum ve bu soytarılar onu kirletiyor!"

Anne, "'Kümes hayvanlarıyla' ilgili kelime oyunları yapma Vidya, yalvarırım," dedi. Vidya ağzını kapattı.

"Kanada kazlarının nesli tehlike altında değil," diye karşılık verdi Paul profesöre. "Tavşan gibi çoğalıyorlar. Koruma statüleri kelimenin tam anlamıyla 'en az endişe verici' ..."

"Özür dilerim ama bu son derece yanlış bilgilendirilmiş bir ..." Profesör Davis şimdi Paul'ün penceresinin tam altında duruyordu.

"Tamam, bu benim gitme işaretim." Vidya kıs kıs güldü. "Romeo ve Juliet öfkeli balkon sahnelerini bitirmeden önce." Kahve fincanını selamlamak için Anne'e doğru eğdi ve içeri dönmek üzere ayrıldı.

Anne'in Paul'ü sakinleştirmesi, Profesör Davis'i sakinleştirmesi, vıcık vıcık olmuş peyzaj ekibini yatıştırması ve herkesi -belli ki sıkılmış ve uçup gitmiş olan- Double-Oh-Goose'un bir sonraki ortaya çıkışıyla başa çıkmak için daha etkili ve daha insancıl bir strateji bulunacağına ikna etmesi için yirmi dakika daha geçti.

Kahvesinin soğuk tortularını taşıyan Anne nihayet içeri girdi, ancak lobide Sabrina'yla karşılaştı.

"Oh, Bayan Elliot! Günaydın!" Parlak renkli bir çift tayt ve çapraz bir kazak giymiş, canlı saçlarını uzun, parlak bir at kuyruğu yapmış, taze ve sportif görünüyordu. Bir romantik komedinin başrol oyuncusu gibi görünüyordu.

"Merhaba Sabrina, 'Anne' de , gerçekten."

Sabrina biraz kızardı. "Doğru Anne, hep unutuyorum. Cuma gecesi yemek hoşuna gitti mi? Şaraphane muhteşem değil miydi?"

"Öyleydi ve ben de öyle yaptım," dedi Anne ona nazikçe gülümseyerek. "Tiyatroya çok erken gitmişsin. Matineler için çağrı saatinin öğlene kadar olmadığını sanıyordum."

"Oh, öyle! Isınma odasını kullanmak için erken geldim. Barre çalışmamı pratik yapmak istedim. Brunch'a gideceğim, bu yüzden çağrı saatine biraz geç kalabilirim ve esnekleşmek istedim. Choi sakıncası olmadığını söyledi!" Son kısmı endişeyle söylemişti ama Anne tepki vermemiştir. Choi'nin Michelle'i idare etmeye çalışırken dikkatinin diğer oyuncuların ne yaptığını fark edemeyecek kadar dağılıp dağılmadığını merak etti. Yönetmenle görüşmeyi aklına not etti.

"Brunch kulağa çok hoş geliyor; iyi eğlenceler."

Sabrina, "Teşekkürler, yaparım," diye karşılık verdi ama çoktan Anne'in yanından geçip lobinin kapısından dışarı bakıyordu, tüm yüzü aydınlanmıştı.

Anne garaj yoluna giren bir motorun sesiyle döndü. Bu, Anne'in Fairchild'ları sık sık kasabaya gelirken gördüğü kamyonetti. Direksiyonun arkasında Ben oturuyordu.

Tabii ki.

Sabrina'nın sevimli ama gayriresmi kıyafetine karşın, Ben - Anne'in görebildiği kadarıyla - bu kez kömür grisi renginde bir başka güzel takım elbise giymişti. Kamyonetle uyumsuz görünmesi gerekirdi, tıpkı Sabrina'nın yoga kıyafetiyle uyumsuz görünmesi gerektiği gibi, ama Sabrina Anne'in yanından geçip yolcu koltuğuna tırmandığında, hepsi büyüleyici bir görüntü oluşturdu.

Kamyon gümbürdeyerek uzaklaştı. Anne boş lobide elinde soğuk kahvesiyle duruyordu.

Dokuz

(Fairchild'lar onu aksam yemeğine davet ettiklerine göre, bu iyiliğe karşılık vermek, görgü kurallarına uygundu. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınırdı, ama böyle

küçük bir kasabada iş yapmanın bedeliydi. Annesi, Anne'in topluluk içinde ya da tiyatro adına nazik bir ev sahibesinden başka bir şey olduğunu düşünse hayal kırıklığına uğrardı. Vicdanı bunu gerektiriyordu, ancak bu ihtimalden korkuyordu.

Ama onları nerede ağırlayabilirdi? Kendi evi yasak bölgeydi - onları King Sokağı'ndaki pembe boyalı eve davet ederek babası ve kız kardeşiyle karşı karşıya getiremezdi; ayrıca Ben'in gelip ailesiyle tekrar karşılaşabileceği, onu tekrar küçümsemelerini izleyebileceği fikrine de katlanamazdı, tabii onu hatırlıyorlarsa... Hayır.

Sonunda onlara hızlı bir e-posta göndererek bir sonraki belediye binasında olup olmayacaklarını sordu ve eğer olurlarsa onları Pillar and Post'ta bir içki için ağırlamaktan memnuniyet duyacağını belirtti. Tüm iş konularının kendisi aracılığıyla halledilmesi konusunda bu kadar kararlı olan Ben'i, kendisini atlatmaya çalışmakla suçlamaması için Ben'i cc'lemiş, ancak bunun tamamen sosyal bir karşılık olduğunu anlaması için e-postasını dikkatli bir şekilde ifade etmişti. Davetini Naomi'ye de iletmişti, Naomi "tamamen sosyal" kısmını duyunca kesin bir dille reddetti.

Fairchild'lar hemen ve sevinçle kabul ettiklerini bildiren bir cevap yazdılar ve onu Kellynch'te bir kez daha görmeyi umduklarını eklediler

çok . Anne bu kısmı okuduğunda yüzünü buruşturdu. Bunu sürekli bir şeye dönüştürmek istemiyordu.

Ben'i dönüş e-postalarına dahil etmemişler. Bu kısmı onun gelmeyeceğine dair iyi bir işaret olarak algıladı.

-

He geldi. *Çünkü tabii ki.*

Belediye binası toplantılarının sezonda bir kez yapılması gerekiyordu, ama doğrusu bundan çok daha sık yapılıyordu. Toplumda en ufak bir şey olduğunda bile, birisi toplantı çağrısı yapıyor ve her zaman birisi de bunu destekliyordu, bu da kasaba tüzüğüne göre bir toplantı yapılması gerektiği anlamına geliyordu. Anne'in aklında uzun zamandır birilerinin bu tüzüğü yeniden gözden geçirip güncellemesi için bir not vardı.

Geçen yıl Simcoe Park'ın çeşmesine balık konduğu için belediye binası aranmış ve canlı canlandırmacıların askeri kostümleri kaybolmuştu. Ardından 2015 yılında Temmuz ayındaki Kanada Günü Şenliklerinde waffle kahvaltısı mı yoksa gözleme kahvaltısı mı sunulması gerektiği konusunda yaşanan büyük tartışma vardı. İki saat süren tartışmanın ardından her ikisinin de sunulmasına karar verildi.

Neyse ki, bu önceden belirlenmiş ve planlanmış yıllık sonbahar belediye toplantısıydı, normal (olan) şeyleri kapsıyordu, ancak Anne yine de onun varlığı olmadan yapabiliirdi.

Bu özel toplantı için Pillar and Post Hotel and Spa'nın dışındaki avlu seçilmişti; ahşap çitlerle çevrili dikdörtgen bir avlu. Kışın burası konuklar için bir açık hava buz pateni pistine dönüşecekti ama şimdilik otelin büyük düğünleri olduğunda resepsiyon alanı olarak hizmet veriyordu. Çitlerin üzerinden Çin feneri bitkilerinin ipleri sarkıyor ve kırmızı, turuncu ve sarı renklerde krizantemlerle dolu devasa kil saksılar çevreyi çevreliyordu. Alanın geri kalanı temizlenmiş ve katılımcılar için katlanır sandalyeler yerleştirilmişti; birkaç ısıtıcı da oraya buraya serpiştirilmişti. Sandalyelerin önüne, Anne ve diğer yedi meclis üyesinin konuşmalarını -ya da bağırışlarını- yapacakları bir kürsü yerleştirilmişti.

İlk yirmi dakika Meclis Üyesi Singh'in katılımcılara parklarda tasmaş alanların nereler olduğunu ve nereler olmadığını anlatmasıyla geçti. Onun sesi kısılınca Anne devraldı.

"İkinci işimiz," dedi Anne kararlı bir şekilde, herkes golden retriever'ların collie'lere karşı üstünlükleri konusunda nihayet sustuğunda ve Anne onları tekrar rayına oturttuğunda. "Bu yıl yapılacak olan Noel Baba geçit töreni. Etkinlik komitemiz, geçit törenine ev sahipliği yapmak üzere başvuruların alınmaya başlandığını ve geçit törenine katılacak araçların bir traktörün çekebileceğinden daha büyük ya da ağır olamayacağını hatırlatmak istiyor. Noel Baba'yı kimin oynayacağına gelince..."

Kalabalıktan toplu bir nefes çekilme sesi duyuldu.

". . . kura çekecekler. Eğer bu yıl Noel Baba olmak istiyorsanız, adınızı yazmanız yeterli..."

Hayal kırıklığıyla nefes verdiler.

"Ne?! Neden bu şekilde yapmak zorundayız? Ben istedim ki-"

"Çünkü ..." "Geçen yıl kimin seçileceği konusunda bazı yanlış anlaşılmalarda oldu" -ikinci sıradaki geçit töreni komitesi başkanıyla göz temasından kasten kaçındı- "ve kimsenin duygularını incitmek istemedik, ama sanırım hepimiz bir geçit töreninde yedi Noel Baba'nın biraz fazla olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi? Beraberlik adil ve tarafsızdır ve hepimiz sonuca uyacağız, değil mi?" Dağınık, kayıtsız homurdanmalar oldu. "Hepimiz sonuca saygı duyacağız, değil mi?"

Kalabalık, ödevlerini kabul etmek zorunda kalan somurtkan öğrenciler gibi "Yessssssssss" diye mırıldandı.

"Mükemmel," diye hızlıca devam etti Anne. "Gündemdeki bir sonraki madde. Kasaba bir başvuru aldı" -durakladı, bir sonraki kısımdan korkuyordu- "bir bina geliştirme . . ."

Oda patladı.

"Şu lanet olası göze batan şeyler. . ."

"Neden tüm kasaba tarihi miras olarak belirlenmedi .."

"Lütfen, herkes, eğer bunu atlatabilirim. Elbette ki için git
aracılığıyla ve aynı süreç olarak herhangi bir diğer
GELİŞİM

şirket . . ." Anne sesini yükselterek şöyle dedi. "Gui Samye, hemen otur. Bu *Les Misérables* tarzı bir ayaklanma çağrısı değil!"

Kasaba gazetesi için kimsenin okumadığı son derece kışkırtıcı siyasi yazılar yazan genç adam isteksizce sandalyesinden indi ve teneke hoparlöründen barikat şarkısını başlatan cep telefonunu kapattı.

"Dediğim gibi, diğer herkesle aynı süreçten geçmeleri gerekecek. Henüz elimde çok fazla ayrıntı yok," diye hızlıca devam etti Anne, umutsuzca odanın kontrolünü elinde tutmaya çalışarak. "Belediye meclisi başvuru hakkında bilgi almak üzere yakında müteahhitle bir araya gelecek. Şimdi soruları alacağım . . ."

Oda tekrar patladı.

"Onları kasabadan kovmalıyız!" "Soru değil," diye açıkladı Anne.

"CEO'larının süper yakışıklı olduğu doğru mu?"

"*Alakalı* sorular," diye açıkladı Anne.

"CN Kulesi hâlâ dünyanın en yüksek binası mı?" Anne,

"*Cevaplayabileceğim* ilgili sorular," diye açıkladı. "2009'dan beri değil."

"Sorabileceğim ilgili sorular... ne?"

Anne etrafına . Ben, Fairchild'lerin oturduğu son sıradaki koltuklardan koridora doğru hızla ilerliyordu. Konuştuğuna o da şaşırılmış gibi görünüyordu ama görevine devam etti ve tekrar ayağa kalkıp yeni bir protesto şarkısı başlatmaya çalışan Gui Samye'nin elinden cep telefonunu nazikçe ama sertçe aldı.

"CN Kulesi 2009'dan beri en yüksek kule değil. Üçüncü sıradaki ödevini yapan çocuk sordu," diye açıkladı Ben ve muhabirin omzuna sert bir el koyarak onu yerine oturttu. "Devam edin, Meclis Üyesi Elliot."

Toplantının geri kalanı bir sis bulutu içinde geçti.

(İlk belediye binanızdan sağ çıktınız ve bu tebriği hak ediyor.)

Anne, insanlar albay ve Jenny'ye yaklaşıırken şöyle dedi akıp gidiyordu. Ben onların bir adım gerisinde durmuş, cep telefonuna dalmış gibi görünüyordu, sanki toplantının ortasına hiç girmemiş ve sadece sıkılmış bir seyirci gibiydi.

Jenny güldü. "Ne eğlenceli! Hep midirler?" "*Her zaman* değil ..."

"Evet, kesinlikle, yüzde yüz," diye ekledi Emmie, Anne'in yanında belirerek.

"Evet, teşekkür ederim Emmie. Sanırım ikiniz de asistanım Emmie ile *Macbeth*'ten sonraki galanın ilk gecesinde tanışmıştınız," dedi Anne, Emmie onlara sırtarak el sıkışırken.

"Evet, ofisinizi aradığımızda telefonun diğer ucundaki sevimli ses. Merhaba canım," dedi Albay Fairchild ve ona sırtarak karşılık verdi. "Ve Emmie'nin bir nevi asistanımız olan Ben'le tanıştığınızdan emin değilim. Ben!" diye gürlledi yeğenine, o da isteksizce telefonunu bir kenara bırakıp gruba katıldı.

"Ben, bu Anne'in asistanı Emmie."

"Evet, tanıştığımıza oldum. Bayan Elliot ve benim için bir toplantı ayarlamak üzere e-posta gönderdik," diye yanıtladı Ben.

"LinkedIn profilini Google'da arattım," dedi Emmie utanmadan. "Sen bir iş Jedi'ı gibisin, değil mi?"

Ben gülümsemesini bastırdı. "Finansın gücü seninle olsun," diye ciddi bir şekilde cevap verdi ve Emmie sevinçle kıkırdadı.

Hâlâ o korkunç baba şakalarını yapıyor, diye hayret etti Anne.

"Evet, böyle bir iş Jedi bu akşam bazı iş görüşmeleri için doğruca Kellynch'e dönüyor. Anne ile bir şeyler içmek için bize katılmayacağına emin misin?" diye sordu albay yeğenine.

"Korkarım ki hayır. Özür dilerim ama birkaç şeyi halletmem gerekiyor."

"Toronto'ya geri dönmeniz gerekiyorsa ..." diye söze başladı albay ama Ben onun sözünü nazıkçe ve sertçe kesti; belli ki bu daha önce birkaç kez yaptıkları bir konuşmaydı.

"Grant Amca, sen ve Jenny Teyze işleri yoluna koyana kadar burada kalacağım. Toronto arabayla sadece iki saat uzaklıkta. Gerekirse bir günlüğüne geri dönebilirim ama uzaktan da çalışabilirim. İzin aldım. Sadece bu akşam işleri kontrol etmek için birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Anne onun bu akşam kaçmak için acele etmesinin işle ilgili olduğu kadar kendisiyle samimi bir grup ortamına girmekten kaçınmak için duyduğu güçlü arzuyla da ilgili olup olmadığını merak etti.

"En azından belediye binasını kaçırmadın!" Emmie öyle dedi. "Hey, eğer bunu sevdiyseniz, Balkabağı Festivali'ne mutlaka uğramalısınız!"

"Ne?"

"Balkabağı Festivali," dedi Anne sabırla. *Lütfen, lütfen onu bir şeylere davet etmeyi bırakın!*

"Aslında bir Balkabağı Festivali var," dedi yavaşça.

Adamın küçümseyici mi, şaşkın mı yoksa eğleniyor mu olduğunu anlayamadı. Emmie'ye karşı bu kadar sıcak ve şakacı davranırken, Emmie'ye hitap ettiğinde yüz ifadesinin hemen değişivermesi şaşırtıcıydı.

"Evet, balkabağı değerlendirme yarışması, korkuluk yapma yarışması, yiyecek çadırları, bir sürü elma şarabı ve turta var ..."

"Bir balkabağını nasıl *değerlendirirsin*?" Jenny sordu.

Ben teyzesine, "Fakir bölgeden geliyorsa küçümse, belki asmalarını kontrol et ve iyi bağlantıları olup olmadığına bak," diye şaka yaptı; Anne bu kez şakanın çifte anlamının ve ardından gelen acının kasıtlı olup olmadığını düşünmek zorunda kaldı.

"Genellikle en büyük ve en ağır balkabaklarına ödüller verilir," dedi Anne, sanki ciddi ciddi sormuşlar gibi. "Soğuk aylar boyunca pek çok festival düzenlediğimizi göreceksiniz; havalar sertleştikçe turistleri çekmeye yardımcı oluyor. En büyük etkinliğimiz Şubat ayındaki Buz Şarabı Festivali. Otellerin biletleri tükeniyor ve insanlar genellikle aylar öncesinden rezervasyon yaptırıyor. Balkabağı Festivali o kadar popüler değil ama çok keyifli."

"Bu kesinlikle harika!" Emmie de katıldı. "Geçen yıl bir adam hile yapmaya çalıştı. Balkabağının içini önceden oymuş, sonra içine ağırlıklar koymuş ve kapağı tekrar yapıştırmış, böylece çok ağır olmuş, ama yakayı ele vermiş çünkü sonra onu belediye binasında balkabağı olarak kullanmaya karar vermişler ve içine oymaya çalıştıkları anda oyun bitmiş..."

"Talihsiz bir olaydı-" diye başladı Anne ama Emmie onun konusuna ısınmıştı.

"Ve ondan önceki yıl, birisi en büyük balkabağını elde etmeye çalışıyordu, bu yüzden çürüyüp yumuşayana kadar büyümesine izin verdiler, ama yine de yarışmaya çalıştılar, bu yüzden onu değerlendirme masasının üzerine bıraktılar ve golf sahasının sahibi Bay Williams ayağı takıldı ve içine düştü ve balkabağına kafa üstü düştü ve balkabağı bağırsaklarına bulandı!"

"Teşekkür ederim Emmie," dedi Anne. "Kasaba etkinlikleri komitesinin bu yıl tüm balkabaklarını yapısal olarak sağlam olduklarından ve kurcalanmadıklarından emin olmak için iyice kontrol edeceği konusunda teminat aldım."

"Kulağa harika geliyor! Hepimiz gidiyoruz," dedi Jenny.

Anne, bu tür sapanlar ve oklar ortaya çıktığında yüzünü ve sesini nasıl sabit tuttuğundan oldukça etkilenmeye başlamıştı, ancak Ben ile bu üçüncü karşılaşmasında, belki de sadece pratik yapmak için çok fazla fırsat elde ediyordu.

"Eminim hepiniz çok güzel vakit geçireceksiniz. Eğer yeğeninizin geri dönmesi gerekiyorsa, onu bıraksak iyi olur, eğer hala istiyorsanız gidip bir içki ve belki biraz da tatlı alabiliriz. Burada çok güzel tiramisuları var."

"Pekâlâ, bayanı duydunuz, hadi bakalım. Anne ile emin ellerdeyiz." Jenny elini Ben'e doğru salladı. Ben, Anne ve Emmie'ye başıyla selam verdi, teyzesini yanağından öptü ve cep telefonuna geri dönerek yola koyuldu.

Emmie kısa bir süre sonra Anne'in ertesi gün ofise geç gidebileceğine dair güvence vermesiyle oradan ayrıldı.

Ve Fairchild'larla baş başa kaldı. Derin bir nefes aldı. "mi?" Anne sordu ve onları otelin salonuna götürdü.

Anne, akşamki sohbetin şefkatli teyzesi ve eniştesinin ona Ben'i anlatmasıyla geçeceğinden korkuyordu. Daha önce kaynağından dinlediği hikâyelere gülümsemek ve başını sallamak zorunda kalacağından korkuyordu. Her ikisi de askeri doktor olan Ben'in anne ve babasının boşandıklarını, sonra da görev yerlerine gittiklerini, bu yüzden Ben'in yatılı okuldan arta kalan zamanlarda rutin olarak teyzesi ve eniştesiyle yaşamaya başladığını ve onu nasıl büyüttüklerini anlatmak isteyeceklerinden korkuyordu.

Ve sonra Anne, bir sabah yatakta sarmaş dolaş oldukları sırada Ben'in ona aynı şeyleri söylediği anıyı engellemeye çalışmak zorunda kalacaktı.

"Bir bakıma oldukça şanslı olduğumu düşünüyorum," dedi, yastıklara daha fazla gömülmek için yüzüstü döndü ve Anne'in ona yaslanması için gelgit dalgası gibi bir şey yarattı. Uzun bir kolunu uzatarak Anne'i yanlışlıkla yerinden oynattığı yerden sıkıca kendi yanına soktu ve omzundaki çil kümesine yumuşatıcı bir öpücük kondurdu. "Grant Amca ve Jenny Teyze harika insanlar, çoğu insanın sahip olduğundan daha iyi ebeveynler, genelde evde olmasalar bile. Gerçekten bir evleri olmasa bile."

Buna verecek bir cevabı yoktu ama saçlarını geriye doğru düzeltip onu öptü ve kısa süre sonra konuşma başka konulara kaydı, yatakta kalmak ya da geç kahvaltı için dışarı çıkmak konusunda eğlenceli bir tartışmaya dönüştü. Adamın iri elleri ayak bileklerini sarıp onu tekrar yorganın altına sürüklediğinde, kahkahalarla çığlık attı ve memnuniyetle bir kez daha onun altına yuvarlanmasına izin verdi. Zaten o anda canı waffle istemiyordu.

Anne anıyı elinin tersiyle itti. Bir Cumartesi sabahı kahkahalarla çığlık atmak ve sıcak bedenler artık yaptığı şeyler değildi.

"Buraya zorla girdiğimizi düşünmenizi istemiyorum," diyordu Bayan Fairchild tereddütle. Albay birine merhaba demek için odanın öbür ucuna geçmişti ve iki kadın geçici olarak yalnız kalmışlardı. Anne konuşmaya geri dönmeye çalıştı. "İçeri zorla mı giriyorsun?" Anne merakla başını eğdi, diğer kadının ne demek istediğinden emin değildi.

Bayan Fairchild -Jenny- odanın öbür ucundan kocasına bakıyordu, nazik yüzünde sevgi ve yıpranmış endişenin bir karışımı vardı.

"Size Niagara-on-the-Lake'de emekli olmanın hayalimiz olduğunu söylemiştim ve bu doğru, ancak bunun gerçekleşmesi için on yıl daha geçmesi gerekiyordu."

Anne'in cesaretlendirici bakışları karşısında duraksayarak devam etti.

"Grant aktif görev için çok yaşlıydı ama masa başı askeri işlere uygun bir tip değildi, bu yüzden birliğe geri dönerek eğitmen oldu. İki yıl önce elini bu şekilde kaybetti; bir eğitim tatbikatı yanlış gitti." Burada içini çekti ve başını salladı. "İki kez Afganistan'a gitti ve yaralandığı yer ana üssü. Başlarda çok zordu... çok zordu." Jenny yutkundu ve Anne bu kısa, sterilize edilmiş tanıtımda iki yıllık kayıp, travma, keder ve yavaş rehabilitasyonu okudu.

"Ama en zor kısmı," diye devam etti Jenny, "şeyden sonra, *sıkılmış* olmasıydı. Adamın hayatı aksiyonla geçti. Hizmeti bizi sürekli seyahat ettirdi, yeni insanlarla tanıştırdı. Herkesin herkesi tanıdığı askeri üslerde yaşadık - fark etmediysen söyleyeyim, Grant dışa dönük biri." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bir şeylerden sorumlu olmaya, meşgul olmaya, pek çok insan için önemli olmaya alışkın. Bir ömür boyu böyle yaşadıktan ve emeklilik çok erken geldikten sonra ne yaparsınız, bütün gün golf mü?"

Kadın alaycı bir ifadeyle başını salladı ve Anne, albaydan daha genç, sağlıklı ve formda olan babasının aslında günlerini dışarıda yemek yiyerek ve golf oynayarak geçirdiğinin rahatsız edici bir şekilde farkına vardı.

"Sorunu çözen Ben oldu, bir projeye ve yeniden bir topluluğa ihtiyacımız olduğunu söyledi. İşte . Şaraphane işine girmek iyi bir şey -proje bu- ama topluluk? Bu yüzden bize izin veren her komiteye ya da hayır kurumuna katılıyoruz. Ve bu yüzden, sattığımızda

Bu alanda, kurmakta olduğunuz açık hava mekânına ortak olmak isteriz."

Jenny kendinden emin bir kahkaha atarak elindeki şaraba baktı. "Tanrım, bu söylemeye çalıştığım şey için çok uzun bir açıklamaydı. Bunun için özür dilerim! Söylemek istediğim tek şey şu: Sizin ve ailenizin uzun zamandır bu kasabanın ve bu topluluğun merkezi olduğunuzu biliyorum ve umarım yeni gelenler olarak partiye davetsiz bir şekilde girdiğimizi ya da yönetimi ele geçirmeye çalıştığımızı düşünmüyorsunuzdur. Sadece Grant -ikimiz de- bu işe dahil olmak istiyoruz."

Bu rica Anne'de yankı buldu. Pandemi pek çok insana yalnızlığı ve hareketsizliği tattırmıştı. Fairchild'ların içinde bulunduğu kötü durumla empati kurmak bir zamanlar olduğu kadar zor değildi.

"Bence," dedi Anne yavaşça, bir elini onun omzuna koyarak, "bu kasabayı ve bu toplumu önemseyen, onlara *bakmak* için çalışan ne kadar çok insan olursa o kadar iyi olur. Burası herkesin evi."

Ve bunda ciddi idi.

OceanofPDF.com

On bir

(Ben'in ofise gelmesi gereken gün aydınlık ve esintili bir şekilde doğdu. Anne penceresinden yaprakların titreyerek düşmeye başladığını görebiliyordu.

-Yakında ağaçlarda olduğu gibi yerde de eşit miktarda olacaktı. Anne'in sonbaharın en sevdiği kısmı buydu - her şeyin altın, kırmızı ve kehribar renginde girdaplarla halı gibi kaplandığı ve örtüldüğü zaman. Ama bugün uyandığında güzel havaya siktirip gitmesini söylemek istiyordu.

Profesyonel gündemi için her zamanki özeniyle giyinmişti, ancak bu sefer biraz daha savaşa hazırlanıyor gibiydi. Açık mavi polo yaka kaşmir bir kazak üzerine lacivert, özel dikim bir pantolon takım giydi. Her zamanki düzgün topuzundan vazgeçip saçlarını topuz yapmaya karar verdi ve bir çift küçük gümüş küpe dışında takılarının çoğunu çıkarmadı. Günler soğumaya başlamıştı, bu yüzden güvenilir çantasıyla birlikte yanına almak üzere koluna sıcak tutan astarlı bir trençkot geçirdi.

Mutfakta değişiklik olsun diye ailesinden kimse yoktu; ortalıkta yemek önerileri de yoktu. Ama masanın üzerinde Liz'den bir not vardı.

Dün gece arabam çekildi, seninkini ödünç aldım. Babam
yelken kulübünde.

Anne öfkeli bir ses çıkardı. Genelde işe yürüyerek giderdi ama bugün saç modelini bozmamak ve sert rüzgârdan korunmak için arabayla gitmeyi planlıyordu. Bu ona yedek anahtarlarını Liz'in alabileceği ön kapıda bırakmayı öğretecekti.

"Lanet olası çekip götürme bölgelerine park etmeyi bırakırsanız . ." diye mırıldandı kendi kendine, telefonunu çıkararak. Liz'e *akıl* vermeyi planlıyordu -nasıl *olur da hayatın boyunca burada yaşarsın ve neyin park yeri olup neyin olmadığını bilmezsin*- ama babasından gelen bir mesajla durdu. Nadiren mesaj atardı; telefona bakmanın ona teknik boyun ve gıdı vereceğinden korkardı.

Anne, yelken kulübünde cüzdanımı unuttum. Lütfen işe giderken bırak.

Anne bu kez tam bir hırıltı çıkardı.

Yelken kulübüne sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi, ama oraya vardığında, özenle yaptığı saç tokası şiddetli rüzgâr yüzünden neredeyse parçalanmıştı ve saçını aşağı indirip rüzgârın saçına ne yapacağına izin vermek zorunda kaldı.

Babası teknelerde ya da rıhtımda değildi ama kulüp binasında oturmuş, önünde gün yeterince ilerlediğinde pahalı bir viskiye dönüşeceğine şüphe olmayan lüks bir kahve, tekne sezonunun sonu için Niagara'da bulunan birkaç zengin emekliyle sohbet ediyordu. Anne'in tanıdığı birkaçı kar kuşuydu ve Florida'daki sıcak ikinci evlerine doğru yola çıkacak, orada tekne ve golfün tadını çıkaracak ve Kanada kışını bekleyecekti.

"Ah, Anne!" diye seslendi babası, ona el sallayarak. "Beyler, diğer kızım Anne'i tanıyorsunuz."

"Hepinizi gördüğüme sevindim. Baba, işte cüzdanın." Cüzdanı uzattı. "Gerçekten gitmem gerek..."

"Ah, tatlım, gitmeden önce bana bir sarılsana."

Anne yüzünü buruşturdu ve ne olacağını zaten bildiği için ona uydu.

"Dinle Anne, az önce çok güzel bir kahvaltı yaptık," diye fısıldadı.

Kucaklaşma kisvesi altında kulağına. "Çalışanlarının yapabileceği şeyler

Yumurta beyazı! Ve arkadaşların hesabını ödeme sırası bende, ama şu anda biraz nakit sıkıntısı çekiyorum gibi görünüyor. . ."

"Aslında cüzdanını , değil mi? Cüzdan benim." "Anne, yaygara yapmayalım. . ."

Anne, babasının çevresindekilerin ve yelken kulübünün garsonlarının kulaklarının dibinde olduğunu görebiliyordu.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden çantasına uzanıp kendi cüzdanını açtı ve babasına kredi kartını uzattı. "Kahvaltı ve daha fazlası yok baba, ciddiylim."

"Elbette, elbette, işte harika bir gün geçirin. Bu arada, saçların böyle çok daha güzel görünüyor, aşağıya doğru ve rüzgarda savrulmuş. Her zaman yaptığın o sert topuzlardan çok daha genç. Daha çok kız kardeşine benziyorsun."

Aldığım teşekkür bu.

Anne, bankacılık uygulamasını kullanmayı, öğleden sonra hesabını dondurmayı ve onunla ilişkisini kesmeyi aklına not ederek kulüpten ayrıldı.

Soğuk havadan derin bir nefes aldı, yüzünü pırıl pırıl suya ve taze rüzgâra çevirdi, rıhtım boyunca biraz yürüdü ve kendini toparlamaya çalıştı. Liz ve babasının dayatmalarından kurtulması ve tam bir saat sonra Ben'le yüzleşmek için tamamen kendine gelmesi gerekiyordu.

Yaz aylarında bu liman her zaman yelkenli tekneler ve irili ufaklı sürat tekneleriyle dolup taşar, su trafikle kesişirdi. Şimdi sonbaharda birçoğu rıhtımlarından kaldırılmış, kış için yakındaki bir avluda muşambaların altında depolanmış ve üzücü bir şekilde boş bir etki yaratmıştı. Yine de sonbahar güneşinden ve kuvvetli rüzgârdan yararlanan birkaç teknece kalmıştı. Orta büyüklükte bir yelkenli açık denizden yeni geliyordu, bir iskeleye yaklaşırken ustaca manevra yapıyordu, denizci günün gezintisini bitirmişti. Ahşap kaplamaları ve krem rengi yelkenleriyle güzel, klasik bir Bermuda yelkenlisiydi ve Anne bir süre sadece suda süzülüşünü izledi, tekneye binip bu berbat günden uzaklaşmayı hayal etti.

Tekne nihayet limana yanaştığında Anne, kendisi tekneye hayran hayran bakarken, teknedeki adamın da ona hayran hayran baktığını fark etti - ya da

Büyük olasılıkla kadının teknesine bakmasını kendisine bakması sanmış ve bu ilginin altında ezilmişti. Kalın örgü kazağı ve rüzgârda savrulan koyu renk saçlarıyla kesinlikle yakışıklı ve kadınların ilgisine alışkın görünüyordu.

Ralph Lauren reklamı gibi, diye düşündü Anne. "Merhaba," diye seslendi adam.

Anne başıyla onayladı. "Çok güzel bir tekne; kesinlikle yar gibi hareket ediyor."

"Teşekkür ," diye cevap verdi adam. "Onun üzerinde kendim çalıştım." "Hâlâ dışarıda olmak için mevsim biraz geç, değil mi?" Anne sordu.

"Oh, onu mümkün olan son ana kadar dışarıda tutabilirim - ya Ekim sonunda limanlar kapanana kadar ya da ilk erken dona kadar. Biraz tehlikeli yaşamayı severim."

Oh be, diye düşündü Anne, bu açıkça kendini yücelten iddiaya karşılık olarak, ama dışarıdan sadece hafifçe "Peki, sana iyi şanslar," diye cevap verdi ve adımlarını iskeleden aşağıya doğru geri çekip işe gitmeye başladı.

Adam, teknesini bağlamakla meşgul olmadan önce ona hareketli bir selam verdi.

Onu alıp götüren tekneler ve sert denizcilerle ilgili hayaller kurmanın bir anlamı yoktu. Zorlukla atlatması gereken bir toplantısı vardı.

—

(Birkaç dakikası kala ofise gelen Anne, saçlarını telaşla geriye taramaya çalışmak için lavaboya koştu)

Her zamanki sade topuzuna benzeyen bir topuz yaptı ve giysilerini düzeltti; aceleyle yürüdüğü için yamulmuşlardı. Aynaya baktı. Yanakları kızarmıştı ama gözleri yorgun görünüyordu. Hem kendine gelmek hem de yüzünü serinletmek için yüzüne soğuk su çarptı. Islak elleriyle daha profesyonel görüne kadar uçuşan saçlarını düzeltti.

Kendi kendine bunun önemli olduğunu, çünkü çok profesyonel bir rakiple karşı karşıya olduğunu söyledi.

Ben'i sosyal medyada takip etmeme kuralına sadık kalmıştı - ne anlamı vardı ki? Artık Sabrina'yla çıktığı belliydi, bu yüzden ilişkisini ya da medeni durumunu kontrol etmesine gerek yoktu. Sabrina'yla lobisinin önünde brunch için buluştuğunda kanıtlar ortadaydı ama Ben'in kariyeri ve nitelikleri hakkındaki araştırmasını bitirmek için kendine izin vermişti.

Mühendislik eğitimini tamamladıktan sonra Toronto Üniversitesi'nde işletme yüksek lisansı yapmış ve şehirdeki büyük bir bankada çalışmaya başlamıştı. Bankadaki görevi yaklaşık beş yıl sürmüştü ve ardından üç yıldır faaliyette olan yeni şirketine başlamıştı. Bu da aralarındaki sekiz yılın tamamına tekabül ediyordu, yani Yeni Zelanda'ya gittiyse bile kısa sürmüştü olmalıydı. Parası bitene kadar sırt çantasıyla gezme, yürüyüş yapma ve seyahat etme planından ne zaman vazgeçti? Ya da parası o kadar çabuk mu bitti?

Kuruluşun web sitesini taramış, bunun bir iş girişiminde herhangi biriyle pazarlık yapmadan önce yapacağı keşiften daha fazlası olmadığını söylemişti. Firması yeni kuruluyordu ama etkileyiciydi; "Hakkında" sayfasında Ben'in altı ay önce bir konferansta yaptığı konuşmanın kısa bir videosu yer alıyordu - Ben bu videoyu birkaç kez izlemişti. Kellynch Şaraphanesi'nin mutfağında kendine güven ve kontrol saçan Ben'in dönüşümünü tam olarak anladığını düşünmüştü ama konferansta? Bu başka bir seviyeydi.

Ben, babasının, annesinin ve amcasının peşinden orduya gitmeyi kesin bir dille reddetmişti ama gençliğinde Harbiyeliler arasında koşturmuş ve askeri havadan bir türlü kurtulamamıştı. Kesinlikle denemişti: uzun saçları, sakalı ve Anne'in onu tanıdığı zamanlardan kalma eski pazen gömlekleri -ki bunlar annesini dehşete düşürmenin yanı sıra, zaten onun gezgin çalışmalarından ve ondan almaya alıştıkları notlarla karalanmış buruşuk makalelerden etkilenmemiş olan bazı profesörleri de dehşete düşürmüştü- bunu örtbas etmek için çok şey yapmıştı. Ama derinlerde bir yerde hâlâ o fiziksel ve zihinsel disiplin, kendini keskin bir şekilde kontrol etme ve çevresinin farkında olma hali vardı ve bu da daha fazlası için eğitilmiş bir adam olduğunu gösteriyordu. Şimdi Anne'e biraz, galada bayıldığında komutan moduna geçen güler yüzlü Albay Fairchild'ı hatırlatıyordu. Ama daha önce, Ben tembel tembel sırttan o tüylü saçlı çocukken,

Güç sadece ihtiyacı olduğunda, sustalı bir bıçak gibi, bir saniyenin genişliğinde zararsızdan tehlikeliye geçiyordu.

Ama şimdi?

Gücünü bu kadar belirgin bir şekilde taşıyan bu adamı zar zor tanıdı. Takım elbisesinin kesiminden gülümsemesinin bıçak gibi keskinliğine kadar her şeyi keskin ve hükmediciydi. Bu, bir odaya hükmedebilecek bir adamdı.

Bu onu toplantıya girerken bile sinirli yapıyordu.

-

Ben tek başına, kusursuz takım elbiselerinden biriyle ve Fairchild'ler olmadan gelmişti ve Anne

Paul ve Naomi'yle görüşmesi desteğe ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ama belki de bu yine de sadece Ben ve onunla bire bir görüşmeye tercih edilebilirdi.

Sonunda gerçekten bir olay olmadı.

Toplantı otuz dakikadan az sürdü. Ben sanki anlaşmalar yapmak için doğmuş gibi masanın kendi tarafını tutuyordu. Belediye binasından sonra Jenny ile daha fazla müdahil olma konusunda konuşmuş olan Anne'in yetersiz olacağını bildiği tekliflerini gözden geçirmişti. Ben açıkça onlara yeni bilgiler getirdiğini, bunun sadece bir mülk satışı değil, bir ortaklık olacağını düşünüyordu. Anne, konuyu zaten kendi aralarında tartıştıklarını ve festivalin böyle bir anlaşmaya girmekten memnuniyet duyacağını söyleyerek biraz da olsa üstünlük sağlamanın keyfini çıkardı ve belki de yeni bir teklif oluşturmak için biraz zamanları olabilir miydi? Festival ve Fairchild'lardan oluşan bir komitenin programı belirlemesi, festivalin son veto yetkisine sahip olması, Kellynch Şaraphanesi'nin ikramları sağlaması için özel bir anlaşma yapılması, Fairchild'ların kurmayı planladıkları bando kabini, sahne ve oturma yerlerinin tasarımını onaylamaları için bir fırsat gibi birkaç fikir ortaya attı.

"Oturma yerleri pastoral manzarayı bozmayacak şekilde doğal malzemeler tercih edilerek yapılacaktır. Toronto'daki High Park açık hava tiyatrosundaki taş ve çim tasarımını düşünüyoruz ama tabii ki bunları ileride tartışabiliriz" dedi.

Ona High Park tiyatrosunu görüp görmediğini sormaya gerek yoktu; bir keresinde orada buluşmuşlardı.

"Yüklenicinizin ve işi yürütecek planlamacının seçimine dahil olmam gerekir. Teyzem ve eniştemin aylarca süren inşaat ve beceriksizlik nedeniyle rahatsız edilmesini istemiyorum."

"Müteahhitler herkesin bildiği gibi ya vururlar ya da ıskalarlar. Doğru kişiyi bulmak için sihirli bir dokunuşa sahip olduğunuzu düşünüyorsanız, buyurun," dedi Naomi, ses tonu kibardı ama yeterince kibar değildi.

Lisans derecesi mühendislik. O bizden daha iyi bilir.

"Lisans derecem mühendislik üzerine. Kendi muhakememi kullanarak şansımı deneyeceğim," dedi Ben kararlı bir şekilde.

"Elbette," dedi Anne hızlıca, odada başlayan gerginliği yatıştırmaya çalışarak. "Demek istediğimiz şu ki, bunlar Kellynch Şarapçılık ve Fairchild'ların kısa ve uzun vadede sürece dahil olması için beyin fırtınası yaptığımız birkaç yol. Eğer doğru yoldaysak, sizin ve ailenizin gözden geçirmesi için yeni bir teklif hazırlayacağız."

"Tarla ne durumda?" Paul aniden sesini yükseltti. Toplantı boyunca çoğunlukla sessiz kalmıştı.

Ben ilk kez şaşkın görünüyordu. "Bu bir tarla. Aslında bakmaya gitmedim." Bir sonraki sözünü Anne'e yöneltti, ancak gözlerini önündeki evraktan ayırmadı ve ona bakmak yerine dikkatsizce evrakları karıştırdı. "Anladığım kadarıyla Kellynch daha önce ailenize aitmiş. Tarlanın durumu hakkında bir bilginiz var mı?"

Anne başını salladı. "Hiç kullanmadık. Babam şaraphaneyi bir işletme olarak kapattı ve sadece bir ya da iki küçük tarlayı kişisel şarap koleksiyonunu oluşturmak için kullandı. Mülk üzerindeki herhangi bir sayıda tarla büyümeye bırakıldı."

Paul, "Bilinmeyenden rahatsız oluyorum," diye seslendi ve Anne bir iç çekişi dizginledi.

Kısa bir süre sonra toplantıya ara verildi, Ben binadan çıktı ve Anne sinirlerini yatıştırmaya çalışmakla baş başa kaldı.

Paul onu ofisine kadar takip etti.

"Fiyatı konuşmadık," dedi hemen, masasının yanında durarak. Paul uzun boyluydu, Ben'den bile daha uzun ve son derece zayıftı. Keskin klasik yüz hatları ve beyaz saçları vardı. Tuhaflıklarına rağmen Anne ondan oldukça hoşlanıyordu, yine de birlikte çalışması en kolay kişi değildi.

"Hayır, yapmadık. Sanırım fiyat pazarlığına başlamadan önce projenin kapsamını belirlemek istiyoruz," diye yanıtladı Anne.

"Buralardaki emlak son üç yılda tavan yaptı. O tarlanın ne kadar ettiğini biliyor musun?"

Anne bir isim verdi.

Paul başını salladı. "Benim tahminim de bu yönde. Pandemiden sonra mali rezervlerimizi yeniden oluşturuyoruz. Satın alma işlemini finanse etmek zorundayız. Bu çok riskli."

Anne koltuğuna geri oturdu ve tüm dikkatini Paul'e verdi. "Planla ilgili fikrini mi değiştiriyorsun? Sana anlattığımda ve sen de rakamları sorun yokmuş gibi görünmüştün. Muhtemelen biraz daha ucuz araziler olduğunu biliyorum ama Naomi bu konudaki araştırmanın tüm sorumluluğunu üstlendi. Başka hiçbir mülk bu kadar ideal değil."

Paul yavaşça, "Ben planı destekliyorum," dedi, "ama Fairchild'ların işin içinde olması işleri zorlaştırıyor. Eğer sahayı satın almak için finansman sağlarsak, bunun için borçlanacağız ve bu borcu belli bir zaman dilimi içinde ödememiz gerekecek, aksi takdirde bu işin altından kalkamayız. Bilet fiyatlarında muhafazakâr bir getiri varsaysak bile, önümüzdeki yaza kadar mekânı çalışır hale getirebilirsek, evet, bunu ödemek mümkün. Ancak, bu Fairchilds-Fairchildren?"

"Çocuklar değil Paul, sadece ikisi ve soyadları Fairchild," dedi Anne, onun konudan sapmasını istemeyerek.

"Eğer her karara dahil olacaklarsa, süreci önemli ölçüde yavaşlatabilirler ve bu yatırımdan ne kadar süre sonra kar etmeye başlayacağız ve satın alma bedeli için ne kadar süre borçlu kalacağız? Peki bu çift kim? Amaçları ne? Nereden geldiler? Neden bu işe dahil olmak istiyorlar? Ve neden bu Ben karakterini gönderdiler? O gerçekten onların yeğeni mi?"

"Dur, dur, dur, tamam, biraz ," dedi Anne. "Paul, onlar hoş ve yaşlı bir çift. Paul bir gazi, erken emekli olmak zorunda kalmış ve bu projenin ve toplumun bir parçası olmak istiyorlar. Naomi planı yaptı ve araziyi buldu ama ben Fairchild'ları kontrol ettim. Son derece sevimli ve çok makul, uyumlu insanlar ve bizi yavaşlatacaklarını sanmıyorum."

Paul başını salladı ama bir süre düşündükten sonra ekledi: "Şu Wentworth denen adam çok gergindi. Neden?"

Anne şaşkınlıkla ona baktı. "Bana gergin görünmedi, tam tersi. Bunu size söyleten nedir?"

"Mükemmel bir poker suratı var ama boğazındaki nabızı gördüm ve saatimle zaman tuttum ve onun yaşındaki ve görünürdeki kondisyon seviyesindeki bir adam için nabzın normalin üzerinde olduğunu hesapladım."

Anne bunu sindirmek için bir an bekledi. "Hey, Paul, misafirlerimiz üzerinde sorgulama taktikleri kullanmamamız konusunda konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Bu sefer birinin nabzını ölçmek *istemedim*, sadece *gözlemledim*," dedi savunmacı bir tavırla.

Anne teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, buna uzlaşma diyelim. Dinle, mali tabloları işaretlediğin için teşekkür ederim. Bu konulardaki titizliğini takdir ettiğimi biliyorsun, özellikle de yönetim kurulunun onayını almamız gerektiğinde, ama Fairchild'ları bana bırak. Sahayı anlaştığımız fiyat aralığında satın alacağız, ne eksik ne fazla, ve yaza kadar çalışır hale getireceğiz. Bu proje kontrol altında."

Paul başını salladı ve şimdilik yatışmış bir halde nefes verdi. Paul'ün Anne'ye annesine güvendiği gibi güvenmesi uzun zaman almıştı ve Anne böyle anlarda Paul'ün korkularını aşıp onunla iletişim kurabilmesini takdir ediyordu.

"Kırmızı et seni yavaş yavaş öldürür," dedi, masasının üzerinde duran ve Emmie tarafından bırakıldığına şüphe olmayan biftekli sandviçe bakarak.

Tamam, bazı korkularının üstesinden geliyorum.

O gittikten sonra Emmie kafasını Anne'in ofisine soktu.

"Gitti mi?"

"Evet, Paul gitti. Bu sefer kaç kişi?"

"Üç dakikanın altında dokuz soru sordu. Yeni rekor!"

-

Anne haftanın geri kalanını yeni teklifi bir araya getirerek, Choi ve diğer direktörlerle gelecek yılın açılışını planlamak üzere bir araya gelerek geçirdi ve Vidya'yı standartların altında bir pamuk bulduktan sonra kumaşlarını sıfırdan yapmak için kendi dokuma tezgahını satın almaktan vazgeçirdi. Birkaç gece geç saatlere kadar Paul'ün bütçe rakamlarını titizlikle gözden geçirdi; Paul'ün başka itirazları olması ihtimaline karşı, bu bilgilerden haberdar olmak istiyordu. Paul haklıydı; işler sıkıştı. Pandemi kapsamı ve açık hava sineması satışları onları bu durumdan kurtarmıştı ama aylarca kapalı kalmanın maliyeti yine de yüksekti. Naomi'nin ilk proje planını ve araştırmasını tekrar gözden geçirdi ve bunun işe yarayacağına dair kendine güvence verdi.

Bir gece masasında uyuyakaldı, ofisinde tek başına sessizce müzik dinliyor ve rakamları gözden geçiriyordu. Rüyasında Ben'i gördü, unuttuğunu sandığı bir anısı tekrar su yüzüne çıkmıştı.

"Cep telefonumu unuttum da ne demek?" Anne kuşkuyla sordu.

"Söylediklerimde ciddiydim. Unutmuşum." Ben kalın sakalının arkasından ona sırtıttı. "Hadi Annie, akşam yemeği için restorana doğru yürüyoruz. Cep telefonuna neden ihtiyacım olsun ki? Konuşmak istediğim kişi tam burada." Onu öpmek için eğildi.

"Bir gün bir masaya bağlı olacaksınız, bütçeler ve hesap tabloları olacak ve telefonunuz her zaman yanınızda olacak. Şimdi biraz yaşayın."

"Peki ben masaya bağlıyken sen ne yapacaksın?" "Sana bağlı olacağım."

Uyandığında kulaklığının içinde dönüp durduğunu ve Vidya'nın kalp kırıcı şarkı listesinin tekrar tekrar çaldığını fark etti.

OceanofPDF.com

On iki

W ekim ayının başlamasıyla birlikte sanki bir gecede gerçek sonbahar patlak vermiş gibiydi. Ağaçlar nazik ve yavaş makyajlarını bırakıp Kanada'nın ünlü akçaağaçları, sanki tepelerinde bir ateş yanıyormuş gibi renkten renge giriyor, özellikle canlı bir kırmızıya bürünüyor ve Anne'in kasabaya her girişinde ya da çıkışında çevresindeki yamacın sırtını bir gün batımı gibi aydınlatıyordu.

Balkabağı Festivali'nin olduğu gün erkenden uyandı, güneşin mavi ve bulutsuz bir gökyüzünde parladığını ve perdelerinin arasından keskin, soğuk bir esintinin geçtiğini gördü ve Ben kasabaya geldiğinden beri yaşamadığı bir şekilde neşelendiğini hissetti. Sonbaharın muhteşem havasının tadını çıkardığı kadar, kötü ruh halinden kurtulmanın da tadını çıkarıyordu.

Açık havada geçirmek için mükemmel bir gündü.

Bir yandan saygın bir belediye meclisi üyesi gibi davranırken bir yandan da bir çiftçinin tarlasında dolaşmak, chino pantolon, mokasen ayakkabı ve koyu mor bir kazak takımı gerektiriyordu. Saçlarını düzgün bir topuz haline getirdi - saman gezintisinden veya mısır labirentinden sonra saçınızdaki samanı çözmek her zaman bir kabustu - güvenilir çantasını topladı, daha sonra için sıcak bir kaşmir atkı attı ve kapıdan çıktı.

T estivalin George Kalesi'ni çevreleyen arazide yapılmasının nedeni, sadece alanın müsait olması değil, aynı zamanda kaleye ziyaretçi çekilmesiydi,

Ama esas olarak park yeri olduğu için. Kalenin kendisi, ahşap ve taştan yapılmış gözetleme yerlerine doğru eğimli çimenli surlarıyla yerden yükselen bir şişlik gibiydi. Barikatlarla çevrili kapıların ardında iki futbol sahası büyüklüğünde bir açıklık vardı ve burada subayların oturduğu yeniden inşa edilmiş küçük barakalar şimdi yaşayan müzeler olarak hizmet veriyordu. Kalenin dışında, Amerikan kıyısı manzaralı göl bir tarafta duruyordu, küçük bir ormanlık alan bitişikteki otoparka açılıyordu ve geri kalanı dönümlerce açık çimenlikti.

Burada, eğimli bir dış kale duvarına yaslanmış açık çimenlikte festivali kurmuşlardı. Bir çadır çadırı merkezi cazibe merkeziydi, yiyecek tezgahları ve diğer küçük stantlar etrafına yerleştirilmişti ve daha sonra yerel çiftçilerden gelen saman balyaları ve mısır saplarıyla kurulan büyük bir mısır labirenti alanı çevreliyordu.

"Anne, erken geldin!" Festival organizatörlerinden biri ona el salladı.

"Merhaba, Arva. Bir bile kaçırmazdım. Ayrıca, tüm güzel yiyecekler her zaman çok çabuk gider!"

"Pekala, elma şarabı standına git; sıcak bir ilk parti var."

Gerçekten de elma şarabı standına gidip bir fincan sıcak elma şarabı ve elmalı tarçınlı burgu pasta aldı. Şükran Günü süsleri satan bir başka stant gözüne çarptı ve evdeki yemek masasında ne kadar güzel görüneceklerini düşünerek düşüncesizce bir buket parlak Sonbahar Güzeli ayçiçeği satın aldı; altın sarısı, pas kırmızısı ve kahverenginin tonları kağıt ambalajlarından dışarı göz kırparak çantasının kenarından sızıyordu.

Anne, çimenlerin yeşilini ve sonbaharın keskin notasını içine çekti ve festivalin doluşunu izleyerek ikramlarını atıştırdı.

"Liz!" diye seslendi şaşkınlıkla, kız kardeşini yanında görünce. "Burada ne işin var? Genelde Balkabağı Festivali'ne gelmezsin."

"Balzac's bu şey için kahve tedarik ediyor, bu yüzden kasabadaki dükkânı kapattılar. Latte'mi almaya gelmek zorunda kaldım," dedi Liz ve kâğıt bardağını kaldırarak otoparka doğru yürümeye başladı.

"Hey, Liz, bekle," dedi Anne, mutlu hissi kız kardeşine kadar uzanıyor ve onu nostaljik yapıyordu. "Senin olmadığını biliyorum ama neden biraz kalmıyorsun? Birkaç ikram alıp etrafta dolaşabiliriz. Hatırla

Küçükken annem bizi her yıl buraya getirirdi. Mısır labirentini çok severdik ve yiyebildiğimiz kadar balkabağı turtası yerdik."

"Güneş ışığı," dedi Liz kısa ve öz bir şekilde, eliyle önce yukarıya sonra da cildine işaret ederek. "Potansiyel güneş hasarı. Pas. Ayrıca karbonhidrat da yemem," dedi ve Anne'in böreğine küçümseyerek baktı. "Bu arada, Profesör Davis sizi arıyor. Yerinizde olsam hemen giderdim."

Kahvesini alıp çıktı ve Anne mutlu anılarıyla tek başına tezgâhların arasında dolaşırken, Profesör Davis'in kısa süre sonra onu bulduğu yüz boyama durağında sıraya giren çocuklara gülümsedi. Ağır yün üniforması, göğsündeki beyaz çapraz çizgiler, uzun şapkası da dahil olmak üzere 1812 Savaşı'ndan kalma bir İngiliz kırmızı ceketini olarak tam bir tarihi kostüm içindeydi - tıpkı bir oyuncak askere benziyordu.

"Bu sana nasıl görünüyor?"

"Merhaba Profesör Davis. Festival için ne kadar güzel bir gün, değil mi?" Anne, Profesör Davis'in sert bakışları karşısında mecburen kendisine doğru itilen nesneye baktı. "Bir tüfeğe benziyor."

"Aynen öyle!" diye haykırdı.

"Tamam, yani bir tüfeğin var . . .

?" "Tüfek olmalıydı!"

Sorma, sorma. Lanet olsun. "Aradaki fark ne? ?"

"Anne, ciddi misin? Ben açıkça bir piyade askeriyim, tüfekçi alayından biri değilim. Piyade askerleri için en yaygın silah tüfektir; ona tüfek demek, bisiklete motosiklet demek gibi bir şey! Tüfekler, namluda mermiye ya da bilyeye daha fazla isabet sağlayan bir dönüş veren bir dizi uzun yiv ile daha gelişmiş bir teknolojiydi, ancak yeniden doldurma süresi neredeyse iki kat daha uzundu! Tüfeğin bir süngü bağlantısı ve hızlı bir yeniden doldurma özelliği vardır. Tüfekler 1812'de yaya askerlerle yapılan meydan muharebelerinde boşa harcanmazdı! Prodüksiyon departmanınız bunu açıkça berbat etmiş!"

Anne, bu özgünlük krizi toplayabildiği en yatıştırıcı tonla cevap verdi. "Profesör Davis, bazı parçalarınız eksik olduğu için bugünkü canlandırmanıza yardımcı olmak üzere aksesuar bölümünde yedek ekipmanımız olup olmadığını sormuştunuz. Bu tarihsel olarak doğru bir silah;

Elimizde kaç tane tüfek ya da tüfek olduğunu kontrol edemiyorum. Bana aynı görünüyorlar. Eminim festival katılımcılarına da aynı görüneceklerdir."

İstediği yanıtın bu olmadığı açıktı. Profesör Davis doğruldu, kaymakta olan uzun şapkasını düzeltti ve büyük bir vakarla, "Bu konuşma hiç yardımcı olmadı. Size iyi günler dilerim" dedi; onu selamladı, sanki askeri geçit törenindeymiş gibi bir dönüş yaptı ve uzaklaştı.

Anne iç geçirdi ve balkabağı turtası aramaya başladı.

Vidya onu bulduğunda, gün boyu süren korkuluk yapma yarışmasının ilk sonuçlarını hayranlıkla izlerken bir dilim turta ve dondurmanın tadını çıkarıyordu.

"Sabrina'yla mı çıkıyor?" diye başladı Vidya, elinde bir dilim turta vardı. Onunki, üzerine tarçın ve karamel serpilmiş üç top dondurmaya süslenmişti.

"Merhaba, Vidya. Festival için ne kadar güzel bir gün, değil mi?" Anne zoraki bir neşeyle konuştu.

Vidya sadece kaşlarını kaldırdı ve ağızına biraz turta attı. Anne'in Vidya'nın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmasının bir faydası yoktu.

Anne, "Evet, birbirleriyle görüşüyorlar gibi görünüyor," diye cevap verdi.

"Newfoundland'lı, esnek bir amigo kızın vücuduna sahip kızıl saçlı, senin muhteşem eski sevgilinle çıkıyor. Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey mi var?" Vidya sordu. "Biliyordun, değil mi?"

"Evet."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Vidya şaşkın görünüyordu.

"İyi olmamak gibi bir hakkım yok. Onunla sekiz yıl önce birlikteydik, bu yüzden evet, sanırım hayatına devam ettiği gerçeğini makul karşılayabilirim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Anne.

Vidya boşta kalan elini savunma amaçlı kaldırarak, "Tamam, yaranın üzerine bastırmayacağım," dedi ama Anne cevap olarak sadece şüpheli bir kaşını kaldırdı.

"Sadece ..." Vidya söyledi ve sonra sözünü kesti, yüzündeki şaşkın ifade geri gelmişti.

"Ne?" Anne sordu.

"Anne Elliot'tan Sabrina'ya geçmek biraz büyük bir değişim." Anne dürüst olmak zorunda hissederek, "Sabrina çok sevimli," diye cevap verdi. O dikkatini, silahları da dahil olmak üzere, canlandırma askerlerine uyacak şekilde giydirildiği belli olan yarı yapılı bir korkuluğa odakladı. Profesör Davis'in kayıp teçhizatının nereye gittiğini bildiğine dair gizli bir şüphesi vardı.

"Oh, o çok hoş bir kız, bunu biliyorum, ama demek istediğim ... şey, eğer bir Anne'den etkileniyorsanız, muhtemelen bir Sabrina'dan tatmin olmayacaksınız. Yani, bunlar çok farklı iki kadın tipi. Evet, Sabrina tatlı. Ama başka? Tatlı ve . . . ? Yani, sen-" "Oysa *ben* ondan ayrıldım ve onu sersemlettim. Belki tatlı ve Artık ona doğrudan doğruya yaklaşıyor," diye karşı çıktı Anne.

"Sanırım ... ama demek istediğim, bir Audrey Hepburn için dikeceğim elbiseyi asla bir Marilyn Monroe için dikmem. Yani, ikisi de stil ikonu elbette ama pembe korseli bir elbise siyah bir kılıf elbiseden çok farklıdır ve çok farklı zevklere hitap ederler."

"Bu senin terzi fantezin gibi bir şey mi? Audrey Hepburn için bir elbise yaratmak?" Anne sordu.

"Yanlış Hepburn. Hayalimde Katherine Hepburn'ün pantolon takımlarını yapmak isterdim. O şeylerin terziliği bir şaheserdi."

"Vidya, bu yüzden mi sürekli *Philadelphia Hikayesi*'ni yapmamızı öneriyorsun?
Elysium yaz sezonumuz için?

Vidya güldü ve ağzına biraz daha turta tıktırdı. "Olabilir. Her neyse, sanırım insanların bir tipi olmasıyla ilgili düşüncemi anlattım."

Anne gerçekten öyle olduğundan emin değildi ama görmezden geldi. Vidya tabağındaki son lokmayı da memnuniyetle bitirdi. "Bir dilim elmalı turta gitti, bir dilim balkabaklı turta gitti, bir dilim de cevizli turta kaldı. Turta değerlendirme yarışması ne zaman?"

-

J Anne mısır labirentinde tek başına yürümeyi düşünürken Bayan Fairchild ile karşılaştı.

"Görüyorum ki çiçek zevklerimiz benziyor!" Güldü ve Anne'in ayçiçekleriyle dolu çantasını işaret etti. Jenny'nin kendi kolları da aynı buketten dört ya da beş taneyle doluydu, bir renk cümbüşü gülümseyen yüzüne yansiyordu. "Şükran Günü için Kellynch'i onlarla süsleyeceğim."

Anne bir an derin bir özlem duydu - Kellynch'te Şükran Günü. Kanada Şükran Günü annesinin izin alması anlamına gelirdi (oysa Kasım ayındaki Amerikan Şükran Günü annesinin ve kasabanın uzun bir hafta sonu geçirmek isteyen sınır ötesi ziyaretçilerle dolup taşması demekti). Bu, annesinin mutfağı devralması ve büyük bir hindi yemeği hazırlaması, kapılara çam kozalakları ve çiçeklerden oluşan çelenkler koyması ve herkes inleyecek kadar yüklü bir masada karnını doyurduktan sonra altına sokulmak için kanepeye kalın bir battaniye sermesi anlamına geliyordu.

Daha sonraki birkaç yıl boyunca bu geleneği kendisi sürdürmeye çalışmıştı. Ancak ne kız kardeşi ne de babası karbonhidrat yemeyi sevmiyordu ve bunun bir aile etkinliği olmasına izin vermektense, Anne herkese yemek yaptığı sürece babası en kötü golf arkadaşlarını eve getirmeyi tercih etmişti. Anne, "aile" anılarının ne kadarının gerçekten sadece kendisi ve annesiyle ilgili olduğunu merak etmeye başlamıştı.

"Şükran Günü için bir planın var mı?" Jenny sordu ve Anne cevap veremeden kendi sorusuna gülerek devam etti. "Tabii ki var, ben de tam gelmek ister misin diye soracaktım ama ne düşündüm ki? Eminim gelecek bir sürü insan vardır. Neyse, Anne, seni yakaladığıma sevindim."

Biraz daha yaklaşmak için çiçeklerin yerini değiştirdi. "Ben'in teklifle ilgili olarak ofisinizle ileri geri mailleştğini biliyorum ve sanırım yaklaşıyoruz. Bana bir zaman aralığı vermiyor ama sizce işlem yakında tamamlanır mı? Ben'e söyleme, satış parasını tekrar işe yatırmamızı istediğini biliyorum ama Grant ve ben biraz savurganlık yapıp baharda bir iki haftalığına Avrupa turuna çıkabiliriz diye düşünüyordum."

Anne odaklanmaya çalıştı, hâlâ geçmiş şükran günlerine takılıp kalmıştı. "Ne demek istiyorsun? Satış gerçekleştiğinde her ikisini de yapabileceğinden eminim."

"Sence o kadar çok olacak mı?" Jenny kararsız bir ifadeyle konuştu. "Ben'e teklif etmesini söylemeyi planlıyordum..." Pandemi öncesindeki emlak fiyatlarına uygun bir rakam söyledi. O zamandan beri şehirden kaçan insanlar kır evleri için şehir fiyatlarını ödemeye başladığından bölgede büyük bir artış yaşanmıştı. Birkaç yıl önce adil bir teklif olabilirdi ama şimdi değil.

"Jenny, bu hiç de ..." Anne söylemeye başladı ama o anda Bayan Fairchild'ın arkadaşları olduğu anlaşılan birkaç kişi tarafından sözleri kesildi ve yüksek sesle bağırarak onu başka bir kabine götürmekte ısrar ettiler.

"Ah, özür dilerim. Gitmem gerek Anne ve pazarlığı Ben'e bırakmam gerektiğini biliyorum ama yakında konuşalım."

Şimdi kendini huzursuz hisseden Anne, onun gidişini izledi. Jenny onunla konuştuğunda Ben'in bu sayıyı düzelterek emindi, değil mi? Ama ya Jenny başka birine, mesela Naomi'ye söylerse? Naomi bunu meşru bir fiyat noktası olarak kabul etmekte ısrar ederdi. Festivalin bu kadar düşük bir fiyatla başlamak istediklerini bilmesi Fairchild'ların pazarlık pozisyonunu zayıflatacaktı. Anne ilk fırsatta Ben'le konuşmaya karar verdi; ona önerinin Jenny'yle kendisi arasında kalması gerektiğini, başkasına değil, yine de uygun bir fiyat belirleyebileceklerini söyleyecekti.

Kendini pek iyi hissetmeyen Anne, eğimli surların üzerinde yardımcısını görmeden önce tezgâhlara göz atmaya devam etti.

"Emmie, ne yapıyorsun sen?"

Emmie'nin boynunda, ağırlığı neredeyse onu aşağı çekecekmiş gibi görünen devasa bir dürbün asılıydı.

"Dün gece organizatörler hazırlıklarını yaparken, Double-Oh-Goose etrafta ciyak ciyak bağırıyor, aşağı uçuyor ve bazı turtaları yemeye çalışıyordu, bu yüzden gözüm gökyüzünde. Camlarımıza yaptığı gibi festivali de bombalamaya karar verirse erken uyarı yapabilirim."

"Dürbünü nereden buldun?"

"Albay Fairchild! Birkaç gün önce kasabada karşılaştığımızda ona Double-Oh-Goose'dan bahsettim, o da bana ödünç vermeyi teklif etti. Bunların son turunda aldığı ekipmanlardan olduğunu söyledi," dedi sevinçle.

Anne, Emmie'ye askeri sınıf bir şey ödünç vermesi konusunda Albay Fairchild ile konuşmayı aklına not etti.

"Onu fark edersen ne olur? Turtaları saklarlar mı?"

"Bundan daha iyi! Şuna bir bakın. DELİĞE ATEŞ!" Emmie böğürerek Anne'in zıplamasına neden oldu ve sonra kırmızı yün üniforması içinde terleyerek yakındaki çimenli tepede uzanan bir canlandırma askeri aniden ayağa fırladı ve tüfeğini gökyüzüne doğru ateşledi. Gürültü tarlada yankılandı ve insanlar çığlık atıp eğilerek silah sesinin kaynağını bulmak için çılgınca etraflarına bakındılar.

Anne bir elini göğsüne koyarak kalbinin yavaşlamasını bekledi.

Emmie, silahını ateşledikten sonra talimat almak için ona dönen genç askere elini salladı, namlusunun ucundan küçük bir duman tütüyordu.

"Endişelenme Peter, bu sadece bir testti. çekil."

Çimlerin üzerindeki pozisyonuna geri dönmeden önce ona çarpık bir şekilde sırttı, açıkça aşık olmuştu, arkasına yaslandı ve güneşin tadını çıkardı.

"Emmie! Double-Oh-Goose'u vuramazsın! Ne diyorum ben? *Hiçbir şeyi* vuramazsın, bu bir festival, burada çocuklar var . . ."

"Onu vurmayacağız! Peter aslında paketlemiyor, sadece canlandırma gösterileri için kullandıkları patlayıcılar. Double- Oh-Goose'u korkutup kaçırarak. Bazı çiftçilerin tarlalarında korkuluk yerine kullandıkları ses çıkarıcılar gibi. Silah sesini taklit eder ve kuşlar havalanır ama gerçek bir atış yoktur. Ayrıca Bay O'Clannery'ye göre izinsiz girenlerin ödünü koparıyor. Fikrime o ilham verdi." Elma şarabı standının yanındaki yaşlı bir beyefendiye el salladı. Anne onu O'Clannery Çiftlikleri'nin sahibi olarak tanıdı ve bu arada silah sesi üzerine atlamayan tek kişi oydu. Adam da neşeyle el salladı ve Emmie'ye iki kez başparmağını kaldırdı.

Anne başını geriye yasladı ve bulutsuz mavi gökyüzüne bakarak zihninden ona kadar saydı.

"Konsey Üyesi Elliot lütfen jüri çadırına gelebilir mi? Ben Anne Elliot, yargıçların çadırına." Hoparlör çatırdadı.

"Pekala, gitmem gerekiyor ama Emmie, akıl hocan olarak şunu bil ki yaratıcı problem çözümlerini teşvik ediyor ve alkışlıyorum ama her zaman olduğu gibi ulaştığın çözümler beni dehşete düşürüyor. Bunun üzerinde birlikte çalışalım."

Emmie sadece sıırttı.

-

Anne, kalabalığın toplandığı jüri çadırına doğru ilerledi. Tıpkı mavi kan gecesinde yaptığı gibi, kürsüye doğru ilerledi ve bir gönüllüden mikrofonu aldı. Muşamba örtülü bir masanın üzerine düzgün bir şekilde yerleştirilmiş üç büyük balkabağı, önünde bir pankart numarası vardı Her birinden.

"Herkes merhaba, umarım bu yılki Balkabağı Festivali'nde harika vakit geçiriyorsunuzdur!"

Kalabalık alkışladı ve tezahürat yaptı.

"Bugün kalabalıkta çok sayıda aile görüyorum. Eğer buralı değilseniz ve festivale ilk kez geliyorsanız, çocuklarınızı sevimli gönüllülerimizin yüz boyama yaptığı sarı pavilyona götürmeyi unutmayın."

Birkaç çocuk heyecanlı sesler çıkardı ve Anne gülümsedi. Bu onun işinin çok eğlenceli bir parçasıydı.

"Pekâlâ, şimdi işe koyulalım. Geçmişte balkabaklarını büyüklük ve ağırlığa göre değerlendirirken birkaç aksilik yaşadık, bu nedenle bu yıl güzellik yarışmasıyla daha geleneksel bir yol izleyeceğiz. Biçim, sertlik"-vay canına, *sanki göğüsleri yargılıyormuşum gibi oldu; bu kriterleri kimin yazdığını bulmak için aklınızda bir not tutun*-"renk ve mükemmel bir balkabağı olma olasılığı arıyoruz. Balkabakları numaralandırılmış, bu yüzden kimin ne gönderdiğini bilmeme imkan yok. Bu üçü festival organizatörlerimiz tarafından en iyileri olarak kabul edildi. Hadi başlayalım!"

Anne balkabaklarına yaklaştı, mikrofon hâlâ bir elindeydi. Çiftçiler birliği başkanı geçen yıl ona balkabağı değerlendirmesinin anlatmıştı ve Anne terimleri doğru hatırladığını umuyordu. Balkabağı yargılaması gerçekten şaka değildi. Çiftçiler satarak inanılmaz paralar kazanabiliyordu.

Hem turistler hem de yerel halk için kazanan bir festival balkabağı harika bir reklam oldu.

"Güzel renkli bir kabuğu, iyi derin kaburgaları, mükemmel şekli var, sapı çok sağlıklı ve güçlü ..." Bir an için seyircisine bakma hatasını yaptı.

Ben ve Sabrina çadırın arka tarafında, kollarını Sabrina'nın omuzlarına dolamış, şenlikleri izliyorlardı.

Krem rengi güzel bir kazak ve sevimli kot ceketıyla Hallmark'ın sonbahar temalı rüyalarından fırlamış gibiydi, saçları sonbahar yaprakları kadar parlaktı ve salaş bir at kuyruğu yapmıştı. Ben, chino pantolonu ve koyu renk düğmeli bluzuyla bu durum için kıyafet kurallarını tam olarak gevşetmemişti ama yine de her ikisi de festivalde eğlenen mükemmel bir çift gibi görünüyordu. Anne kendini tutamadı; zihni hemen birkaç yıl ileriye gitti ve Ben'in gözleri ve Sabrina'nın saçlarıyla ayaklarının dibinde, yüz boyaması için heyecanlanan bir çocuk gördü. Festival onların ilk buluşma hikâyesi olacak ve bir zamanlar kendi ailesinde olduğu gibi bir aile geleneğine dönüşecek, sonra da güzelce dekore edilmiş bir Kellynch'te Şükran Günü yemeğine oturacaklardı. Aşırı hayal mi kuruyordu yoksa ileri görüşlü müydü?

Fark eder miydi?

Acı hâlâ şiddetliydi.

Sertçe yutkundu ve iki numaralı balkabağına odaklandı.

"Doğru, iki numaralı balkabağının da mükemmel var, sapında benzersiz bir kıvrım var..."

Kalabalığın arkasından gelen bir mırıltı, giderek artan bir kabarma dikkatini dağıttı. Çadırın çok dışından uzaktan bağırışlar ve birkaç patlama sesi geldi; Emmie'nin sesini seçebiliyordu.

Olamaz! Hayır!

" ATEŞ! ÇUKURA ATEŞ! PETER, KAL!

DIKKAT ET, ONU KIZDIRIYOR!"

Silah sesleri ve ciyaklamalar duyuldu ve çadır girişinin yakınındaki insanlar çılgılık atmaya başladı. Anne sağ tarafına baktı, balkabağı turtalarının en iyileri bir masanın üzerine güzelce dizilmişti, sırada değerlendirme vardı. Geçen yıl katılan yarışmacılar bakışı fark etmiş, kanat çırpma sesini duymuş ve paniğe kapılmıştı.

"Turtalar değil! Benim turtam bu yıl mavi kurdelenin sahibi olacak!" diye bağırdı yerel lisenin İngilizce öğretneni Macy. Geçen yıl baş düşmanı kimya öğretneni Catherine'e karşı ikinci olmuştı. İkisi de Double-Oh-Goose fiyaskosuna tanık olmuştı.

"bir kuş pislerse olmaz!" diye bağırdı Catherine ilk sıradan. "O yapmazsa da olmaz! Bu yıl benim tarifimi çaldın!"

"Yapmadım!"

"Ben de yaptım!"

"Hanımlar, eğer biz-"

"Anne, turtalar! Turtaları korumak zorundayız! Ne yapacağız?" diye bağırdı Meclis Üyesi Singh.

"Eğer herkesi sakın tutabilirsek . . . Herkes sakın olsun, bu bir ... kuş sorunu," dedi Anne kalabalığa, insanlar fırlamaya, çadır ateşe verilecekmiş gibi itişip kakışmaya başladılar.

"ATEŞ ÇUKURDA! DOUBLE-OH-GOOSE PIES!" diye bağırdı Emmie, çadırın içine doğru koşarken devasa dürbün boynunda gülünç bir şekilde zıplıyordu.

Hemen arkasında Double-Oh-Goose vardı, artık havada değildi ama inanılmaz bir hızla paytak paytak yürüyordu, kanatlarını genişçe açmış, tükürüyor, tıslıyor ve yılan gibi boynunu hızla yolundan çekilen diğer insanlara doğru uzatıyordu.

Double-Oh-Goose'un hemen arkasında Profesör Davis vardı, hala canlandırma kıyafetlerini ve tüfeğini sallıyordu. "ONA ZARAR VERMEYİN! ONA ZARAR VERMEYİN! O KAZIN NESLİ TEHLİKEDE!"

"PASTAM TEHLİKEDE," diye haykırdı Macy.

Catherine, Macy'nin üzerine atılarak, "Tarifimi aldığını itiraf etmezsen TEHLİKEYE DÜŞMEK ÜZERE OLACAKSIN!" dedi.

Emmie'nin peşini bırakan Double-Oh-Goose sert bir dönüş yaptı ve doğruca en yakındaki turtaya daldı.

"Hayır!" diye bağırdı Meclis Üyesi Singh.

"Çadıra dikkat edin!" diye bağırdı bir başkası.

Tüfeklerin savrulduğu, kuşların pastalara saldırdığı ve iki lise öğretmeninin ölümcül bir savaşa tutuşmuş bir halde yuvarlanıp gittiği o kargaşa ve izdihamda, büyük çadır alüminyum iskeletinden ve pimlerinden çözülmüştü ve bir *ziiip* ve bir *şangırtıyla*, beyaz parlak brandadan devasa kanatlar çökmeye başlamıştı, her kat bir diğerini aşağı çekiyordu. Herkesi örtecekti.

Anne hemen harekete geçti ve emirler yağdırmaya başladı. "Singh, öğretmenleri yakala, ayır ve öğrencileri buna tanık olmadan onları dışarı çıkar. Emmie, sen ve Profesör Davis son insanları da dışarı çıkarın. Turtaları bırakın ve ..." Anne, bir çadır kayışı kafasının yanından vızıldayarak geçerken eğildi ve ağır branda örtüsünün onu yere sermesine hazırlandı.

Gelmedi. Arkasını döndü. Ben oradaydım.

Sabrina'nın kaçtığı belli olmasına rağmen o diğerleriyle birlikte kaçmamıştı. Onun yerine, kaçan çadır malzemesinin bir tarafını tutmuş, tüm gücüyle çekerek bir kısmını geçici olarak havada tutmaya çalışıyordu; koyu renk düğmeli gömleği pazularını zorluyor, vücudu sonuna kadar geriliyor ve çenesi sıkıca kenetleniyordu.

Anne şaşkınlık ve kötü zamanlanmış bir şehvetle ona baktı. "Neye ihtiyacın var?" diye sordu, sesinde hafif bir gerginlik vardı. çabalar.

"Ne?" diye sordu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu ciddi ve niyetli bir şekilde.

Anne kendini toparladı. "Ben onları dışarı çıkarırken boyunu çadır direği gibi kullanmaya devam et."

Emmie ve Davis onun dediğini yapmışlardı ama Singh öğretmenleri bırakmış, dokunulmamış tek turtayı alıp gitmişti.

Tipik.

Anne hemen Macy/Catherine kavgasının içine daldı ve onları iterek ayırdı. Çadır şimdi üç taraftan çökmüştü ve Anne terlemeye başlamıştı. "Ayrılın! Tanrı aşkına, hemen gidin, yoksa müdürünüzle konuşacağım! Ve sen . ." Ganimetlerinin tadını çıkaran, hem dekoratif balkabaklarını hem de balkabağı turtalarını oyan Double-Oh-Goose'a döndü.

Kral 8. Henry'nin lanet olası bir ziyafetteki hali gibi. Kaz durakladı ve sanki düşüncelerini duyabiliyormuş gibi ona doğru tısladı.

"Biliyor musun, kuş? Kendi başınasın." Anne tekrar Ben'e döndü, çadırın son tarafını da serbest bırakarak kaçmalarını bekledi.

Double-Oh-Goose ciyakladı ve aniden uçarak kalan açıklıktan temiz havaya kaçtı, ancak Anne'in kafasına bir parça lapa, yarı sindirilmiş balkabağı dolgusu bırakmadan önce değil.

OceanofPDF.com

On üç

Anne, balkabağı içleri boynundan aşağıya ve kazağına damlarken, muhteşem serin ve taze kokulu havaya gözlerini kırpıştırarak çıktı. Bu Çadır son bir ürperti verdi ve tamamen arkasına çöktü.

Dışarıdaki kalabalığın gürültüsü ve kaosu hayal ettiğinden de kötüydü; çadırın yakınında olmayanlar da dahil olmak üzere herkes üzgün ve bağıırıyordu.

Biraz önce arkasında sıcak bir varlık olan Ben, kalabalığın içinde eriyip kaybolmuştu. Hiç şüphesiz asi sevgilisini bulmaya gitmişti. Onun yardımına koşmanın, onunla birlikte çalışmanın, eskiden yaptığı gibi neye ihtiyacı olduğunu sormanın verdiği heyecan hızla kayboldu.

Festival görevlilerinden biri, herkesi sakinleştirmeye çalışarak megafonla boş yere bağıırıyordu. Bu çok umut verici etkinliğin başında Anne'yi karşılayan organizatörlerden biri olan Arva ona doğru koşarak geldi, gözlerinde Anne'nin çoktan duyabildiği bir yalvarış vardı.

"Evet, evet, elbette yardım edeceğim," diye kabul etti Anne, Arva daha bir şey söyleyemeden. "Ekibi topla ve şu aptal kornasına bağırın adamı durdur. Etkilenen herkese indirimli tiyatro bileti teklif edeceğiz. Kimse yaralanmadı ve festivalin geri kalanı hâlâ sağlam. Sadece ana çadır ile turta ve balkabağı yarışmaları vardı. Bunu kurtarabiliriz."

Her şeyin yoluna girmesi iki saatten fazla sürdü. Festival katılımcılarının çoğu heyecan dindikten sonra günlerine devam etti, ancak

Diğerlerinin ise yıkılan bir çadır ve parçalanmış birkaç turtayla o anda inandıkları felaketin gerçekleşmediğini anlamaları için yatıştırılmaları ve ikna edilmeleri gerekti. Meclis Üyesi Singh için sert sözler sarf edildi.

Anne ayrıca Double-Oh- Goose'un kesinlikle deli, kuduz ve ilgilenilmesi gereken tehlikeli bir vahşi yaşam olduğu yönündeki pek çok şikayeti susturmaya çalışmak zorunda kaldı. Ve turtalara saldırdığı, çünkü açlıktan ölmek üzere olduğu ve onu hayvana zulüm olduğu yönündeki endişeleri de. Kulağa gülünç gelmeden açıklamak zordu ama bir yıldan uzun süredir onun maskaralıklarıyla uğraşan Anne, kesinlikle onun sadece bir pislik olduğunu söyleyebilirdi.

Nihayet bir anlığına kendine geldiğinde öğleden sonra olmuştu. Ter ve balkabağı kokuyordu, yorgun ve huysuzdu ama eve gidip bu korkunç günü üzerinden atmadan önce yapması gereken son bir şey vardı. Balkabağı Festivali'nden mısır labirentine en az bir kez girmeden asla ayrılmazdı. Bu yıllık bir gelenektir.

Arva sonunda işlerinin bittiğini söylediğinde, Anne labirentin başlangıcına doğru süzüldü ve minnetle serin ve sessiz havaya daldı. Çoğu insan evlerine gitmeye başlamıştı, bu yüzden burada kıkırdayan çocuk kalabalığı yoktu. Labirentin duvarlarını oluşturan saman yığınları ve mısır sapları başının çok üzerinde uzanıyordu, bu da kendisini تنها hissetmesini sağladı ve labirentin derinliklerine doğru yürüdü, en azından biraz kaybolduğundan emin olmak için rastgele sağa sola döndü. Yapışkan balkabağı bağırsakları, her toprak ve saman parçasını topluyordu ama Anne şu anda nasıl görüldüğünü umursamıyordu.

Neredeyse merkeze vardığında ve geri dönüp dışarı çıkmayı düşündüğünde, sessizlikte nefes almak için bir an durakladı.

Ve onun yerine kıkırdama duydum.

Şüphesiz bazı azgın gençler, sevişmek için labirentin mahremiyetinden yararlanıyorlardı. Liz'in gençken burada sık sık buluştuklarını hatırlıyordu.

Kıkırdamalar biraz arttı ve ardından öpüşme sesi duyuldu. Sesler özellikle kalın bir mısır duvarının diğer tarafından geliyordu ve aşk dolu çift gizlenmişti.

"Süpermen gibiydin! O çadırı ayakta tutmaya çalıştığına inanamıyorum," dedi yüksek ve kadınsı bir ses. Ardından alçak bir erkek kıkırdaması duyuldu.

Anne dondu kaldı. Bu kıkırdamayı biliyordu. Sabrina ve Ben'di, kendisinden bir kol boyu kadar uzaktaydılar ve onları duyabildiğinin farkında bile değillerdi.

Gitmeli, hemen çıkışa yönelmeliydi. Ama bazı sapkın mazoşizmler onu burada tutuyordu.

"Denemek zorundaydım. İnsanların canı yanabilirdi," diyordu Ben hafifçe, sanki bu kesin bir şeymiş gibi. Sanki sadece onu görmek, muhteşem, kararlı ve onu kurtarmak, Anne'in o anda her şeyi yeniden düşünmesine neden olmamış gibi -ona karşı soğuk tavrı, gururunun gerçekten ikinci bir şans istemekten daha değerli olup olmadığı, Sabrina'nın varlığı- kendini ona atmak lehine.

Tanrıya şükür yapmadım.

Ona yardım etmiyordu; festivale yardım ediyordu. O anda kolaylık olsun diye birlikte çalışmışlardı, başka bir şey için değil.

"Çok cesursun." Sabrina iç geçiriyordu ve Anne iki saat önce aynı şeyi düşünmemiş olsaydı, bu yaltaklanma karşısında gözlerini devirirdi.

"Hayır, bensiz de iyi olurlardı," diyordu Ben büyüleyici bir kendini beğenmişlikle. "Festivalin geri kalanının tadını bile çıkardık."

"Bilmez misin, işin başında Anne Elliot varsa, gösteri devam *etmelidir*." Sabrina güldü ve Anne kendisinden söz edildiğini duyunca suçlulukla sarsıldı. Bir hışırtı duyuldu; muhtemelen Sabrina kollarını onun boynuna doluyor ve bir öpücük daha almak için ona sarılıyordu. Bu Anne'i hasta hissettirdi. Bunu hayalet bir uzuv gibi yapmanın fiziksel hissini, ona ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde uzanışını ve onun başını eğişini hatırladı.

Ama Ben tekrar konuştu, sesi biraz bozuktu. "Elliot için çalışmaktan Elliot için çalışmayı seviyor musun?"

"Yani, çoğunlukla yönetmenle çalışıyorum. Anne biraz göz korkutucu. Herkes ona hayranlık duyuyor ama aynı zamanda iyi anlamda korkutucu da sanırım. Tamamen festival için yaşıyor ve *hiç* hayatı yok gibi."

"Gerçekten mi?" Ben'in sesi şaşırmış gibiydi.

"Evet, yani işimi seviyorum ama *bu* şekilde değil. Sonunda kırk beş yaşında, yalnız ve ofisimde yaşayan biri olmak istemiyorum."

Ben eğlenerek öksürdü. "Onun kırk beş yaşında olduğunu sanmıyorum."

"Sahi mi?" Sabrina'nın sesi alaycı değildi, sadece gerçekten şaşırmıştı, ki bu daha da kötüydü. "Şey, kaç yaşındaysa artık. Demek istediğim, bazen provalara geliyor ve her şey *tam* olması gerektiği gibi olmak zorunda. Biz yaratıcı tipleri anladığını sanmıyorum. Dağınık olmamız gerekiyor."

Daha fazla kıkırdama ve mısır saplarına sürtünmüşler gibi onlardan gelen bir ürperti vardı. Anne, Sabrina'nın son cümleyi söylerken şakacı bir şekilde onun saçlarını karıştırdığını, ikisinin de birbirlerine gülümsediğini hayal etti.

"Dağınık ve eğlenceli. Bunu sevdim. Festival şirketi sana Juliet rolünü vermezse aptallık etmiş olur."

"Teşekkürler," dedi Sabrina utangaç bir sesle. "Neyse, arkadaşım Dani, *Macbeth*'in iki numaralı cadısını oynuyor, her zaman birileriyle yatması gerektiğini söyler, o zaman her konuda bu kadar ilkel ve anal olmazmış. Tanrım, bu korkunç değil mi?" Sabrina gülerek "ne kadar yaramazım" dedi.

"Kimin sevişmeye ihtiyacı var?" Ben kafası karışmış bir halde sordu ama Anne'in göğsüne kurşun gibi bir ağırlık çökmüştü bile. Sabrina'nın konular arasında bir ileri bir geri gidip gelmesine daha alışkındı. "Kim" olduğunu biliyordu.

"Bayan Elliot, tabii ki! Yani Anne." "Oh.

O ... um, hiç ... yok mu?"

Ben'in sormak üzere olduğu şeyi Anne asla öğrenemeyecekti, çünkü o anda bir grup genç kadın çılgık çılgıca labirentin öbür ucuna doğru koşuyor, gürültüleri yüksek duvarları aşıyordu. Ortalık yeniden sessizleştğinde, bir köşeyi döndüklerinde Ben ve Sabrina'nın sesleri kaybolmuştu.

On dört

Anne eve gitmiyordu. Ofisine geri dönmüyordu. Her zaman kaçış noktası olan o boş taşra otoyolu artık lekelenmişti. Ona, Kellynch'e, ailesinin ve kendisinin kayıplarına geri dönüyordu. Yani artık o yol değil.

Hassas kazağı balkabağı bağırsaklarıyla kaplıydı, saçları saman içindeydi ve Sabrina ile Ben'in zalimce -zalimce *ama doğru*- sözleri kulaklarında çınlarken, gözleri yaşlarla dolarken görüşünü temizlemek için umutsuzca gözlerini kırıştırtarak yoluna devam etti.

Nereye gidiyorum ben? diye sordu kendi kendine, ama aslında nereye *gittiğini* biliyordu.

Ters yönde, şehrin güney sınırını geçerek, yolun S şeklindeki kıvrımlarını takip ederek ilerliyordu. Sağında, i kısımlarda, yol görkemli evler, halka açık bahçeler ve uzun yeşil imenlerle doluydu. Solunda hafif eğimli set, aşağıdaki vadiye doğru tehlikeli bir düşüşe dnşti ve durgun gl daraldı ve hızlandı, şelalenin aşağısına doğru yaklařtıķa akan bir nehre dnşti. Niagara Glen bölgesi görünene kadar ağaçlar aldatıcı bir şekilde kalınlaşarak tehlikeli çıkıntıyı gözden gizledi. Burası nehrin üzerinde uzanan bir ıkıntıydı, ağaçlar temizlenmiş ve geniş manzarayı seyretmek için bir gözetleme yeri kurulmuştu.

Bir geçit, yryleri gözetleme yerinden aşağıdaki kayalıklara oyulmu, uçurum ve nehir arasında sıkımı vahşi patikalara bağlamaktadır.

Anne geçti, ama ŗimdi daha yavatı, yolun sol tarafını tarıyordu- ite! Küçük bir park yeri, ağaçların yanında birkaç nokta ve nereye bakacağınızı bilerseniz, belirli bir yürüyüş yoluna neredeyse gizli bir girişin yanında. Adı Ŗeytan Girdabı'ydı. Vahi bir rota. Sadece deneyimli yryler için.

Ben'i, ailesiyle tanışmak için onunla birlikte eve geldiği o talihsiz hafta sonu buraya getirmişti. Ona Niagara Glen'in patikalarında gerçek bir kaya tırmanıı sözü vermişti ama önce ona burayı, en sevdiği yeri göstermek istemişti. O zamanlar bu kadar *ilkel* değildi.

Burada sterilize edilmiş bir iskele yoktu, sadece kaba basamak görevi gören kaba kesilmiş kütükler çamurun içine itiliyor ve nehirdeki bir kıvrımla akıan, kayalık bir kıyının yüksek kaya oluşumlarının altındaki hafif su girdaplarına ve en nefes kesici manzaraya baktığı bir açıklığa varana kadar kalın ormanın içinden iniyordu. Burası eskiden onun en sevdiği yerdı; kasabanın çok küçük, babasının ve kız kardeşinin çok fazla geldiği zamanlarda gittiği bir yerdı. Kendini mutlu ve zgr hissettiği bir yerdı.

Anne ŗimdi o manzarayı istiyordu; o açıklıkta durmak ve o huu ve ŗakınlık hissini yaşamak istiyordu; yükselen kaya duvarları, akan su, dönen rüzgarla kendini zgr hissetmek istiyordu; sorunlarının ve acısının kıyaslandığında küçük gelmesini, ofisinin, iinin ve acısının uzakta hissetmesini istiyordu. En sevdiği yerde olmak istiyordu, o hafta sonundan sonra asla geri dönmediği yerde - Ben'i oraya götürdükten, Ben'i kaybettikten ve ardından gelen her ŗeyden sonra değil. Bunu bir sonraki nefes alı verii gibi istiyordu.

Arabayı park etti, iki park yerine gelişigüzel uzandı ve neredeyse , sonunda gzyalarının dmesine izin verdi. Yürüyüş yoluna doğru tökezledi, sulu gr o kadar bulanıktı ki dalların üzerindeki altın yapraklar ile yere dm ve ayaklarının altındaki yaprakların altın rengi birbirine karışarak puslu bir hale, bir altın kasırgası, aşağıya doğru parlayan bir tünel ve hemen ötesindeki suyun sesi haline geldi. İlk adımı attı ...

. . . ve doğruca çamura battı. Makosen ayakkabısı on santim derine batmıtı. Nem, ince derinin içinden, ayakkabısının arasından sızmaya balamıtı bile.

ayak parmakları, ürpertici soğuk.

Anne hıçkırıklara boğuldu.

Eğer Narnia'nın kapısı çarpılarak kapatılmış olsaydı, şu anda hissettiğinden daha mahrum ve kaybolmuş olamazdı. Bunun için ayakkabısı yoktu, ne bunun için ne de yürüyüş için ya da hiçbiri için. Tasarım topuklu ayakkabıları ve mantıklı babetleri vardı ama yürüyüş botları yoktu. Bir zamanlar severek giydiği ve arabasının bagajında her zaman el altında bulunan bu botlar yıllar önce atılmıştı.

Anne ağladı ve ağladı, ulaşabileceği yerin hemen ötesinde akan suyu dinledi, eğer oraya ulaşabilirse hala gerçek olabilecek bir anı. Uzun zamandır unutulmuş olan o yolun özlemiyle öylesine doluydu ki.

Öğleden sonra yavaş yavaş alacakaranlığa gömülürken serin esinti -ve sonunda gözyaşlarının tükenmesi- Anne'in aklını başına getirdi. Bu bugün olmayacaktı.

Bir gıcırtyla ayağını çamurdan çıkardı ve arabasına döndü -sürücü tarafındaki kapıyı açık ve iç ışıkları açık bırakmıştı; aküsü bitmediyse şanslı sayılırdı- eve gitmek için.

Anne'in o gece eve gitmemesi dışında. O kavernöz, soğuk evle, Botoks hakkında bir başka konuşmayla, akşam yemeğinde ne pişirebileceğine dair bir başka öneriyle ve yine de yalan söylemek ve iyi bir yüz takınmak zorunda kalacağı günüyle ilgili hafif, ılık ilgiyle yüzleşemezdi. Kendini boşlukta, kızgın, incinmiş ve kapana kısılmış hissederken bunların hiçbiriyle yüzleşemezdi.

Bunun yerine arabasını Niagara iş merkezine doğru sürdü; burada mülayim, kişiliksiz bir zincir otel vardı ve otele giriş yaptı. Uyumak için , büyük boy bir turist tişörtü aldı, çamurlu, kabak bağırsağı lekeli kıyafetlerini şirket içi yıkamaya gönderdi ve uyumaya gitti.

Fi een

(Sabah her şey daha iyi görünmüyordu. Anne oda servisi sipariş etti ve yatakta kalarak izleme başına ödemeli filmler izleyip

Vidya'nın şarkı listesi.

O gün öğleden sonra Vidya'yı aradı.

"Neyim var benim?" diye inledi arkadaşına, "merhaba" yerine. "Bu

Anne mi? Anne mi?" Vidya tereddütle cevap verdi.

"Ne yani, arayanın kimliği yok mu? Tabii ki Anne; seni cep telefonumdan arıyorum!"

"Tamam, snarky, sakın ol. Daha önce senden hiç çılgınca bir telefon almamıştım. Neredesin, ne oldu?"

Anne dün yaşananları, Balkabağı Festivali'ni, Ben'in Sabrina'yla gelişini, kulak misafiri olunan konuşmayı, Double-Oh- Goose'la yaşanan felaketi, kendi erimesini ve ardından gelen otel salyalarını anlattı.

"Tatlım, senin hiçbir sorunun yok. Boktan bir gün geçirdin ve bir ayrılık yaşadın."

"Sekiz yıl önce! Sekiz lanet yıl önce bir ayrılık yaşadım!" Anne cevap olarak feryat etti.

"Evet, sen de Anne olmaya devam ettin. İlgiilenmeniz gereken anneniz vardı, festival, kasaba, bir şey ve bir sonraki. Aslında hiç oturup o ayrılığın duygusal sonuçlarıyla uğraşmadın ve şimdi de

Yıllardır iltihaplanmış ve senin gözünün önünde yoluna devam ediyor. Tatlım, dibe vurmaya hoş geldin. Biz de seni bekliyorduk."

Anne güldü ama yine ağlamak istiyordu. "Peki, ben ne yapacağım?"

Vidya'nın iç çekişi telefonda yankılandı. "Kusursuz yönetim becerilerinizle bunu düzeltemeyeceğinizi kabul ediyorsunuz, bozuk olduğunu kabul ediyorsunuz, kilolarca dondurma yiyorsunuz ..."

"Oda servisinden on tane lav kek sipariş ettim ve hepsinin ortasını yedim," diye itiraf etti Anne, etrafındaki tabak enkazına ve içi boşaltılmış keklere bakarak.

Gördün mü, diye tısladı Sabrina'ya zihinsel olarak, dağınıklık yapabilirim.

"Güzel, bu gerçekten iyi bir ilk adımdı," diye onu övdü Vidya. "Yatakta kal, hüznü filmler izle, hayatından biraz olsun saklan. Saçını kestirme isteğine karşı koy -bunu ne kadar vurgulasam azdır, ayrılık saç kestirmek en kötüsüdür- ve Anne, Tanrı yardımcım olsun, eğer şu anda not alıyorsan ..." Anne elindeki otel kırtasiye malzemelerini ve ucuz kalemi yere bıraktı. "Ve bu işlemi , en iyi arkadaşın acı gerçekleri ve moral verici konuşması için hazır olduğunda bana haber ver."

"Şu konuşmayı şimdi yapabilir miyim? Lütfen?"

Vidya içini çekti. "Peki." Derin bir nefes aldı. "Öncelikle, Küçük Bayan Understudy, Bayan Beş Dakikadır Gerçek Dünyadayım, Bayan Juliet Olma Şansımı Mahvediyorum Çünkü Shakespeare Öğrenmeye Cesaret Edemiyorum, tamamen yanlış. *Ben* yaratıcı bir tipim ve siz benim heyecanımı hiç öldürmüyorsunuz. Çalışmalarımı anlıyor ve saygı duyuyorsun ama aynı zamanda beni yolumda tutuyorsun. İkincisi, kırk beş yaşında olmakta yanlış bir şey yok; belli ki otuzun üzerindeki her şeyin Mahzen Bekçisi olduğunu düşünüyor."

"Otuz iki yaşında olmam dışında kırk beş yaşında olmanın yanlış bir tarafı yok!" Anne sızlandı. "Ve işte bu, benim hayatım bu, ofiste yaşıyorum ve raftayım."

"Anne, Tanrı aşkına, eğer raftaysan, bunun nedeni *kendini* rafa kaldırmış olman!" Vidya öfkeyle ofladı ve çok daha nazik bir tonda devam etmeden önce bir an durdu.

"Bak, annen vefat ettiğinde ben burada çalışıyordum ve ben bir ebeveyn kaybetmedim, bu yüzden bunun nasıl bir şey olduğunu ya da senin garip yöntemlerini biliyormuş gibi davranmayacağım.

Ama benim oturduğum yerden bakınca, annen öldü ve sen sanki kaybolmuş gibisin. Ya da belki de Ben'i kaybettikten sonra ayaklarınızı tekrar yere basacak zamanınız olmadığı içindir, anneniz hastalandı ve kendinizi ona bakmaya adadınız, ama şimdi o gitti ve *siz duramıyorsunuz*. Onun bıraktığı yerden devam etmeye çalışmaktan vazgeçemiyorsun. Ama Tanrı aşkına Anne, o senden 26 yaş büyüktü! Otuz iki yaşındayım diye feryat ediyorsun, o yüzden kendi yaşında gibi davran."

Anne yüzünü yastığına gömdü ve inledi.

"Anne, sorun yok," diye yatıştırdı Vidya. "Gerçekleri konuşmak için muhtemelen çok erkendi. Unut gitsin. Bektan bir dayak yedin, bir süreliğine dümdüz olman sorun değil."

Biraz daha konuştuktan ve bir şeye ihtiyacı olursa arayacağına dair söz verdikten sonra kapattılar. Bir saat boyunca bir şeyler düşündükten sonra Anne kendini gözden geçirdi.

Vidya'nın bir süre daha hayatından saklanmaya devam etmesi yönündeki tavsiyesi cazip gelmişti ama her ne kadar yirmi dört saatliğine ertelemenin ve mahremiyetin tadını çıkarmış olsa da, bu gerçekten o değildi. Her yerde kek lekeleri vardı. *İğrençti*.

Bir şeylerin üstesinden gelmeyi, aktif olmayı ve bir şeyler yapmayı *seviyordu*; bu ona bir temsil duygusu veriyordu. Sabrina'nın canı cehenneme, Anne işini seviyordu, sadece ... çünkü felaketler -kalp kırıklığının üstüne- hayatının, Balkabağı Festivali'nin, her şeyin kontrolünden çıktığı hissini pekiştirmişti. Oturup hayıflanmak ve daha fazla pasta merkezi yemek istemiyordu. Bir *şeyler yapmak* istiyordu. Ama ne yapmak istiyordu?

Vidya'yla yaptığı görüşmeden kalan yarım yamalak notlarına baktı.

Saç kesimi.

İşte bu *mükemmel* bir fikirdi.

—

(Otelin bir kuaförü vardı ve bu mükemmeldi. Kasabada her zamanki gibi Barbara'nın saçlarını kestigi şirin yeri istemiyordu.
on iki yaşındaydı.

Artık temizlenmiş ama hâlâ gözle görülür şekilde lekeli pantolonunun içine soktuğu rüküş büyük boy turist tişörtüyle içeri girdi, şüphesiz berbat görünüyordu ama umursamamanın verdiği yeniliğin tadını çıkarıyordu. Üç kuaför boştu, hepsi de profesyonel önlükler giymiş, sinirli ve çekici görünen, etkileyici uzunlukta tırnakları olan genç kadınlardı. Anne en vahşi görüneni seçti -aşırı kanatlı eyeliner ve parlak kırmızı bir dudak, her ikisi de kusursuzca uygulanmıştı- ve yaklaştı.

"Boş musun? Hemen saçımı kestirmek istiyorum."

Kadın onun yüzünde bir şeyler okumuş olmalı, çünkü telefonunda gezinmeyi bıraktı ve bir anda ciddileşti ve iş adamı gibi davrandı.

"Ne istediğini biliyor musun?"

"Bu değil." Anne, mantıklı ve saçma olmayan saçlarını işaret ederek,

"Bu değil," dedi. Eyeliner kraliçesi başını salladı. "Bir ayrılık mı?"

"Evet."

"Jen," diye seslendi etrafta duran kadınlardan birine. "En kısa zamanda bir sandalye hazırla, kesim ve renge ihtiyacımız olacak. Bu bir ayrılık."

Sanki kırmızı kod almış bir acil servistelermiş gibi, kadınlar korkunç bir verimlilikle harekete geçtiler. Anne kendini bir pelerine sarınmış ve aynaya bakan bir sandalyede otururken buldu, kucağına yarım düzine moda dergisi bırakılmıştı, eyeliner tanrıçası ise ellerini hastasının saçlarında gezdirerek dokusuna alışmaya çalışıyordu.

"Şimdi, biz yıkarken şu dergilere bir göz atın, hoşunuza giden bir şey görürseniz bana bildirin. Saç uçlarınızın kırılıp kırılmadığını, nemden kabarıp kabarmadığını, ne kadar kısaltmak isteyebileceğinizi, eski sevgilinizin uzun boylu olup olmadığını ve ne kadar süredir birlikte olduğunuzu söyleyin."

Hiç bu kadar anlaşıldığımı hissetmemiştim. Kadının profesyonelliği rahatlatıcıydı. Bütçe kırmızıya indiğinde onunki gibi oldu.

"Kıvırcıklık yok, kabarıklık yok, kariyerim kurumsal, o yüzden çok uzakta değilim, ama artık Sondheim'ın öğle yemeği yiyen kadınlar şarkısındaki bir karakter gibi görünmek istemiyorum, bir yıldan uzun süredir birlikteyiz ve o bir metre boyunda."

Başını salladı, soğukkanlı ve kontrollüydü. "İçeri girerek doğru şeyi yaptın. Ne zaman oldu bu?"

"Sekiz yıl önce."

Bu onun iki kez bakmasına neden oldu.

Kafa derisine yapılan masaj ve yıkamadan sonra -hâlâ kabak tendonu parçaları çıkarıyorlardı- Anna kendini son kırk sekiz saatten beri hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Saçları yönetim kuruluna, kasabaya ya da özenle hazırlanmış imajına ait değildi. Saçları kendisine aitti.

"Bu," dedi güzellik uzmanına, kendisine verilen dergilerden birindeki bir resmi göstererek. Uzun bir küt saçtı, omuzların belki bir santim kadar üzerinde duruyordu, kat kattı ve aşağıya ve biraz yana doğru sarkan ağır kakülleri vardı. Model saçlarını sarı ombre boya ile parçalara ayırmıştı.

Göz kalemi kraliçesi başını salladı. "İyi seçim, seksi, taze, biraz modern punk rock. Elmacık kemiklerine biraz belirginlik kazandıracak. Daha şık görünmek istersen iş için düzleştirebilir, geri kalan zamanlarda yatak başı tarzında takabilirsin. Sarı ombre mi istiyorsun?"

Anne, Sabrina'nın çilek sarısı sallanan atkuyruğunu düşündü. "Hayır. Kulağımın yanındaki griler de kalsın." Kuaförün bakışı üzerine Anne ekledi, "Yeniden yirmi iki olmaya çalışmıyorum, sadece otuz iki yaşında ve kendim gibi görünmek istiyorum ve griyi seviyorum."

Kadın başıyla onayladı. "Sadece kıvrımların belirginliğini ortaya çıkarmak için birkaç röfleye ne dersiniz?"

Anne kabul etti.

Bir buçuk saat sonra pelerin çıkarıldı ve Anne dönüp aynaya baktı. Gözlerini pejmürde tişörtün yansımından kaldırdı ve ... gördü.

Karşısında ona bakan kadın, mavi kanlı gecenin asil yöneticisi değildi. Ablasının yanında solgun ve solgun görünen ya da Sabrina'nın eğlenceli ve genç havasının yanında son derece ciddi olan kadın değildi. Yeni saç kesimi görünüyordu.

Kuaför, Anne'in kendini incelemesini izlerken, "Profesyonel biraz punk rock ile buluşuyor," dedi.

Bu .

Vurgulanan renk, söz verildiği gibi gözlerini ve elmacık kemiklerini ortaya çıkardı ve gri saçlarına çelik gibi gümüşü bir parıltı verdi. Kısa boyu bir blazer ceketin yakasının üzerinde iyi görünecektir. Pürüzlü katlar ve kaküller ona sinirli bir hava veriyordu. Bu, korkmayan ve her şeyin üstesinden gelebilecek bir kadının saç kesimiydi.

"Bu mükemmel."

Anne hesabı ödedi ve iyi bir bahşış verdi. Kadın ona teşekkür etti ve ardından son bir kez daha cevap verdi.

"Sen de alışverişe git, yeni görünümüne uygun yeni bir şeyler al." "Oh, kesinlikle alışverişe gidiyorum."

—

(Muhtemelen göz kalemi kraliçesinin kastettiği bu değildi.

Anne arabasını sanayi tipi plazanın önüne park etti.

"Hiker's Haven" yazıyordu. Kapının yanına gelişigüzel yerleştirilmiş bir kano ve bir yığın tahta kürek vardı.

Niagara Şelalesi'ndeki otelinden buraya gelmesi neredeyse iki saatini almıştı, çoğunlukla hafızasıyla hareket ediyordu ama yine de buradaydı. Güney Ontario'daki en iyi yürüyüş malzemeleri dükkânı.

İçerisi de aynı şekilde görünüyordu, sadece mağazanın ortasındaki kasada kedili yaşlı bir kadın yerine, ayaklarının dibinde kocaman bir Bernese dağ köpeği olan bir adam duruyordu. Burası sade bir yerdi, gösterişli vitrinler ya da açık havayı taklit eden sahte yeşillikler yoktu, sadece açık hava konusunda ciddiyseniz ihtiyaç duyabileceğiniz her türlü ekipman ve kıyafet sıra sıra dizilmişti. Anne doğruca, duvarlara asılı raflarda hafif spor ayakkabılardan ağır yürüyüş botlarına kadar çeşitli ayakkabıların sergilendiği arka taraftaki oyuğa yöneldi.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bernese dağ köpeği yanına gelip dizini dürttü, neredeyse ağırlığıyla onu devirecekti ve Anne bir an için soruyu köpeğin sorduğunu sandı. "Özellikle aradığınız bir şey var mı?" Tezgâhtaki adamdı; köpek itaatkâr bir şekilde ayaklarının dibinde oturmak üzere ona döndü. Anne'in tuhaf kıyafetini ve aşırı kararlı tavrını hiç fark etmemişti.

sadece bir çift ayakkabı almakla orantılı değildi; belli ki bazı şeyler görmüştü.

"Evet, yürüyüş botları. Çok günlük yürüyüşler, zorlu patikalar, her türlü arazi için yeterince iyi bir şey. İyi bir tutuşa ihtiyacım var ve şu ayakkabı büyüklüğünde olanlardan değil. Ayak bileğinin üzerinden bağlanan ve su geçirmeyen uygun bir bot istiyorum." Anne düzenli olarak satın aldığı markanın adını verdi.

"O marka bizde de var tabii," diyerek en soldaki duvarı işaret etti, "ama pek üst düzey değiller."

Anne inanamayarak, "Neden bahsediyorsun, onlar bir numaralı tavsiye edilenler," dedi.

Dev köpeğini umursamazca okşadı. "Evet, belki yedi yıl kadar önce, ama sonra tüm o geri çağırmlar oldu ve bilirsiniz ..." Hayır, Anne bilmiyordu.

Diğer eliyle karşı duvarı işaret etti. "Size hiç duymadığınız en iyi markadan bahsedebilir miyim? Oboz."

"Pardon?" Anne sordu.

"Oboz," diye tekrarladı, "adını geldikleri Bozeman vadisinden alıyor. Küçük bir şirket, hayatlarını ayakkabı işinde geçirmiş, sonra işi bırakıp kendi şirketlerini kurmuş birkaç kişi. Küçük bir işletme, çevreye duyarlı ve piyasadaki en iyi botlar; çılgın bir çekiş gücü ve isteyebileceğiniz her türlü tutuşa sahipler."

Anne onu sağlam görünümlü kahverengi bir çiftin içine sokmasına izin verdi. Küçük alanda volta atmaya başladı.

"Tutuşunu kontrol et," dedi satıcı, taşlar ve kayalar yapıştırılmış diz yüksekliğinde küçük bir rampayı sürükleyerek. "Bir dakika boyunca bu şey üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüyün." Köpek ve sahibi izlerken Anne kendini biraz gülünç hissederek simüle edilmiş araziye tırmandı.

Aslında bunlar şimdiye kadar giydiği en rahat, en iyi yapıllı botlardı. Eve dönmek gibiydi.

"Satıldı," dedi Anne kararlı bir şekilde. Köpek kuyruğunu salladı.

Satın aldığı ürünlerin yanına birkaç çift kalın yün çorap ve taban katmanı olarak da merinos uzun kollu bir gömlek ekledi.

Dükkândan çıktığında akşam olmak üzereydi. Anne eve dönerken Şükran Günü hafta sonu boyunca yaklaşık kırk sekiz saattir ortalıkta olmadığını fark etti. Ne babası ne de kız kardeşi fark etmemişti.

OceanofPDF.com

On altı

Anne Salı sabahı işe geldiğinde, uzun hafta sonundan dolayı hala biraz huysuz hissediyordu, ama aynı zamanda bir şekilde ... daha gevşek? Sanki biraz baskı

Orada olduğunu bilmediği bir şey onu biraz olsun rahatlatmıştı. O sabah dolabını açmış ve özenle düzenlenmiş takım elbiseleri, bunlara uygun hanımefendi bluzları ve uyumlu kazakları incelemişti; hepsi rahatlatıcı nötr renklerle koordine edilmişti ve onları askılarından çekip çıkarmıştı.

Onları yatağın üzerine atmış, eşleştirmek yerine karıştırmış ve bu da yetersiz kalınca Liz'in gardırobunu yağmalamıştı. Sonunda ekose yün bir blazer ceketin altına bordo çizgili bir Breton kazak ve en güzel siyah elbise pantolonunu giyerek kapıdan çıkmıştı. Yeni saçlarını karıştırmış, her zamanki inci küpelerini takmış ve en sevdiği gök yüksekliğindeki stilettoalarını çantasına atmıştı. Aynadaki sonuç onu gülümsetmişti. Arabasının bagajındaki yürüyüş botları onu daha da gülümsetti.

"Vay canına Anne, ayrılık saç kesimleri genellikle pişmanlık kesimleridir, bu yüzden sana özellikle yapmamamı söyledim, ama lanet olsun bu iyi görünüyor!" Vidya ıslık çalarak söyledi.

"Teşekkürler," dedi Anne. "Sana kahve getirdim." Elindeki ikinci fincanı Vidya'ya uzattı, o da Anne'in kıyafetini incelerken minnetle aldı.

"Çizgili ve ekose? Desen patlaması, onaylıyorum."

Anne cevap vermedi ama Vidya'nın elbise mankenlerinden birine başını salladı. "GörünüŖe göre Juliet'in kostümü ilerliyor."

Vidya döndü ve eleŖtirel bir gözle baktı. "Evet, ama kumaŖ oldukça narin, bu yüzden sadece birçok kez deęiŖtirebilirim. Aktrisin ölçülerini bir an önce öğrenmem gerekiyor. Sabrina mı olacak?" diye dikkatle sordu.

Anne tek omzunu silkti. "Bunu Choi'ye bırakıyorum; bu onun prodüksiyonu. *Kızgın Damdaki Kedi* için bütçe ihtiyaçlarınızı kesinleŖtirdiğinizde bana haber verin; üzerinden geçebiliriz."

Emmie ofisinde elinde kepekli kek değil, çikolatalı kek ve titreyen alt dudağıyla bekliyordu.

"Anne, çok ama çok üzgünüm. . ."

"Emmie. . ." Anne onu durdurmaya alıŖtı ama Emmie'nin sinirli olduğu belliydi. "Hayır, gerçekten çok üzgünüm. Bu iŖe ne kadar emek harcandığını biliyorum.

Balkabağı Festivali ve bunun ne kadar önemli olduğunu ve bazı fikirlerimde bana çok fazla hareket alanı tanıdığını biliyorum ve bazen çok ileri gidiyorum ve enine boyuna düşünmüyorum ve sana çok saygı duyuyorum ve ..."

"Emmie, otur, nefes al." Asistanını bir masa sandalyesine itti, çikolatalı kekten bir parça kopardı ve genç kadın sakinleŖirken yemesini sağladı.

Ve ilk defa gerçekten de yiyebileceğim bir kek.

"Dinle," dedi Anne yavaşça, onun karşısına oturdu ve kelimelerini dikkatle seçti. "Olanlar kimsenin suı değildi. Vurulma olayı için seni suçlayabiliriz ya da ifte Oh-Goose'u hayatımıza soktuğu için Profesör Davis'i suçlayabiliriz ya da ifte Oh-Goose'u baş belası olduğu için suçlayabiliriz. Ama siz yardım etmeye alıŖıyordunuz, Davis vahŖi yaşamı kurtarmaya alıŖıyordu ve ifte Oh-Goose ... Ŗey, aklından ne geçtiğinden emin değiliz, ama o bir kuŖ, yani muhtemelen ne yiyeceğı ve nereye kaka yapacağından başka bir Ŗey değil."

Emmie buna biraz güldü.

"Demek istediğim Ŗu ki," diye devam etti Anne, "kontrol edebildiğimiz Ŗeylerin küçük bir çekirdeğı ve kontrol edemediğimiz Ŗeylerin büyük bir manzarası var. Diğer insanları kontrol edemeyiz, hava durumunu ya da hayvanları kontrol edemeyiz, geleceğı kontrol edemeyiz - hatta kendi sonuçlarımızı bile kontrol edemeyiz.

Bazen kararlar. Muhtemelen tüm bunları kontrol edebileceğimi düşünmenin poster çocuğu ve size bu dersi vermeye çalışacak en kötü kişi olduğumu biliyorum ama bir şirketi, bir etkinliği ya da bir projeyi yönetirken bazen size verilen eli tutmanız ve yapabileceğinizin en iyisini yapmanız gerekir."

"Ama sen her zaman her şeyi kontrol altında tutuyorsun, yangın alarımının çaldığı zamanki gibi..."

"Yıllarca pratik yaptım," diye araya girdi Anne, "ama her zaman kontrol altında tutamıyorum, hem de hiç. Ve bu sorun değil. Balkabağı Festivali pek çok nedenden ötürü unutulmaz bir felaketti ama bundan yıllar sonra insanlara olanları komik bir hikaye olarak anlatacaksın, inan bana. Sen harika bir asistansın, her şeyin ötesine geçiyorsun, her proje için heveslisin ve o kadar hızlı öğreniyorsun ki hayret ediyorum. Kariyerimin bu aşamasında benden çok daha cesur ve gözü peksin ve bunun için sana hayranım."

Emmie bu övgü karşısında utangaç bir şekilde gülümsedi ve ağlamaklı ifadesi buharlaştı.

"Ama," diye devam etti Anne, "akıl hocan olarak belki de bir arada kalmaya çalışmanın zor kısmı konusunda daha dürüst olmam gerektiğini düşünüyorum."

Emmie, "Mavi kan gecesinde öğün atladığın için bayıldığın zamanki gibi," diye ekledi ve Anne başını salladı. "Hâlâ belalı bir patron olduğunu düşünüyorum ve Balkabağı Festivali'ndeki silah sesleri için hâlâ üzgünüm ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladığın için teşekkürler. Ben de kekini yediğim için özür dilerim."

Anne güldü. "Merak etme. Bir anlaşma yapalım: Kim daha kötü bir gün geçiriyorsa çöreği o alsın."

"Anlaştık," dedi Emmie kararlılıkla.

"Pekala, bunu da hallettiğimize göre, bugün ne giyeceğim?" Anne sordu ve asistanının hemen yüksek verimlilik moduna geçmesini izledi.

Aferin kızıma. Atına geri dön.

"Tamam, saat 10'da Üretim'le bir görüşmen var, 11'de hem Finans hem de Operasyon'la bir toplantın var-oh, ve Kellynch'teki şu yakışıklının burada olduğunu biliyor muydun? Seninle buluşacak mı? Onu programınızda göremiyorum."

"Wentworth burada mı?" Anne sordu.

"Evet, onu lobide takılırken gördüm," diye cevap verdi asistanı.

Sabrina'yı görmeye geldiğine şüphe yok. "Hayır, defterlerimde adı yok ama biliyor musun?" Anne, bir tür yırtılıp atılma havasının kendisini ele geçirdiğini hissederek, "Onunla bir konuda konuşmam gerekiyor," dedi. "Onunla bir konuda konuşmam gerekiyor. Bakalım onu lobide yakalayabilecek miyim; sadece bir dakikamı alır ve saat ondaki görüşmem için geri dönerim."

"Tamam," dedi Emmie neşeyle. "İmtiyazın yanındaydı sanırım. Bu arada, bugün harika görünüyorsun." Bu onun kendine güvenini artıracaktı.

-

Ben gerçekten de imtiyaz alanında, küçük masalardan birinde oturuyordu, kusursuz takım elbisesi ve taranmış saçlarıyla Festivalde sergilediği rahatlık, bir kez daha iş günü olduğu gerçeği tarafından açıkça kovulmuştu.

Cidden mi? Ofiste bile değil, ya da iş için burada. Bütün randevularına takım elbiseyle mi çıkıyor?

"Öğleden sonraki matine gösterisine kadar imtiyaz açılmayacak," dedi Anne hızlı bir girişle.

üzerine Ben yanında getirdiği kahve fincanını havaya kaldırdı.

"Doğru," dedi Anne, adamın onun değişen saçlarını ve kıyafetlerini incelediğinin farkındaydı, kaşları hafifçe çatılmıştı, kaşlarının arasındaki o sevimli çizgiyi düzeltmek isterdi Önemli değil. Sabrina'yla konuşmasına kulak misafiri olduğunu ya da sözlerinin sertleştiğini bilmesine imkân olmadığına dair kendini rahatlatmıştı.

"Sabrina'yı bekliyorum, ama tiyatronun dışında beklememi tercih edersen..." dedi ve Anne satır aralarını okudu. Başka bir kadınla görüştüğü gerçeğinin etrafından dolanacak kadar geçmişlerine dikkat etmiyordu - *sekiz yıldan sonra neden etsin ki?* diye düşündü Anne ama tiyatronun Anne'in bölgesi olduğunu kabul ediyordu ve Anne isterse buna saygı duyacak ve mesafesini koruyacaktı. Çünkü onu bu kadar az düşünmesine rağmen, yine de sınırlara saygılıydı.

Anne elini sallayarak, "Hayır, hiç sorun değil," dedi, ama aslında onun buradan çok ama çok uzakta olmasını isterdi. Bu hafta sonunun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı; soğukkanlı görünmek için çaba sarf ediyordu. "Emmie burada olduğunuzu söyledi ve sizi yakaladığıma sevindim çünkü çok hızlı bir şekilde ve kayıt dışı olarak satış fiyatını artırmanız ve Jenny kimseyle konuşmadan önce belirlemeniz gerektiğini söylemek istiyorum."

"Ne?"

"Satış fiyatını bir an önce artırmalısın." *Ve bu konuşmanın uzamaması için ne dediğimi anlamanız gerekiyor.*

Ben, görmeye alışmaya başladığı o nötr maskeyle ona bakıyordu. Anne de aynı şeyi yapmak için yüzünü düzenlemeye çalıştı.

"Teyzen bana belli bir rakam telaffuz etti. İş danışmanları olarak bunu sizinle konuşmadığını varsayıyorum, ancak festivalden herhangi birine söylemesi riskli, çünkü o zaman müzakerelere bu kadar düşük başlayacaklar. Size en az 300 bin dolar daha yüksek olması gerektiğini söylüyorum. O tarlayı çok ucuza kapatmak istiyor."

Tarafsız yüzü şimdi şüpheyle doluydu.

"Hayır, henüz benimle bir fiyat konuşmadı ve bu düzelteceğim bir ihmal; ancak, bunu size nasıl söyleyeceğimden emin değilim Bayan Elliot, ama *siz* alıcısınız; daha ucuz hale getirmek için fiyatı düşürmeniz gerekiyor. Fiyatı yükseltmeniz değil."

Anne hayal kırıklığını ve onun hafifçe küçümseyen ses tonuna sinirlenme isteğini bastırdı. *Profesyonel, profesyonel ol.* "Evet, teşekkür ederim Bay Wentworth, MBA yapmış ve bir iş yürütüyor olsam da, bildiğiniz gibi iş görüşmeleri konusunda son derece aptalım."

Kaşları kalktı ve Anne kendini toparlamak için derin olmayan bir nefes alıp tekrar denedi.

"Bakın, onu duymamış gibi davranabilirim ama diğerleri duymayacak. Ekibimden başka biri bu fiyatı duyarsa, bunu yönetim kuruluma götürmek zorundayım - profesyonel olarak bu alanı en ucuz seçenekle almak zorundayım - ancak bu fiyattan daha *değerli*. Bir müteahhit onlara neredeyse iki katını verirdi ve bize satmak ve projenin bir parçası olmak istediklerini biliyorum, ama siz

fiyatı üç yüz bin dolar daha yüksek tutmalı ve hemen göndermeliyim ki biraz daha aşağı çekip herkese adil bir satış yapabileyim."

Ben kravatını düzeltti ve göz teması kurmadan onun başının üzerinde bir noktaya baktı. "Ve sen bunu bana neredeyse yeni tanıştığın bir çift yaşlı insan için kalbinin iyiliğinden mi söylüyorsun?" Alaycılık ve şüphe hafifçe telaffuz ediliyordu ama yine de oradaydılar.

Vay canına. Ben de onun tarafından incitilmeyi geride bıraktığımı sanıyordum.

Hayatına yeniden girdiğinden beri ona karşı takındığı tavır ilk başta canını yakmıştı elbette ama bu anlaşılabilir bir şeydi. Ona kötü davranmış ve onu reddetmişti; şimdi soğuk bir kayıtsızlıkla davranmasını yadırgayacak değildi. Onun sade ve evde kalmış biri olduğunu düşünmesi -daha doğrusu kız arkadaşının böyle düşünmesi ve onun da bunu düzeltmemesi, zaten neden eski sevgilisini savunması beklensin ki?

Ama onun hakkındaki düşüncelerinin, güdülerinden şüphelenecek, el altından iş çevirebileceğine inanacak kadar alçalmış olduğunu düşünmemiştii. Onu bundan daha iyi tanıdığını düşünüyordu.

Anne derinlere uzandı ve yönetim kurulunda kullandığı kişiliği çağırdı: güçlü, doğrudan, etkili, son derece profesyonel. Dik durdu ve yeni saç kesiminin ve öldürücü topuklu ayakkabılarının gücünü kanalize etti.

"Toronto ve New York bankacılarının, tüccarlarının ve risk sermayedarlarının iş uygulamalarına aşina değilim ve bu konuşmaya dayanarak olmak da istemiyorum. Belli ki yalan söylemeyi, komplo kurmayı ve topluma geri vermeye çalışan bir gazi ve eşinden faydalanmaya istekli birini bekliyorsunuz. Ben bu şekilde iş yapmıyorum ve Elysium Festivali'nin icra direktörü olduğum sürece de yapmayacağım. Fiyatı yükseltin."

Onun ifadesini yorumlamak için beklemedi. Döndü ve uzaklaştı.

Eğer Ben Wentworth böyle biriyse, belki de onu pek iyi tanıyıyordu.

O gece Vidya'nın çalma listesinde play tuşuna bastı ve "Mr. Perfectly Fine"ı iki kez baştan sona dinledi.

-

(İki gün sonra evraklar geldiğinde, satış fiyatı... olarak listelenmişti. Anne keskin bir memnuniyetle başını salladı.

E-postayı Naomi'ye iletti ve ardından onu telefonla aradı.

"Size ilk teklifi az önce gönderdim; fiyatı beklediğiniz gibi belirlediler. Sanırım fiyatı elli bin aşağı çekmelerini sağlayabiliriz."

En azından dinlemişti.

OceanofPDF.com

On yedi

Anne değişmiş görüntüsüyle ilgili pek çok yorum aldı. Paul telaşla ona başka bir iş için görüşmeye gittiği için mi böyle olduğunu sordu.

festivalden ayrılırken. Naomi ona göz kırpmış ve biriyle çıkıp çıkmadığını sormuştu. Bir kafede yanından geçen mavi kanlı müşterilerden biri onun "enerjik" görüldüğünü söylemiş ama nedenini anlayamamıştı. Liz'in tek yorumu, eğer Anne Liz'in arabasını ödünç alması konusunda yaygara koparacaksa, o zaman Anne'in kesinlikle Liz'in dolabından ödünç almasına izin verilmemesi konusunda ısrar etmek oldu. Bu biraz haklıydı, bu yüzden Anne ertesi gün uzun bir öğle yemeği yedi ve kendisi için birkaç yeni şey aldı.

Yeni kıyafetlerinin yeterince kapsamlı olmadığını söyleyen Vidya'ya, "Mesele tamamen makyaj yapmak değil, kişilik değiştirmek," dedi. "Kim olduğumu seviyorum, işimi seviyorum ve profesyonel görünmem gerekiyor ama benden yirmi altı yaş büyük ve muhtemelen 1950'lerde işimi yapan biri gibi değil de daha çok kendim gibi görünmeye çalışıyorum."

Yeni yürüyüş botları hâlâ Anne'in en çok heyecanlandığı şeydi ve bir sabah erkenden kalkıp onları denemeyi düşündü.

Bu yeni saç kesiminde düzenli bir topuz ya da şık bir at kuyruğu yoktu. Uzun katları dağınık bir şekilde topladı ve kısa parçaların düşebileceği yerlere düşmesine izin verdi. Bir çift yumuşak, yıpranmış tayt, eski bir üniversite kapüşonu

Su matarası, anahtarlar ve cep telefonu için yeterli cebi olan kanvas bir ceketin altında, Anne kapıdan çıkmıştı.

Sabah 7:30'da güneş hala yükseliyordu, nehir boyunca uzanan ağaçların gölgeliklerinin üzerinden yumuşak sarı bir parıltı görünüyordu, ancak gri bulutlar içeri girerken kaybedilen bir savaştı. Yürüyüş için iyi bir gün değildi; bu çok açıktı. Yakında yağmur yağacaktı, Anne havadaki kokuyu alabiliyordu, hafif nem bir gün öncesinden daha keskin bir soğuğa dönüşüyordu. Güçlü esinti daha keskin bir boraya dönüşmekle oynarken yapraklar huzursuzca hışırdıyordu. Ama botları yanındaydı ve yine engellenmeyecekti. İşe gitmeden önce yürüyüşü tamamlayacak vakti olmayacaktı ama girdaba ulaşacak ve renklerle bezenmiş o nefes kesici manzaranın tadını çıkaracaktı. Soğuk hava dalgasının yaprakları paslı kahverengiye dönüştürmesi ve tüm etkinin kaybolması uzun sürmeyecekti. O zamana kadar yapabildiği kadar çok yürüyüş yapacaktı. Telafi etmesi gereken kayıp zamanı vardı.

Anne arabasını aynı küçük alana park etti, bu kez daha sakin ve çizgilerin içindeydi ve yola koyuldu. Tahta ve çamurdan oluşan basamaklar sabahın erken saatlerindeki ayazın etkisiyle biraz nemlenmişti bile. Arabaya giden yol yapraklarla örtülene ve ormanın sessiz sakinliği onu sarana kadar derinlere indi.

Yarı basamaklar sona erdi ve çamurlu, dar bir patika zikzaklı bir inişle yola devam etti. Anne köklerin, yosunlu kayaların ve kaygan çamur parçalarının üzerinden dikkatle geçti. Dükkândaki adam ne yapacağını biliyordu ve yeni botlarının sağlam dişleri onu patikadan aşağı güvenle taşıdı. Soğuğu ayağının altında kalın bir halı gibi hissediyordu ama yeni çorapları hem nemi hem de soğuğu dışarıda tutuyordu.

Yolun yarısında durdu, etrafına, dik bir şekilde yükselen altın ve yeşil duvarlara baktı ve derin bir memnuniyetle havayı içine çekti.

Yaklaşık yirmi dakika sonra patika düzleşti, ağaçlar seyrelmeye başladı ve Anne akan suyun sesini duydu.

Son dal kümesinin altına eğildi ve-işte! Ayağının altındaki çamur bir kaya plajına dönüştü, orman ve vadiler tarafından kapatılmış olma hissi kayboldu ve yerini yükselen açıklık aldı.

Niagara girdabının, sağır edici, köpüklü, köpüren ve kutup soğuğu yayan çalkantılı bir su kütlesinin önünde kıyıda durdu. Dört bin yıldan daha eski, 365 metre genişliğinde, 125 fit derinliğinde, kendisini besleyen nehrin yönünün tersine dönen bir erozyon. Kırmızı ve ten rengine yükselen kayalıklar tepede beliriyor, çığlık çığlığa martılardan oluşan bir hava sahasını çevreliyordu; martılar toplu halde havada asılı duruyor, diğer uçtan akabilecek yolunu şaşırmış balıkları bekliyordu.

Anne, kayaların üzerinde bileğinin dönmesini engelleyen botlarının sıkı bağcıkları için minnettar bir şekilde kumsalda ilerledi. Suyun çevresinden yürüdü, mesafesini korumaya dikkat etti, sık görünen kıyı şeridinin bile ne kadar aldatıcı olabileceğini biliyordu, ta ki Pride Rock gibi suyun üzerinde çıkıntı yapan devasa yassı kayalara tırmanana kadar.

Burada. Burada her şeyin ortasında duruyordu -altında akan su, tepesinde dönüp duran martıların çığlıkları, yükselen rüzgâr, sonsuza dek yukarı uzanan gri gökyüzü, çevresinde ve yükselen kayalıkların tepelerinde parlayan sonbahar renkleri.

Anne gözlerini kapadı, kollarını uzattı ve kendini özgür hissetti.

—

(On dakika da olabilirdi, on beş dakika da, ama aklına en iyi terapi buydu. Manzarayı hafızasına işledi-

Bu patikada yürüyüş yapmayalı gerçekten sekiz yıl olmuş muydu?" diye düşündü ve kayaların üzerinden hafifçe kıyıya doğru atladı; kendini sakin, rahatlamış, canlanmış ve iş gününe ve hayatına geri dönmeye hazır hissediyordu.

Tekrar ormanın ağzına ulaştı, suya son bir kez bakmak için omzunun üzerinden geriye baktı, ağaçların arasına dalmak için geri döndü ve ...

Ben.

Çünkü tabii ki.

O da aynı derecede şaşkın görünüyordu, patikada, iki ağacın arasında silüet halinde duruyordu.

Birbirlerine bakıyorlardı, ikisi de kıpırdamıyordu, Anne sırtını akan suya, Ben ise ağaçlara dönmüştü, kıpırdamadan birbirlerinin yolundaydılar.

Önce Anne'in aklı başına geldi. Ona doğru yürümekten başka çaresi yoktu. Bu dar bir yoldu; birbirlerini tanımaları, geçmek için kenara çekilmeleri gerekecekti.

Eskiden giydiği yürüyüş kıyafetlerini giymediğini fark etti. O zamanki açık hava kıyafetleri genellikle düz tişörtler, fanilalar, sweatshirtler ve kendisinin gibi yıpranmış ve kenarları biraz yıpranmış kanvas oluşuyordu. Ama şimdiki Ben pahalı bir giysiye benziyordu; pantolonunda yüksek teknoloji ürünü bir malzeme, Ralph Lauren marka bir kazak, *önünde* Ray-Ban marka bir güneş gözlüğü -güneş gözlüğü, diye içten içe alay etti Anne, kendini bu *görüntüye o kadar adanmış ki hava kapalı ve yağmur yağma ihtimali yüksek olduğunda bile güneş gözlüğü takıyor-* ve yürüyüş botları.

Kadın konuşma mesafesine geldiğinde, belki de yeterince olmasa da biraz sakinleşmiş görünüyordu, çünkü her zamanki vurdumduymaz ifadesi yerine doğrudan ona değil, omzunun üzerinden hafifçe bakıyordu.

Anne -plan yapmak için müsait olduğu birkaç saniye içinde- başını sallamaktan başka bir şey yapmadan geçip gitmeyi planlıyordu. Bir gök gürültüsü bunu değiştirdi. Buralardan değildi; bilemezdi.

"Yağmur yağacaksa burada kalmak güvenli değil. Ne zaman yağacağı belli olmaz ve patika hızla çamura dönüşerek geçilmez hale gelir."

Gri gökyüzüne baktı, yağmur hakkında tartışacak gibiydi ama o anda rüzgar aniden yön değiştirdi ve hava basıncı değişti. İlk birkaç iri su damlası kusursuz kazağının üzerine düştü.

Sana .

Anne dar patikada dikkatli adımlarla onun etrafından dolandı ve ağaçların arasına daldı. Acele ederse, gelmekte olduğunu hissettiği sağanak başlamadan önce arabaya dönebilirdi. Ben muhtemelen onu görmezden gelecek ve aşağıda takılacaktı. Hayır, Ben deneyimli bir yürüyüşçüydü. Ona ilerlemesi için on beş dakika verir, sonra da arabaya geri dönerdi.

kendisi park edecekti. Tırmanışta bağırma mesafesinde olacaktı ama en azından biraz mesafeleri olacaktı.

Daha uzaklardan bir şimşek sesi duyuldu. Anne durdu ve zihninden saydı, gök gürültüsünün ardından gelen patlamayı beşe böldü. Sadece birkaç dakika uzakta. En iyisi hızlanmaktı.

Arkasından küfürler ve dalların kırılma sesi geliyordu. Anne döndü-Ben. O zaman o da hesaplamıştı; ona on beş dakika mühlet verecek zamanı yoktu.

Uzun bacakları, tam arkasına gelene kadar aralarındaki mesafeyi hızla tüketti.

"Fırtına," dedi. "Evet," dedi

Anne.

"Üç dakika mı?"

"Üç," diye kabul etti Anne.

İletişim için ihtiyaçları olan tek şey buydu. Geçmişte benzer hesaplamaları birlikte yeterince yapmışlardı. Birbirleriyle zar zor konuşabilen iki insan, dar bir patikada yirmi dakikalık zorlu bir tırmanışla, fırtınadan kaçmaya çalışarak otoparka geri dönerken, önlerindeki dayanılmaz görev için bir açıklama, belki de onun adına biraz özür işlevi gördü.

Vidya bunun için ya gerginlikle ilgili bir şaka ya da bir Taylor Swift şarkısı yapardı.

Ama ilerleyebilir, yolda onu kolayca geçebilir, otoparka ilk o varabilir ve onu rahat bırakabilirdi . . .

Onun yerine, gelen ağır ayak seslerini duydu.

Neden? Geç beni.

Yürüyüşünü kasıtlı olarak yavaşlattı. O

da öyle yaptı.

Hızlandı.

O da öyle

yaptı.

Bir dakika geçti, sonra iki; adam sadece bir adım geride kaldı, onun hızına ayak uydurdu. Onun hafif zor nefes alışını duyabiliyordu.

Üç dakikalık erteleme süreleri dolmuştu. Bir gök gürültüsü havayı sarstı ve ardından yağmur ciddi bir şekilde, katı su tabakaları halinde yağmaya başladı. Ağaçlar biraz barınak sağlıyordu ama fazla değil. Tırmandıkları dik yamaç boyunca hendek benzeri bir yarık uzanıyordu ve içinden sürekli bir dere akıyordu. Takip ettikleri patikayı kucaklıyordu ama bu, etrafta ağaçlar büyürken hiçbirinin onları şemsiye altına alacak bir gölgelik oluşturmadığı anlamına geliyordu.

Yol, tam da Anne'in tahmin ettiği gibi kalın ve kaygan bir çamura dönüştü. Yeni botlarının derin dişleri, hâlâ mükemmel olmalarına rağmen, bilek derinliğindeki çamur için tasarlanmamıştı. Botlar ağırlaştı, çamurla kaplandı ve Anne gözlerini aşağıya dikip her adımı dikkatle atarken, uyluk kasları da yavaş yavaş ağrımaya başladı. Tökezlememek ve özensizleşmemek hızla zorlaşıyordu. Mumlu kanvas ceketini yağmurun bir kısmının geçmesine yardımcı oluyordu, ancak tufanın altında pes etmeye başlamıştı ve soğuk sonbahar sağanağı her tarafına nüfuz etmeye ve onu üşütmeye başlamıştı, parmak uçları hafifçe uyuşmaya başladı, yeni perçemleri gözlerine damlıyordu.

Ben'in şık kazağının içinde ne durumda olduğunu merak etti. Koşullar ne olursa olsun her zaman sıcaktan bunalırdı; muhtemelen titremiyordu bile. Arkasını dönüp bakmayı reddetti.

Yolun dik çıkışının en kötü kısmındaydılar, neredeyse dümdüz yukarı çıkıyorlardı, kayalar ve köklerle doluydu. Kaba tahta basamaklar hemen ilerideydi; onlarla başa çıkmak daha kolay olacaktı.

Anne kendini biraz hızlanmaya zorladı, momentumun onu yolun bir kısmına kadar taşıyacağını umuyordu. Dişleri takırdamaya başlamıştı.

İlk birkaç adımı başardı ama sonra sağ ayağını aldatıcı derecede derin bir çamur parçasına koydu ve ayağı yamaçtan aşağı kaymaya başladı. Çılgınca topuğuna basmaya çalıştı ve bir kayanın kenarına tutundu, kendi vücudunun ağırlığı çabalarına karşı çekiyordu.

Her saniye çamur derinleşiyor ve dere genişliyor, sabit bir damlama olmaktan öteye geçiyordu; patıkaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, durumunu daha da kötüleştiriyordu.

Elini sabitleyen kaya gevşedi. *Kahretsin, kahretsin.* Bir adım daha atmaya, daha sağlam bir zemin bulmaya çalıştı.

Güçlü bir kol arkadan belini sararak geriye doğru ilerlemesini hemen durdurdu.

Ben.

Boyu sayesinde ikisini de sabitlemek için alçak bir ağaç dalına tutunmayı başarmış, daha ağır olan kilosunu onun yapamadığı yerde ayaklarını yere basmasına yardımcı olmuştu.

Tabii ki. *Tabii ki.* Deneyimli bir yürüyüşçü. Bu yolun saniyeler içinde tehlikeye dönüşeceğini biliyordu. Onu geçmeyecek, soğuk savaşlarının yararı için onu geride bırakmayacaktı. Güvende olduğundan emin olmak, arabasına ulaştığından emin olmak için bir adım gerisinde durmuş, sessiz bir nöbetçi olmuştu.

ondan nefret ettiğinden emindi; onu kesinlikle affetmemişti ama acı çekmesine ya da güvensiz olmasına da izin vermeyecekti. Çünkü temiz tıraşlı yüzüne, lüks kıyafetlerine ve labirentlerde kulak misafiri olduğu incitici sözlerle rağmen, o hâlâ Ben'di. Ve Ben Wentworth iyi bir adamdı.

Lut'un karısı gibi o da günaha teslim oldu ve omzunun üzerinden adama bakmak için boynunu bükte.

Tertemiz saç modeli gitmiş, ıslak teller kafasına yapışmıştı. Tıpkı hatırladığı gibi, ıslandığında paslı kırmızıya dönüyordu. Su damlacıkları kirpiklerine yapışıyor ve çenesinden akıyordu. Birbirlerine bakarlarken adamın göğsünün sırtında yükselip alçaldığını hissedebiliyordu, adamın kolu çelikten bir şerit gibi kadının etrafındaydı, adamın başı neredeyse burun buruna gelene kadar eğikti, yakınlık doğrudan göz temasından kaçınmalarına fırsat vermiyordu. Lut'un karısı gibi Anne de dondu kaldı, tuzdan bir sütuna dönüştü.

"Seni destekleyeceğim."

Anne suyun içinden gözlerini kırıştırdı, hâlâ bu kadar yakın olmanın büyümesine kapılmıştı.

Ne dedin? "Destek" kulağa "öpücük" gibi mi geldi?

"Seni destekleyeceğim," dedi tekrar. Ağzı neredeyse kulağının dibinde olmasaydı, fırtınadan onu duyması mümkün olmayacaktı. "Ayağını sağ tarafındaki yosunlu bölgeye sok -yol vermemeli- ve sonra seni arkadan destekleyeceğim. Sen de şu düz kayaya tırmanmaya çalış."

Oh. Doğru.

Anne kendini geri çekti, şimdi ve buraya geri döndü. Yağmur şimdi saçlarından boynuna doğru damlıyor ve onu rahatsız edici bir şekilde ürpertiordu. Beline dolanmış olan kolunu geri çekti ve iri bir elini sırtının küçük kısmına koyarak sabit, nazik bir basınçla iterken diğer eliyle ağaç dalını tuttu. Anne, uzun zamandır kullanmadığı yürüyüş kaslarını kullanarak büyük bir çabayla adamın işaret ettiği düz kayaya ulaşmayı başardı. Ben de onu takip etti, ağaç dalını kaldıraç olarak kullanıyordu ama Anne onun da çamurda kaymamak için biraz zorlandığını görmekten memnun oldu.

Kayanın üzerinde dururken onu bıraktı ve gözlerindeki yağmuru sildi, yine de gövdesinin ön kısmını sabitleyici bir çapa olarak onun sırtında düz tuttu. Kulağına bir dizi tiz talimat vererek bir sonraki adımlarını işaret etti, tutunacak bir şeyler ve çekiş yapabilecekleri pürüzlü zemin parçaları bulmaya çalıştı.

Merdivenlere vardıklarında ikisi de sıırıslılam olmuştu ve Anne'in dişleri takırdıyordu. Dudakları morarmış olmalıydı. Yolun en zorlu kısmı biter bitmez Ben onu hemen bırakmıştı ve Anne onun yakınlığının yaydığı hafif sıcaklığı özlemişti.

Son uçuşu tamamlayıp park yerine ulaştıklarında, fırtınanın en kötüsü gök gürültüsü ve şimşeklerle birlikte geçmiş ve şelaleye doğru ilerliyordu. Geriye hafif ama sürekli bir yağmur pıtırısı kalmıştı.

Anne iyice yıpranmıştı ve titreyen parmaklarıyla arabasının anahtarlarına uzandı, onları almak için kanvas ceketinin cebinin ıslak kapağını geri sıyırdı.

Deri döşemeyi nasıl ıslattığını umursamadan ön koltuğuna oturdu ve sadece bir an için kendini rahatlattı.

Sadece bir dakikası vardı.

Yolcu tarafındaki kapı açıldı ve Ben ağır adımlarla Anne'in yanındaki koltuğa çöktü. Anne hayretle ona baktı -bu zorunlu yakınlık oyunu henüz bitmemiş miydi? - ama o bakışlarına karşılık vermedi, sadece konsola uzanarak anahtarları elinden aldı, arabayı çalıştırdı ve

Verimli, emin hareketlerle koltuk ısıtıcısı da dahil olmak üzere ısıtıcıları açtı ve muhteşem sıcak havalandırma deliklerini tam güçle ona yönlendirdi.

Anne rahatlayarak iç çekti ve uyuşmuş parmaklarını minnetle uzattı. Ben hiçbir şey söylemedi, sadece ön camı kaplayan su damlalarına baktı. Albay'ın ödünç almış olması gereken kamyonetinin birkaç adım öteye park ettiğini görebiliyordu, ama adam oradan ayrılıp uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı. Beş dakika ya da daha fazla zaman geçti; Anne yeniden sıcak kanlı hissetmeye başlamıştı. Dikiz aynasına baktığında yeni saçlarının kurudukça dalgalanmaya başladığını ve daha yumuşak "tousled" tarzını aldığını gördü.

Ben'in saçları ensesinde kıvrılmaya başlamıştı, giysileri biraz buğulanıyordu ama Anne gibi havalandırma deliklerine doğru bastırmadı, hatta ısıyı kendisine yönlendirmek için birini bile hareket ettirmedi.

"Özür dilerim," diye konuştu sonunda, sesi alçaktı ama arabanın küçük, sessiz alanında çok gürültülüydü, başlarının üstündeki tavanda hafifçe pıtırdayan yağmurun sesini bastırıyordu. Camlar buğulanmaya başlamıştı. Anne nefesini tuttu, sanki bir sonraki sözleri hayati olabilirmiş gibi. "Seni fiyatı manipüle etmekle ya da amcamla yengemi manipüle etmekle suçladığımı düşündüğüm için özür dilerim. Her zaman açık sözlü olduğunuzu ve doğru yaptığınızı biliyorum. İyi ya da kötü haber olsun, insanlara her zaman doğruyu söylersiniz."

Nefesini yavaş ve ölçülü bir şekilde dışarı verdi. Gerçekten de şu anda ve burada sadece o tarlanın fiyatını mı düşünüyordu? Yoksa sekiz yıl önce daha nazik, kaçamak taktikler kullanmak yerine yüzüne karşı bittiklerini açıkça söylediğini mi düşünüyordu? Ben her zaman dürüstlüğü tercih etmişti, bunu biliyordu, bu dürüstlük ona bir bıçak gibi döndüğünde bile.

"Teşekkür . Teyzene ve amcana büyük saygı duyuyorum."

Başını salladı, hâlâ pencereye bakıyordu.

"Burada ne yapıyordun?" Anne sordu.

Ben omuz silkti. "Yürüyüş. Hatırlamak istedim. Hazır ziyarete gelmişken manzarayı bir kez daha seyredeyim dedim."

Hatırlamak mı? Neyi hatırlayayım? Sekiz yıl önce bu patikada birlikte yürüdüğümüz son hafta sonunu mu?

Titremesi durmuş olan ellerine baktı. Onları havalandırma deliklerinden kucağına bıraktı.

"Artık araba kullanabilirsin." Tam olarak bir soru değildi ama Anne başıyla onayladı. Kendini koltuktan kaldırdı ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp yağmurun içine geri döndü. Anne onun kamyonu doğru koşmasını izledi. Arabasını park ettiğinde onu tanımış mıydı? Yürüyüşe çıktığında onun patikada olduğunu tahmin etmiş miydi?

Adamın arabadan inip Kellynch yönüne doğru uzaklaşmasını izledi. Anne çamurlu ayaklarını arabasının paspasına sürttü -Tanrım, *bunu temizlemek çok zor olacak*- kendi ayağını gaza basıp arabasını geri vites takmadan önce, Emmie'ye işe geç kalacağını bildiren bir mesaj dikte etmek için sistemini açtı. Mesajını bitirdikten sonra müzik seti otomatik olarak açıldı ve telefonu senkronize oldu.

Taylor Swift'in "cardigan" şarkısını dinleyerek ve az önce ne haltlar döndüğünü merak ederek yağmur altında eve döndü.

On sekiz

Anne yeni görünümünün ona verdiği küçük coşku hissinin ve yürüyüş botlarının ona yeniden kazandırdığı özgürlük hissinin tadını çıkarmaya devam etti. Artık sadece profesyonel siyah topuklu ayakkabıları ile zarif düz ayakkabıları arasında bir seçim yapmak zorunda değildi. Parlak yeşil renkli kalın topuklu ayakkabılar, karamel renkli deriden İngiliz tarzı oxfordlar, Julia Roberts'ın güzel kadınının yüzünü kızartabilecek diz üstü çizmeler aldı. Değişimden, her sabah yaptığı seçimlerden ve her günün sonunda ayakkabılarını çıkarıp Oboz'unu giyerek başka bir çıkmaktan keyif alıyordu. Günler kısalıyor, karanlık Kanada geceleri her akşam daha erken ortaya çıkıyordu, ancak kar yağmadan önce muhteşem sonbaharın tadını çıkarmaya kararlıydı ve

Botlarının üzerinde buz çivileri var.

Sahanın satın alınması ve Fairchilds ile yapılan mekan anlaşması tamamlanmak üzereydi. Anne asıl eğlenceye başlamak için heyecanlıydı - mekanı planlamak, müteahhitlerle görüşmek, üzerinde anlaştıkları bando kabuğu formatı için tasarımlara bakmak. Yönetim kurulu üyeleri planın ilerleyişine fazla itiraz etmemişlerdi; borçlanmaktan hoşlanmıyorlardı ama genişleme ve gelecekteki gelir beklentisi hoşlarına gitmişti. Paul gerçek bir müttefik olmuş, mali projeksiyonların üzerinden öyle bir titizlikle geçmişti ki, adamlar kaçmak için kapıya koşmuşlardı. Anne bunu bir zafer olarak kabul etti.

Vidya'nın Juliet kostümü tamamlanmadan kaldı, çünkü Choi hala Sabrina konusunda ve Anne, özellikle de artık bildiği için

Sabrina konusunda tarafsız olamazdı, ancak Choi kısa süre sonra ona daha büyük bir endişeyle geldi.

"Ne?!" Anne şaşkınlıkla "Ne?" dedi.

Choi kendini tekrarladı. "Michelle Cranston, Lady Macbeth rolünü bitirdikten sonra Juliet rolü için değerlendirilmek istiyor."

"Kesinlikle olmaz! Hayır! Hayır! Choi, ister açık seçmeler düzenle, ister Sabrina'ya repliklerini kaşıkla yedir, isterse de onun için bir otomatik ses sistemi kurmak zorunda kalalım -çünkü Tanrı yardımcım olsun, bunun için para bulacağım- ama Michelle Cranston'la bir sezon daha geçirmeyeceğiz!"

Tamam, belki de Sabrina'nın çekici bir Juliet olarak etrafta dolaşmasını izlemekten daha kötü şeyler de vardı. Bakış açısına sahip olmak iyiydi.

Emmie Balkabağı Festivali'nden sonra gerçekten de kendini toparlamıştı. Coşkusu hiçbir zaman uzun süre azalmadı, ama görevlerini üstlenirken yeni bir tür düşünceye sahipti; her zamanki gibi aşırı konuşkan, hikayelerinde ve duygularında her zamanki gibi renkliydi, ama Anne onun hızlıca dalmak yerine işleri planlamak ve düşünmek için zaman ayırdığını fark etti. Emmie büyüyordu ve işinde ona daha fazla sorumluluk vermenin zamanı gelmişti; Emmie'nin kariyerinde bir sonraki aşamaya geçmesi gereken zaman yakında - istediğinden çok daha erken- gelecekti.

Ama şimdilik, Anne'in yavaş yavaş ona devrettiği yeni sorumluluklara rağmen, Emmie'nin bir numaralı önceliği hala Anne'in refahı, programını, ofis kapısını ve zorla tükettiği kekleri korumak gibi görünüyordu.

Anne, asistanının ofisinin kapısında Ben Wentworth'u randevusuz geldiği için azarladığını bu şekilde duydu.

Vadide Ben'le karşılaşması aklının bir köşesinde kaşınıyordu. Arabasındaki konuşma hiç olmamış gibi mi davranacaklardı? Görünüşe göre çok fazla beklemesi gerekmemişti. Anne onu dinlerken hızla kaküllerini düzeltti ve rujunu yeniden sürdü.

"O çok meşgul bir kadın. Sırf yemek yemeye bile vakti olsun diye tüm toplantılarını mozaikleme ne kadar zamanımı alıyor biliyor musun!" Emmie öyle diyordu.

"Pekâlâ, çok özür dilerim, sadece birkaç tasarım teklifini gözden geçirmemi istedi, ben de sokağın aşağısındaydım ve uğrayayım dedim," diye yanıtladı Ben ve Anne onun gerçekten Sabrina'yı provalarda ziyaret edip etmediğini ve neden sadece bir e-posta göndermediğini merak etti. "Söz veriyorum," diye devam etti Ben, "programınıza sadakatle uyacağım ve bir daha habersiz gelmeyeceğim."

Sadık asistanı sert bir sesle, "İyi, olsun," dedi. Ben'in alçak sesle kıkırdadığını duydu.

"Kapıların azılı bekçilerinden birisiniz, değil mi? Festivalde ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

"Lisans eğitimim sırasında iki yaz üst üste co-op öğrencisiydim. Geçen Haziran'da mezun olduğumda Anne bana yönetici asistanı olarak iş teklif etti."

"Burada çalışmayı seviyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Çok şey öğreniyorum; Anne harika biri! Hesap tabloları, ! Bütçe toplantıları, ! Hissedarlar, paydaşlar, sponsorlar, bam, bam, bam! Çılgın aktrisler, bam! Onu yönetim kurulunda görmelisiniz. Eminim o olmasa bu şehir paramparça olurdu. Ve her zaman sorularımı yanıtlıyor ve toplantıları dinlememe izin veriyor."

Ofisinin güvenli kapısının ardında ellerini kızaran yanaklarına götüren Anne, genç ve hırçın asistanının kendisinden böylesine hayranlıkla bahsettiğini duyunca derinden etkilendi. Emmie'nin gurur verici değerlendirmesi, Sabrina'nın Balkabağı Festivali'ndeki sözlerinin hâlâ sızlayan acısını hafifletti.

Ben, Emmie'nin "Anne'e övgü" sözlerine yanıt vermedi ama bir süre sonra sordu: "Bu pozisyonun eskiden annesinin olduğunu duymuştum. Annesi emekli olur olmaz Anne bu görevi üstlendi mi?"

"Ah, Bayan Elliot emekli olmadı," dedi Emmie, birden sakinleşerek. "O öldü."

Hikayeyi dinlemek istemeyen Anne, kapısını açmak ve varlığını belli etmek için o anı seçti.

Emmie hemen masasının başına geçti ama Ben dikkatle Anne'e bakıyordu. Anne fark etmemiş gibi davrandı.

"Bay Wentworth, sizi beklemiyordum ama birkaç dakika boş vaktim var. Lütfen içeri gelin."

Onu ofisine kadar takip etti ve oturdu. Bir an sessizlik oldu; kadın onun bando kabini ve oturma yerleri için tasarım önerilerinden bahsetmesini bekledi.

"Ben Annenin öldüğünü bilmiyordum. Nasıl oldu bu?"

"Kanser," dedi Anne kısa ve öz bir şekilde.

Ben ona sabit bir şekilde baktı, yüzünde her zamanki nötr ya da taşlaşmış ifade yerine bir kez olsun açık bir ifade vardı. Anne, ona bir şeyler anlatabildiği, içini dökkebildiği ve karşılığında teselli ve ilgi görebildiği geçmiş duyguların kas hafızası gibi, ona daha fazlasını anlatma isteği duydu. Kendini buna karşı çelikleştirdi, kendini şimdiki zamana, sırtındaki deri koltuğun baskısına dayadı. Burası artık annesinin değil, kendisinin ofisiydi ve karşısında oturan adam da erkek arkadaşı değil, neredeyse bir yabancıydı.

Ama sessizlik içinde genişlemesine engel olamadı: "Uzun sürmedi. Ölümcül hastalıklarda bunun bir merhamet olduğunu söylerler. Öyle mi? Hâlâ bilmiyorum. Size sadece soğuk bir teselli olan pek çok şey söylüyorlar. Teşhisi koyduktan sonra ailemin evine geri taşındım - Kellynch'e değil, orası zaten satılmıştı, King Caddesi'ndeki eve - ona bakmaya yardım etmek için ve zaten festivalde çalışıyordum, yani ... Neyse, işte buradayım." Bu kadar çok şey söylediği için utanarak bir nefes aldı.

"Ne zaman teşhis kondu?" Ben yumuşak bir sesle sordu.

Anne yılı söyledi ve onun zihinsel hesaplar yapmasını izledi, kaşlarını hafifçe çatıp başka tarafa baktığında bunun ayrılıklarından ne kadar kısa bir süre sonra gerçekleştiğini hesapladığını anladı. Aralarındaki şeyler farklı ilerlemiş olsaydı, Anne o kader adımını atmamış olsaydı, onun elini tutmak için orada olabilirdi. Annesinin başucunda uykusuz geçen bir gecenin ardından kıyafetlerini değiştirmesi için onu hastaneden eve götürebilirdi. O sırada Anne bunu düşünmeye, bu rahatlığı ve desteği hayal etmeye izin vermemişti. Kendi kendine bunun onun için çok derin, çok korkutucu, çok karmaşık olacağını, kaçacağını ya da babası gibi görmezden gelmeye çalışacağını söylemişti. Artık çok geç olduğu için biliyordu ki, o bunların hiçbirini yapmazdı.

"Biliyorum," dedi Ben tereddütle, "onun benim en büyük hayranım olmadığını biliyorum, ya da tam tersi, ama kaybınız için üzgünüm. Annenle yakın olduğunuzu biliyorum."

"Evet, ," diye onayladı Anne.

"Onun sizin, bu festival ve bu kasaba için çok şey ifade ettiğini biliyorum ve hiçbir zaman aynı fikirde olmadığımız için üzgünüm."

Anne başıyla onayladı. "Amcanızın geçirdiği kazayı öğrendiğimde çok üzüldüm. İkisine de çok değer verdiğinizi biliyorum. Teyzen bana son birkaç yılın onlar için ne kadar zor geçtiğini anlattı. Onlara yardım edebilmiş olmana, şimdi burada, bu konuda onlara yardım ediyor olmana sevindim. Onlar için yaptığın çok iyi bir şey."

Ben sandalyesinde kıpırdandı, doğrudan övgüden her zaman rahatsız olmuştur. Onun bu özelliğini neredeyse unutmuştu.

Ben'in Niagara-on-the-Lake'e gelmesinden bu yana geçen süre içinde, ikisinin de gerçek geçmişlerini kabul etmeye en çok yaklaştıkları andı. Bunun işleri daha da garipleştirmesi gerekirdi ama Anne bunun yerine aralarındaki alışılmış gerginliğin bir nebze olsun gevşediğini hissetti. Buzların çözüldüğünü.

Adam ofisinden ayrıldığında, kadın onun biraz daha kalmasını diledi.

On dokuz

Anne o gece geç saatlere kadar çalıştı. Ben'le yaptığı ziyaret dikkatini dağıtmıştı ve akşam için karanlık binanın sessizliğini ve sakinliğini istiyordu.

Akşam, gelip babasını alması için arandığında hâlâ masasında oturuyordu.

Bay Elliot alkolik denebilecek biri değildi, ya da en azından geleneksel anlamda değildi. İçki biriktirmez, içki içtiği konusunda yalan söylemez, evde tek başına içmezdi. Gerçekten, sadece sosyal olarak içerdi - eğer yanında kimse yoksa içmeden de idare edebilirdi - ve aşırıya kaçmazdı. İçki içip şiddete başvurmuyor, kavgacı olmuyor, hatta özensiz bile davranmıyordu, çünkü kibri onun tertemiz görünmekten başka bir şey yapmasına asla izin vermiyordu ve bir keresinde çok fazla içki içmenin erken yaşlanmaya ve gözlerinin kanlanmasına yol açabileceğini söyleyen bir makale hakkında bir tweet okumuştı.

En kötü karakter özelliklerinin hepsine ihanet edecek kadar içti. Yüksek sesle ve herkesin içinde. O kadar çok içiyordu ki Anne'i kesinlikle utandıracak şeyler söylüyor ve yapıyordu ve Anne'in tıslayan fısıltılarına karşı sağırlı oluyordu. Ve o kadar çok içiyordu ki, sık sık misafirperverliğini ve bazen de hesabını ödeme kabiliyetini aşıyordu.

Elliot adının mirası hala saygı görürken ve Bay Elliot gösterişli, kibirli ve eski moda yüce gönüllülüğüyle

Niagara halkının çoğu ona hayranlık duymaya devam ederken, şehirdeki kaliteli yemek ve şarap mekanlarının sahipleri çok farklı bir görüşe sahipti. Annesinin ölümünden kısa bir süre sonra Anne onun davranışlarından ilk kez haberdar oldu. Winchester Arms'ın sahibi bir sabah onu iş yerinden aramış, kendi utancını durumu karşısında sözlerini sarf etmişti garip ve yapmacık.

"Ve bu şekilde aradığım için gerçekten üzgünüm Anne; ailenin kaybından bu kadar kısa bir süre sonra seni rahatsız etmek istemedim. Annen harika bir hanımefendiydi ve harika bir kadındı ve bu kasaba ona çok şey borçlu ve onun için seni aramayı düşündüm, ona çok benziyorsun ve ..."

Ta ki Anne sonunda ondan beceriksizce gerçeği öğrenene kadar. Bayan Elliot, hastalığından önce kocasına akşam yemeklerinde ya da golf kulübündeki ziyafetlerde sık sık eşlik eder ya da artık Anne'in payına düşen sosyal etkinliklere onu da götürür ve bir mucize eseri onun en kötü iştahını ve davranışlarını dizginlemeyi başarırdı. Anne bunu yapamadığında ve kocası kendi başına dışarı çıktığında, mal sahipleri Elysium Festivali'ndeki Bayan Elliot'ı aramanın gecikmiş bir hesabı ödetmek ya da inatçı bir kocanın hesabını tahsil etmek için en iyi umut olduğunu öğrenmişlerdi ya da en azından Bayan Elliot özür dileyecek, yatıştıracak ve kocasının yarattığı utançları yumuşatacaktı.

Annesinin hastalığı ilk başladığından beri, bu küçük gerçekler Anne'in kıyılarına gittikçe daha fazla vuruyordu, ta ki Anne tüm bunlara karşı hissizleşene ve Dev of the Winchester Arms'ı sadece boyun eğerek dinleyene kadar.

Çok becerikliydi. Bu mülk sahipleriyle birkaç sessiz konuşma yaptı. Babasına eşlik etmeyecekti, onun bakıcısı değildi, kumda bir çizgisi vardı, ama faturalar ödenecekti ve eğer onu bir taksiye bindirip eve göndermeye ikna edebilirlerse taksi ücreti de ödenecekti. Anne kendi kendine, mesleki konumunu ve Elliot adını korumak için bu zahmete değeceğini düşünmüştü.

Ne de olsa annesinin de adıydı. Babasının beceriksizce zarar vermesi için onu korumasız bırakamazdı.

Bu yüzden, Galler Prensi'ne bağlı Churchill Bar & Lounge'un müdüründen telefon aldığında çok da sürpriz olmadı.

on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir otel. Şaşırtıcı olan, her zamanki nazik ses tonunun yokluğuydu.

"Kusura bakma Anne, ama bütün gece ayaklarımız yerden kesildi. Yan taraftaki balo salonunda bir düğün var, gelin mezeler karıştığı için kendini kaybediyor ve mutfakta yemek odası, balo salonu ve salon için personel eksikliği var," dedi Toby, sesi soluğu kesilmiş ve sinirli geliyordu. "Lanet olası babanla uğraşacak vaktim yok, o yüzden *hemen* gelip onu al."

Oraya varması sadece birkaç dakika sürdü, ama park yeri bulması bir on dakika daha aldı, her yer muhtemelen düğün davetlilerinin arabalarıyla doluydu. Nihayet otelin ana lobisinin kapılarından içeri girdiğinde saat on bire geliyordu.

Bu otel de tıpkı festival gibi kasabanın merkezi olarak kabul ediliyordu. Ancak Anne'in modernize etmek için çalıştığı yoğun ve hareketli festivalin aksine, bu otel daha lüks ve rahat bir geçmişin kalıntısıydı. İçeri giren konuklar hemen sıcak tonlar, süslü desenli halılar, parşömen işleriyle çerçevelenmiş tablolar, kalıplanmış krem tavanlar ve buzlu camla gölgelenmiş yumuşak bir şekilde parlayan avizelerle kaplandı. Konsiyerj masasını süsleyen parlak ahşap kanopinin arkasına gizlenmiş hoparlörlerden klasik piyano tıngırdayıyor ve Fransız kapılar lobiyi otelin diğer bölümlerinden ayırıyordu.

Normal şartlar altında Anne oteli ziyaret etmeyi severdi. Huzur, sükûnet ve düzen vardı. Şehirdeki en mutlu olduğu yerlerden biriydi.

Şimdi sadece şakaklarını sıkın stres ve utançla alay ediyormuş gibi hissediyordu. Daha önce sadece birkaç kez gerçekten babasını almaya gelmek zorunda kalmıştı.

Her biri hafızasında canlı bir şekilde öne çıkıyordu.

Konsiyerj masasındaki genç adama el salladı ve sonra sağa dönerek sevimli lobiden uzaklaştı ve yemek yiyenlerin otelin dış cephesinin beyaz korkuluklarını süsleyen parıldayan lamba ışıklarına ve özenle hazırlanmış çiçek aranjmanlarına bakmasına izin veren tavandan tabana camlı daha da sevimli yemek odalarına girdi.

Sonuna varana kadar odalardan geçti ve Churchill Salonu'na adım attı. Burada yemek odası dekorunun havadar kadınsı zarafeti yerini daha derin tonlara bıraktı. Salon daha loş, daha rahattı ama daha az lüks değildi. Koyu renkli ahşap duvarları ve tavanı kaplıyor, özenli desenlerle çaprazlanıyordu. Yüksek arkalıklı deri koltuklar, sokağın sınırlı bir manzarasını sunan dar pencerelerden uzakta, masaların etrafında grup halinde oturuyordu. Büyük bir şöminede kükreyen bir ateş uzak duvarı kaplıyordu ve odanın arkasından küçük bir yarımada gibi uzun bir bar çıkıntı yapıyordu, çok yönlü ince viski sürahileri ateş ışığında sessiz altınlar ve kırmızılar içinde parılıyordu.

Bu odada, koltuklarında oturan birkaç müşterinin ara sıra çıkardığı belli belirsiz mırıltılarla birlikte boğuk ve boğucu bir caz çalıyordu.

Sonbahar akşamında davetkâr olmalıydı. Ama Anne'in hissettiği tek şey huzursuzluktu.

Genç bir adamın -*Nate olabilir mi*- içki doldurduğu bara yaklaştı.

"Merhaba..." Yaka kartını kontrol etti ve bir parça rahatladı. "Merhaba, Nate, değil mi? Sen Nancy'nin oğlusun, üniversiteden mi döndün? Sanırım ablan geçen yıl kostüm departmanında staj yapmıştı..."

"Bayan Elliot, merhaba, evet, vay canınasüper iyi bir hafızanız var."

"Elimden geleni yapıyorum. Dinle, Toby'den bir telefon aldım ve görünüşe göre babam burada biraz fazla eğleniyormuş. . ." Sanki babası hoşgörölü bir şekilde aptallık ediyormuş gibi, biraz da alaycı bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Zihninde, Kellynch'in satışıyla dalga geçen annesinin yankılarını duydu - "Ah, o eski yere kimin ihtiyacı var, işletmek için ne kadar zahmetli"- özel olarak ağlarken bile arkadaşlarına ve Anne içten içe ağladı. "Ben de bir uğrayıp onu eve bırakayım dedim. Buralarda mı?"

"Şey, daha önce balo salonundaydı, bir konuşma yapıyordu, ama sanırım düğündekileri tanımıyordu? Bu yüzden çok mutlu olmadılar, ama *dostum, gerçekten* iyi bir konuşmaydı ..."

Anne yüzünü buruşturmamak için direndi. "Evet, çok güzel konuşuyor ama şimdi nerede?"

"Anne!" diye bağırdı babasının sesi. Takım elbiseli, asık suratlı bir adam babasını kolundan zorla tutarak salona götürüyordu; salondan uzun bir koridora açılan kapının diğer ucunda balo salonu vardı.

"Bu benim kızım Anne," dedi Bay Elliot, sanki arkadaşmışlar gibi yüksek sesle refakatçisine. "Kendisi benim küçük kızım, gerçi sizin Samra'dan daha büyük. Diğer kızım Elizabeth'in evlenme zamanı geldiğinde, ben de gelinin babası olacağım - belki o zaman bana bazı ipuçları verebilirsiniz, ha? Sana kartımı vereyim, önümüzdeki Cumartesi günü golf kulübüme gel ve bana katıl, sana bir tur attırayım."

"Bu senin baban mı?" diye sordu adam Anne'e, sessiz ve ağırbaşlı bir şekilde. Anne başıyla onayladı. Bay Elliot'ın kolunu sert bir hareketle bıraktı ve onu Anne'e doğru itti. "Onu kızımdan uzak tutun. Düğün gününde onu ağlarken görmek istemiyorum. Karım ve ben bu düğün için çok para ödedik ve eğer onu bir daha partide görürsem, güvenliği çağıracağım ve bu konuyu otel yönetimine taşıyacağım."

Salondaki müşteriler bakmaya başlamıştı; Anne gözlerin her yönden üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Barmen Nate açıkça ve hevesle onu izliyordu.

"Evet, elbette, çok özür dilerim, gerçekten, çok özür dilerim," diye geveledi Anne, her zamanki yumuşak nezaketi onu terk etmişti. "İyi niyetli ama tabii ki çok özür dilerim, onu hemen eve götüreceğim."

"Eğer hoş karşılanmıyorsam, bu kadar çirkinleşmene gerek yok. Bir ipucu alabilirim. Ben sadece bazı konuklarla sohbet ediyordum." Babası doğrulmuştu ve aslında arkadaşı olmadığını şimdi anladığı adama burun kıvrarak bakıyordu. "Gerçekten, yaşlı dostum, sadece mutlu çifti tebrik etmek için uğramıştım. Akşamımı sizin küçük partinizle geçirmeme hiç gerek yok. Ve size bir tavsiyede bulunmam gerekirse, önemli bir aile olayının fiyatı üzerinde durmak oldukça adice. Eğer düğün masraflarını karşılayamıyorsanız, o zaman kızı belediyeye gönderin."

Gelinin babası öfkeyle küfretti, izleyenlerin mırıldanmasına neden olan birkaç özel küfür kullandı ve barmen Nate'in

Kızının düğününe geri dönmeden önce gözleri daha da büyüdü. "Ne kaba bir adam. Artık hiç terbiye kalmadı. Ne oldu da Bir beyefendi olmak mı?" dedi babası yüksek sesle odadakilere.

"Baba," diye tısladı Anne, "Baba, gidelim, eve gidiyoruz." Onu kapıya doğru yönlendirmeye çalıştı, herkes aval aval bakarken sahnenin ortasında böyle durmaktan başka bir şey yapamazdı.

"Anne, eğer evlenirsen -bunun pek olası olmadığını biliyorum- düğünün için hiçbir masraftan kaçınılmayacağını bilmeni isterim. Yine de umarım per masalı prensesleri gibi görünemeyeceğini bilecek kadar zevk sahibisindir. Sana daha modern bir elbise alırsın, klasik bir şey ..."

Anne, iki eliyle kolunu kavradığı babasını gizlice kapıya doğru itmeye çalışırken, o da yüksek sesle "olası olmayan" düğününü planlıyordu. Yüzünün daha da kızardığını ve utançtan gözlerinin yaşardığını hissedebiliyordu.

"Bayan Elliot? Babanızın kartı reddedildi ..." Onlar kapıya ulaşmadan Nate seslendi. "Bütün akşam hesap ödedi ve geçen haftadan kalan bir hesabı var."

"Evet, elbette, çok özür dilerim, şimdi iki hesabı da kapatacağım." Anne bara doğru döndü, bir eliyle babasını tutmaya çalışırken diğer eliyle de cüzdanını arıyordu. Bay Elliot beceriksizce onu başından savmaya çalışıyordu, şüphesiz şöminenin yanında konuşmak istediği başka bir "arkadaş" görmüştü, ancak barmen Nate orada beklerken Anne tırnaklarını takım elbise ceketinin koluna geçirerek onu sıkıca tuttu. Anne aceleyle tek eliyle cüzdanını bulmaya çalıştı -cüzdanım neden *hep en altta* duruyor- babasının iri gövdesini çekmeye çalışırken tote kayışları omzundan kayarak dirseğine kadar indi.

"Hesabı ben hallederim," dedi alçak ve kendinden emin bir ses. Elbette, Ben.

Anne tam bir utanç içinde bir an için gözlerini kapattı.

Cüzdanından kredi kartını usulca çekip Nate'e uzattı. Anne onun geldiği yüksek arkalıklı sandalye grubuna baktı -sandalyeler caddeye bakıyordu, bu yüzden içeri girdiğinde onları gözden ve şaraphanenin birkaç üyesini gördü

mal sahipleri derneği orada oturmuş, onlar da her şeyi görmemiş ve duymamış gibi davranmaya çalışıyorlardı. Grup bazen Churchill Lounge'da toplanıyordu; Ben, teyzesi ve amcası adına onlarla görüşüyor olmalıydı.

"Hayır, hayır," dedi Anne ve kendi sesinin gözyaşlarıyla titrediğini duydu. "Ben iyiyim, yanımda bu var." Sonunda kendi kredi kartını çıkarmayı başarmıştı. Ben yine kendi kartını uzattı, ama Anne kartını sertçe Nate'in yüzüne doğru itti ve Ben onun sıkıntısını görerek sessizce kendi kartını yerine koydu.

Bay Elliot merakla Ben'e bakıyordu ve Anne babasının onu sekiz yıl önce eve getirdiği çocuk olarak tanımaması için dua etti. Ama neden tanısın ki? Tüylü çocuk kolayca unutabileceği biriydi. Barda kendinden emin bir şekilde eğilmiş, hesabı ödemeye hazır takım elbiseli yetişkin adam, babasının seveceği ve saygı duyacağı biri olabilirdi.

"Thom Winslow'la akraba olma ihtimalin yok, değil mi? Çok sevdiğim bir arkadaşımdır, ona çok benziyorsun..." diye söze başladı babası ama Ben onun sözünü kesti.

"Ben buralardan değilim."

"Tamam, işte makbuzunuz," dedi Nate ve makbuzu uzattı. "Bayan Elliot?" diye sordu Anne uzaklaşamadan. Anne gözyaşlarını içine akıttı ve alev alev yanan yanaklarını görmezden gelip son kalan sabrını toplamaya çalıştı.

"Evet, Nate?"

"Kız kardeşim festivalinizde yaptığı stajdan çok memnun kaldı, mezun oldu ve iş başvurusunda bulunuyor, acaba ona bir referans verebilir misiniz? Yani, bir profesörden referans alıyor ama sizden almasının ona gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum. Onu hatırlayacağınızı düşünmemiştim ama hatırladığınıza göre ..."

"Elbette Nate, kız kardeşin harika bir stajyerdi ve gelecek vaat ediyordu. Ofisimle irtibata geçmesini sağla, ben de bir şeyler ayarlamaya çalışayım."

"Harika!"

Ve böylece Anne, babasını kapıdan dışarı, arka koridora ve arabasını bıraktığı otelin arkasındaki otoparka doğru itti.

Ama bu cehennem gecesi onunla bitmemişti, çünkü arabası gitmişti.

"Buraya yürüyerek mi geldin?" diye sordu babası.

"Hayır, ben sürdüm, ben ..." Anne telaşla etrafına bakınarak konuştu.

"Bayan Elliot?" Otel valesi üniforması giymiş bir adam yakınlarda durmuş sigara molası veriyordu. Sigarasını söndürdü ve yanına geldi.

"Evet?"

"Evet, gerçekten üzgünüm. Geldiler ve arabayı çektiler."

"Ne? Neden?" Anne sordu. "Neden çeksinler ki? Burası bir park yeri, park yerine park ettim!"

"Ödenmemiş park cezalarınız olduğunu söylediler."

"Ne dedin? Hayır, ben . . . Lanet olsun, Liz!" Anne, kız kardeşinin Anne'in arabasını ödünç alarak yaptığı pek çok gezintiden birinde - Anne yedek anahtarlarını saklamaya başlamadan önce - biletleri biriktirmiş ve ödenmemiş bırakmış olması gerektiğini fark ederek ağladı.

"Ah," dedi babası, "evet, Liz birkaç hafta önce bazı sorunlar yaşamış olabileceğinden bahsetmişti. Ama bundan kız kardeşini sorumlu tutamazsın, yani bu kasabada park etme işi o kadar berbat ki ..."

"Araban nerede baba? Buraya arabayla mı geldin?"

"Hayır, Sör Phillip ile öğle yemeği yedikten sonra birkaç içki içmek için buraya geldik. Sonra karısıyla yemeğe gitti ve ben de yemek salonunda bulunan birkaç arkadaşım ile sohbet etmek için kaldım. Mark Patel'in geçen hafta ellisine bastığını biliyor muydunuz? Ben onun neredeyse iki katı olduğunu düşünürdüm. Bundan bahsettiğinde soğukkanlılığımı korumakta zorlandım ve ..."

Anne babasını görmezden geldi. Ev yürümek için yeterince yakındı, aslında sokağın aşağısındaydı ama neredeyse gece yarısıydı, hava kesinlikle buz gibiydi ve babası ayıkken bile golf sahaları dışında hiçbir yere yürümezdi. Bir taksi çağırmak için telefonunu çıkardı.

"Seni bırakabilirim."

Ben elinde anahtarlarıyla sessizce onları dışarı kadar takip etmişti. Anne birkaç sıra ötedeki cipi görebiliyordu.

"Teşekkür ederim, ama biz iyiyiz. Bir taksi çağırayım ve ..."

Hayır, , çünkü o anda telefonunun şarjı bitmişti.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Genellikle işten çıkmadan önce telefonunun şarjını doldururdu ama babasıyla ilgili gelen telefon dikkatini dağıtmıştı.

Ben, Anne kaçınılmaz sonuca varana kadar sabırla bekledi.

"Evet, teşekkür , bir gezintiye çıkacağız."

Bir kez başını salladı ve sonra bir elini babasının omzuna koydu. "Bu Bay Elliot, sizi eve bırakıyorum."

"İyi adam."

Soğuk hava ve ısıtıcı alkol babasını uyuklu ve kutsanmış bir şekilde uyumlu hale getirmişti. Sadece esnedi, Ben'in klasik Jaeger-LeCoultre saatinin kalitesiyle ilgili sıradan bir gözlem yaptı ve cipe götürölüp arka koltuğa bırakılmasına izin verdi.

Anne yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdü ve son bir ikilemele karşılaştı. Cipe binmek için önce koşu bandına, sonra da koltuğuna doğru büyük bir adım atması gerekiyordu. Eteği ve yüksek topuklu çizmeleri o kocaman bacağı zarafetle yukarı kaldırmaya uygun değildi. Anne hayatında bir kez olsun doğru ayakkabıları giymeyi gerçekten isteyebilirdi ve şu anda arabasının bagajında, hiç şüphesiz Tanrı'nın unuttuğu bir otoparkta duran yürüyüş botlarını özlemle düşündü.

"İşte." Ben cipin onun tarafına doğru döndü ve mümkün olan en hafif dokunuşla onu çevirdi, sonra belinden kavrayarak yukarı kaldırdı ve koltuğa oturttu; o kadar hızlı ve etkiliydi ki Anne daha ne olduğunu anlayamadan sürücü tarafına geri dönmüştü. Önündeki torpido gözünün kenarından yassılaştırmış boş bir sakız kutusu sarkıyordu, Ben'in el yazısıyla Jenny Teyze'nin yarın biraz turla almasını istediğini hatırlatan bir not vardı ve altında bir fırının adresi daire içine alınmıştı. Demek hâlâ o tuhaflığı vardı.

"Adres nedir?" diye sordu ve Anne onu sessizce King Caddesi'ndeki pembe-beyaz evlerine yönlendirdi.

Ben hantal aracı kolaylıkla garaj yoluna soktu ve motoru durdurdu. Anne'i dışarı çıkarmak için hiçbir hareket yapmadı. Oturduğu yerden ön cama baktı, yüzünde bir şeyler çözmeye çalışıyormuş gibi bir ifade vardı.

Babası arka koltukta sessizce horluyordu.

"Biz ..." Ben başladı, sonra durdu ve Anne'in kalbi söyleyebileceği şey yüzünden daha hızlı çarpmaya başladı. Tekrar denedi. "Kellynch'in eski evraklarının çoğunu inceledim. Bankanın aldığını biliyorum."

Ah.

Böylece aşağılanması tamamlanmış oldu.

Anne, mali sıkıntılarının hâlâ çok ayrıcalıklı bir sorun olduğunun bir ölçüde farkındaydı. Aileleri çoğu kişinin hayal bile edemeyeceği bir servetle işe başlamıştı. Kısıtlı koşullarda bile, kendi maaşı hala ortalama gelirin oldukça üzerindeydi, tasarım kıyafetleri ve annesinin mücevherleri vardı ve Elliot'ların hala mülkleri ve kaynakları vardı.

Böyle bir ayrıcalığa ve zenginliğe sahip olarak doğmuş olmanın ve bunu kullanmak yerine, aptallık, tembellik ve babasının çılgın finansal anlaşmalarıyla çoğunu boşa harcamanın utancıydı. Şehrin her yerinde ödenmemiş faturalar bırakıyor ve istedikleri yere park ediyorlardı, hakları vardı ve işe yaramıyorlardı. Azalan servet -ki gittikçe daha hızlı bir şekilde azalıyordu- ailesinin beceriksiz ve hak sahibi davranışlarının sadece bir sonucuydu, dünyanın görmesi için bir kanıttı. Anne'i utandıran da buydu. Ve şimdi Ben de bunu biliyordu.

Boğazını temizledi. "Evet, babam diğer bazı borçlardan kurtulmak için bankaya verdi. Para getirmiyordu, bu yüzden hala gelir getiren mülkleri ve yatırımları elinde tutmak için ondan vazgeçmek daha kolay oldu. Şarapçılık işi çok yorucuydu; onu kapattı, böylece sonuçta sadece bir aile eviydi. Ama," dedi sesine sahte bir neşe katmaya çalışarak, "Albay ve Jenny bunu çok iyi bir iş olarak görecekler. Çok fazla potansiyeli vardı; sadece düzgün bir yönetim istiyorlardı."

Ben onun güvencesine karşılık vermedi; yüzünde hâlâ düşünceli bir ifade vardı, gözleri sanki bozuk paralar düşüyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu.

"Ayrıldığımızda ..." dedi ve Anne'in kalbi onun ilişkilerinden bahsettiğini duyunca neredeyse duracaktı. İkisi de iç içe geçmiş geçmişlerini ilk kez sözlü olarak kabul etmişlerdi.

"Ayrıldığımızda ..." diye tekrarladı, "*nedeni buydu*, değil mi? Annenin senin için öngördüğü şey buydu. Eğer benimle kalırsan..." Hâlâ

Anne'e bakmadan önüne bakıyordu. "Bir planım yoktu ve geleceği düşünmüyordum. Benim sorumsuz, yönsüz ve özü olmayan biri olduğumu düşünüyordu. Ve karşılığında yükten başka bir şey almayacağını düşündü."

"Evet," diye fısıldadı Anne.

Ve sonra ona daha fazlasını borçlu olduğu için, ona sekiz yıl önce yaptığı o beceriksiz açıklamadan daha fazlasını borçlu olduğu için devam etti.

"Kendimi bildim bileli bu onun hayatıydı, gerçi her zaman nasıl olduğunu tam olarak anlayamadım... onun gördüklerini, seni ve geleceğimizi nasıl şekillendirdiğini. Seni yargılıyordu, giyim tarzını ve konuşmanı, ama bu senin özgür ruhluluğundu, ona öyle geliyordu ki... ikimize de öyle geliyordu, çünkü beni bir kez karşılaştırma yapmaya ikna ettiğinde bunu görmezden gelemiyordum ve çok benziyordu... Artık onun yanıldığını biliyorum. Yanılmasına *sevindim*, sen de çok iyi iş çıkardın. Ama onun korkuları benim korkularım olmuştu ve ..."

Anne daha fazlasını söylemek istiyordu; babasını savunmak, onun temelde zararsız olduğunu, sadece kibirli, kendini beğenmiş ve ilgi peşinde koşan biri olduğunu, sadece anı yaşadığını ve işlerin ters gidebileceğini kabul etmediğini ve artık büyüdüğü için, ona acıaktan kendinizi alamayacağınız kadar aptallaştığını söylemek için derinlere gömülü bir aile içgüdüğü vardı. Ancak bu zararsız küçük kişilik kusurlarının sonuçları o kadar da zararsız değildi. Bunların hiçbirini söylemedi, sadece zayıf bir şekilde bitirdi: "Sonumun onun gibi olmasından korkuyordu."

"Ama yine de yaptın," dedi Ben.

"Ne?"

Ben döndü ve arabaya bindiğinden beri ilk kez Anne'le yüz yüze geldi, koyu lacivert gözleri çatık kaşlarının altında ciddi ve niyetliydi.

"İşe yaramaz bir ortağa zincirlendiğiniz, onun peşinden koştuğunuz ve onun tarafından aşağı çekildiğiniz için hayatınızın sürüklenmesini istemedi. Peki sen ne halt etmeye babanın ve kız kardeşinin peşinden koşuyorsun? Neredeyse aynı şey değil mi? Sadece kendi eşiniz yerine annenizin eşinin yükünü taşıyorsunuz."

Anne ona baktı, zihni bomboştu. Sadece onun yalvaran ifadesini alabiliyordu, sanki kafasının almadığı bir şeyi anlamasını istiyordu.

Bu akşam umutsuzluğa yaklaştığı o kadar çok an yaşamıştı ki, sonra onun devreye girmesi, buna tanık olması, ona yardım etmesi ve eve gitmesi için onu fiziksel olarak arabaya bindirmesi, birlikteyken şakacı bir şekilde yaptığı gibi onu kucağına alması ve şimdi sahip olduğu tek şey bunun hayali versiyonuydu ve duygusal olarak o kadar tükenmişti ki, bir parçası gerçekten bir şeyi daha kaldıramayacağını haykırıyordu.

Ama Anne görevin üstesinden gelmenin kraliçesiydi - her zaman zihinsel olarak bir acı verici şeyi daha kaldırabilirdi.

Babası uykulu bir homurtuyla uyanmak için o anı seçti. "Oh, geldik mi? Anne, adama bahşiş verir misin?"

Ben'in yardımıyla Anne, Bay Elliot'ı evin içine soktu ve sonra babası kendi gücüyle merdivenleri çıkmayı başardı; gözden kaybolurken aşağıdan onun sallanan yürüyüşünü izlediler.

Ön koridor gölgeli ve hareketsizdi, sadece ikisi orada duruyordu, çok fazla boşluk vardı ama aralarında neredeyse yeterli boşluk yoktu. Kapı açıktı, Ben'in gidişine hazırды, gece havası keskin ve zifiri karanlıktı, küçük esintiler Ben'in uzun boyunun etrafında kıvrılıyor, evin bayat havasına karışıyordu.

Şimdi, her an gidebilirdi ama yine de kapı aralığının yarı içinde yarı dışında oyalanıyordu. Ona bakamıyordu, doğrudan değil, bakışları göğsünden daha yüksekte değildi, yükselip alçalmasını izliyordu, yükselip alçalmasını ve sonra bir şey söyleyecekmiş gibi daha derin bir nefes almasını, havada titriyordu, ama asla gelmedi ve salon sessizdi, sadece bir büyükbaba saatinin uzak boğuk tik takları.

Anne karanlığın sessizliğinde usulca, "İyi geceler," dedi.

"İyi geceler," dedi Ben sonunda, sesi yumuşak ve alçaktı, sonra da gitmişti.

Anne, Ben arabayı Kellynch'e doğru sürerken kamyonun farlarının araba yolundan geri çekilmesini izledi.

Kendine sert bir fincan kahve yaptı, mutfak masasına oturdu ve sonbahar rüzgârlarının sertleştirdiği göldeki dalgaları duymak için pencereleri açtı.

Oturdu ve Ben'in arabada söylediklerini düşündü.

Bu sorumluluk çukuruna ne zaman düşmüştü? Neden tüm bu insanlar ve tüm bu yükler onun omuzlarındaydı? Ne zaman başlamıştı? Annesi hastalandığında mı? O zaman mıydı? Babasını dizginleyen, kız kardeşini yumuşatan, kasabaya destek olan ve festivalin yolunu düzelten kişi annesiydi; Anne neden onun doğal halefiydi?

Anne zihnini o korkunç yavaş çürüme günlerine ve kanserin bitmek bilmeyen, durmak bilmeyen çürümesine geri götürdü. O zaman başlamış olmalıydı, annesine bakmak için eve taşınmak ve annesi göçüp giderken yüklerin aşağı yuvarlandığını görmek, onları teker teker almak, ağır yükleri kendine bağlar gibi, *sadece şimdilik bunu taşıyacağım*, ve bir tane daha, ve bir tane daha, *bu korkunç şey bittiğinde, o gittiğinde ve başarısız olduğunu görmek zorunda kalmadığında onları omuz silkeceğim, sadece o zamana kadar taşıyacağım* diye düşünmek. Bu, annesini rahatlatmak içindi, gözlerinin açık ve mevcut olduğu o az ve daha az berrak günlerde başını kaldırıp etrafındaki her şeyin parçalandığını görmesini istemiyordu. Başka bir evin kaybı, kız kardeşinin ilgisizliği ya da karısının ölmekte olduğu gerçeğiyle yüzleşmeyen, yüzleşemeyen, her zaman "bu harika yeni tedavilerden, kanser araştırmalarının bugünlerde *çok ilerlediğinden*" bahseden, her zaman bir şekilde işe yarayacağından emin olan, kafeteryaya kaçmadan önce her hastane ziyaretinde doktorun elini otoriteyle sıkkan babasının sanrıları değil. Anne, festivalin onu aynı şekilde sevmeyecek, aynı şekilde önemsemeyecek başka bir yöneticiye teslim edildiğini görmesini istemiyordu. Tüm insanlar, komiteler ve kasabanın Bayan Elliot'a bağlı olan küçük kaygıları

-Anne, annesinin başını kaldırıp ihtiyaçlarını cevapsız görmesini, artık sağlayamadığı şeyler için haykırışlarını duymasını istemiyordu.

Bir zamanlar annesinin ona olan sevgisinin olduğu yerde yaklaşan soğuk boşluğun korkusu ve dehşetiyle ağlayabilmeyi diledi. Çünkü o zaman annesini kim teselli edecekti? Anne annesini seviyordu, onun yaşamasını istiyordu ama eğer yaşayamayacaksa, o zaman her şeyin halledildiğini bilerek huzur ve rahatlık içinde ölmesini istiyordu.

Ama sonra? Anne düşündü.

Neden kendine söz verdiği gibi bu yükleri bir daha asla bırakmadı?

Annesi onun yalnız kalmasını istemiyordu ve annesi de onun babası gibi bir adama bakmasını istemiyordu.

Peki o neredeydi? Tek başınaydı. Babası *gibi* bir adama değil, aslında beceriksiz babasına ve Anne'in ilgi gösterme ve sorumluluk alma isteğinden hiçbir şey hissetmeyen kız kardeşine bakıyordu. Açıkçası Liz'den böyle şeyler beklenmiyordu ama bir şekilde Anne'den bekleniyordu.

Gerçekten, o kadar korkunç derecede ironik ve komikti ki ağlayabilirdi.

Her kararın ağırlığı bir anda üzerine çökmüş gibiydi, dünyasının ağırlığı, klostrofobik bir hal almıştı. Yorgundu, o kadar yorgundu ki minnetle yere çökebilir ve bir daha kalkmayabilirdi.

Vidya, Balkabağı Festivali fiyaskosu ve otel çöküşünden sonra onu annesi gibi giyinmekle, onun yerini doldurmak için çok çabalamakla suçlamıştı. Anne sorunun ne kadar derin olduğunu fark etmemişti.

Yirmi

TErtesi sabah Anne uyandıığında başı mutfak masasının üzerindeydi, önünde soğuk bir fincan kahve ve dizüstü bilgisayar vardı, üzerinde hala dünden kalma buruşuk ve bayat kıyafetler vardı. Google'da kiralık daireleri araştırırken uyuyakalmıştı. Dizüstü bilgisayarından şarj ettiği telefonuna takılı kulaklıklarından teneke gibi sesler geliyordu; Vidya'nın çalma listesini tekrar tekrar dinliyordu. Bir hafta önce "Mine" şarkısını ilk dinlediğinde şarkının içeriğini anlamamıştı, mısralara çok fazla dikkat etmişti. Şimdi ise anlaşıldığı üzere, ilgili olan koroydu.

Bu onu kızdırdı.

Vahyin etkileri bir akşamdan kalma kadar kötüydü. Huysuzdu, yorgundu, sırtı ve boynu tutulmuştu, haciz otoparkından çıkaracak zamanı bulana kadar arabası yoktu ve babası gece geç saatlerde yaptığı kaçamağı uyuyarak atlatırken önünde dolu bir iş günü vardı.

Anne inleyerek kendini sıcak bir duşa ve iş için kıyafetlerini değiştirmeye sürükledi ve kendine ekstra büyük bir kahve alma sözü verdi. Bugün meclis üyeleri toplantısı vardı.

-

Bazen Anne'in belediye meclisi üyesi olarak yaptığı iş, kasabanın gürültü patırtısına aracılık etmekten daha fazla katılım ve ciddiyet gerektiriyordu.

salon toplantıları ve feci festivallerde hakemlik yapmak -ya da Ben'e öyle söylemek isterdi.

Turizmin, tarımın, mevsimlik işçilerin ve ziyaretçilerin kesişimi ve bunları ilgilendiren tüm küçük yönetmelikler, ustalıkla ele alınması gereken kapsamlı bir ağıdı. Bazen çözüm basit olsa da -evet, Airbnb misafirleriniz golf sahasını kirletirse, ev sahibi olarak temizlemek için ödeme yapmanız gerekir- diğer zamanlarda daha karmaşıktı. Süregelen en büyük baş ağrısı, gayrimenkul geliştiricilerinin kasabaya tecavüz etmeye yönelik agresif girişimleriydi. Ne zaman klasik bir kasaba binası satışa çıksa, yarım düzine müteahhit onu satın almaya, buldozerlerle yıkmaya ve yerine göze batan devasa büyüklükte bir bina dikmeye çalışıyordu. Bazen bir çiftçinin tarlası ya da zengin topraklı bir parsel ya da meyve bahçesi oluyordu; doğal göletleri kurutup yüz yıllık ağaçları yerle bir ettikten sonra bir alışveriş merkezi ya da birbirinin aynısı sıra sıra prefabrik konutlar dikmek istiyorlardı.

Anne, biraz modernliğin ve ilerlemenin iyi olduğunu biliyordu, ancak o da yerel sakinlerin ve işletme sahiplerinin çoğu gibi, bu agresif, son derece ticarileşmiş kalkınma girişimlerinin kasabanın eski moda, ilginç yöntemlerini mahvedeceğini ve bunun da kasabayı harika yapan şeyi mahvedeceğini düşünüyordu. Bu amaçla, tarihi binaları korumak için düzenlemeler, yeni bir binanın kaç katlı olabileceğine dair kurallar ve sıkı başvuru süreçleri getirmeye başladılar; her umut vaat eden geliştiricinin, toplumun çıkarlarını gözeterek ve kasabanın estetiğine saygı duyarak inşaat yaptığını göstermesi ve belediye meclis üyelerinden onay alması gerekiyordu. Sadece birkaç başvuru sahibi bu süreçten geçebildi.

Birçoğu daha ilk engelde pes etti.

Ama görünüşe göre kapılarında başka bir cesur yarışmacı vardı, çünkü Anne'den o öğleden sonra bir imar teklifini dinlemek üzere diğer belediye meclis üyelerine katılması istenmişti. İş günü içinde izin almak zorunda kalmak her zaman can sıkıcı bir durumdu, ancak Emmie artık Anne sıvışırken birkaç saatliğine işleri kendi başına halledebilirdi.

O anki ruh haliyle herkesin vaktini boşa harcamak ve yel değirmenine su taşıyan bu son aptala defolup gitmesini söylemek isterdi.

Belediye binasında kullandıkları boş ve alçak odada, Anne yarım daire şeklindeki masada meclis üyesi arkadaşlarına katıldı ve karşılarında oturan, ellerinde bir tomar PowerPoints ve küçük ölçekli modelleriyle her zamanki takım elbiseli şehir adamlarını aradı.

Hiç yoktu.

Karşılarında tek başına bir adam oturuyordu, tamamen rahattı. Bu, yelkenli teknedeki adamdı; Anne'in limanda birkaç kelime konuştuğu, sezon sonu denizcisiydi.

Yakından bakınca yakışıklı olduğunu görebiliyordu... çok yakışıklı, siyah saçları ve çarpıcı açık renk gözleri vardı. Annesi buna Elizabeth Taylor teni derdi. Takım elbise giymiyordu ama iyi oturmuş bir kazağın altına yakalı bir gömlek ve bir çift elbise pantolonu giymişti. Sanki sunum yapmak için değil de öğle yemeğine davet edilmiş gibi sandalyeye oturmuştu. Anne etrafına bakındı. Bir ekibi olmamasının yanı sıra, görsel araçları, deri ciltli klasörleri ya da karıştırması gereken önemli evrakları da yoktu.

Anne'i gördüğünde küçük bir gülümseme verdi ve Anne üst dudağındaki hafif yara izinin gülümsemesini hafifçe bozduğunu gördü. Dergi düzeyindeki yakışıklılığını gölgelese de çekiciliğini artırıyordu; onu ilginç kılıyordu.

"Bu Konsey Üyesi Anne Elliot," diye tanıttı Konsey Üyesi Singh onu, Anne yerine oturmadan önce yabancının elini sıkarken. Adamın yakışıklılığı, özenle kapatıcı sürmesine rağmen gözlerinin altındaki torbaların hâlâ görünüp görünmediği konusunda utanmasına neden oluyordu. "Bu Anthony Harbringer, Harbringer Developments'dan."

"Sizinle tanıştığım memnun oldum, Meclis Üyesi. Sanırım sizi yelken kulübünde görmüş olabilirim."

"Evet, o bendim," diye onayladı Anne. "Muhteşem yelkenlinize hayranlıkla bakıyordum."

"Teşekkür ederim, onun üzerindeki işleri kendim yapıyorum. Toronto'dan buraya yelken açtım ama korkarım geri çekilmesi gerekecek, hava çok çabuk değişti. Onu sezon için kaldırıyorum."

Singh, "Belki de ilkbaharda buraya dönmek ve limanın tadını tekrar için bir nedeniniz olur," dedi.

Pek olası değil, diye düşündü Anne kuru bir sesle. Sırf yakışıklı olduğu için kimse onun teklifini hızlandırmayacaktı. Ayrıca konsey üyelerinden en az üçünün gözleri yaşlıydı ve yakışıklılığını görmeleri pek mümkün değildi, dolayısıyla bu faktör de vardı.

Çok fazla itiş kakış ve sandalye sürtünmesi ile -sadece birkaçı dikkatliymiş gibi göründü- toplantı başlatıldı ve Harbringer Developments'tan Bay Harbringer'a söz verildi.

"Geliştirme camiasında oldukça ünlüsünüz," diye başladı rahat, sohbet eder bir tonda. "Arazi ve emlak fiyatları bu *kadar* yüksekken, çoğu kişi satmak ister - pardon, satmak," dedi ve Anne bu sürçmenin kasıtlı olduğunu biliyordu. "Ama" diye devam etti, "bu kasaba öyle değil. İnanılmaz bir çekiciliğiniz, gelişen bir yerel ekonominiz, turist bolluğunuz, çevrenizdeki muhteşem doğanız var ama siz bir Alamo'sunuz. Beş yıl önce bir imar teklifi sunmuştum; o zamanlar başka bir şirketteydim. Kırk katlı konut ve perakende karışımı bir bina ve altı katlı, dört bloklu beton bir otopark yapısıydı. Sizlerle tanışmak için buraya kadar bile gelemeden reddedildi. Ben de gittim, başka şantiyelerde çalıştım, kendi şirketimi kurdum ve dersimi aldım. Bu kasabaya yatırım yapmak ve burada bir kalkınma gerçekleştirmekle ilgileniyorum, *hem de çok* ilgileniyorum, ancak bunun sizin şartlarınıza bağlı olması gerektiğini anlıyorum. Bugün size ne bir teklif ne de bir plan getirdim. Bunun yerine *bana* ne aradığınızı söyleyebileceğinizi düşündüm."

Meclis üyeleri şaşkın bir sessizlik içindeydi.

"Affedersiniz, ne arıyoruz?" Konsey üyelerinin çoğu gibi Konsey Üyesi Singh de gözle görülür bir şekilde şaşkındı.

Yakışıklı yabancı -Anthony Harbringer- omuz silkti. "Seni dansa kaldırırsam, önce ne tür müzikten hoşlandığını sorsam iyi olur diye düşündüm."

Anne bir kahkaha attı.

"Bu ... çok sıra dışı." Yerel okul kurulunun müfettişi olan Meclis Üyesi Rait, gözlüklerinin üzerinden Anthony'ye bakıyordu ve onun hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Anne'in kendisi de bu durum karşısında biraz şaşkın ve meraklıydı.

Nazik, kibar ses tonu ve kibirli vücut diliyle çelişiyordu. Rait sözlerine şöyle devam etti: "Bu talebinizi bir e-posta ile iletmiş olabilirsiniz," dedi, "biz sizinle görüşmek için yoğun günümüzden zaman ayırmadan önce, ancak bu yeni yaklaşımı alkışlıyorum. Sanırım ben ve diğer meclis üyeleri, bir geliştirici için bir fırsat olup olmadığını tartışmak ve belirlemek için zaman istiyoruz."

Anne, kulağa "suçlu" gibi gelmeden "geliştirici" demeye çalışmak için harcadığı çabayı duyabiliyordu.

"Zamanınızı boşa harcadığımı düşünüyorsanız özür dilerim, ancak konuyu değerlendireceğiniz için minnettarım. Birkaç hafta şehirde olacağım. Lütfen benimle temasa geçin. Size tüm kartlarımı vereceğim."

Ayağa kalktı ve pantolonunun cebinden ince gümüş bir kart kutusu çıkardı, birkaç kart çıkardı -Anne bunların krem rengi, kabartmalı ve pahalı görünümlü olduğunu görebiliyordu- ve Rait'in önündeki masaya bıraktı.

"Düşünebilirsin," dedi Anne ve Anthony başını kaldırıp baktı - o açık renk gözleri oldukça deliciydi - "kiralık ya da sahip olmak için bazı alçak apartman binalarını düşünebilirsin." Bu fikir dün geceki Google daire avının bir sonucu olarak aklına gelmişti. "Biz çok köklü bir topluluğuz; birçok ev çok kuşaklı. Hayatlarının kiralama aşamasında olan çok sayıda gencimiz var ama seçenekleri çoğunlukla bodrum katındaki daireler, ana cadde üzerindeki birkaç mağaza üstü birim veya küçülen emeklilik topluluğu apartman daireleriyle sınırlı. Kırk katlı beton eseriniz asla hayata geçmeyecekti, *ancak* doğru estetiğe sahip, tuğladan yapılmış birkaç makul, alçak bina, belki de ana şeritten çok uzakta olduğu için köhneleşmiş birkaç eski plazanın yeniden kullanılması Sahiplerinin iyi bir fiyat ve erken emeklilik için mutlu olabilecekleri bir veya iki tane düşünebiliyorum . . ama bu kadar küçük ölçekli bir şeyle ilgileneceğinizi düşünemiyorum."

"Aksine, Konsey Üyesi Elliot, bu kulağa ilgi çekici bir başlangıç noktası gibi geliyor." Adam ona hafifçe çarpık bir gülümseme verdi ve Anne kendini biraz telaşlı hissettiğini fark ederek şaşırdı.

Rait alaycı bir tavırla, "Bu konuyu özel olarak görüşmek istiyoruz, Konsey Üyesi Elliot," dedi.

Anne ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Bu resmi bir öneriden çok bir düşünce balonuydu, ona önerebileceğimiz şeylerin sınırları hakkında bir fikir vermek içindi. Sonuçta biz de onun zamanını boşa harcamak istemiyoruz."

Anthony çenesini kaşımak için elini kaldırdı ama Anne bunun aslında gülüşünü örtmek için olduğunu gördü.

Meclis Üyesi Rait kibirli bir şekilde burnunu çekti ve çantasını kapattı. "Bir sonraki toplantımızda görüşürüz ve asistanınız Emmie'yi arayarak önümüzdeki ay okulun festivale yapacağı gezi hakkında konuşmak üzere bir zaman ayarlamasını isteyeceğim."

"Çok güzel, Emmie'ye arayacağınızı haber veririm. Sohbet etmek için sabırsızlanıyorum," dedi Anne. *Sohbet etmek için sabırsızlanmıyorum.*

Meclis Üyesi Rait çıkışını yaptı ve Anne çantasını alıp aynı şeyi yapmak üzereydi ki Anthony ona doğru bir adım attı.

"Demek sen Elysium'u ve bu kasabadaki hemen hemen her şeyi işleten Anne Elliot'sın."

"Adımın önünde bir 'the' var mı bilmiyorum ama evet, Elysium'da icra direktörüüm."

"*Odyseia*'yı yeniden canlandıran prodüksiyonunuzu izledim; muhteşemdi..."

Ve Anne kendini tiyatrodaki klasiklerin güncellenmesiyle ilgili canlı bir sohbetin içinde buldu, Anthony bunu onarım ihtiyacı olan klasik binaların modernize edilmesine benzetti ve en az yarım saat boyunca dönüp durdular. Belediye meclisi odasının daha önce hiç bu kadar canlı ve ilginç bir sohbet görmediğinden emindi.

Sadece Anne'in çantasının tekrarlanan vızıltısıyla kesintiye uğradı, çünkü şüphesiz işler yığılmaya başlamıştı.

Çantası beşinci kez zil çalınca Anthony başını eğdi. "Kulağınızı çınlattığınız için özür dilerim ve eminim geri dönmen gerekiyordur. Bu çok kötü," dedi çarpık sırtışıyla, "çünkü bir içki için bana katılmak isteyip soracaktım. Egom tekne hayran olan insanlarla konuşmaya bayılır."

Anne bir an tereddüt etti, zihni bu davetin profesyonel, kişisel, flörtöz olup olmadığına dair olasılıklar arasında hızla gidip geliyordu,

Sadece sohbet mi?

Ama o tereddüt anında Anthony kibarca daveti daha kolay bir şeye kaydırıldı. "Ben de o tarafa gidiyorum, Galler Prensi Oteli'nde kalıyorum, belki seninle yürüyebilirim? Sizi gününüzden alıkoymak istemem."

Anne bunu kolayca kabul etti.

-

T Anne kasabanın önemli noktalarına işaret ederken ve ona biraz yerel tarih verirken hey yavaş bir adım attı. Hayalet hikâyelerini sevdi ve akşamları rehberli hayalet turları olduğunu duyunca çok heyecanlandı. Durdu ve çocuksu merakla devasa taffy çekme cihazına baktı tıpkı albayın yaptığı gibi, şekerçi dükkanının vitrininde.

"Yarın kesinlikle buraya geri geleceğim ve ikram stoklayacağım. Kamptaki bir çocuk gibi onları otel odama kürekle dolduracağım." Güldü.

"Şehirde ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?" Anne sordu. "Tekne sezonu bittiğine ve bizimle görüşmeniz sona erdiğine göre Toronto'ya geri döneceğinizi düşünmüştüm."

Ona rahat bir gülümseme verdi. "Hayır, birkaç hafta burada kalacağım. Ben buna çalışma tatili diyorum. Şaka yapmıyordum: bu kasabada bir geliştirme yapmak şirketimi bir üst seviyeye çıkaracaktı - pratikte kimse burada geliştirme yapamaz ve siz çok yüksek bir profile sahipsiniz - ve bu kasabanın herhangi bir değişikliğe karşı ne kadar hassas olduğunu gerçekten çok *iyi* anlıyorum. Bu nedenle, konseyin talebimi değerlendirmesini beklerken, burada biraz zaman geçirebileceğimi, yerel işletmeleri ziyaret edebileceğimi, bir şaraphaneye gidebileceğimi, hayalet yürüyüşü yapabileceğimi düşündüm. Balkabağı Festivali'ni kaçırdığımı duydum ama belki yakında başka bir etkinlik olur. Ve bu şimdiye kadarki en rahatlatıcı, en keyifli keşif projesi olmalı." Güldü.

Parlak sonbahar gününde, koyu renk saçları ve uzun koyu renk yün paltosuyla yakışıklı ve çapkın bir şekilde orada durup kasabayı böylesine içten bir takdir ve keyifle seyrederken, Anne ilgisinin ve cazibesinin arttığını fark etti.

Ama sonra, Ben, geçit, festival, yarım kalan konuşmaları ... Hayır! Hayır! Önündeki yakışıklı ve ilgili adam için o kapıyı kapattı. *Artık çok geçti.*

Ben, Sabrina ile birlikteydi. Ne önemi vardı ki? Dün geceki gösteriden sonra Ben'le araları düzelmiş olsa da... Sekiz yıldır kendine onun kendisini kaybettiğini söylüyordu. Şimdi onu başka bir kadınla, yakından ve kişisel olarak gördüğüne göre, dersin sonunda bir şekilde yapışacağını düşünürdünüz.

Yakışıklı bir adam ona gülümsüyordu - belki müsaitti, belki değildi; belki onunla ilgileniyordu, belki de ilgilenmiyordu - ama ne kadar sıklıkla böyle "belki" leri es geçmişti? Ve ne için?

Tiyatroya varmışlardı , yürüyüş boyunca ona eşlik etmeyi tercih ederek tek kelime etmeden otelini terk etmişti ve bu kesinlikle en azından biraz ilgiye işaret ediyordu, değil mi?

Bir gece önce babasının onu aşağılaması, duygusal ifşasının ve uykusuz gecesinin yorgunluğu, Ben'in en kötü anına tanık olması ve şimdi Ben'in ya da sorumluluğunun müdahalesi olmadan başka bir erkekle güzel bir an bile geçirememesi onu yormuştu. Her ne kadar dizginlemeye çalışsa da, bu durum onu alışılmadık derecede öfkeli ve asabi yapıyordu.

Vidya selamlamak için, "Kısa bir konsey toplantısı oldu," diye seslendi. "Başkomiser Rait sonunda soğukkanlılıktan tutuştu mu?"

aşkına, Vidya, hemen mi?

Anne, Vidya'nın sorusunu duymazdan gelerek, "Bu Vidya, festival kostümcüsü ve Emmie, asistanım," dedi büyük bir nezaketle. "Bu Anthony; birkaç haftalığına şehirde kalıyor. Kendisi bir müteahhit."

Anthony ikisiyle de el sıkıştı.

"Bir geliştirici mi? Ve seni kutsal suyla eritmeye çalışmadılar mı?" Vidya gülümsemeden ve kaşlarını kaldırarak sordu.

Anne iten içe küfretti. Evet, müteahhitler bu kasabada dışlanmışlardı ama Vidya bir kez olsun kibar davranamaz mıydı?

Ama Anthony sadece güldü, hala konsey yeleri toplantısındaki kadar rahattı. "Bugün kutsal su yok ama uyardığın için teşekkürler. Bir dahaki sefere şemsiyemi getireceğim."

Anne, "Anthony henüz bir teklif sunmadı; önce kasaba hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyor," dedi.

"Kesinlikle Profesör Davis ile konuşmalısın!" Emmie söze karıştı. "Hayır, hayır, bunu yapmayalım," diyerek Anne bu fikrin önünü kesti. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?
burada ne yapıyorsun?"

Her iki kadın da hemen aynı anda konuştu.

"Keten sipariş etmiştim ama bana deri göndermişler..."

"Paranoyak Paul, planlanmış toplantılar için askeri saati kullanmaya başlayıp başlayamayacağımızı öğrenmek istiyor ..."

". ... ve fatura deri için bile değildi, bir parça saten içindi ..."

". . ve Choi oyuncu duyurusunu iptal etmenin sorun olup olmadığını bilmek istiyor; henüz hazır değil ..."

". . ve hayvan derisine kırmızı payetler dikmiyorum, sanki bir korku eviyemişiz gibi ..."

Anne iki elini havaya kaldırarak durmaları için sessiz bir komut verdi. Utanç ve kızgınlıktan yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

"Görünüşe göre öğleden sonranız sizin için biçilmiş kaftan," dedi Anthony hafifçe, ardından gelen muhteşem sessizlik saniyelerinde. "Sizi yalnız bırakayım. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Elliot, hanımlar." Hepsine bir kez daha gülümsedi ve sonra uzaklaştı.

Harika, beni sadece sorumluluklar ve saçmalıklar için bir kova olarak gören başka bir adam.

"ok seksi," dedi Emmie, adam kulak kesildikten sonra.

"Emmie," dedi Anne sertçe, "masana dn lütfen." Emmie gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde koşar adımlarla binaya geri döndü.

Anne içinden ona kadar saymaya çalıştı.

Vidya şaşırmamıştı. Anthony caddede ilerlerken o da ona uzun uzun bakıyordu. "Şuna dokunmalısın," dedi. "Senden hoşlanıyor."

"Dur," diye tersledi Anne, "sadece dur."

"Ne? Ben'in amigo kızı var. Bir adamın üstesinden gelmek için diğerinin altına gir..."

Anne, Anthony'yle yürüyüşü sırasında bu şeyler düşünmüş olsa da, Vidya ve Emmie'nin onu korkutup kaçırmalarının ardından, muhtemelen bunu yapma fırsatı bile *bulamayacağı* bu kadar kaba bir şekilde tekrar duyunca, öfkesi üzerindeki zayıf baskı sonunda kırıldı.

"Tanrım, Vidya, bırak artık! Başından beri Ben hakkında peşimdesin, arka planı soruyorsun, bana çalma listeleri hazırlıyorsun ve şimdi de beni bu adama itiyorsun-"

"Seni *zorlamıyorum*, yardım etmeye çalışıyorum-"

"Yardım mı? Ne için yardım? Ne karşılığında? Neden bu kadar yatırım yaptın? Bundan çıkarın ne? Çünkü bu iş profesyonelliği çoktan aştı."

"Vay canına, sadece vay canına," dedi Vidya geri çekilerek. "Bu şimdi profesyonel bir ilişki mi? Ben ayrıldığımda, eski sevgilimin evinden eşyalarımı almaya benimle kim geldi? *Sen*. Geçen yıl grip olduğumda bana yiyecek ve sıcak çorba getiren kimdi? *Sen*. Festivaldeki ilk yılımda satın alma siparişini berbat ettiğimde ve çok fazla Viking şapkası aldığımda beni kim sakinleştirdi? *Sen*. Ve o zamanlar beni tanı mıydun bile. Benim bundan kazancım ne? Arkadaşlık! Benim için orada olan, her zaman yanımda olan gerçekten iyi bir arkadaş ve şimdi bir kez olsun zor bir dönemden geçiyorsun ve bu yüzden *senin* için orada olmaya çalışıyorum ve her zaman doğru yapamazsam özür dilerim, ama deniyorum çünkü seni mutlu görmek istiyorum. Buna karşılıklı ilişki deniyor, birbirimizi önemsiyoruz. Benim ve belki Emmie'nin dışında hayatında başka kiminle böyle bir ilişkin var?"

Anne anında sıcak bir utanç dalgası hissetti. İnsanların onu almasına, ona ihtiyaç duymasına o kadar alışmıştı ki. Vidya'nın dostluk teklifleri her zaman kafasını karıştırmıştı. En son ne zaman koşulsuz destek görmüştü? Ben'den. Annesinden.

Ama Vidya çoktan binaya geri dönmüş, kapı arkasından çarparak kapanmıştı.

Pek sayılmaz. Ağır elik bir kapıydı ve yavaşça kapanıyordu, yer göstericiler genellikle gösteri zamanı geldiğinde kapıyı açıyorlardı, bu yüzden kapıyı çarpmak pek mümkün değildi ama Vidya'nın vücut dili, böyle bir şey mümkün olsaydı arpılacağına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Bir arkadaşınız vardı, onu da tekmeleyip uzaklaştırdınız. Bir tane ciddi eski sevgilin vardı ve onun önünde küçük düşürüldün. Başka bir erkekle tam olarak bir flört ihtimalin var ve on dört yaşındaymışsın gibi ıldırıyorsun. Diplomasın nerede kaldı Anne Elliot?

OceanofPDF.com

Yirmi Bir

Emmie onu terslediği için anında affetti, keklerden veya düşük kan şekereinden bahsetmeyecek kadar nazikti ve kapıyı çalmayacağına söz verdi.

Anne'in ofis kapısında birkaç saat bekledim.

Kapalı ofis kapısının ardına geçtiğinde Anne pelüş koltuğuna yığıldı ve derin bir iç çekti. Kendini neredeyse o otel odasında lav keklerini yerken ve telefonda Vidya'ya ağlarken hissettiği kadar kötü hissediyordu; Sabrina'nın mısır labirentindeki iğneleyici sözlerine kulak misafiri olduktan sonra incinmişti.

Ben'in dün gece garaj yolunda söyledikleri kesici ya da acımasız değildi. Sadece dürüsttü.

Anne burada bir düzen olduğunu kendine itiraf edebilirdi: hayatıyla ilgili sert gerçeklerin gösterilmesine iyi tepki vermiyordu. Ben'in dönüşü, Anne'in kendini işine, kasabaya ve ailesine vererek mutlulukla görmezden geldiği pek çok gerçeği su yüzüne çıkarmıştı ve şimdi bunlar birer birer karşısına çıkıyordu.

Son vuruşta onunla konuşan Vidya'ydı. Ama şimdi Vidya da yaralanmıştı. Anne'in bunu atlatmak için kendisiyle konuşması gerekiyordu.

Saçını beğenmedin, kestirdin. Her hareketindeki iplerden hoşlanmıyorsun, onları da kes, dedi kendi kendine. Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Dün gece Taylor Swift'in "Mine" şarkısını dinlerken Google'da yarım yamalak bir daire araması yeterli değildi, on tane lav keki yemek de öyle. *Bir liste yap ve onu uygula.*

Anne, Emmie'ye mesaj atarak öğleden sonraki programını temizlemesini istedi -bu şirkete kendi işleriyle ilgilenmek için bir öğleden sonrayı ayırabilecek kadar çok şey vermişti- ona doğru yeni bir boş kâğıt çekti ve yerine getirmesi gereken bir liste yaptı.

İlk olarak bir emlakçıyla telefon görüşmesi yaptım.

Ardından Elliot ailesinin avukatı, muhasebecisi ve banka müdürü arandı.

Sonra da arabasının tutulduğu otoparkı aramış.

Sonunda kız kardeşini ve babasını aradı - tahmin edilebileceği gibi ikisi de telesekretere düştü.

Listenin son sırasında birkaç kez altı çizilen *Vidya'dan Özür Dile* yer aldı.

Anne neredeyse "Sevimli geliştiriciyi aramak için bir bahane bul" diye ekleyecekti ama cesaretini kaybetti ve eklemedi.

Bu yüzden, birkaç saat sonra Anne listesini neredeyse bitirmişken telefonunun ekranında Harbringer Developments'ın belirmesi çok şaşırtıcı oldu. Bir an için onu kendisinin aradığını düşündü ama sonra hattın Emmie'den bağlandığını fark etti.

"Yani, sadece birkaç saat olduğunu biliyorum. . ." Anthony'nin şakacı, hafif tonu sanki konuşmanın ortasındaymış gibi açıldı ve Anne kendini çoktan gülümserken buldu.

"Ama tiyatronun ön bürosunu aramak, asistanınıza yönlendirilmeyi istemek ve sonra asistanınızı beni bağlamaya ikna etmek için birkaç saatin çok erken olmadığını düşünüyorum, görünüşe göre çok meşgul ve önemli olmanıza ve rahatsız edilmek istememenize rağmen."

Anne, "Beni doğrudan arayabilirdiniz," diye cevap verdi.

"Bana kartvizitini verseydin verebilirdim, ama vermedin. Ben de sana benimkini verdim ama nedense kullanacağını düşünmedim, oysa kullanmalısın. Ben şehrinizde serbestçe dolaşan bir müteahhidim, belki de beni ve planlarımı takip etmelisiniz. Belki de bunu tartışmak için benimle bir akşam yemeği yemelisin."

Anne güldü, ama onun çapkınca çıkışları -eğlenceli olsa da- deşifre edemeyeceği kadar cilalıydı. Konuya yaklaşmaya karar verdi: "Mr.

Harbringer, çok çekicisin ama geliştirme teklifini tartışmak için benimle flört etmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu benim işimin bir parçası."

"Sevgili Bayan Elliot, geliştirme teklifimi sizinle flört edebilmek için kullanıyor olabileceğim hiç aklınıza geldi mi?"

Anne şüpheli bir kaş kaldırdı ve Anthony bunu göremese de hissetmiş olmalıydı çünkü ona güldü. "Çok şüpheli! Pekala, eğer buna inanmıyorsan, belki en azından seni her iki olasılığın da benim için eşit derecede çekici olduğuna ikna edebilirim. İlgi alanlarım bu şekilde örtüştüğü için yeterince şanslıyım."

"Şanslı adam," diye kabul etti Anne, yüzü kızararak.

Bir an sessizlik oldu ve sonra biraz daha nazik ve ciddi bir tonda devam etti. "Bu öğleden sonra sana bir içki teklif ettiğimde biraz çekingen davrandın. Umarım akşam yemeği davetiyle zorlamıyorumdur."

"Sadece bu öğleden sonrası için hazırladığım program nedeniyle tedbirli davrandım."

"Ah evet, ekibiniz dönüşünüz için çılgınca endişeli görünüyordu." Güldü, verdiği cevap karşısında rahatlamış gibiydi.

"Onlar için üzgünüm-" diye söze başladı Anne, ama o güvence vererek sözünü kesti.

"Hayır, üzülme. Onları sevdim, ilginç ve eşsizler, tıpkı bu kasaba gibi. Bu harika."

Kasabaya duyduğu coşku karşısında gururu okşanan -garip bir şekilde bu, kendisine duyduğu iltifattan daha çok gururunu okşuyordu- Anne kendini Cuma akşamı yemek yemeyi ve iletişim bilgilerini paylaşmayı kabul ederken buldu.

Telefonu kapattıktan sonra çoğunlukla tamamlanmış olan yapılacaklar listesine baktı.

Vidya'dan özür dile.

-

Vidya atölyesindeydi, klasik rock müziği bangır bangır çalıyordu. Bu asla iyiye işaret değildi.

Nasıl devam edeceğini bilmek zordu. Anne ve annesi nadiren kavga ederlerdi. Liz ve Bay Elliot, Anne ile annesinin kavga etmediğini anlayacak kadar

kimse onlarla aynı fikirde değildi. Dolayısıyla, özür dileme ve telafi etme deneyimi pek yaşanmadı.

Sonunda Anne içeri girdi, müzik setinin sesini kıstı ve masasının çekmecesinde sakladığı ağır ambalajlı bohçayı sözsüz bir şekilde Vidya'ya uzattı.

"Nedir bu?" Vidya ambalajı çözmeye başlarken sordu.

"Bir 'özür dilerim' hediyesi. Bunu sana Noel'de vermek için saklıyordum ama sanırım bu kadar büyük bir pislik olduğum için, özürle birlikte bunu sana şimdi vermeliyim." Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim Vidya, gerçekten. Biz arkadaşız ve benim çok fazla arkadaşım olmadı -en azından gerçek arkadaşım olmadı- bu yüzden bu konuda pek tecrübeli değilim ama iyi ki sen varsın. Sen olmasaydın bu sonbaharda tamamen kaybolurdum."

Vidya hediyesinin paketini açmayı bitirmişti ve şimdi keyifle birkaç kumaş parçasını sallıyordu: koyu kırmızı bir şal, karmaşık bir art deco baskısı olan yosunlu koyu yeşil, bir diğeri de krem rengi arka planı kıvrımlı kır çiçekleriyle kaplanmıştı. Sonuncusu Anne'in favorisiydi. Vidya'nın ellerinde ipek gibi kayıyorlardı.

"Liberty, ünlü tana çim kumaşı üzerine baskı yapıyor! Geçen yıl bunlar hakkında bir saat boyunca atıp tutmuştum ama kimsenin beni dinlediğini sanmıyordum. Anne, bunlar çok pahalı, Kanada'da bile bulabilir misin?"

"Bunları doğrudan Londra, İngiltere'deki Liberty mağazasından sipariş ettim. Umarım beğendiklerinizi seçmişimdir."

"Kötü Özgürlük baskısı yok, saçmalama"-Vidya güldü
-"ve bunlar muhteşem."

"Güzel, beğendiğine sevindim. Bunlar iş için değil, ne için kullanmak istersen onun için. Ve seni terslediğim için gerçekten özür dilerim Vidya. . ."

Ama Vidya onu çoktan doğaçlama bir sarılmanın içine çekmişti, kumaşlar aralarında kırıyordu. "Bana hediye almana gerek yoktu -onları geri vereceğimden değil, artık benimler- ama yine de seni affederdim, çünkü biz arkadaşız, aptal. Ve bir gün şarkı listelerimi sevdiğini itiraf edeceksin."

Anne güldü ve belki de hayatında bazı şeylerin doğru gittiğini hissederek geçici olarak ona sarıldı.

Daha sonra, lobinin rahat bir köşesinde oturmuş, matine gösterileri için yeni açılan büfeden kahve içerken, Anne arkadaşına babasıyla ilgili fiyaskoyu, Ben'in kurtarılmasını, Anthony'nin belediye meclisi için yaptığı teklifi ve son telefon konuşmasını anlattı.

"Harbringer denen adamın senden hoşlandığını biliyordum, her ne kadar etkileşimler yarı profesyonelce olsa da. O adam bir süveterin canına okuyabilir," dedi Vidya takdir dolu bir ıslıkla.

"Bu çok doğru," diye onayladı Anne, çünkü bu gerçeği kesinlikle mümkün değildi. "Ama size de biraz fazla ... gibi gelmiyor mu? Bilmiyorum, yumuşak? Söylediği her şeyde çok iyi çalışmış ve cilalanmış gibi." Davetinden duyduğu ilk sevinç şimdi biraz azalmıştı ve şüpheleri artmaya başlamıştı.

Ama Vidya sadece biraz güldü. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Anne, ama profesyonel moddayken böyle oluyorsun. Kendini mavi kan gecesinde görmelisin; bu bir mucize ve işinde neden bu kadar iyi olduğunun bir parçası. Belki de örümcek hislerini harekete geçirmesinin nedeni sana çok fazla benzemesidir. Aynaya bakmak ürkütücü olabilir."

"Belki," dedi Anne. Adam bir müteahhit olduğu için paranoyaklaşıp paranoyaklaşmadığını ve bunun adil olup olmadığını merak etti.

"Dinle, seninle ilk kez rıhtımda flört ettiğini söylemiştin, değil mi? Senin konsey üyesi olduğunu nereden bilebilirdi ki? Belli ki gördüklerinden hoşlanmış. Git yemek ye, eğlen, ne olduğunu gör. Dönüp duruyorsun: Randevu mu, değil mi, iyi biri, değil mi? Ama onunla gerçekten çıkmadan bunları bilmenin bir yolu yok. Ama önce ailenizle ilgilenin."

Anne acımasızca başını salladı.

-

TLiz ve babası eve gelmeden önce akşamın ışıkları gecenin koyu karanlığına karışmıştı. Anne mutfak masasında oturmuş bekliyordu. ikisini de cezbetmek için en kolay yol olarak önüne bir tabak tarçınlı çörek

konuşmak için masaya çağırdı. Çöreklerin fare kapanının üzerine peynir koymak gibi olmasından duyduğu suçluluk duygusunu üzerinden atmaya çalıştı.

Bunu yapmak zorundayım. Çok gecikti.

"Anne, hâlâ uyanık mısın?" Babası kapıdan içeri girdi, puro kokuyordu ama neyse ki bu gece alkol yoktu.

"Otur baba, seninle ve Liz'le bir şey konuşmak istiyorum. Liz!" Anne bağırdı ve bir an sonra Liz merdivenlerden indi, belli ki yeni sürdüğü ıslak ojeyle üflüyordu. Yüzü tamamen makyajlıydı ve Anne onun eve sadece kıyafet değiştirmek için geldiğini ve tekrar dışarı çıkacağını tahmin etti.

"Ne? Bunlar market çöreği mi yoksa fırın çöreği mi? Eğer fırındaysa, bir tanesini kesip benim için bir tabağa koyabilir misin? Tırnaklarımı ya da rujumu bozamam ama bugün karbonhidrat hile günü."

Anne, kız kardeşinin taleplerini görmezden gelerek, "Liz, otur," dedi. "Konuşmamız gerek." Derin bir nefes aldı. "Bak, ben eve taşındığımda, annem hasta olduğu için geçici bir süre içindi."

"Anne, gerçekten, ben tam yatmaya giderken ve kız kardeşinin partisi varken annenin hastalığını gündeme getirip hepimizi üzme zorundasın..." diye araya girdi babası, zaten gitmek için masadan kalkmıştı.

"Baba, bu sadece bir dakika sürecek. Bunu gerçekten duymanı istiyorum," dedi Anne kararlı bir şekilde ve hışımla tekrar yerine oturdu.

"Annem hastalandığında eve taşındım ve bir şekilde sıkışıp kaldım. Belki de onu kaybettikten sonra hepimiz öyle yaptık. Hayatıma devam etmek ve taşınmak istiyorum. İkinizi de çok seviyorum - siz benim ailemsiniz - ama artık bu anlaşılmayı yapamam. Bir emlakçıyla temasa geçtim ve kendi aramaya başlayacağım." Her iki aile üyesi de biraz şaşkın görünüyordu ama Anne devam etti. "Baba, Bill Pereskin'le de temasa geçtim."

Babası bunun üzerine neşelendi. "Avukatımız mı?" Bill Pereskin Sr. babasının içki arkadaşlarından biriydi ve işler ilk kötüye gitmeye başladığında onun ihmalkârlığı babasınıninkine eşitti. Oğlu Bill Pereskin Jr. beş yıl önce firmayı devralmıştı ve çok farklı bir kumaştan kesilmiş bir adamdı. Anne'e, onsuz işleri yoluna koymak için elinden gelenin en iyisini yapacağına söz vermişti.

"Evet, Pereskin Jr. ve diğer bazı kişilerle temasa geçtim. Artık Elliot vakfını ve mal varlığını yönetmeyeceğim, evin elektrik faturalarını ödemeyeceğim ya da yiyeceklerimizin olup olmadığını kontrol etmeyeceğim. Size Pereskin'den bir randevu aldım ve Liz'i de yanınıza almanızı öneririm. Senin için hazırladığım bütçe ve vakıf ile mülklerden geriye kalanları yönetmek için kurduğumuz sistemler konusunda sana yol gösterecekler."

"Anne, gerçekten, bu çok dramatik görünüyor. Churchill Lounge'da geçen gece olanlarla mı ilgili?" diye sordu babası.

Anne üzgün bir şekilde, "O gece ve ondan önce gelen ve eğer bu durumdan kurtulamazsam gelecekte de gelecek olan milyonlarca gece," diye düşündü ama yüksek sesle sadece, "O gece hayatımla ilgili hoşuma gitmeyen pek çok şeyi fark etmemi sağlayan bir katalizör oldu, baba. Artık bunu yapamam ve yapmak zorunda da değilim."

Liz alaycı bir tavırla, "Vay canına, bizim için bu kadar şehit olduğunu fark etmemiştim," dedi ama Anne onun bu haber karşısında biraz tedirgin olduğunu görebiliyordu. Bir yanı bunun Liz'in endişelenmesinden ya da desteğini özleyeceğinden kaynaklandığına inanmak istiyordu ama deneyimleri Liz'in sadece Anne'in arabasına erişimini, Anne'in ara sıra yaptığı yemekleri ve Liz'in kendi hakkı olarak gördüğü ama tedarik etmek için parmağını bile kıpırdatmadığı diğer ev konforlarını kaybetmeyi düşündüğünü söylüyordu.

"Kendimi bir şehit olarak görmüyorum ve bunu kırıcı olmak için yapmıyorum, ama hayatımı daha bağımsız yaşamak istiyorum, hepsi bu. İkiniz de bensiz iyi olacaksınız. Yine burada kasabada ya da yakınlarda yaşayacağım, yine festivalde çalışıyor olacağım; bu bir yabancılaşma değil, sadece ... farklı olacak."

Babası derin bir nefes verdi. "Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem, Anne. Bir Elliot'un gemiyi bu şekilde terk edeceğini düşünmemiştim - annen kesinlikle terk etmezdi - ve ne için? Yalnız kalmak için mi?"

Babasının yargısını ya da onayını pek umursamasa da Anne, babasının sözlerinin kırbacını yüreğinde hissetti ama kararlılığını korudu. *Annem benim için bunu istemezdi. Bunu kendim için istemiyorum. Bu kadarı yeterli.*

Anne cevap vermeyince babası tarçınlı çörekleri geri itti. "O zaman sana iyi şanslar. Umarım bu deney senin için işe yarar,

ama bundan şüpheliyim." Ve yemek odasından ayrıldı.

Anne Liz'e baktı, onun tepkisini bekliyordu. Liz nazikçe tırnaklarının kuruluşunu test ediyordu ve tatmin edici bir şekilde sertleştiklerini düşünerek tarçınlı çörek almak için uzandı.

"Pekala, eğer sadece sokağın aşağısında yaşıyorsan, bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Bu arada, kasabada gördüğüm şu uzun boylu, kumral saçlı adam var ya, onunla çıkmıyor muydun? Yıllar önce falan?"

Anne konunun değişmesi ve aniden Ben'den bahsedilmesiyle biraz sarsıldı ama sakince cevap verdi: "Evet, öyle. Yüksek lisansımı bitirdiğim sıralarda herkesle tanışması için onu eve getirdim. Korkunç bir ayrılık yaşadık."

Anne bekledi; Liz'in kardeşçe bir ilgi göstereceği an bu mu olacaktı? Annemden başka hiç kimse bu ilişkiyi ve sonunu ama Liz mülklerle, avukatlarla ya da Balkabağı Festivali'nde aile anılarını yeniden yaşamakla ilgilenmiyorsa, buruk bir romantizm onun umursayacağı türden dedikodulu bir şey miydi?

Hayır, pek sanmıyorum.

"Huh," diye cevap verdi Liz, çörekten ısıırık büyüklüğünde bir parça koparıp ağzına attı, rujunu silmemeye dikkat ederek. "Her zaman çok ciddi görünüyor." Ve böylece Liz gitmiş oldu.

Tam Anne'in beklediği gibi oldu. Acıttı, ama bitti. Ve artık özgürdü.

Yirmi İki

Anne, sonraki birkaç gün boyunca zamanının çoğunu internetten ev bakarak ve eşyalarını toplamaya başlayarak geçirdi. Hiç beklemiyordu ki Özellikle tatil sezonu yaklaşırken yeni evini çabucak bulmak istiyordu ama zamanı geldiğinde gitmeye hazır olmak istiyordu.

Ve tabii ki Anthony ile akşam yemeği vardı.

Anthony onu yediyi beş geçe aldı, Anne bunun mükemmel olduğunu kabul etti - hala zamanında olsa da, genellikle bir akşam yemeği randevusundan hemen önce eksik bulunan ekstra beş dakikası olduğu anlamına geliyordu. Adamın bunu bildiğine dair bir his vardı içinde.

Bunun bir *randevu* olmadığını kabul etti. Onu arabasına almıştı, evet ve arabasının kapısını açmıştı, evet, ama kişisel ve profesyonel arasındaki çizgiyi takdire şayan bir şekilde koruyor, sohbeti hafif tutuyor ve arabayla giderlerken işinin ve kasabasının diğer alanlarına değiniyordu. Koyu renk bir gömlek ve takım elbise giymişti ama kravat takmamıştı ve yakasını açık bırakmıştı. Şık görünüyordu.

Anne de profesyonel görünmeye çalışmıştı ama biraz daha yumuşak bir versiyon. Bir elbisenin yanlış mesaj vereceğini düşünüyordu - tam olarak ne mesaj vermek istediği kendisi için bile belirsizdi, bu yüzden belki de amaç muğlaktı - ve bu yüzden kedi topuklu bir botla bir çift siyah sigara pantolonu ve köprücük kemiklerini ve sırtının üst kısmını açıkta bırakan geniş bir kayık yakalı lüks bir kırmızı kaşmir kazak giymişti. Ama sonra

Son dakikada -kendisine bıraktığı fazladan beş kritik dakika- kırmızı bir ruj sürmüştü, yani ... belki de bu bir randevuydu.

Akşam yemeği için Queen's Landing Hotel'e gittiler. Belediye toplantısını düzenledikleri Pillar and Post gibi Queen's Landing de lüks bir otel ve yemek mekanıydı, ancak sadece ana şeridin biraz dışında olmakla kalmayıp aynı zamanda pitoresk limanı kucaklama avantajına da sahipti. Yemek odası, salon ve bitişiğindeki açık taş terasın tavandan tabana uzanan kıvrımlı pencereleri, artık kış için demirlemiş teknelerden oluşan bir avluya ve ötesinde, sonbahar akşamında karanlık ve cam gibi parlayan göle bakıyordu.

Şef garson Oksana, "Anne, seni görmek ne güzel," dedi ve Avrupa tarzında iki yanağından öptü.

Anthony alaycı bir tavırla Anne'e, "Gerçekten de kasabadaki herkesi tanıyorsun," dedi ve sonra şef garsona, "İki kişilik rezervasyonum var, Harbringer," diye ekledi.

"Evet, masa birkaç dakika içinde hazır olacak," diye yanıtladı Oksana, "salonda barda bekleyip bir şeyler içmek ister misiniz? Birazdan bir garson sizi alacak."

Anthony, Anne'in uzun yün paltosunu çıkarmasına yardım etmek için döndüğünde, Oksana onu hızlıca bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra 'e kırptı ve sırttı.

-

S Barda yemek yiyen Anthony, kısa süre sonra Anne'in içki içmediğini öğrendi.

"Gerçekten mi? Şarap imalathaneleri, üzüm bağları ve şarap tadımlarıyla dolu bir kasabada, siz . . içmiyor musunuz?" Sesi inanmamaktan ya da hayal kırıklığına uğramaktan çok şaşırılmış gibiydi, ki Anne'in bazen onu şarap içmeye ve yemeğe davet eden erkeklere bu gerçeği anlatırken yaşadığı da buydu.

"Ne kadar hafif olursa olsun şaşkınlık hissinden hoşlanmıyorum ve dürüst olmak gerekirse sektöre o kadar fazla maruz kaldım ki bir noktada ilgimi kaybettim."

"İş için şaraplardan ve etiketlerden bahsetmen gerekmiyor mu?"

"Şaraplar hakkında bilgili olup da bilgisini paylaşmaktan mutlu olmayan biriyle hiç karşılaşmadım. Gülümser, başımı sallar ve konuşmaya devam etmelerine izin veririm. Fonksiyonlar için bir etkinlik planlayıcımız var, o da bir sommelier'e danışıyor ve ardından uygun etiketlere ve yerel üzüm bağlarına ulaşıyor," dedi Anne, barmen önlerine hem limonlu soda hem de bir viski koyarken. Anne gülümseyerek ve omuz silkerek alkolsüz içkisini aldı.

Anthony eğildi ve gülümsedi. "Sen . . çok zeki ve biraz da sinsi bir kadınsın. Bu hoşuma gitti."

O anda arkalarından geçen biri Anne'in bar taburesine çarptı. "Pardon, affedersiniz. Oh, Anne, merhaba!"

Sabrina'ydı ve hemen arkasında onu takip ediyordu. Ben'di.

Anne'in midesi alt üst oldu ve bir anlığına, sadece bir anlığına, soğukkanlılığının tüm kırıntıları onu terk etti; kendini aptal aptal ikisine bakarken hissetti.

Herkülvari bir çabayla kendini tekrar odak noktasına çekti.

"Sabrina, seni görmek ne güzel." Tanrı'ya şükür sesindeki gerginlik zar zor duyulabiliyordu ve sonra işi düzgün yapmak ve tüm tarafları tanıştırmak zorunda hissederek ekledi: "Bu Anthony. Anthony, bunlar Sabrina ve Wentworth. Sabrina Elysium Festivali'nde oyuncu."

Anne ona "Wentworth" demekten çekiniyordu ama ona "Ben" demek şu anda bir şekilde çok samimi, çok sıradan ve çok ifşa edici görünüyordu. Hayatına yeniden beri ona yüzüne karşı Ben dememişti. Adam orada kımıldamaz bir heykel gibi duruyordu, katı ve sessizdi, Fairchild'ların verandasındaki yemekte sohbet ettikleri zamanki gibi . Anne telaşla son karşılaşmalarını geri sardı. Son zamanlarda aralarındaki uyum yumuşamamış mıydı? Bu değişiklik neden?

Anthony kibar bir ilgiyle Sabrina'ya, "Bir aktris, bu çok heyecan verici," diyordu. "Hangi rolü oynuyorsun?"

"Şu anda herkesin yedeğiyim ama gelecek sezon Juliet için yarışıyorum."

"Vay canına, bir . Sana iyi şanslar."

Ben konuşurken Anthony'ye baktı, ancak yüzü donuktu. Anthony bu bakışa karşılık verdi ama daha dostça bir ifadeyle

bir sonraki anda haykırdığında açıkladı-

"Seni tanımıyor muyum? Tanıdık geliyorsun." Anthony bir an durakladı ve sonra parmaklarını şaklatarak tanıdı. "Birkaç yıl önce altyapı finansmanı ve gelişimiyle ilgili bir konferanstaydın. Cayman Adaları anlaşması yüzünden gömleğini kaybeden yatırım bankası tarafından düzenlenmişti."

"Evet, Wesley, değil mi?"

"Anthony," dedi Anthony ve Ben'le el sıkıştı. İkisi de ellerini sıkıca kavramış gibi görünüyordular. "Sanırım daha sonra kokteyl partisinde bizi tanıştıran ortak bir tanıdığımızdı, Edward Rosen."

"Evet," diye kısa ve öz bir şekilde onayladı Ben.

Bu tek heceli cevaplar karşısında yılmayan Anthony devam etti. "Rosen nasıl? Hâlâ Vancouver'da, değil mi? Artık neredeyse hukuk departmanının başına geçmiş olmalı. Son zamanlarda onu gördün mü?"

"Evet, geçen yıl onu ve karısı Jane'i ziyaret ettim," dedi Ben, ama daha fazla bilgi gelmedi ve Anthony kibarca sessizliği doldurdu.

"Bu harika. Rosen'ı hep sevmişimdir."

"Gerçekten mi? Çünkü senin kurnaz bir piç olduğunu söyledi."

Herkesin donup kaldığı bir an oldu ve sonra Anthony kahkahalara boğuldu. Ben'in donuk ifadesi hiç değişmedi.

"Rosen her zaman fikrini söyler. Birkaç yıl önce kendi şirketinden atılmamış mıydı? Sanırım bu özelliği bazen başını belaya sokuyor. Ah, ama o iyi bir adam," dedi Anthony her zamanki rahat tavrıyla. "Benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmemesine şaşırmadım. O şimdiye kadar tanıdığım en zeki adam. Sıradan IQ'muzla benim gibi ölümlü adamlara fazla sabrı olduğunu sanmıyorum."

Ben cevap vermedi ve Anne konuşmayı kibarca yumuşatmak için umutsuz bir girişimde bulunarak Sabrina'ya döndü ve elbisesine iltifat etti.

"Teşekkürler!" dedi Sabrina ve mor elbisesinin tüm eteğini ortaya çıkarmak için küçük bir dönüş yaptı. Bir Disney prensesi gibi görünüyordu. Kollarında fiyonklar bile vardı. Anne kendi hafif makyajı için minnettardı; kıyaslandığında kendini rüküş ve evde kalmış hissetmiyordu. Aslında, kırmızı ruju ve

kazağı ve modern saç kesimiyle Anne kendini havalı ve sofistike hissetti. Bu hoş bir değişiklikti.

"Hey, neden hep birlikte akşam yemeğı yemiyoruz?" Sabrina, Anne'in bu ihtimal karşısında duyduğu içsel dehşeti konuştu. "Çifte randevu gibi! Ya da üçlü randevu gibi." Çünkü o anda daha Anthony'yle randevuda oldukları gerçeğine itiraz edip etmeyeceğine karar veremeden- Fairchild'lar yeğenleri ve Sabrina'ya katılmak için geldiler ve bardaki kümelerini gördüler.

"O kadar yavaş mıydık ki yerimize başkalarını buldunuz?" dedi Albay. Belli ki şaka yapıyordu ama kaşlarını hafifçe çatarak gruba baktı, gözleri taş suratlı yeğeninden rahatlamış Anthony'ye kaydı ve sonra Anne'e sorgulayan bir bakış attı.

Karısı daha az ihtiyatlıydı, çantasında bir şeyler arıyordu ve dikkati dağılmış bir şekilde Sabrina'nın fikrini yineledi, hep birlikte akşam yemeğı yemelerinin çok güzel olacağını söyledi. Oksana'nın yanlarından geçtiğini görece kadar başını kaldırdı ve hemen rezervasyonlarının değiştirilip değiştirilemeyeceğini sordu ve -lütfeñ hayır deyin, lütfeñ restoranın çok yoğun olduğunu söyleyin- mucizevi bir şekilde daha büyük bir masa açılmıştı.

Bunu durdurmanın kibar bir yolu yoktu ve Anne idam sehпасına giden bir mahkûm edasıyla herkesi altı kişilik masaya kadar takip etti.

-

(Geçmiş yaşamımda kimi kızdırmıştım? Anne merak etti. Yani,

gerçekten.

Hafif sıcak bir basınç ona Anthony'nin elinin Anne, Ben ve Sabrina'nın hemen arkalarından geldiğini ve bu temasın tamamen onların görüş alanında olacağını çok iyi biliyordu. *Önemli değil, değil mi?*

Anthony, Anne'in sandalyesini onun için çekti ve Anne otururken elini Anne'in koltuğunun arkasından çekti ve kısa saç kesimi ve kazağının kayık yaka çizgisi tarafından açıkta bırakılan boynunun dibindeki cildini hafifçe sıyırdı. Yumuşak bir dokunuştı, belki de kazara olmuştu ama yine de uzun süre kaldı ve oldukça samimi hissettirdi.

Anne hafifçe irkilerek başını kaldırıp Ben'in gözlerinin içine baktı. Sabrina'nın sandalyesini masanın öbür ucuna çekiyordu ama Anne'e bakıyordu ve her şeyi fark ettiği belliydi.

Bir an için göz göze geldiler ve Anne onun yüz ifadesini okuyamasa da, dizlerinin arkasının terlemeye başladığını hissedecek kadar yoğunluğundaydı.

Sabrina Ben'e hafifçe bir şeyler söyledi, Ben başını eğip tarafa baktı ve o an bozuldu.

"Anne?"

Anthony onunla konuşuyordu.

"Pardon, neydi o?"

Yerleştiklerinde bir garson yaklaşmıştı -Ben ve Sabrina, Anne ve Anthony'nin tam karşısında, Albay ve Jenny de dikdörtgen masanın uçlarında oturuyorlardı- ve içki siparişlerini alıyordu. Anne limonlu sodasını barda unuttuğunu fark etti.

Şarap menüsüne dokunmadığını gören garson, "Bu akşam için özel kokteyl menümüzü görmek ister misiniz?" diye sordu.

"O içki içmez," dedi Anthony, ama Ben de aynı anda söyledi. Garson bu koro karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"İyiym, teşekkür ederim," dedi Anne çabucak toparlanarak, "ama lütfen bir limonlu soda daha alabilir miyim?"

"İçki içmediğini bilmiyordum, Anne. Ailen bir zamanlar şaraphane sahibi değil miydi?" Sabrina sordu. "Bir kozmopolit istiyorum," dedi garsona. Gruba döndü ve küçük bir kahkaha attı. "Gençken hep kozmopolit sipariş etmek isterdim çünkü *Sex and the City*'de sürekli içmelerinin çok havalı olduğunu düşünürdüm. Bu yüzden artık her zaman cosmo sipariş ediyorum."

"Televizyonda *Sex and the City*'yi izleyecek yaşta olmadığına emin misin?" Anthony sordu.

Sabrina yine güldü. "Hayır, ama annemin kutu setleri var. Onları izlemek için bir ikinci el dükkânında bu eski DVD oynatıcıyı buldum... ya da sanırım oynatmak için."

Ben boğazını temizledi ve Anne, Anthony'nin sevgilisinin genç yaşından söz etmesinin onu utandırdığını geç de olsa fark etti.

Ama çok büyük bir yaş farkı yok. Adam otuz dört, kadın yirmi dört; bu makul. Öte yandan, ben otuz iki yaşımdayım ve onun bir DVD oynatıcıya vintage demesi kesinlikle kendimi yüz yaşında hissetmeme neden oluyor.

"Şehirde ne kadar kalacaksın Ben?" Anthony dostça bir tavırla sordu. "Senin gibi genç bir firmanın ilk birkaç yılı kritik olabilir, kendini bu işten çekip almak zor olmalı."

"Burada olmak istediğim sürece buradayım. Toronto'ya gidip gelmek zahmetli değil."

Birkaç saatlik yol onun sandığı kadar kolay değildi. Ucu açık planları ve şehre dönmeyi küçümsemesi Sabrina'yla olan ilişkisi yüzünden miydi?

Ben birasından bir yudum aldı ve Anthony'ye eşit bir şekilde baktı. "Neden şehirdesin? Büyük bir müteahhidin burada gökdelenler inşa etmesine izin vermiyorlar; zamanınızı boşa harcamanızı istemem."

Anthony alaycı bir gülümseme verdi. "Ben büyük bir geliştirici sayılmam; daha yeni yeni ayaklarımız yere basıyor. Hamilton ve Mississauga gibi yakın şehirlerde devam eden birkaç büyük projemiz var, standart çerez kesimli apartman kuleleri." Kendini küçümseyerek elini salladı. "Ama Niagara-on-the-Lake'de bir proje başlatabilirsek, bu portföyümüzdeki kutsal kâse olur, bu yüzden dikkatimi buraya veriyorum. Eğer bu işi yapacaksak, doğru yapmalıyız. Gökdelenleri getirmem konusunda endişelenmeyin, Anne'in yanından tek bir çimento mikseri bile geçemez. O bu kasabanın koruyucu meleği ve bunu bilmiyor muyum?"

"Melek' gerçekten zorlama," dedi Anne kuru bir sesle, kızarmak mı yoksa gözlerini devirmek mi istediğinden emin olamadan.

"Kusursuz bir zevkiniz ve yüksek standartlarınız var," diye ısrar etti Anthony, bir kolunu sandalyesinin arkasına doladı ve sonra sessizce -ama masanın geri kalanının duyamayacağı kadar sessizce değil- ekledi, "Ve ben de bu yüksek çitayı aşmayı hedefliyorum."

Herkesin gözlerinin üzerinde olduğunun acınası bir şekilde farkındaydı. Sözler hâlâ profesyonel bir yoruma açık olabilirdi ama beden dili ikinci bir ilgisi olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Kırmızı ruju, kadının

davet edildiği, karşılık gördüğü herkes için? Neden her zaman kırmızı ruj süren bir kadın olamıyordu ki, böylece dikkat çekmiyordu?

"Peki, kasabanın koruyucusu ve fiili ev sahibimiz olarak, burada yemek için en iyisi nedir Anne? Ne sipariş etmeliyiz?"

Albay için Tanrı'ya şükür.

Onun araya girmesi, herkesin menüye döndüğü ve Anne'in şefin en iyi bildiği şeylerin hızlı bir özetini verdiği hamile anının daha sıradan bir şeye dönüşmesine yardımcı oldu.

"Deniz rnleri içeren her şey harika olacaktır ve doğu kıyısından epeyce farklı yemek var, ancak Prens Edward Adası midyelerini ve ardından mascarpone krema soslu Nova Scotia istakozunu tavsiye ederim."

Albay, Jenny ve Ben onun önerisini kabul ederken, Anthony linguine istedi. Sabrina bir başlangıç salatası ve bir cosmo daha sipariş etti.

Bu noktadan sonra sohbet daha tarafsız konulara döndü. Jenny onlara şaraphaneyi kurarken yaşadıkları son iniş ıkışları anlatmaya başladı ve Anthony mlk nasıl satın aldıkları ve burası için planlarının ne olduğuyla çok ilgilendi.

"Ve sadece bir parsel araziyi mi satıyorsunuz? Bir emeklilik projesi için çok büyük bir mülk; dışarıdaki tarlalardan birkaçını daha satabilir, düzenli bir kârın tadını çıkarabilir ve her şeyi çok daha yönetilebilir bir şeye indirgeyebilirsiniz."

"Amcam onlarca yıldır hava kuvvetleri birimlerini ve görevlerini yönetiyor. Tüm şaraphaneyi idare edebilir. Ben de onların yanındayım. İyi idare ederiz," diye araya girdi Ben, tüm akşam boyunca verdiği en uzun yanıtla. "Ve eğer onlardan arazi koparmak istiyorsanız, daha fazlasını satmıyoruz, sadece Anne'in festivali için tarlayı satıyoruz."

Anne için, onun festivali için. Bu, son derece şüpheyle yaklaştığı bir ticari işlemdi. şimdi ise bunu bir hediyeymiş gibi sunuyordu, sadece onun için, o olduğu için.

Anthony kendini kmseyan bir gülümsemeyle ellerini sessiz bir teslimiyetle havaya kaldırırken, Anne duyup duymadığını merak ederek tabağına bakıyordu

ya da sadece hayal etmek.

Jenny alaycı bir ses tonuyla, "Bu bana seni uyarmam gerektiğini hatırlattı Anne, tarla bir kümes hayvanı özelliğiyle birlikte gelebilir," dedi.

"Ne?" Anne sordu ve süre sonra anladığı şey karşısında inledi. Albay ve Jenny iyi huylu kahkahalara boğuldular. Ben bile kıkırdadı.

"Kümes hayvanı özelliği mi?" Sabrina sordu.

"Double-Oh-Goose, Emmie'nin ona verdiği isim. Tiyatroyu bombalamayı seven ve Balkabağı Festivali'ni mahveden kaz. O tek kazlı bir yıkım topu. Profesör Davis onun korunması gerektiğine inanıyor ama o kuş hepimizden daha uzun ömürlü olacak," diye açıkladı Anne. "Neden sizin tarlanızda? Tiyatro arazisindeki insan yapımı göletimize kalıcı olarak yerleştiğini sanıyordum. Peyzaj ekibimin yarısı havuz sıyrıcılarıyla onu oradan çıkarmaya çalışıyordu."

"Havuz sıyrıcıları mı?" Ben sordu. "Yaratıcı olduk."

Onun cevabına kıkırdadı ve bu, Anthony'nin daha önce tenini okşayan eli kadar samimi hissettirdi.

"Çözemeyeceğin bir sorunla hiç karşılaşmadın. Belki de Double-Oh-Goose'da dengini bulmuştundur," dedi alaycı bir şekilde ve Anne kızardı. Bir anlığına, sadece bir anlığına, eski uyumlarına benzeyen bir şeye geri dönmüşlerdi, onun hiperorganize yöntemlerine hayranlık duyan, nazik alaylarıyla. Bu onun tarafından kasıtlı olarak mı yapılmıştı, yoksa sadece kas hafızası mıydı?

Bu kez Anthony'nin gözlerini üzerinde hissediyordu, sorguluyordu.

Jenny, "Kalıcı olarak mı taşındı yoksa gayrimenkullerini mi genişletiyor emin değilim ama bu kaz geçen hafta yedi günün üçünde tarladaydı ve fırtına gibi korna çalıyordu," dedi.

"Festival kazı gibi göründüğüne göre, belki de alanın artık Elysium'un bir parçası olduğunu hissediyordur," diye şaka yaptı Anthony.

Tatlı servis edilirken (Chantilly kremalı vanilyalı crème brûlée ve akçaağaçlı biscotti) konudan sapıldı ve sohbet yeniden başladığında

ekonomideki iniş çıkışları ve son federal seçimleri tartışıyorlardı.

Sabrina tatlı ikramını reddetmiş ve bir dilim sipariş etmişti - "ufacık bir dilim," diye yalvarmıştı garsona; "çok kötü davranıyorum," diye eklemişti kıkırdayarak, ama kimse cevap vermemişti- fıstıklı karamel soslu çikolatalı kek. Katılamadığı bir sohbetten bıkmış bir halde, çatalındaki sosu baştan çıkarıcı bir şekilde yalamakla meşguldü. Anne, bu performansın açıkça amaçlandığı Ben'i fark etmeden edemedi -fark etmeyi reddediyordu.

Jenny ve Anne'in birleşik güçlerine karşı teşvik çabalarının yararları hakkında tartışırken, şakacı bir şekilde ona bir çatal dolusu kek yedirmeye çalışarak performansını sürdürdü.

"Fıstığa alerjim var, unuttun mu?" dedi ve başını gelen çataldan uzaklaştırarak tartışmasına devam etti.

Masadakileri dışlamanın kaba bir davranış olduğunu düşünen ve Anthony'nin sohbete dahil olması ve Ben'le dostane tartışmanın agresif bir yöne kaymasından endişe duyan Anne, konuyu tarafsız bir noktaya çekmeye çalıştı ve Jenny'ye, Niagara-on-the-Lake'in sunduğu tüm lezzetleri tatmaya kararlı olduklarından, albayla birlikte yürüyüş yapmak isteyip istemediklerini sordu.

Son yürüyüşü, Ben'in kolunu beline nasıl doladığı hakkındaki öz-bilinci onu tekrar sessizliğe büründürdü.

Anthony devrıldı, bunun için Anne minnettardı, ancak bu minnettarlık, Ben'in onu kıvrınmasına neden olan bir dizi konuyu yaylın ateşine tutmasıyla kısa sürdü.

"Peki Ben, artık burada bir ailen olduğuna göre önümüzdeki yaz yelkenciliğin tadını çıkaracak ?"

"Ben yelken açmam."

"Çok yazık; burada çok güzel bir liman var." Pencereden dışarıyı işaret etti. "Şimdilik orada kendi teknem var. Peki ya polo, hiç oynadın mı?"

"Hayır."

"Peki ya kayak?"

"Hayır."

"Toronto'dayken National Club'da hiç vakit geçirdin mi? Rosen'a orada birkaç kez rastlamıştım..."

"Ben üye değilim."

Anne boğazını yüksek sesle temizleyerek tatlıyla ilgili ufak bir gözlemde bulundu. Anlamsızdı ama işe yaradı ve Anthony yeniden ayarlama yaparak sohbeti Kellynch'e ve festivalle ortak proje planlarına geri döndürdü. Aslında o kadar çok soru sordu ki -bando kabuğunu nereye koyabilecekleri, koltuklar, soğuk aylarda ne kadarının yıkılacağı, yapıların ne kadarının kalacağı- Jenny hemen herkesin birkaç gün içinde brunch ve şaraphane turu için onlara katılmasını teklif etti.

"Gelin ve satın almak istediğiniz bu tarlayı görün, biraz tekerleği tekmeleyin!" Albay Fairchild kıkırdadı ve Anthony hem hem de Anne için daveti sıcak bir şekilde kabul etti, Anne az önce aldığı biscotti lokmasını yutup reddedemedi. Sabrina plana katıldığını coşkuyla yineledi -Ben hiçbir şey söylemedi- ve Anne bir şekilde bunun gibi başka bir sosyal karşılaşmanın içine hapsoldüğünü fark ederek şaşkına döndü.

Bitmek bilmeyen yemek nihayet sona erdiğinde, o hâlâ plandan vazgeçmek için bahaneler düşünürken, Ben'in Sabrina'nın paltosunu gülümseyerek tutmasını izleyince kendini toparladı.

-

O Anthony eve dönerken arabada hafifçe çalan radyoya mırıldanarak eşlik ediyor, arada sırada kasabasının geceleri aydınlatılmış güzelliğinden söz ediyordu.

tüm parıltılı ihtişamıyla.

"Fairchild'ler iyi insanlara benziyor. Onları sevdim," dedi sonunda. "Gecemizin bölünmesine aldırımıyorsun, değil mi?"

Evet, bu tam bir felaketti. "Hiç de değil. Dediğiniz gibi, gerçekten sevimli ve sıcak insanlar."

Anne son bir kaçış yolu denedi. "Yine de brunch ve tur davetinden vazgeçmek istersen, bizi bundan kurtarmaktan çok mutlu olurum ..." *Biz mi?* diye kendini sorguladı. *Bir çeşit randevuydu.* Ama çiftler yemeği ve ortak davet, durumu bir şekilde hızlandırmış gibi görünüyordu.

"Hayır, aslında araziyi görmeyi çok isterim. Muhteşem olduğunu duydum. Planladıkları şey için iş zekasına sahip olduklarından emin değilim," diye hafifçe devam etti, "yine de sanırım en azından açık hava mekanı ile operasyonun arkasındaki beyin siz olacaksınız."

"Beyin sayılmaz. Bu fikri ilk ortaya atan pazarlama müdürümüz Naomi'ydi. Bence Fairchild'lar sizi şaşırtacak, ayrıca onlara yardım edecek yeğenleri de var."

"Şu Wentworth denen adamı uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Aynı üniversitede okuduk ama onu yıllardır görmedim, Fairchild'lar Eylül ayında Kellynch'i satın alana kadar da görmedim."

"Ah, bu şeyi açıklıyor," dedi Anthony kıkırdayarak.

"Neyi açıklıyor?"

"Ondan aldığım titreşim. Belli ki üniversitede sana aşık olmuş ve sen bunun farkında bile değildin."

"Ben Bunu doğru anladığınızı sanmıyorum."

"Oh, güven bana," dedi Anthony gülerek, "onun tipini biliyorum, seninkini de biliyorum. Muhtemelen çok sayıda talibin vardı ve sen derslerine o kadar odaklanmıştın ki onları fark edemedin. Aynı şekilde sen de kasabaya ve kasaba konseyine o kadar odaklanmıştın ki benim seninle utanmazca flört etmemi tamamen yanlış yorumladın. Muhtemelen sessiz ve somurtkan bir şekilde senin yanında belirdi ve onu fark etmeni umdu."

Kampüsteki kitapçıda hiç sormadan ona bir kitap uzatan Ben'in ilk anısı geldi aklına, pazen düğmeli gömleğinde kahve lekesi ve yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Ben korkunç şakalarından biriyle söze başladı, Anne ona kibarca acıyarak güldü, o da Ben'e güldüğünü söyledi ve sonra birdenbire sohbet etmeye başladılar; konulardan, fikirlerden, en sevdikleri filmlerden, kitaplardan, ilgi alanlarından ve önlerindeki yorucu okul yılıyla ilgili endişelerinden bahsediyorlardı.

Anne aylar sonra ona, kendisine yaklaşmasına neyin sebep olduğunu sormuştu, yoksa sadece kitabına ulaşmasına yardımcı olmak için miydi?

"Hayır, sizi birkaç dakika boyunca koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşırken gördüm, tüm kitaplarınızı bulmaya çalışıyordunuz. Elinizde bir not defteri vardı ve yazdığınız tüm başlıkların fiyat ve notlarla renk kodlu olduğunu görebiliyordum

onların yanında listelenmiş. Kaşlarını çatmıştın ve çok yoğun bir şekilde konsantre olmuştun. Birisi çantasını yere bırakmıştı ve sen gözlerini raflardan hiç ayırmadan zarifçe üzerinden geçmeye devam ettin. Sanki hiçbir şey o kitapları bulma konsantrasyonunu bozamayacakmış gibi. Çok şirin olduğunu düşünmüştüm. Sonra konuşmaya başladık ve ben gidici oldum. Çok harikaydın." Daha önce hiç kimse Anne'in -sorumlu, düzenli, kibar Anne'in-harika olduğunu düşünmemişti.

Bu bir tanışma ya da muhteşem bir kısmet karşılaşması değildi. Sadece bir kitapçı dükkânı ve gülümseyen bir çocuktü. Ve bu ona çok iyi gelmişti.

Kendini birdenbire bu yabancıyla senkronize olmuş, sanki birlikte adım atar gibi bulmuştu ve potansiyel geleceklerinden korkarak ondan uzaklaşana kadar hiçbir şey bu eşzamanlılığı bozmamıştı.

-

Hanımsamaları araba yolculuğunun geri kalanını da etkilemişti ve çok geçmeden Anthony onun için kapıyı açıyor ve inmesine yardım ediyordu.

Kolunda bir el.

Bir süre oyalandı ve sonra geceyi sonlandırmadan önce biraz yürümek isteyip istemediğini sordu. Eliyle sokağın aşağısını işaret etti; on dakikalık bir yürüyüş onları gölün kenarındaki küçük bir parka götürecekti.

Akşam yemeğindeki gerginliğini üzerinden attığı için mutlu olan Anne kabul etti.

Parka birçok kez gitmişti ama gece manzarası her zaman çok . Çimenli tepecik karanlık ve kadifemsiydi ve üzerinde, ağaçların koruduğu küçük kayalık sahile bakan büyük beyaz çardak parlıyordu. Neredeyse dolunay dalgaların köpüklerini gümüşe boyuyor ve rüzgârda titreyen yaprakların bakır rengini parlatıyordu.

Çardağın ahşap parmaklıklarında durduklarında Anne de onlarla birlikte titredi ve Anthony cebinden bir çift eldiven çıkardı ve sözsüz bir şekilde ellerine geçirdi. Onu biraz daha yaklaştırdı ve sırtıyla rüzgârı engellemek için etrafında döndü. Bu şekilde ilgilenilmek güzeldi. Vidya hayatta onunla ilgilenilmediği konusunda haklıydı.

"Sana hayranım, biliyorsun," dedi Anthony sessizce, sesi suyun sessiz gürültüsüne karşı hoş bir alçak baritundu. "Aile mirasıyla örtülmenin, her zaman ebeveyninle boy ölçüşmeye çalışmanın ne demek olduğunu bilirim. Bu konuda ortak noktamız varmış gibi hissediyorum. Aile şirketini bırakıp kendi şirketimi kurmamın ve kendi izimi bırakmak için burada yapmayı umduğum gibi projelerle çok uzaklara gitmemin bir nedeni de bu. Ama siz bunu daha iyi başardınız. İnsanlar annenizden bahsederken sizden de aynı saygıyla bahsediyorlar. Sen benim gibi dünyaya elini kolunu sallayarak gitmedin; bir yolunu buldun. Neredeyse kıskanacağım - iş zekân ve yeteneğin yığınla var. Ve bunu yaparken de çok güzel görünüyorsun."

Bu şimdiye kadar aldığı en romantik iltifat değildi ama sahte, genel bir övgü de değildi. Abartısızdı ve tam da onu anlatıyordu. Ben olmayan erkeklerle yaşadığı çoğu etkileşimden daha gerçek hissettiriyordu.

Niyetini belli etmek için yavaşça eğildi ve ona geri çekilmesi için bir şans verdi. Anne bir anlık kararsızlık yaşadı - gerçekten de buna devam edecek miydi? İşle zevki birbirine mi karıştıracaktı? Bunun sadece dostça bir akşam yemeği değil, bir randevu olduğunu, her ne kadar büyük kısmında dört kişinin daha olduğu bir randevu olsa da, anlaşılmayı mühürleyip gerçekten yoluna devam edecek miydi? Eğer Ben Sabrina'yı Fairchild'lerle tanıştırdıysa, hep birlikte yemeğe çıkmışlarsa, bu kesinlikle ciddi oldukları ve ilişkilerinde ilerledikleri anlamına geliyordu. Öyleyse Ben neden Sabrina'nın sözlerine biraz sinirlenmiş gibiydi? Anthony'den neden bu kadar hoşlanmamıştı? Elbette olamazdı, Anne'i kıskanmıyordu. Yoksa bu sadece hayalet bir duygu muydu, eski sevgilisini artık istemese bile onu eski sevgiliyle görmenin içgüdüsel bir tepkisi miydi?

Anthony'nin kendisini öpmesine izin verip vermeyeceği konusundaki kararında Ben'in bu kadar ağır basması bile tek başına belirleyici olmuştu. Ben başka biriyle birlikteydi. Ben'le boy ölçüşemedikleri için pek çok hoş ve çekici erkeği es geçmişti. Bu bahaneyi kullanarak daha ne kadar kendini sabote edecekti? Anthony yakışıklı, nazik ve ilginç biriydi; fiziksel olarak ondan etkilenmişti ve onu bir insan olarak tanımak isteyebileceği kadar gizemliydi.

Öpücüğün gerçekleşmesine izin verdi.

OceanofPDF.com

Yirmi Üç

T Kellynch'te brunch yapacağı gün hava uğursuzdu. O sabah yerdeki erken don, altın sonbaharın yakında kaybolacağına dair keskin bir uyarı çatlağıydı. Güneş birkaç zayıf ışını yansıtmakta zorlanmış ve sonra tamamen vazgeçmiş gibi görünmüştü,

Isırıcı bir rüzgâr bir esip bir kesiliyordu.

Anne bu brunch'ın ne kadarının kapalı alanda, ne kadarının boş arazide geçeceğinden emin değildi, bu yüzden sıkı giyinmişti.

Anthony zamansız bir mide rahatsızlığı geçirmiş ve o sabah iptal etmek için aramıştı.

"Gerçekten üzgünüm Anne, kaçırdığım için nefret ediyorum ama Niagara Şelalesi'nde bir iş bağlantımla buluşuyordum ve bir suşi ..."

Anne ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermişti. Ve iyiydi de. Gerçekten iyiydi. Ama sanki tek başına gidiyordu.

Naomi'yi aradı.

Bu gerçekten bir iş brunch'ı; mekanımızı gezeceğiz, diye kendi kendine düşündü.

"Bu bir tarla. Bir yığın toprak ve çimen, değil mi?" Naomi sesinin tonunun düz olduğunu söyledi. "Yani, orada henüz bir açık hava tiyatro sahası yok, değil mi? Ne diye zahmet ediyorsun ki? Zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Sonunda Emmie'yi bir tampon olarak aldı.

"Ne halt ediyorum ben?" Anne, Emmie'yi almaya giderken arabada kendi kendine yüksek sesle söyledi.

Bu, ne kadar garip olursa olsun aynı grup insanla sosyalleşmek zorunda olduğunuz Jane Austen değil. Bu modern zamanlar. Sadece vazgeçin!

Ama sürmeye devam etti.

-

T Fairchild'lar onu akşam restoranda olduğu gibi sıcak bir şekilde karşıladılar. Anthony'nin hastalığını duyduklarına üzüldüler ama Emmie'yi getirdiği için çok sevindiler. Emmie'ye özel bir ilgi duyuyor gibiydiler, bu da Anne'i memnun etmişti; herkes Emmie'yi takdir etmezdi.

eşsiz asistanı.

"Ve sonra Double-Oh-Goose kakasını yaptı ve yedek oyuncu ağladı ve ..."

Ve Emmie'nin sohbeti doldurmak için oldukça faydalı bir yolu vardı.

Mutfakta oturuyorlardı, Ben'in avluda yemek yedikleri gece ona baktığı odada. O gece büyük bir toplantıya ev sahipliği yapmanın gerginliği ve dağınıklığıyla doluydu ama bugün, dışarıda rüzgâr ve gri gökyüzü tarlalara bakan büyük pencereleri zorlarken, mutfak aydınlık ve neşeliydi. Yuvarlak ahşap masa sıcak çırpılmış yumurta, domuz pastırması, tereyağlı kruvasan, jambonlu ve ıspanaklı kiş ve akçaağaçlı çörek tabaklarıyla doluydu ve Fairchild'lar Emmie'nin hikâyesine kahkahalarla gülerken eski moda kırmızı çaydanlık ocakta neşeyle ısıklık çalıyordu.

Son derece rahattı. Olması gerektiği gibi bir Kellynch'ti.

"Yeğeniniz ve Sabrina bize katılmayacak mı?" Anne konuşmaya ara verildiğinde, gerilim çok fazla arttığında sordu. *Lütfen hayır de.*

Fairchild'lar birbirlerine hızlıca baktılar, bir çiftin özel dili. Anne bunu yorumlayamadı.

"Evet, Ben de bize katılıyor. Sabrina yaklaşık bir saat önce ziyarete geldi ve biraz dışarı çıktılar. Brunch'a kalıp kalmayacağından emin değilim."

"Oh, bu çok kötü," dedi Anne kibarca.

"Onu daha fazla göreceğimizi sanmıyorum..." diye söze başlayan Albay, karısı tarafından susturuldu. "Ne?" dedi karısına bir kenara çekilerek. "İşlerin iyi gitmediği bir sır mı? Şu anda bitiriyor olsalar hiç şaşırmazdım..."

Ancak Bayan Fairchild baharda kurmayı planladığı sebze bahçesi hakkında yüksek sesle ve açıkça konuşmaya başladı.

Anne umutsuzca daha fazla bilgi istiyordu-Ben ve Sabrina ayrılıyor muydu? Kim kimden ayrılıyordu? Balkabağı Festivali'nde birbirlerine vurulmuş görünüyorlardı; yemekte *biraz* uyumsuz oldukları doğrudu, ama Sabrina'nın hâlâ Ben'e vurgun olduğu belliydi ve Ben onu sözde ebeveynleriyle vakit geçirmeye getirmişti, yani ilişkiyi bitiren *Ben* miydi? Ve neden?

Büyük bir itidalle gülümsedi ve Jenny'nin farklı bezelye türlerinden bahsetmesini dinledi, yaşlı kadın istediği bilgiyi verene ya da kocasının düşüncelerini anlatmaya devam etmesine izin verene kadar onu sarsma dürtüsüne boyun eğmeden. Anne normal şartlar altında Jenny'den son derece hoşlandığını kendine zorla hatırlatmak zorunda kaldı.

Yarım saat geçti. Emmie üçüncü Danimarka tatlısını yiyordu, Anne ikinci kahvesini içiyordu ve kendini gergin hissediyordu ve sohbet bezelye yetiştirmenin tehlikelerinden dekoratif bahçe kafeslerine geçmişti.

Albay Fairchild sonunda saate baktı ve kaşlarını çattı. "Neredeyse iki saattir yoklar. Ben kesinlikle bize katılacağını söyledi."

Karısı, "Ona mesaj at," diye önerdi.

Albay tam da bunu yaptı ama aldığı yanıt karşısında kaşlarını çattı. "Biraz daha uzun süreceğini düşünüyor. Biliyor musunuz?" Emmie ve Anne'e döndü. "O ve Sabrina tarlanın olduğu kuzey çeyreğine doğru gidiyorlardı - neden siz ve Emmie oraya gitmiyorsunuz? Tarlaya bakıp onu geri getirebilirsiniz. Hanımla ben kahvaltıyı toparlarız, siz döndüğünüzde de o büyük sahneyi nereye koymak istediğinizi falan konuşuruz."

Anne, Ben ve Sabrina'nın romantik bir gezintiye çıkmalarını ya da dağınık bir ayrılık yaşamalarını bölmekten daha az hoşlanacağı bir şey düşünemiyordu. Ama Emmie çoktan ayağa fırlamıştı ve Anne hepsini oturmaya zorlayarak ya da iki yaşlıyı ısırarak rüzgâra karşı dışarı çıkmaya zorlayarak ev sahiplerine haksızlık etmek istemedi ve bu yüzden razı oldu.

Anne, Kellynch Şaraphanesi'ni avucunun içi gibi bildiğine yemin edebilirdi ama gerçek şu ki, çevredeki arazi bir zamanlar *çok büyüktü*. Babası tarlaları kapatıp parsel parsel satsa da arazi geniş kalmaya devam etmişti, bu yüzden çocukken zaman zaman içinden geçtiği için sadece şöyle bir hatırladığı dönümler vardı.

Yaklaşık yirmi dakika kadar yürüdüler, tempolu bir yürüyüş onları sıcak tutmaya yardımcı oldu, ardından yaklaşık olarak doğru yerde olduklarını gösteren çitleri gördüler.

Emmie'ye gururla, "Buradan yeni otoyol sapağının olduğu yola kadar," dedi.

"Haritada daha küçük görünüyor. Oldukça büyük," dedi asistanı sırtarak. "Ama çok iyi bir çim biçme makinesine ihtiyacımız olacak." Çimlerin bel hizasında olduğu yerlere baktı.

"Tarlayı temizlememiz gerekecek ama sadece yabancı otlar, kayalar ve bağdan arta kalan çalı çırpı varsa, eminim - onları sökmek zor değildir -Uzun sürmez"

"İşte " Emmie araya girdi ve birkaç metre ötesini işaret etti.

Ben'in boyu, Sabrina'nın alev alev yanan saçları gibi onu fark etmeyi kolaylaştırıyordu. Birbirlerine bakıyorlardı, Ben ciddiyetle konuşuyordu; Sabrina ise onlara arkasını dönmüştü.

Araya girmek garipti ama Emmie neşeyle yanlarına geldi, şaşkınlıklarını görmezden gelerek selam verdi ve kaçırdıkları brunch ve gönderildikleri görev hakkında kısa bir açıklama yaptı.

Ben bir elini saçlarının arasından geçirerek, "Ah, harika," diye cevap verdi. Gözleri Anne'e kaydı ve sonra ufukta uzak bir noktaya yerleşti. Sabrina'nın yanakları kızarmıştı ama bu mutlu bir aşk ışıltısı gibi görünmüyordu. Garip bir duraklama oldu, dört kişi bir tarlada duruyordu. Emmie sonunda garipliği fark etti ve yönünü bulmak için Anne'e baktı.

"Şey . . . Sanırım mülk burası, o zaman?" Anne etrafı işaret ederek sordu. "Çitlerden başlayarak mı?"

"Her şey burada başlıyor," diye onayladı Ben, hevesle başını sallayarak, konuşmayı başlattığı için minnettar görünüyordu. Emmie ve Anne'in peşinden gittiği ve aniden somurtan Sabrina'nın da arkasından geldiği bir el hareketiyle tarlada ilerlemeye başladı. "Ve sonra yola, ki daha uzakta, o yönde ilerlemeye devam edelim; size göstermek istediğim bir şey var - planlarınız Kellynch Şaraphanesi'nin otoparkını kullanmayı öngörüyordu, ama sanırım bir taşma alanı için yer olabilir ..."

"Şarap imalathanesinin yanından geçen insanları başka yöne çevirmek istemeyiz..."

Uzayıp giden çalıların arasından geçip yola doğru ilerlediler, ayrıntıları tartışılar, Ben yardımcı oldu ve sanki artık gerçekten ortak bir projeymiş gibi fikirler üzerinde konuşmaya istekliydi. Ama konuşma, Ben'in üşüyorsa eve dönüp ısınma teklifini reddederek onlara eşlik etmekte ısrar eden Sabrina'nın anlamsız sözleriyle sık sık kesiliyordu.

"Bak, Ben, bir kardinal!" diye seslendi, bir çalıya tünemiş canlı kırmızı kuşu göstererek. "Çok güzel değil mi?"

"Harika," diye cevap verdi, fazla hevesli olmadan.

"Tanrım, akşamdan kalma gibiyim; dün gece kızlarla dışarıdayken içtiğim o kadar çok cosmopolitan var ki!" diye gülerek haykırdı bir başka seferinde, bir kazığın üzerinden tırmanırken, yardım için ellerini Ben'e uzattı. Ben içini çeker gibi oldu, ama itaatkâr bir şekilde engeli aşmasına yardım etti. Diğer tarafta güvende olan kız, kirpiklerini kırıştırarak ve ona gülümseyerek ona sarıldı. Ben onun kollarını yavaşça boynundan çözdü ve yürümeye devam etti.

Albay Fairchild gerçeği mi bulmuştu? Anne ve Emmie bir ayrılığı mı yarıda kesmişlerdi? Yoksa sadece bir sevgili kavgası mı? Anne başını salladı. Önceki gece Anthony onu öpmüştü ve şimdi sadece birkaç gün sonra başka bir adamın olası bekârlık durumunu hesaplıyordu. İlişkilerine devam etmeye hiç ilgi göstermeyen bir adam. Şu anda bu kadar kolay iletişim kurabildikleri için minnettar olmalı ve konuyu kapatmalıydı. *Bu sadece bir randevuydu ve bir*

öpücük, beyninin sinsi bir parçası protesto etti. *Bu Anthony'ye bağlılık sayılmaz.*

Ben, sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, Anthony'nin o sabah onunla birlikte Kellynch'e gelip gelmediğini sordu.

Anne, "Hayır, bu sabah biraz keyifsiz, bir iş ortağıyla dışarıdayken kötü bir şeyler yemiş," diye cevap verdi.

"Gerçekten mi?" Emmie öyle dedi. "Onu bu sabah kasabada Naomi'yle konuşurken gördüğümü sanmıştım."

"Naomi mi?" Anne gerçekten kafası karışmış bir halde sordu. "Naomi'yi tanıdığını sanmıyorum; sadece seninle ve Vidya'yla tanıştı."

Emmie omuz silkti ve Anne aniden çok fazla şey söylediğinin bilincine vardı - sanki bir birliktelikleri varmış ve Ben'in programını bilmesi gerekiyormuş gibi mi konuşmuştu? Ben o geceki yemekten nasıl bir izlenim edinmişti, yemeğin sonundaki öpücüğü görmeden?

Ben partiyi kısa kesmeden önce biraz daha ilerlediler. "Endişelendiğim ve size göstermek istediğim kısım burası," dedi. Önlerinde devasa bir alan uzanıyordu. *Bu bir bataklık mı?* Anne daha yakından baktı.

İlk başta bir gölet gibi görünüyordu, su havuzları zemini kaplıyordu, ancak bazı yerlerde oldukça sık ve bulanık görünüyordu, her türlü doğal döküntü ile doluydu.

"Bu bir bataklık mı?" Emmie kafası karışmış bir halde sordu.

"Ne olduğundan emin değilim," diye yanıtladı Ben. "Çiftçilik ya da sulak alanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu tarla on yıldır kullanılmıyor; birikmiş yağmur suyu olabilir mi? Kırık bir yeraltı borusu mu? Buralarda bir sürü fiskiye sistemi var . . ."

"Sanırım bu bir gizem!" Sabrina neşeyle, bu fenomeni düşünmek için bir dakika daha soğukta durma arzusunu anlayamadığını söyledi. "Ben, neden herkesi eve götürüp nefis hamur işleri?"

"Burada işimiz bitmedi, ama istersen eve dönebileceğini söyledim zaten," diye cevap verdi, kaba bir şekilde değil, ama çok şey anlatan nötr bir tonla.

Sabrina'nın yüz ifadesi acıya dönüştü ama güzel yüzünde titreşen baskın duygu hayal kırıklığıydı. İlk tanıştıklarında Ben'in çekici ve büyüleyici bulduğu gülümsemesi ve masum flörtleri artık hiçbir etki yaratmıyordu ve cephaneliğinde onu tekrar ikna etmek için başka hiçbir kaynağı yoktu. Ama henüz pes etmiyordu.

Ben ve Emmie'yle önlerindeki suya neyin sebep olduğunu tartışmaya devam ederken Anne göz ucuyla Sabrina'nın suyun başladığı yere doğru atladığını gördü. Bir dizi büyük kaya ve çürümüş, yarı batık bir kütük, bataklık alanın derin dalgalarına doğru istemeden bir tür ayak yolu oluşturmuştu. Yüzeyde yüzen hastalıklı yeşil otlar, hareket eden ve dalgalanan katı zeminin serap gibi garip hissini veriyordu.

Sabrina ilk kayanın üzerine hafifçe sıçradı ve bir ip cambazı gibi ayak ayak üstüne atarak çürümüş kütüğün üzerinden geçti. Kayalar burada birbirinden daha uzaktaydı ve en yüksek kayaya çıkmak için zıplaması gerekiyordu, çukurlu yüzeyde duruşu tehlikeliydi, dengede durma çabası kollarını mükemmel bir balerin pozuyla uzatıyordu.

Ayıışığı teni ve rüzgârın savurduğu kızıl saçlarıyla, gri ve yeşil fonda ışıltılı parlayarak çok güzel görünüyordu, diye düşündü Anne özlemle, ama yine de orada dengede durmanın güvenli olup olmadığını merak ediyordu.

Ama bütün bunların hedefindeki Ben, hâlâ kararlı bir şekilde Emmie'yle arazi konusunu tartışıyordu.

"Ben! Gel Romeo'm ol, Juliet'im için pratik yapmam lazım ve balkon sahnesini buradan oynayabilirim!" Sabrina aralarındaki metrelerce mesafeyi aşmış başka bir poz vererek seslendi. "Neredesin Romeo? Babanı inkar et ve oyununu reddet ..."

"*Adını* reddet," diye bağırdı Emmie, kendi konuşmasını yarıda keserek. "Romeo'nun hiç *oyunu* yok; olsaydı belki Rosaline'i elde eder ve ölmezdi."

"Gelecek sezonun programını senin yazmana izin vermeliyiz, Emmie," diye takıldı Anne.

Ben'in ağzının kenarı bir gülümsemeyle kalktı ve kıkırdadı. Anne onu güldürdüğü için sessiz bir heyecan hissetti.

"BEN!" Sabrina bağırdı.

Bir iç daha bastırdı ve itaatkâr bir şekilde onu izlemek için döndü ve yüzündeki kalıcı gülümseme kayboldu. Sabrina şimdi en büyük kayanın üzerinde dönüyordu.

"Sabrina, in oradan! Güvenli değil."

"Tamamen güvenli." Güldü. "Burası benim gerçek sahne inşa edilmeden önceki sahnem."

"Kayıp düşeceksin!"

Anne sessizce, eğer düşerse, o opak otlarla kaplı suyun, inişi kötü bir şekilde yumuşatacak daha küçük, daha keskin kayaları veya yaşlı dikenli asmaları saklıyor olabileceği endişesini ekledi.

"Ben, hadi ama..." Sabrina hâlâ gülümsüyor, hâlâ kahkaha atıyor, sonunda

Ben'in dikkatini iş konuşmalarından uzaklaştırmayı başarmış olmanın mutluluğunu yaşıyordu. "Sabrina, ben ciddiylim. Yaralanmadan önce oradan
inin." Adam

ona doğru ilerlemeye başladı ve Anne ile Emmie de onu takip etti.

Sabrina'nın gülümsemesi Ben'in yüzündeki sert ifadeyle ekşidi. Alt dudağı biraz titredi ama kendini toparlamaya çalıştı. "Hadi ama, Bay Güvenli Oyna! Spontanlığa ve biraz vahşi olmaya ne oldu?" Sesi ağırlıklı bir tona dönüştü. "Spontane ve eğlenceli olmamdan hoşlandığınızı sanıyordum." İlk kayaya doğru sıçradı, vücudu havada zarif bir kavis çizdi.

Olay yerine yaklaştıkça, taşların yüzeyinin sabahın erimiş ayazından dolayı kaygan ve ıslak olduğu görüldü. Sabrina'nın ince pamuklu spor ayakkabıları çok az çekiş gücü sağlıyordu. Çok büyük bir güçle yere indi, öndeki ayağı duyulabilir bir gıcırtyla yüzeyde kayd ve yüzünde korkunç bir korku ifadesi ve bir çılgınlıkla aşağıdaki bulanık suya düştü.

Su, Anne'in korktuğu gibi çok derin değildi, belki bir metreyi geçmiyordu, çünkü Sabrina'nın vücudunun bir kısmı görünürken geri kalanı su altındaydı. Yüzüstü yatıyordu, kızıl saçları yüzeyde yüzüyor, yabancı otlara karışıyordu. Sonuçta bir Juliet değil, bir Ophelia'ydı.

Anne, Sabrina bağıırır bağıırmaz koşmaya başlamış, Ben ve Emmie'nin de onu takip etmeden önce saniyeler boyunca donup kaldıklarının farkında bile olmamıştı.

Sabrina sığ havuzda hareket etmiyordu. Başını çarpmış olmalıydı ve Anne, yarım santim suda boğulan bilinçsiz teknecilerin korkunç hikâyelerini düşünerek hızını artırdı.

Anne suya ilk ulaşan ve suya dalan Ben'in uzun bacakları ona yetişti.

Buz gibi soğuk onu bir şokla karşıladı, giysilerini ıslattı ve cildini yaktı. Yabani otların ve çamurun arasında tökezleyip debelenirken sırsıkslam olmuştu. Ben onu iterek geçti, daha güçlü ve uzun boyluydu, daha hızlı ilerleyip önce Sabrina'ya ulaştı ve yüzüstü yatan gövdesini yukarı kaldırdı. Dudakları hafifçe maviye boyanmıştı. Alnında kanlı bir kesik vardı.

"911'i arıyorum!" Emmie bağıırdı.

Anne ge kadının bacaklarını yabani otlardan kurtarmaya çalıştı, böylece Ben onu tamamen kollarına alıp kıyıya geri dönebildi, Emmie orada bekliyordu, cep telefonunu kulağına dayamış, durumu bir operatöre aktarıyordu.

Yavaşça imlerin üzerine yatırılan Sabrina'nın kirpikleri bile kıpırdamamıştı. Anne bir kulağını hareketsiz duran göğsüne dayadı ve bir elini ağzına götürdü. Nefes almıyordu.

"Kompresyon," diye bağıırdı Ben.

Kadın vücudu doğru pozisyona getirdi ve adam hemen işe koyuldu.

"Ambulans geliyor," dedi Emmie.

Anne, "Emmie, eve geri dn, Fairchild'lara ne olduğunu haber ver ve geldiklerinde sağlık görevlilerini buraya getir," diye emretti ve Emmie hemen yola koyuldu, cep telefonu hâla elinde, ana binalara doğru koşmaya başladı.

Sabrina sarsılıp gözlerini atığında Ben ilk kalp masajını ve ağızdan ağıza müdahaleyi henüz tamamlamıştı. Birlikte onu yan yatırdılar, bir an kasıldı ve sonra neredeyse onu ele geçirecek olan pis görünümlü suyu kustu.

"Sorun yok," dedi Anne, Sabrina gürültüyle soluk alırken başını destekleyerek, "sorun yok. Beni duyabiliyor musun?" Sabrina'nın açık mavi gözleri sersemlemişti ama bu soru üzerine can simidi gibi Anne'in yüzüne kilitlendi. Başını salladı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Sabrina yine başını salladı, ağzı hâlâ açıktı ve soluk soluğaydı ama "Anne" diye mırıldanmayı başardı.

"Tamam, bu iyi. Bir ambulans geliyor. Başını çarptın ve biraz su yuttun ama iyi olacaksın. Sakin ol ve nefes al." Nazik bir eliyle Sabrina'nın alnındaki yaraya dokundu. Dağınıktı ama yüzeysel görünüyordu. Emmie o sabah bir atkı takmıştı ve panikle düşürüp unuttuğu atkı birkaç metre ötedeki çimenlerin üzerinde duruyordu. Ben, Anne'in gözlerinin ona doğru döndüğünü gördü ve sözsüz bir iletişimle yerinden sıçrayıp atkıyı aldı; katlayıp yaranın üzerine bastırdı.

Birkaç dakika sonra Sabrina'nın nefes alış verişini biraz daha düzene girmeye başladı ve farkındalığının geri gelmesiyle birlikte başına gelenlerin gecikmiş korkusu ve şoku da ortaya çıktı. Ağlamaya başladı, henüz yeterince hava alamadığı için hıçkırıklara boğuluyordu. Ayrıca titremeye de başladı.

Anne alçak sesler çıkararak yatıştırıcı şeyler mırıldandı, ıslak kızıl saçlarını solgun yüzünden geriye doğru okşadı ve genç kadını sakinleştirmeye çalışarak sadece nefes alması için ona telkinde bulundu.

"Onu eve götürüp ısıtmalı ve ambulansı orada beklemeliyiz," dedi Ben kararlı bir şekilde, ama gözleri garip bir ifadeyle Anne'deydi.

"Evet," diye onayladı Anne ve Sabrina'yı gelin gibi kollarına alabilmesi için geri çekildi. Tarlalar arasındaki yürüyüş uzundu, ama Ben fazladan yükten dolayı hiçbir zorlanma belirtisi göstermedi. Sabrina uysalca onun göğsüne yaslandı, şimdi sessizce ağlıyordu ve Anne de Ben'in hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışarak onu takip etti. Giysilerinin ıslak ve dondurucu hali, yağmur altında yaptığı felaket yürüyüşte olduğu gibi dişlerinin takırdamasına neden olmalıydı ama kanı hâlâ adrenalinle doluydu.

Albay Fairchild, evin birkaç metre yakınına geldiklerinde çimenlerin üzerinden koşarak geldi. Tek kelime etmeden yaralı kadına uzandı ve bir askerin becerisi ve uzmanlığıyla nabzını, gözbebeklerini ve başındaki yarayı kontrol ettikten sonra rahatlamış bir şekilde başını sallayarak geri çekildi, çünkü Ben'in omuzlarındaki sert çizgiden bir parça gerginlik boşalmıştı.

"Ambulans az önce garaj yoluna giriyor. Teyzen onları karşılamak için dışarı çıktı," dedi albay. "Onu eve getirin."

Uzun koridoru geçip araba yolunun evin önünü öpen kısmına geldiklerinde Anne üçlünün peşine takıldı; yol, küçük binaların ve Ben ile Sabrina'nın akşam yemeğinde ilk kez karşılaştıkları verandanın etrafından dolanmaya başlamadan hemen önce.

Emmie ve Jenny ayakta durmuş yaşlı bir sağlık görevlisiyle endişeli bir şekilde konuşurken, genç ortağı park halindeki ambulansın arkasından indirilen sedyeyi hazırlamayı bitirmişti.

Albay Fairchild gruba "Uyanık ve tepki veriyor," dedi. Ben onu nazıkçe yere yatırdı ve adamlardan biri hemen hastayı ısıtıcı bir battaniyeyle örtmek ve oksijen maskesi takmak için harekete geçti.

"Kafa travması, hipotermi endişesi - iki dakikadan daha az bir süre su altında kaldı - bir tur kalp masajı yapıldı ama suyu yukarı çıkardı ve sanırım ciğerlerini büyük ölçüde temizledi," diye Ben profesyonellere okudu.

"Tamam, bundan sonrasını biz hallederiz," diye cevap verdi yaşlı olan. "Büyük olasılıkla gözlem ve testler için onu bir gece tutacaklar. Ona kim eşlik edecek? Sen arkaya binebilirsin."

Ben derin bir nefes aldı ama önce Jenny konuştu. "Ben giderim, sıırılsıklam olmuşsun. Ve yanında bir kadın olmasını tercih edebilir."

"Tamam," diye kabul etti Ben. "Sabrina'nın bir oda arkadaşı var; Fell Sokağı'nda bir daireyi paylaşıyorlar. İletişim bilgileri bende yok, ama ona ulaşabilirsek hastaneye yedek kıyafet getirebilir ve biri Sabrina'nın bu gece eve gelmeyeceğini ona bildirmeli."

"Biz" Anne konuşmaya çalıştı ama onun yerine bir mırıltı çıktı. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Festivalde Sabrina'nın acil durum iletişim bilgileri var. İK'da bir yerde bilgisayarda olacak. İçinde

Oda arkadaşının numarasını ve ailesinin bilgilerini. Bir vilayet uzaktalar ama yine de bilmek isteyeceklerdir. Ofise gidebilirim ve-"

"Sen de sıırıslıkam olmuşsun. Emmie gidebilir," dedi Albay kararlı bir şekilde. "Onu buraya sen getirdiğine göre arabamızı alabilir - hadi Emmie, bakalım cipi sürebilecek kadar büyük müsün?"

Bir telaş içinde, araba yolundaki grup, kıl payı kurtulmanın getirdiği acımasız bir farkındalıkla hareket ederek dağıldı. Sabrina, Jenny ve sağlık görevlileri araca binip hızla tepeden aşağı inerken, Albay ve Emmie evin yanından Fairchild'ların cipini park ettikleri yere doğru gözden kayboldular.

Anne, Kellynch'in yüksek noktasından, ambulansın tepenin dibindeki otoyola yumuşak bir şekilde katılıp gözden kayboluşunu izleyerek, hiçbir şey yapmadan, kayıtsızca durdu.

Sabrina iyi olacak.

Adrenalin sonunda azaldı ve yorgunluk hemen gösterdi. Zihni halsiz ve yavaşlamıştı; bunun kötüye işaret olduğunu, soğğun sonunda vücuduna nüfuz ettiğini biliyordu. Su sığ olmasına rağmen, kurtarma çabası onu iyice ıslatmıştı ve tarlalarda esen soğuk rüzgâr şimdi bu etkiyi daha da arttırıyordu.

Kıyafetler. Kıyafetlerimi değıştirsem mi acaba? Şimdi şiddetli bir şekilde titriyor, olduğu yerde biraz bayılıyordu.

İki büyük sıcak el omuzlarına indi ve onu zorla evin içine geri götürdü. Anne'in hayal meyal hatırladığına göre, onu ilerleten ivme, bir zamanlar Liz'e ait olan zemin kattaki banyolu bir yatak odasına ulaşana kadar durmadı -Liz her zaman banyonun çok küçük olduğundan şikâyet ederdi ama zemin kat, yakalanma ihtimalini en aza indirerek gizlice dışarı çıkmasını sağlıyordu.

Ben'in burayı hem uyumak hem de çalışmak için kullandığı belliydi; yatak ve şifonyer odanın bir köşesine itilmişti, IKEA tarzı devasa bir masa ise kapalı bir dizüstü bilgisayar ve yüzeyini kaplayan çok sayıda düzenli belge yığınıyla ortadaydı. Üzerinde çubuk grafikler bulunan büyük bir çıktı duvara yapıştırılmıştı ve önümüzdeki üç çeyrek için bir şeyin mali kazançlarını tahmin ediyordu. Yanında, bir boğa klipsi ile bir arada tutulan ve

raptiye, üzerinde mavi mürekkeple yazılmış notlar bulunan çeşitli kâğıt parçalarından oluşan bir yığındı -içinde bir kurabiye ambalajı mı vardı?

Başka koşullarda Anne, iş adamı Ben'i iş başında bir kez daha görmekten büyülenebilirdi. Başka bir durumda ise, Ben'in yatak odasında onunla yalnız kalmaktan felç geçirecek kadar utanç duyabilir ve mahcup olabilirdi. Ancak Anne'in beyninin soğuktan uyuşmuş versiyonu bunların hiçbirini kaydetmedi, sadece omuzlarındaki ve sırtındaki sıcaklık uzaklaştığında sessiz bir protesto ile haykırdı.

Ben onun etrafından dolanıp şifonyere gitti ve bir çekmeceyi öyle bir çekti ki neredeyse yerinden çıkacaktı. Koyu renk, soluk bir kapüşonlu sweatshirt, bir çift siyah eşofman altı ve kalın, topak topak çoraplar çıkardı.

Evet, bu mantıklı, diye düşündü Anne. O da ıslanmıştı.

Ancak bir sonraki adımı, onu ve giysilerini sırtına sert bir el koyarak küçük tuvalet odasına yönlendirmek ve ardından kaşmir kazağını, altına giydiği uzun kollu tişörte kadar çıkarmaya başlamak oldu.

"Whoa, ne . . . ?!" Anne nihayet biraz olsun kendine geldi.

Sırılsıklam olmuş giysiyi küvetin dibine fırlattı ve ıslak bir sıçramayla yere düştü. Üzerindeki çamuru temizlemek muhtemelen imkânsız olacaktı.

"Yarım saattir sıırılsıklamsın ve donuyorsun," dedi huysuzca. "Şimdiden kendinden geçmeye başladın. Eğer seni hemen o kıyafetlerden kurtarıp ısıtmazsak bir ambulansa ihtiyacın olacak."

Gömleğinin eteklerine uzandı, parmaklarının sıcaklığı karnının buz gibi tenine değdiği yeri yakıyordu. Anne irkildi, adrenalin tekrar sert bir şekilde pompalanarak zihnini farkındalıkla doldurdu. Adam küçük banyoda o kadar yakın duruyordu ki, göğüsleri neredeyse birbirine değecekti. O da zor nefes alıyordu ve sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi ters ters bakıyordu.

Anne sesi titreyerek, "Bunu kendim yapabilirim," dedi.

"Yapabilir misin?" diye sordu ve yakıcı bir utançla onun şüphecililiğinin haklı olduğunu fark etti. Uyuşmuş parmakları kot pantolonunun zorlukla açabiliyordu. Kasları kaskatı kesilmiş ve kasılmışken, omuzları onu sarsan titremelere karşı kamburlaşmışken kollarını uzatmak imkânsız görünüyordu.

Onun cevabını bekledi. Her şeyi daha önce gördüğü gerçeğini dile getirmede.

Anne küçük bir sarsıntıyla başını salladı.

Gömleği başının üzerinden çekip küvete fırlattı. Kısa süre sonra kot pantolon da onu takip etti ve Anne, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarmak için çömelirken titreyen bir elini denge için Ben'in omzuna koydu. Kolları hareket ettikçe elinin altında çalışan sırt kaslarını hissedebiliyordu. Hem sıcak olması hem de çamurun vıcık vıcık hissinden kurtulmak için bir duş almayı çok isterdi ama sıcak duşların insan bu kadar üşüdüğünde tehlikeli olduğunu ve vücudu şoka sokabileceğini biliyordu.

Geriye sadece sütyeni ve külotu kaldığında, Ben şifonyerdeki kuru giysi yığınının uzandı ve kapüşonlu tişörtü başından aşağı çekti. Anne kısa boylu bir kadın olmamasına rağmen kapüşonu kalçasının ortasına kadar iniyordu; belli ki bu Ben'e aitti. Polar sıcak, yumuşak ve kuruydu ve anında oda sıcaklığında bir nebze rahatlama sağladı.

Belli belirsiz bir hareket yaptı ve Anne, kapüşonun bir namus bariyeri görevi görmesiyle iç çamaşırlarını çıkarabileceğini anladı. Külot kolayca bacaklarından aşağı kayd ve Ben büyük bir titizlikle giysiye bakmadan külotu küvete bıraktı, ardından eşofman altının içine girmesine yardım etti, Anne elinin kalçasının dışından yukarı doğru kaydığını hissederek sertçe tavana baktı. Sütyen daha zorlu bir işti - parmaklar kancalar için hâlâ çok uyuşuktu - bu yüzden Ben onu ustalıkla çözdü, kollarını ona doladı, eşofmanın arkasının altına uzandı, bir aşık kucaklaması pandomimi yaptı ve sonra Anne'in onu etek ucunun altından çıkarmasına izin vermek için geri çekildi. Sütyen konusunda her zaman becerikliydi, diye düşündü histerik bir dokunuşla. Sırada topak topak çoraplar vardı, ayaklarına bol ve büyük geliyordu ama kalın ve dolguluydu.

Gülünç görünüyor olmalıyım. Aşırı uzun kapüşonlu sweatshirt, bilekten birkaç kez kıvrılmış eşofman altı, ayak bileklerinde ve ayaklarda su birikintisi yapan çoraplar... Ama Ben gülmedi. Hâlâ kızgın ve ıslak görünüyordu.

"Senin de değişmen gerek," dedi Anne, "soğuğa karşı daha dayanıklı olsan bile, onu sen de hissedeceksin."

"Bir dakika içinde geliyorum," dedi ve kan dolaşımını yeniden sağlamak için parmaklarını kendi parmaklarının arasında ovuşturdu. Gerçekten de yakında kendisi de titremeye başlayacakmış gibi görünüyordu.

"Hayır, bir dakika içinde değil, şimdi," diye ısrar etti Anne.

"Bir dakika içinde dedim," diye bağırdı ve Anne geri çekilerek ellerini uzanamayacağı bir yere götürdü. Ben daha önce ona karşı hiç öfkelenmemişti. Bir çift olarak yaşadıkları o birkaç anlaşmazlıkta bile asla terslememiş ya da bağırma-mıştı. Anne sadece başkalarına karşı öfkelenirken görmüştü ve o nadir durumlarda da öfkesi, sert eylemlerden önce gelen sessiz bir öfkeydi ama asla patlayıcı ya da kızgın sözler değildi.

Ama daha yeni kız arkadaşının -*hâlâ* kız arkadaşı mıydı- bir ambulansla götürüldüğünü görmüştü, yani belki de her şeyin bir ilki vardı.

"Sabrina iyileşecek," dedi Anne, yatıştırıcı bir ton tutturmaya çalışarak, ama o anki sallantılı haliyle bu biraz azaldı. "Hem amcan hem de sağlık görevlisi öyle düşünüyor. Kasabadaki hastane küçük olabilir ama harika doktorlarla dolu. Yarın gidip onu görebilirsin."

Şimdi geri çekilme sırası Ben'deydi ve Anne'e sanki dillerde konuşmaya başlamış gibi bakıyordu.

"Bunu biliyorum."

"Tamam, o zaman
neden ..."

"Tanrı aşkına Anne, senin için endişeleniyorum!" diye bağırdı.

"Oh. Ben Ben iyiyim," dedi Anne tereddütle, her ne kadar hâlâ normal vücut ısısından uzak olsa da.

"Evet, çok iyiyim, herkes etrafta koşuştururken araba yolunda hipotermiye girdim," dedi gözleri alev alev yanarak. "Neden hep en son ilgilenilmesi gereken kişi sen oluyorsun? Sen, herkesle ilgilenen kişi!"

Anne afallamıştı.

Ben patlamasından hemen pişman olmuş gibi çenesini sıktı, yanakları kızardı. Hızla banyodan çıktı, konuşma açıkça sona ermişti ve Anne onun yatak odasına dönüp kendi kıyafetlerini çıkardığını ve kuru olanları bulmak için çekmecelerini karıştırdığını görebiliyordu.

Titreyerek küvetin kenarına oturdu, başka tarafa bakamıyordu. Kapıyı açık bırakmıştı, göz önünde olduğunu biliyor olmalıydı, ama bu, kendisinininki gibi bir kazak, eşofman altı ve topaklı çoraplar giymeden önce külotu dahil her şeyini çıkarmasına engel olmadı. Anne'in kalbi kesinlikle daha hızlı atmaya başlamıştı, aniden ısıyı vücuduna geri döndürme konusunda biraz daha etkili olmaya başlamıştı.

Banyoya geri döndü, yüzü donuktu, ona o şovu yaparken ne düşünmüş olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu, titreyen bacakları üzerinde ayağa kalkmasına yardım etmeden ve onu oturma odasına götürmeden önce.

Fairchild'lerin oturma odasındaki mobilyalar pelüş ve genişti - albay ve Ben'in uzun boylu olmalarına şaşmamalı - ve o da rahat bir kanepenin bir köşesine kıvrılıp üzerine bir battaniye çekti. Tıg işiydi ve ısıtmaktan çok dekoratifti.

Ben hemen mutfığa gitti ve Anne onun başka bir odaya girip bir kucak dolusu pazen battaniyeyle dönmeden önce su ısıtıcısını çalıştırdığını duydu. Bunları silkeledi ve Anne'in üzerine örttü. Yüz ifadesi daha sakin bir hal almıştı.

"Özür dilerim. Hayatınızı nasıl yaşadığınız beni ilgilendirmez," dedi, biraz resmi ama samimi bir şekilde.

"Sorun ," dedi Anne usulca, az önce ne olduğundan emin değildi. "Ben ... Her zaman insanlara yardım etmeye çalışacağım ama kendime bakmak da üzerinde çalıştığım bir şey. Arkadaşım Vidya'nın arkasında sıraya girebilirsin çünkü onun da son zamanlarda aynı konuda söyleyecek çok şeyi var," diye espri yapan Anne, Ben'in gülümsediğini görünce rahatladı.

"Öyle mi?"

Kucağındaki fanilaya baktı ve gevşek bir ipliği karıştırdı. "Hayatımın bazı yönlerini yeniden değerlendiriyordum. Bırakmam gereken bazı sorumluluklar var."

"Kendimi yeniden değerlendiriyorum," dedi sessizce, "tutunmak için mücadele etmem gerekirken bıraktığım şeyleri düşünüyorum."

Anne keskin bir şekilde başını kaldırdı, nefesi kesilmişti, kulağa geldiği şekilde bunu kastetmiş olmasının mümkün olup olmadığını merak ediyordu, ya da Tanrı yardımcısı olsun, o muydu?

Son arabasını ya da kahvalt  masasındaki son kruvasanı elinde tutmak gibi sıradan bir Şeye atıfta bulunarak ...

Ben ona doğru bakıyordu.

Çaydanlığın keskin d d ğ  ikisini de sarsarak o anı bozdu ve Ben tekrar mutfaka doğru koşmaya başladı.

Bir dakika sonra Anne, albayın sıcak ses tonunu duydu on beş dakikalık bir vitesli araç kullanma tazeleme eğitiminden sonra Emmie'nin ciple g venli bir Şekilde yola çıktığını açıkladı.

"Hastaneyi arayıp Jenny'ye bilgi verecek ve ofise geldiğinde oda arkadaşını da arayacak," diyordu iki adam birlikte oturma odasına d nerken. O an her ne idiyse, artık kaybolmuştu.

Ben'in elinde sıcak çikolata kokan iki kupa vardı. Tek s ylediği "Őekere ve ısınmaya ihtiyacın var," oldu.

"İyi misin Anne?" diye sordu albay içten bir endişeyle. "Buna tanık olmak çok  z c  olmalı."

Anne ona iyi olduğunu s yledi ve sıcak çikolatasından b y k bir yudum aldı, içten dışa doğru ısıtmaya başladığında anında daha iyi hissetti.

Ben oturma odasındaki Ő minenin  n nde ç melmiŐti ve birkaç dakika içinde alevler ç tırdayarak yanmaya başladı.

Son birkaç saatin stresine ve Ben'in daha fazlasını s yleyip s ylemeyeceğini bilmek için duyduğu umutsuz arzuya rağmen, yorgunluk, içine lezzetli bir Şekilde sızan s k net ve onu  rten giysilerdeki Ben kokusunun acı tatlı rahatlığı Anne'i derin bir uykuya s r kledi, flanel battaniyelere g m ld  ve Ben ile amcasının d n gecekı hokey maçını tartıŐtıkları alçak sesleri dinledi.

T

gizli anlamlar ya da ateşli bakıŐlar için daha fazla Şans yoktu. Anne uyandığında kendini eve g t recek kadar iyi hissediyordu. İŞte, Sonunda uzun zamandır beklediği duŐu alıp saçlarındaki pisliği temizledi. Ben'in kıyafetlerini çamaŐır torbasına koydu ve kendi kendine

yıkayıp iade etmek ve onları tekrar giyip tanıdık sıcaklıklarını solumanın cazibesine kapılmamak.

OceanofPDF.com

Yirmi Dört

Bazen şok edici bir şey aniden ortaya çıkar, olayların olağan akışını bozar ve sonra aynı şekilde aniden çözülür,

anı gerçek dışı, rüya gibi bir nitelik kazanır. Uzun bir uykudan ve doyurucu bir kahvaltıdan sonra Anne brunch kazasının yorgunluğunu ve dehşetini üzerinden atmış hissediyordu ama hafızası tuhaf bir serap bulanıklığına bürünmüştü. Olanlar gözünün önünde canlanıyordu - Sabrina'nın düştüğünü fark etmenin dehşeti, buz gibi suyun ısırması, Ben'in ellerine tutuşturduğu sıcak çikolatanın sıcaklığı ve Ben'in ellerinin onun üzerindeki daha da yakıcı sıcaklığı - ama gerisi karmakarışık ve hayali geliyordu. Ben'in Sabrina'ya karşı ne kadar mesafeli ve kibar olduğunu doğru mu hatırlıyordu? Gerçekten de Anne'i endişeyle terslemiş *ve onu* soymuş muydu? Ve sonra onun önünde soyunmuş muydu?

Ofisinin banal floresan ışığı altında oturmuş son bilet satışlarını gözden geçirirken, sıradan gününe devam ederken bunların hiçbiri mantıklı değildi. Daha doğrusu anlamlıydı ama Anne'i dehşete düşürecek bir şekilde. Ben iyi bir adamdı, birinin acı çektiğini görüp de yardım etmeden, koruyucu rolüne bürünmeden ve kendini sorunun üzerine atmadan edemezdi. Bayat şakalara olan sevgisi ve bazen suskun doğasıyla birlikte bu onun önemli bir parçasıydı. Yürüyüş parkurunda onu kurtarması, Balkabağı Festivali felaketinde yardım etmesi, hatta belediye binasını bastırmak için müdahalesi ve

Babası, bu açıdan bakıldığında mantıklı geliyordu. Anne kendi kendine, onun da herkes için aynı şeyi yapacağını söyledi.

Ve teoride, şok geçiren ve işlevini yerine getiremeyen bir kadının soyunmasına yardım etmek hayal gücünün *o kadar* da ötesinde bir şey değildi ... ancak - ve işte burada hafızasına güvenmiyordu. Banyodaki sahne gerçekten bu kadar yüklü hissettirmiş miydi? Acı çeken biri olsaydı, gerçekten bağırır ve kendini kaybeder miydi? Herhangi biri olsaydı, onun önünde soyunur, kendini fiziksel olarak bu kadar savunmasız ve onun bakışlarına açık hale getirir miydi?

İlk tanıştıkları gün kitapçada olduğu gibi, önemsiz konularda sohbet etme yeteneğine rağmen, Anne daha güçlü duyguların genellikle onu neredeyse sessizleştirdiğini biliyordu. Derinden hissedirdi ama bu konuda nadiren konuşurdu, bu da bazen Anne'i sinirlendirirdi. Bazen onu konuşturmak uzun zaman alıyordu, tek cevaplar kafasının içindeki kitaplık duygu ve düşünceleri gizliyordu. Ama hareketleri oyunu ele veriyordu ve zamanla bir cümleyi, bir bakışı ya da bir davranışı yorumlamayı ve onun ne demek istediğini anlamayı öğrenmişti.

Ancak o günkü patlaması ve eylemleriyle ne demek istediğini ...

Anlattığı hikâyeye inanılamayacak kadar fantastikti, umut edilemeyecek kadar hayalperestti - Ben'in sekiz yıl önce kalbini kıran Anne Elliot'a karşı hâlâ bir kor, bir his, bir çekim ve ilgi duyuyor olması imkânsızdı. Öyle değil miydi? Sonunda yıkımdan başka bir şey olmaması için yorumunun o bahçe yolunda dolaşmasına izin veremezdi. Elbette ona karşı yumuşamıştı, hatta belki de ailesinin gölgesinin ilişkileri hakkındaki kararını nasıl etkilediğini gördükten sonra onu affetmişti. Belki şimdi ortak geçmişlerine dair daha nazik, daha sıcak hatıraları vardı. Ama bu, kaldıkları yerden devam ilgilendiği anlamına gelmiyordu.

Sekiz yıl! Anne kendine hatırlattı. *Sekiz yıl!* Ben Wentworth'u okuma pratiğini kaybetmek için uzun bir süreydi. Birinden uzaklaşmak ve onu hâlâ tanıdığını düşünmek için uzun bir süreydi. Yirmili yaşlarında ölmüş ve gömülmüş bir şeyi yeniden canlandırmaya çalışmak için uzun bir süreydi. Aralarında sekiz yıllık bir sessizlik ve acı vardı.

Durumla ilgili herhangi bir perspektif kazanma söz konusu değildi; tamamen kafa karışıklığıydı.

Suyu daha da bulandıran şey ise Anthony'nin ilgisiydi; kendisini hâlâ iyi hissetmemesine rağmen, mesaj yağmuruna tutarak ve evine gösterişli bir buket çiçek göndererek kur yapmayı sürdürmeyi kendine görev edinmişti.

Liz güllere boncuk boncuk baktı. Görünüşe göre, kasabadaki yakışıklı yabancıyla nihayet tanışmış, Anne'in akşam yemeği randevusundan bir gün önce bir kafede ona rastlamıştı. Sabah Anne'in kahvesini yapan baristaya göre, Liz tam bir flört modundaydı, Anthony'nin zengin olduğunu, bir teknesi olduğunu, klas bir şekilde davrandığını ve kazağını örnek bir şekilde doldurduğunu keşfetmekten çok memnundu. Gerçekten de tam Liz'in tipiydi ve Anne onun ilgisini daha güzel olan kız kardeşiyle değiştirmemiş olmasından biraz gurur duymuştu - daha önce de talipleri olmuştu.

Ama Anthony, Anne'den hoşlanıyor gibiydi ve gururu okşansın ya da okşanmasın, Ben'in yanan gözleri Anne'in gözlerinin içine bakarken ve Ben'in omuzlarının bir gömleğin içinde kaybolmadan önceki genişliği zihninde canlanırken, Anthony'ye karşı hissettiği çekimin hiçbirini yeniden canlandıramıyor gibiydi. Ona başka bir randevu olmayacağını söylemeliydi, değil mi?

Ben'in hayaleti için yine kendi kendimi sabote mi edeceğim? Anne, Anthony'nin son mesajına gönülsüzce bir cevap yazarken, suratı asık bir şekilde düşündü.

Telefonu gelen bir aramayla çaldı ve neredeyse elinden düşürecekti. Ekranda Ben'in numarası yanıp sönüyordu; onu neden arıyordu ki? Genelde Emmie'yi arardı.

"Anne Elliot konuşuyor," diye cevap verdi, belki gerçekten o değildir diye. Ama oydu.

"Merhaba, ben Ben," diye kalın sesi telefon hattını yumuşattı.

"Merhaba," diye tekrarladı aptalca.

"Bir dakikan var mı?"

"Evet, var ... evet." Anne kendini silkeleyerek neyin önemli olduğunu hatırladı. "Sabrina nasıl?" diye sordu, Choi'nin Sabrina'nın işe ne zaman döneceğinden bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalışarak.

"Evet, iyi, geçen gün taburcu oldu," dedi. Anne bekledi - onu hastaneden o mu almıştı? İyileşirken onunla mı kalıyordu? lme yakın deneyime tepki olarak aşklarını yeniden mi alevlendirmişlerdi?

"Düşünüyordum da," diye devam etti Ben, duraklama neredeyse dayanılmaz hale geldikten sonra. "Bu kadar suyun nereden geldiğini, kalıcı olup olmadığını ve planlarımızı etkileyip etkilemeyeceğini hiç anlayamadık. Gelip bakması ve bize bir fikir vermesi için bir bilirkişi tuttum."

O gün olanlara kendini o kadar kaptırmıştı ki Anne, en başta o arazide bulunmasının profesyonel nedenini ve bataklığa benzeyen şeyin inşaat alanının üçte birini kapladığı gerçeğini tamamen unutmuştu. şüphesiz, onu ve Ben'i yakalayan sadece biraz sığ su ya da fırtınadan kaynaklanan şiddetli yağıştı.

"Bu iyi bir fikir ve tabii ki festival ücretin yarısını karşılayacak," diye yanıtladı Anne, tekrar dikkatini toplayarak.

"Evet, bu Yani, gerek yok. Ama Kellynch'e gelip onunla görüşmek isteyebileceğinizi düşündüm; araştırmasını tamamladıktan sonra hem raporunu doğrudan dinleyebilir hem de ona soru sorabiliriz."

"Teşekkür , çok dşncelisiniz," diye cevap verdi Anne, içtenlikle minnettar olarak.

"Harika." Ben'in sesi rahatlamış gibiydi. "Yarın ğleden sonra nasıl ? Ofisten biraz uzaklaşabilir misin?" Saat konusunda anlaştılar ve telefonu kapattılar.

Tamam, şimdi Ben konusunda kafası karışıktı, Anthony'den soğumuştu ve çok pahalı projesi için endişeleniyordu.

Telefonu Anthony'den gelen başka bir mesajla çaldı.

Anne inledi. Belki de gidip bir kek bulmalıydı.

-

Tgn ğleden sonra Anne, Kellynch şaraphanesi'ne geldiğinde güneş pırıl parlıyordu, sanki kazanın olduğu fırtınalı gün tamamen unutulmuş gibiydi. Siyah dalların iplikleri, ağaçların arasından görünmeye başlamıştı.

Ağaçların incelmekte olan kırmızı yaprakları, vitray bir pencerenin üzerindeki boruları andırıyor ve hafif esintide dalgalanan altın başak parçaları eğiliyordu.

Ön kapıdan cevap gelmedi -biraz erken gelmişti- ama Anne uzun yoldan gelirken ahırın arkasında küçük bir kargaşa görmüştü ve bu yüzden evi terk ederek avluyu geçip daha küçük ek binalara bakana kadar yürüdü.

"Alo?" diye seslendi, yeni boyanmış bir çift sürgülü ahır kapısına yaklaşıp. Kapılar kayarak açıldı ve Ben aniden girişte siluet halinde belirdi, neredeyse üzerine devriliyordu.

"Anne, merhaba." Ben'in yüzü açık ve şaşkındı. Ellerini ceplerine soktu ve sonra uzuvlarıyla ne yapacağından emin değilmiş gibi tekrar çıkardı ve sonra beceriksizce ensesini kaşıdı.

Her zamanki kontrollü dış görünüşü yerine garipliği yeni bir gelişmeydi.

Görünüşü de öyleydi.

Kaygan, keskin kesimli takım elbisesi ve tertemiz saç modeli gitmişti; son moda spor kıyafetleri ve yürüyüşte taktığı daha da kaliteli güneş gözlüklerinden oluşan hafta sonu savaşı rahatlığı da gitmişti.

Karşısındaki Ben tamamen farklı bir yaratıktı. Üzerinde iyi yıpranmış, biraz solmuş, dizleri ve cepleri biraz yıpranmış, yumuşak görünümlü bir kot pantolon vardı ve tişörtünün üzerine koyu yeşil bir Henley giymişti. Yüzündeki birkaç günlük kirli sakal ve taranmamış saçları daha da şaşırtıcıydı.

Eski erkek arkadaşların Henley giymesine izin verilmemeli. Bu hiç adil değil.

Anne bu manzara karşısındaki hazırlıksızlığını yenmek, kendini toparlamak ve onun herhangi bir ırgat kadın fantezisinin hayata geçmiş hali gibi görünen görüntüsüne hayran olmamak için elinden geleni yaptı.

Bir kadının on beş saniye içinde üstesinden gelebileceği çok şey vardı, Anne Elliot gibi kendine hakim biri için bile.

Tam taktiksel bir geri çekilme hamlesi yapacaktı -erken geldiği için özür dileyerek, arabasında bir şey unutmuş gibi davranacaktı ki, Ben onun geri dönmek için yaptığı yarım hareketi durdurmak istemesine kolunu uzattı ve hemen ardından bilinçsizce kolunu geri çekti.

"Özür dilerim, ben ..."

"Biraz koşuyordum ..."

Aynı anda konuştular ve aynı anda cümlelerini bıraktılar, geriye ölü havadan başka bir şey bırakmadılar.

Şu anda ne oluyor?

"Eksper." Ben durdu ve sonra tekrar başladı. "tarlada. Siz gelene kadar işini bitirmiş olur diye düşünmüştüm..."

"Evet, özür dilerim, biraz erken geldim-"

"Hayır, değil," diye aceleyle araya girdi ve sonra tekrar sustu. "Um . . ." Anne akıllıca konuştu.

Yere baktı ve ayağının altındaki kaldırım taşını temizleyerek toprağı biraz eşeledi. "I . . . Seni onunla buluşmaya, tarlaya götürebilirim ama bu kadar kısa süre sonra oraya geri dönmek ister misin bilmiyorum..."

Sabrina'nın kazası, Anne sessizce bitirdi.

Anne tereddüt etti. Bu sadece kibarlık mıydı, yoksa Anne'in itiraz etmesini mi istiyordu?

"Geri dönmek benim için sorun değil ama zamanınızı almak istemem..."

"Hayır, hiç sorun değil ve yürümek zorunda da değiliz; UTV'm var zaten dışarıda ve gitmeye hazır ..." Kolunu tekrar uzattı, ona dokunmaktan kaçındı ama onu ahırın arkasına, büyük ekipmanların bulunduğu yere giden çimenli yola doğru yönlendirdi. Orada, açık kasası boş bir arazi aracı bekliyordu.

"Tamam. Teşekkür ."

Fazla bir şey söylemeden Ben'in yanına geçti ve tam bir sessizlik içinde yürüdüler. Bu ziyaret için Chelsea botlar ve bol paça pantolon giymiş olan Ben, bir kez olsun açık kasalı araca binmek için uygun ayakkabılara sahipti ama Ben tek kelime etmeden onu belinden tutup kaldırdı ve tıpkı onu ciple eve bıraktığı gece yaptığı gibi yolcu koltuğuna oturttu.

"Teşekkür ederim," dedi Anne ve şoför koltuğuna tırmanmak için etrafından dolaşmadan önce sarsak bir şekilde başını salladı.

Anne onun yeni tıraş olmamış ve taranmamış terk edilmiş halini çevresel görüşünün dışında tekrar fark etti. Ben'in yirmi altı yaşındaki uzun saç ve sakalından hâlâ çok uzaktı ama ona gösterdiği adam kadar da sert değildi

Kasabaya geldiğinden beri. Biraz daha yumuşak, ama daha yetişkin bir şey. Hoşuna gitmişti. Henley gibi, bu da büyük bir haksızlık gibi görünüyordu.

Anne, Sabrina'dan dolaylı olarak bahsettiğini ve telefonda ona neredeyse hiç bilgi vermediğini hatırlayana kadar birkaç dakika boyunca tam bir sessizlik içinde araba sürdüler.

"Sabrina nasıl, gerçekten?" diye sordu.

Tekrar sürüşüne odaklanmadan önce ona komik bir bakış attı. "O iyi. İyi olduğunu duydum."

Onu görmedi mi?

"Newfoundland'daki evine taşınmayı planlıyor," diye ekledi.

Anne, yüz ifadesinin şaşkınlığını gösterdiğinden emindi. "Neden? Festivalle birlikte çalışmaya çok hevesliydi."

"Sanırım ... kazadan dolayı oldukça sarsılmıştı, ama gerçekten de son zamanlarda burada işler onun için iyi gitmiyordu. Yönetmenin ona Juliet rolünü gerçekten vereceğini düşünmüyordu ve bir sezon daha yedek oyuncu olarak kalacaktı..."

Lanet olsun Choi, insanlara karşı açık sözlü ol, diye sessizce lanetledi Anne, yönetmenin Sabrina konusundaki sessizliğinin ardında muhtemelen bunun yattığını biliyordu.

"Ve," diye devam etti Ben, "her şeyi bitirdik."

Anne, içinden gelen sevinç dalgasını bastırmak için cesurca çalıştı. "Üzgünüm, umarım dostane bir ayrılık olmuştur" şeklinde üstünkörü bir yanıt vermeyi başardı.

Ben omuz silkti. "Benim açımdan öyleydi. Onu hastanede ziyarete gittim ama bu konuda pek mutlu değildi, yani ayrılık konusunda. Sen ve Emmie brunch'tan sonra bize katıldığınızda, olay hâlâ çok tazeydi."

Anne, "Hâlâ oldukça taze" demenin kibarca bir yol olduğunu fark etti. Albay haklıydı, Ben o sabah Sabrina'dan ayrılıyordu ve yürüyüşteki tuhaflıklarına ve ardından gelen felakete bakılırsa, Sabrina durumu kabullenmeyi reddediyordu.

"Arkadaşları ve ailesiyle evde olmak şu anda onun için iyi bir şey olacak gibi görünüyor. Ona bir e-posta göndereceğim ve her zaman

İsterse Elysium'a geri dönebilir," dedi Anne ve bunu yapmak için aklına bir not aldı. "Bunun için bana teşekkür etmeyebilir ama yedek oyuncu olmakta utanılacak bir şey yok."

Ben'in yüzünde biraz çarpık bir gülümseme vardı.

"Ne?" diye sordu. Anne birdenbire ayrılığın aceleye gelmiş olabileceğinden ve Sabrina'nın ayrılış haberinin onu etkilediğinden endişelenerek sordu. Belki de o hastane ziyareti duygusal ve uzlaşmacı olmuştu ve ...

"Yok bir şey," diye yanıtladı. "Sadece bu gerçekten çok nazik bir davranış ve o her zaman ..." Sözüünü yarıda kesti ve Anne cümlenin geri kalanının "sana karşı her zaman nazik değildi" olduğunu fark etti.

Sabrina'nın mısır labirentinde söylediği ve bilmemesi gereken o incitici şeyler.

Ama Sabrina o zamanlar yüksekte uçuyordu, kariyeri ve özel hayatı yükseliyor gibi görünüyordu, kendine güveni tamdı, her şey onun için zahmetsizce gerçekleşiyordu: Juliet rolünde bir başrol ve kolunda yakışıklı bir Toronto'lu iş adamı. Şimdi yaralarını sarmak ve her şeye yeniden başlamak için hiçbirisiyle eve dönmüyordu. Anne, Balkabağı Festivali'nde Ben ve Sabrina'nın geleceğine dair hayalini hatırladı ve Sabrina'nın da aynı şeyi hayal ettiğinden emin olduğunu hissetti. O yenilmişlik duygusunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak genç kadınla empati kurdu.

Ben'in dile getirmediği itirafına karşılık, mısır labirentinde kulak misafiri olduğu şeyi itiraf etmek yerine, sadece hafifçe cevap verdi, "Bazı insanların benim hakkımda ne dediğini biliyorum; Sabrina'nın ne düşündüğünü iyi tahmin edebilirim. Ama hayır, bunu ona karşı kullanmazdım, çünkü ... şey, bu çok doğal, değil mi? Okuldan yeni mezun olduğunuzda ve her şey çok parlak olduğunda, 'her şeye sahip olacağınızın' kesin olduğunu düşünmek kolaydır ve önünüzde her şeye sahip olmayan insanları, sanki hatalı falan olmalıymış gibi yargıyorsunuz. Ama sonra ilk birkaç gerçek başarısızlığınızı yaşıyorsunuz ve hayatın düşündüğünüzden çok daha zor olduğunu, her köşede daha az harika ortak ve daha fazla pislik patron olduğunu ve kazanımların daha nadir ve daha az olduğunu anlıyorsunuz. Biraz daha az yargılayıcı ve biraz daha gerçekçi oluyorsunuz. Sabrina'yı düşündükleri için suçlamıyorum, ancak farklı bir bakış açısına sahip olacağından şüpheleniyorum.

görünüm şimdi. Her neyse"-yutkundu, bu kadar çok şey söylediği için biraz utandı-"dürüst olmak gerekirse, onun iyi olmasını diliyorum."

Ben'in gülümsemesi şimdi acı tatlı görünüyordu. "Yani brunch günü senden hoşlanmadığını biliyordun ama yine de nazik davrandın. Saçlarını okşuyordun ve ona karşı çok şefkatli ve nazik davranıyordun."

"Yaralıydı," diye itiraz etti Anne.

"Evet, ama pek çok insan bunu yapmazdı ..." Sadece başını salladı. "Anılarımdaki o yanını, o sonsuz merhamet kapasitesini abartmış olmalıyım diye düşündüm."

Anne buna ne diyeceğini bilemiyordu -kendisinden şüphe edecek kadar sık, Anne'in ona yaptığı gibi Anne'in anılarını mı düşünüyordu- ve aracın özellikle büyük bir tümseğin üzerinden geçmesiyle hemen bir cevap vermekten kurtuldu.

Daha fazlasını sormak, daha fazlasını duymak istiyordu. Onun hakkında başka ne düşünüyordu? Şimdiki Anne ile sekiz yıl önceki Anne'i karşılaştırıp benzer ya da farklı bulduğu başka neler vardı? Ayrılıklarından sonra anılarını öfkeyle karartmış mıydı ve şimdi onlara taze bir güneş ışığıyla mı bakıyordu?

Ama ister tasarlayarak ister tesadüfen olsun, son sözleri onları tarlanın bataklığa ev sahipliği yapan bölümüne getirmişti; burada, eldivenli, becerikli görünümlü bir kadın çeşitli ekipmanları topluyor ve bir selam veriyordu.

Ben park etti ve Anne'e elini indirdi, bir yandan da kadına her zamanki özlü açık sözlülüğüyle hitap etti.

"Karar nedir?"

"Yerleşik bir ördeğiniz var," dedi şaşkın bir sırtışıla ve Double-Oh-Goose'un mutlu bir şekilde kulaç attığı yeri işaret etti.

"Onu biliyoruz," dedi Anne. "Peki ya tarla? Bu arada ben Anne."

"Dr. Sheltin," dedi el sıkışırken. Kadının yüzü ciddi ve profesyonel bir hal aldı. "Burası aslında küçük de olsa bir bataklık. Yüksek yağışlar şu anda su seviyesini yükseltmiş durumda ama bu bataklık olduğu anlamına gelmiyor.

kuruyup yok olacak, yazın ortasında bile. Burada garip bir topografya var. Ne olduğunu anlayamıyorum - çok derin oluklar var, en az bir metre derinliğinde diyebilirim, tarım için çok derin ve bunların üzerindeki büyüme yeraltı suyunu hapsetmiş ve zamanla sonuç bu olmuş." Kolunu su özelliğine doğru salladı. "Bir zamanlar bataklığa dönüşmesini engelleyen olukları gizleyen üst toprak olabilirdi ve şimdi aşıldı, ama dürüst olmak gerekirse bazen doğa sadece istediği gibi yapar."

Bu haber karşısında Anne'in midesi bulandı ve kaşları çatılırken Ben'in bu bilgiyi zihninde evirip çevirdiğini görebiliyordu. "Çıkarılabilir mi? Alan kullanılabilir mi?"

"Derin değil," diyerek onları rahatlatan kadın, bir sonraki sözleriyle bu güvenceyi boşa çıkardı. "Ama onu çıkarmak için kesinlikle bir işle karşı karşıyasınız. Suyu boşaltmanız ve tamamını doldurmanız gerekecek - muhtemelen yaklaşık elli bin dolar alacaktır."

Anne elini ağzına götürdü, midesi bulanmıştı. Kullanılabilir hale getirmek için elli bin dolar. Paul'le birlikte yaptıkları dikkatli hesaplamalarda bütçede öngörülmeeyen elli bin dolar. Paul onu sadece mülkü satın almak için taşıdıkları borç ve faiz oranı konusunda uyarmıştı; bir elli bin daha ödeyemezlerdi! Arazinin kâr getiren bir mekân haline gelmesinin ne kadar gecikeceği de cabasıydı. Neden, ah neden, en buraya bir eksper getirmemişti? Neden en azından sürecin araziyi bizzat görmemişti?

Çünkü kendi kargaşası yüzünden dikkati dağılmıştı ve bunun sonucunda kritik bir mesleki hata yapmıştı. Ne Naomi, ne Albay, ne Ben, ne de Jenny sahanın iyi ve kullanılabilir olacağından kuşku duymuyorlardı ama Anne bu projenin başarısının eninde sonunda kendisine bağlı olduğunu biliyordu.

Ben bir elini telaşla saçlarında gezdiriyor ve başka sorular soruyordu ama Anne söylenenlere odaklanmakta zorlanıyordu.

Tanrım, kovulacağım.

Eve dönüş yolculuğu bulanıktı. Dr. Sheltin ve eşyaları açık kasa kamyonetin içinde oradan oraya savruluyor, Ben de elleri sıkı ve kaşları çatık bir şekilde arabayı sürüyordu. Anne vızır vızır geçen manzarayı fark etmedi; o

Çaresizce planlarında açılan büyük deliği düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Eve döndüklerinde Dr. Sheltin her ikisinin de elini sıktı, onlara tam bir rapor göndereceğine söz verdi ve tozlu bir SUV ile uzun araba yolundan aşağı indi.

"Ofise gitmem gerekiyor. Paul'ü ve yönetim kurulunu aramalıyım," dedi Anne dikkati dağılmış bir şekilde, yapılması gereken her şeyi zihninde not ediyordu, ama Ben koluna bir el koyarak kendi arabasına giden yolu durdurdu ve onu yüzüne doğru çekti.

"Bekle, sadece . Bu bir felaket olmak zorunda değil."

"Nasıl?! Bu zaten bir felaket. Elysium bu işi karşılayamaz."

"Yapabilirim," dedi kararlılıkla ve sonra kendini düzeltti.

"Yapabiliriz."

"Hayır, hayır," dedi Anne hemen, "Albay ve Jenny'den bu faturayı ödemelerini asla istemem. Bu alıcının sorumluluğuydu, satıcının değil ve hiçbir fikirleri olmadığını biliyorum ..."

"Teyzem ve amcam değil. Biz demek istedim, yani benim şirketim. Drenaj işi için gerekli parayı kolaylıkla ."

Anne şaşkınlıkla ona baktı. Adam başını eğdi, koyu lacivert gözleri ciddi ve kararlı bir şekilde onunkilere dikildi.

"*Ben*," dedi Anne şaşkınlıkla ve kasabaya geldiğinden beri ona ilk kez "Wentworth" diye hitap etmediğini fark edince biraz irkildi. Yarım adım daha yaklaştı ama Anne odaklanmaya çalışarak başını salladı ve o da durdu. "Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam, gerçekten, ama bunu yapmana da izin veremem. Bu ne sana ne de iş ortaklarına haksızlık olur. Bizi öylece kurtaramazsın."

"Kefaletle ilgili bir şey söyleyen oldu mu? Ben bir yatırımdan bahsediyordum. Benim şirketimin işi bu; başarılı olacağını düşündüğümüz işlere yatırım yaparız ve bunun da başarılı olacağını *biliyorum*. Tüm planları gözden geçirdim, hatırladın mı? Ve sen yönetiyorsun - nasıl olmasın ki?"

Anne, "Sanırım arazide bir bataklık olduğunu fark edememem, herhangi birinin benim yetkinliğime olan inancında büyük bir yara açacaktır," dedi, gözleri sulanarak.

"Olur böyle şeyler," dedi yavan bir şekilde ve Anne, Ben'in omuz silk ve yoluna devam et felsefesinin geri dönüşüne zayıf da olsa gülmek zorunda kaldı. Eskiden

Sorumluluklar ve son teslim tarihleri hakkında endişelendiğinde bunu her zaman söylerdi.

"Ciddiyim," dedi Ben. "Bazen hayat seni ters köşeye yatırır ve buna uyum sağlamaman gerekir. Yolda de bunu söylemiyor muydun? Masrafları karşılamak için başka bir yatırımcıya ihtiyacınız var; bırakın ben yatırım yapayım."

Anne bunu düşündü. Bu gerçek bir iş anlaşması olacaktı. Sorunlarını çözmek için uzun bir yol kat edecekti. Yönetim kurulunun hâlâ soruları ve kırgınlıkları olacaktı, hâlâ gecikmeler yaşanacaktı ve Ben'in şirketinin yatırımın karşılığını alması gerekecekti ama bu çok daha ileride, işlerini yoluna koyduktan ve bunu karşılayabilecek duruma geldikten sonra olacaktı. Herhangi bir banka çok daha az sabırlı olurdu.

Bu, projeyi ve kariyerini mahvolmaktan koruyacaktı.

Ama yine de tereddüt etti. Daha kaç kez onun kendisine yardım etmesine izin verecekti? *Yapma*, demek istedi. *Beni istemiyorsan bana yardım etme. Ciddi değilsen bana yardım etme, benim istediğim şekilde değil.*

"Hadi, Annie. Bunu düzeltebiliriz."

Annie. O zamandan beri ona böyle hitap etmemişti.

Anne'in ceketinin cebindeki telefonu çaldı ve kendine zaman kazandırmak için el yordamıyla telefonu aldı. Ekranda Anthony'nin adı ve yüzü belirdi. Reddet tuşuna bastı ve telefonu cebine geri soktu ama Ben görmeden önce değil. *Kahretsin.*

Doğruldu ve yarı arkasını döndü, tavrı birden profesyonel ve canlı bir hal aldı, tıpkı Kellynch yemeğindeki ilk karşılaşmalarında olduğu gibi.

"Elbette projenin iyi gitmesini istemek için kişisel nedenlerim var - teyzem ve eniştem Elysium gibi finansal olarak açıkta olmayabilirler, ancak bu ortak girişim için çok zaman ve çaba harcadılar ve bu konuda çok heyecanlılar. Onlar için başarılı olmasını istiyorum."

"Elbette," dedi Anne usulca, ani değişiklikten başı dönmüştü, ancak onun mantığı çok mantıklıydı. Jenny ona bu topluluk oluşturma fikrinin ve albay için yoğun bir projenin Ben'in fikri olduğunu söylememiş miydi? Elbette bunun başarılı olmasını isteyecekti ve Anne de bunu onlara borçluydu

bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapacaktı. Ama ani ruh hali değişimi .

..

Şu anda kabullenemeyeceği kadar çok şey vardı; şu anda verebileceği tek bir karar vardı.

"İş ortaklarınızın kabul etmesi koşuluyla teklifinizi kabul ediyorum. Teşekkür ederim, Ben."

Başını salladı ama yüz ifadesi mesafeli ve soğuktu.

"Onlara bu öğleden sonra mesaj atacağım. Yönetim kuruluna söylemeyi bir gün erteleyin ve çözümü hazırladığınızda drenaj sorununu onlara iletin."

-

Anne eve dönerken bir uçurumun kenarına gelmiş ve sonra tekrar sağlam bir zemine adım atmış gibi hissediyordu.

Sorun sadece sahadaki felaket değildi. Ben'in, Ben'in yalvaran, şefkatli ve samimi halinden klinik ve mesafeli haline geri dönmesi, tüm motivasyonunu akrabalarına yardım etmeye bağlaması ve onu kurtarmaya hiç önem vermemesiydi. Ama kalbi onun en azından kısmen kendisini düşündüğünü *fisıldıyordu*.

Sadece Anne için, Anne'in festivali için, demişti o felaket üçlü akşam yemeği randevusunda. O lanet telefon görüşmesi yüzünden olmalı, en uygunsuz anda telefonunun ekranında beliren diğer adamın görüntüsü.

Kıskançlık -Anthony'yi kıskanmak- Anne'in bu geri dönüş için mantıken görebildiği tek açıklamaydı ve bu ona çılgınca bir umut verirken aynı zamanda umutsuzluğa da düşürüyordu. Verdiği zararı nasıl geri alabilirdi? Ben'le yaptığı bir başka iş anlaşmasıyla birbirine karışan o anı nasıl geri kazanabilirdi?

Yarım düzine kez arabayla tepeye geri dönüp ondan cevaplar istemek, ona nasıl hissettiğini, Anthony'nin onun yanında silikleştiiğini söylemek istedi. Ama gerçekten, bu nasıl karşılanırdı?

Sekiz yıl önce kalbini kırdığımı biliyorum ve tekrar buluştuğumuzdan beri bana karşı hiçbir ilgi göstermedin, çok bariz gibi görünen ama öyle de olabilecek şu ekmek kırıntısı kadar kanıt dışında

*Tamamen kafamda uydurdum ve sen de neredeyse ölmek üzere olan kız
arkadaşından yeni ayrıldın ve benim başka bir adamla görüştüğümü
düşünüyorsun, ama-spoiler uyarısı*

-Bu arada ilişkimize bir şans daha vermek ister misin?

Anne hayal etmeye çalışırken neredeyse kafasını direksiyona çarpıyordu.

o.

OceanofPDF.com

Yirmi Beş

Crap. mi? İnce bir yol bul..." "Neye?" diye sordu Vidya.
"Bilmiyorum. Onu
cesaretlendirin!" "Nasıl?"

"Belli ki kıyafetlerini çıkarmayı seviyor..." Vidya kaşlarını imalı bir şekilde salladı. "Ya da sen onun kıyafetlerini çıkarabilirsin. Ben eşitlikten yanayım."

Anne aynı anda hem inledi hem de güldü, bu da çok tuhaf bir ses çıkardı ve Vidya'yı da güldürdü. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum Anne. Sen genellikle ince sosyal manevraların ustasıdır."

"Bu farklı," dedi Anne hayal kırıklığıyla. "Yanılıyor olamam, yapamam. Yüzündeki 'hayır' ifadesini görmeye dayanamadım. Dürüst olmak gerekirse, konuşmanın sonunda gelecekteki açık hava tiyatromdaki dev bataklık çukuru yüzünden dikkatim biraz dağılmıştı." Bir süre durakladıktan sonra, "Ayrıca Henley giyiyor olması da dikkatimi dağıtmış olabilir" diye itiraf etti.

"Mmm, evet, bu işe yarar," diye mırıldandı Vidya. Çalışma masasının üzerine serilmiş krem rengi bir kadife demeti üzerinde yaptığı ince dikişe geri döndü.

Anne bir süre sessizce onun çalışmasını izledi, iğnenin huzurlu giriş çıkış hareketleri onu rahatlattı. Yapmak istediği binlerce şey vardı.

kendi ofisinde yapması gerekiyordu ama burada Vidya'yla bir süre saklanmak istiyordu.

"Peki iş ortakları kabul etti mi?" Vidya sonunda ipliğini bağlayıp ucunu keserken sordu.

"Evet, yaptılar." Şirketinden çok profesyonel bir e-posta gelmişti
-Çok profesyonel ve çok soğuk.

"Peki kurul ne dedi?"

Anne, o sabah gerçekleşen ve iki saat süren sancılı toplantıyı düşünerek yüzünü buruşturdu. Yönetim kurulunun beklenmedik gelişmelere nasıl tepki vereceğini tahmin etmek her zaman zor olmuştur. Genelde o kadar uyuşuk, işin daha karmaşık işleyişine o kadar ilgisizlerdi ki, Anne bir tarlanın kurutulmasının bilmeleri gereken bir şey olduğu fikrini onlara aktarmakta zorlandı. Yaklaşık elli bin dolarlık fiyat etiketi sonunda onları ayağa kaldırdı ve Anne en baştan başlayıp hikayeyi tekrar gözden geçirmek zorunda kaldı.

Ben'in tavsiyesi iyiydi; sorun onları çok öfkelenlendirmeden önce bir çözüm bulmuş olması da işe yaramıştı ama ilerleme planını kabul etseler de pek memnun olmadıkları açıktı. Mucizevi bir şekilde Paul dayanışma ve destek için onun omzunda durmuş, "sana söylemiştim" sözünü ofisinin mahremiyetine saklamıştı. Naomi birkaç gün izin almıştı ve ortalıkta görünmüyordu.

Vidya, "Pekâlâ, işler sallantıda ama kariyer açısından sorun yok," diye özetledi. "O zaman özel hayatına odaklan. Ben'i tekrar ne zaman göreceksin?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Anne sefilce. "Harp'taki Aziz Patrick Günü partisinden haberdar etmek için albayı ve Jenny'yi aradım..."

Vidya, "Böylece davet dolaylı olarak ona iletilmiş olacak, aferin," dedi.

"Evet, ama birkaç günlüğüne Toronto'ya gittiğini ve zamanında dönüp dönmeyeceğini bilmediklerini söylediler."

"Peki, senden soğuduğu için mi geri döndü yoksa yatırımını almak gibi halletmesi gereken bir işi olduğu için mi geri döndü, ki bu da senden tamamen hoşlandığının kanıtı olabilir?"

"İşte milyon dolarlık soru , değil mi?" Anne yanıtladı.

Vidya, "Hayır, asıl milyon dolarlık soru kasabamızda neden Kasım ayında Aziz Patrick Günü partisi düzenlendiği," dedi. "Ve bu bizim bu yılki ikinci Aziz Patrick Günü partimiz değil mi?"

"Jason Harp'ın sahibi. Kasabadaki tek İrlanda barı orası, dolayısıyla ne zaman bir parti vermek istese, ona göre o gün Aziz Patrick Günü'dür," diye açıkladı Anne.

"Parti vermeyi seven bir adamın mantığını suçlamayacağım. Şimdi, sanırım," dedi Vidya, elindeki kumaş demetindeki son ipliği kopararak, "bu iş bitti. Ve tam da Aziz Patrick Günü olmayan parti için zamanında."

Krem rengi kadifeyi silkeledi ve havaya kaldırdı. Sadece Vidya'nın yapabileceği kadar güzel tasarlanmış, diz hizasında ve uzun kollu, kış için mükemmel, vücuda yakın kesilmiş, zengin kadifenin üst üste bindiği, böylece basit bir kılıf şeklinin zar zor açılmış bir kış goncasının yaprakları gibi görüldüğü bir elbiseydi. Anne'in ona hediye ettiği krem rengi kır çiçeği kumaşından ince uzun parçalarla süslenmişti ve elbisenin özenle düzenlenmiş kıvrımlarından dışarı taşıyordu.

"Vidya, bu çok çarpıcı," dedi Anne hararetle bir hayranlıkla.

"Güzel," dedi Vidya, "çünkü bu senin için."

Anne ona bön bön baktı. "Bunu kabul edemem. O kumaş bir hediye idi." Ama bunu söylerken bile elleri elbisenin yumuşak inceliğini hissetmek için uzanıyordu. Üzerine tam oturacak gibi görünüyordu.

"Sakin ol, o kumaşın sadece bir kısmını kullandım. Geri kalanı etrafta bulduğum şeylerdi. Aslında kontrast sağlamak amacıyla biye için siyah kadife kullanacaktım ama çok fazla Oreo gibi görünüyordu, bu yüzden Liberty kır çiçekleri tana çimi mükemmel bir çözüm oldu."

"Bu kadar zahmete girdin ..." Anne inanamayarak söyledi.

"Şey, aslında," dedi Vidya ve Vidya tarihinde ilk kez biraz utangaç görünüyordu. "Şehirdeki butiklerden biri - Allison McClare'in işlettiği butik var ya? Bir süre önce sohbet ettik ve kostüm tasarımlarımı çok sevdiğini söyledi; dükkânı için birkaç orijinal tasarım yapmayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Ona sokak kıyafetleri yapmadığımı, sahne kıyafetleri yaptığımı söyledim, ama sonra, şey ..." Omuz silkti. "I

Emmie ile kariyeri ve keşfetmek istediği diğer projeler hakkında konuştuğunuzu her zaman duyuyorum ve kendimi düşünmeye başladım ve ..." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi yine omuz silkti ama Anne önemli olduğunu görebiliyordu.

"Vidya, bu harika!" Anne haykırdı. "Öyle mi?" Vidya umutla "Evet" dedi.

"Tabii ki! Bu konuda harika olursun. Eğer böyle şeyler tasarlıyorsan, kadınlar senin kıyafetlerini almak için birbirleriyle kavga edecekler. Bunu bana öylece verdiğine inanamıyorum. Bunu Allison'ın dükkânına koymalıyız ve ilk müşterin olarak ben satın alabilirim."

"Hayır, bu sadece bir prototipti; bu senin, Anne. Ama bana geri ödeme yapmakta ısrar edersen -bu karşılıklı dostluk olayı üzerinde çalıştığımıza göre- o zaman kabul edeceğim tek ödeme bunu Aziz Patrick Günü partisinde giymen ve ne kadar harika bir tasarımcı olduğumu göstermen olacaktır."

"Anlaştık," dedi Anne kararlılıkla ve Vidya onu ayı gibi kucakladığında hiç sorgulamadı. O da coşkuyla ona sarıldı.

Yirmi Altı

Tarp, ana sahne tiyatrosunun ve Anne'in ofisinin bulunduğu caddenin aşağısında, bordo tabelalı, pırıl pırıl siyah sütunlu cephesi olan iki katlı geniş bina olan bir İrlanda pub'ıydı. Bölgedeki birçok İrlanda barı gibi görünen yerin aksine, bu gerçek yerdı. Asıl sahibi 2000'li yılların başında Kuzey İrlanda'nın Derry kentinden gelmiş ve çok sevdiği yerel pub'ını evinden özenle yeniden yaratmaya koyulmuş, sandalyeleri ve duvar asmalarını getirtmiş ve menüsünü mükemmelleştirmişti. Sonuç, kabinler arasında buzlu cam paneller, ferforje armatürler, yanmış görünümlü bir şömine, cömert buharlı soda ekmeği tabakları, kalın güveçler ve ekmek pudingleri altında sürekli inleyen tahta yontulmuş masalar ile muhteşem, parlayan ahşap panelli bir iç mekan oldu. Uzun bir yemek salonu, bar ve daha küçük oturma alanlarının bulunduğu daha büyük içki salonu ve üst katta geceleme için kiralanabilecek birkaç oda bulunuyordu. Tüm etki, başka bir yüzyılın kaba ama süslü konforu, uzun bir aradan sonra denizcilerin soğuk ve kasvetli kıyılarında evlerine dönebilecekleri bir barın etkisiydi.

İrlanda Denizi.

Herhangi bir Cuma gecesi, ayaklarını yere vuran ya da tezahürat yapan kemancılar, şarkı söyleyen pub şarkıları ya da melankolik deniz şarkıları olurdu.

Bu gece, 1993'ün hit parçası "What Is Love (Baby Don't Hurt Me)" yüksek sesle çalıyordu ki bu rahatsız ediciydi. Ve kesinlikle temaya uygun değildi.

Parti tıklım tıklımdı. Sönük ışıkların titremesi ve şöminedeki ateş, insanlar dolaştıkça, sohbet ettikçe ve gürültüden duyulacak şekilde bağıldıkça hareket eden bedenlerin üzerinde dans ediyordu. Anne geç gelmişti - söz verdiği gibi Vidya'nın üzerine eldiven gibi oturan muhteşem elbisesini giymişti - ve girdap gibi dönen bedenlerin arasına karışmak zorunda kalmıştı; daha geniş olan bar alanı dans pisti haline getirilmişti ve köşeye, bardaki kablosuz hoparlörleri kontrol eden geçici bir ses sistemi ile bir masa kurulmuştu. Anne'in, Balkabağı Festivali'ndeki felaket Double-Oh-Goose planında Emmie'ye yardım eden tetikçi asker olarak tanıdığı asık suratlı genç bir adam tarafından yönetiliyordu.

Peter, adı buydu. Durumu düzeltmek için ona doğru ilerlemeye başlamıştı ki, yüz ifadesi sinirli ve perişan arasında bir yerde olan Emmie tarafından durduruldu.

"Ohmigod, Anne, ölüyorum, bu çok utanç verici. *İki kez* falan çıktık, tamam, belki üç, çünkü Balkabağı Festivali'nde birlikte çok zaman geçirdik, ama bu en kötüsü." Elinde bir şarap kadehi vardı -belli ki gecenin ilk içkisi değildi- ve eliyle işaret edince kadeh kenara kaydı.

Anne, Emmie'nin elini sabit tutarak, "Birinci adım, şarap kadehini sabit tut," dedi. "İkinci adım bana bir bağlam vermek. Kiminle randevu?"

Emmie suçlulukla omzunun üzerinden Peter'a baktı.

"Ah, anlıyorum," dedi Anne, her şeyi bir araya getirerek. "Yani, anladığım kadarıyla kalp kırıklığı müziği seçiminin nedeni sizsiniz."

"Dün sabah ona hissetmediğimi söyledim. Bu konudaki hislerini ifade etmek için bana bir karışık çalma listesi gönderdi. Bu gece Haddaway çaldığı için mutlu ol, en sevdiği Nine Inch Nails seçkisi için değil. Anne," dedi çok ciddi bir şekilde, "*çok fazla* Nine Inch Nails dinliyor." Ve bu uğursuz açıklamayla tekrar ortadan kayboldu, şüphesiz şarap kadehini doldurmak için bara geri döndü.

Anne, stresli görünümlü garsonlardan birinin elden ele dolaştırdığı atıştırmalık tabağından birkaç İrlanda böreği aldı ve bir kereliğine de olsa bu kasaba etkinliğine katılmadığı için küçük bir şükran notu düştü.

sorumlulukları vardı ama eğlenmek zorundaydı. Şaşırtıcı derecede lezzetli lahana, sığır eti ve hardal karışımını atıştırdı ve Emmie'nin tekrar ortadan kaybolduğu bara doğru kendi yolunu bulmaya çalışırken yerlilere selam verdi.

"Bu harika bir elbise, Anne!" Oksana ona seslendi.

"Teşekkürler! Hepsi Vidya'nın yeteneği."

Oksana yaklaştı ve sesini alçalttı. "Bu arada, bahsetmekten nefret ediyorum ama baban dün gece Kraliçe'nin Şehri'ndeydi ve ödenmemiş küçük bir mesele var-"

"Oksana," dedi Anne, diğer kadını cümlesinin ortasında durdurarak, "artık babamın bekçiliğini yapmayacağım. Bu anlaşma sona erdi. Eğer sarhoş, düzensiz ya da borçluysa ya da kız kardeşim Liz arabasını ön bahçenize park etmişse, bunu onlarla halletmeniz gerekecek. Ailemi seviyorum ve neden oldukları kargaşa için çok üzgünüm ama bundan sorumlu tutulmayacağım."

Oksana bir an için onu dikkatle süzdü, ama sonra Anne'in omzunu sıvazladı, sadece "Aferin sana" dedi ve başka birine selam vermek için arkasını döndü.

Tanrım, bunu yıllar önce yapmalıydım.

Anne, çiftçiler birliğinden gelen gürültülü bir grubu atlattı ve hindistan cevizi kaplı karideslerle dolu bir tepsiye daha yardım etti.

"Anne, gelecek yılki Balkabağı Festivalini nasıl daha güvenli hale getirebileceğimize dair birkaç fikrim var-" diye başladı Meclis Üyesi Singh.

"Ve bu fikirleri duymak isterim ama bu gece değil. Belki başka bir zaman Singh."

Birkaç adım daha atınca, itfaiye binası için düzenlenen yıllık bağış kampanyasından eski bir tanıdıkla karşılaştı, hızlıca selamlaşıp tokalaştıktan sonra tekrar döndü ve ... doğrudan Meclis Üyesi Rait'in karşısına çıktı.

"Anne, görüştüğümüz müteahhitle arkadaşlık ettiğine dair duyduğum bu çok ciddi söylentilere değinmek istiyorum."

"Çok fazla geliştiriciyle görüşüyoruz, daha spesifik olmanız gerekecek," dedi Anne, kasıtlı olarak eğilerek -Konsey Üyesi Rait onu ısırmak büyüklüğünde yapışkan şekerleme pudingi tepsisinden alıkoymuştu ve şimdi tepsi elinden alınıyordu.

"Hangi geliştiriciden bahsettiğimi biliyorsun! Gülünç derecede yakışıklı olandan."

"Eğer gülünç derecede yakışıklı erkeklerle arkadaşlık ediyorsam, bu konuşmanın tebrik edici olması gerekmez mi?" *Profesyonelce* değildi, diye kendi kendini azarladı ama kadının yüzünün kızardığını görmek buna değdi.

"Kasaba ile bir müteahhit arasındaki ilişkilerin ne kadar gergin olabileceğini size açıklamama gerek yok-"

"Rait, lütfen." Anne, gelmekte olduğunu bildiği tiradı durdurmak için bir elini kaldırdı. "Bu benim kişisel zamanım. Anthony Harbringer'la yemeğe çıktığımda -başka insanların da olduğunu eklemeliyim

-Bu benim kişisel zamanımdı. Sizden benim sınırlarıma saygı göstermenizi rica ediyorum." "Bu çok sorumsuzca..."

İki adım daha attı ve Anne sonunda bara ulaştı. Bardan bitişikteki yemek salonuna geçerken, Anthony'nin siyah saçlarını seçebiliyordu, başı öne eğilmiş, öfkeli görünen Naomi ile sohbet ediyordu.

Huh, sanırım birbirlerini tanıyorlar.

Pekala, takviye zamanı ve ardından artık yemek randevusu ya da öpüşme olmayacağını ona bildirme zamanı. Ve umarım Nine Inch Nails'li ayrılık şarkı listelerinin de hayranı değildir.

"Anne Maria Elliot, bana içki içmediğini söylemiştin," dedi Vidya şakacı bir suçlamayla. Bara yanaşmış ve Anne'in eline tutuşturulmuş olan güzel kokulu bakır kupaya bakıyordu.

"Ben içki içmem, tek bir içki dışında. Hava soğuk olduğunda ve yıllık Harp partisi tüm hızıyla devam ettiğinde, sadece sıcak tereyağlı rom için bir istisna yaparım."

"Kulağa iğrenç geliyor. Tereyağı?"

"İnanılmaz bir şey. Bu içecek 1650'lerden beri var ve başlangıçta insanları ısıtmak için kullanılıyordu. Koyu rom, tarçın, yenibahar ve başka ne var bilmiyorum. Çok tatlı, biraz deneyin."

Vidya, Anne'in kıyafetine bakarken mecburen bir tadımlık aldı. "Bu elbise üzerinde harika duruyor. Kahretsin ama ben iyiyim! Bazen kendimi bile etkiliyorum."

Anne güldü. "Teşekkür ederim, rüya gibi oldu ve bayıldım."

Vidya üstü kapalı bir şekilde, "Bu gecenin onu giymek için uygun bir gece olduğundan emin değilim," dedi.

"Neden olmasın?"

"Çünkü anlaşılan o ki, hem muhteşem eski sevgilin hem de yakışıklı denizcin bu geceye katılıyor ve seni arayıp ne zaman geleceğini soruyorlar ve bence seni bu elbiseyle görmek bir isyana yol açabilir. Burası Anne-a-thon'a dönmek üzere."

"Aman Tanrım," dedi Anne ve derin bir nefes verdi. Kafasında işleri yoluna koymaya çalıştı. Anthony'ye ilgilenmediğini söylemesi gerekiyordu - hala ilgilendiğini varsayarak, çünkü belki de fikrini değiştirdiğini ve kötü suçunun sadece bir bahane olduğunu söylemek için onu arıyordu - ama o zaman neden çiçekler ve sürekli mesajlar? Ve Ben'le konuşması ve yarıda kesilen sohbe kaldığı yerden devam etmesi gerekiyordu; tabii Ben'in ilgilendiğini ve onun kendisine karşı değişen davranışlarını çılgınca yanlış yorumlamadığını varsayarsak.

Kalabalık, karanlık bir partide, etrafındaki bedenlerin girdabıyla başa çıkmak çok zordu.

"Ah, son bir şey daha," dedi Vidya, Anne'in içkisinden uzun bir yudum daha alarak. "Profesör Davis de seni arıyor. Muhtemelen üç adam arasında en az eğlenceli olanı o olacak, o yüzden onu sona sakladım. Sonra görüşürüz, şurada eve götürmeye çalışacağım bir ırgat var."

Anne'e bardağının dibinde bir ağız dolusundan fazlasını bırakmamıştı, muhtemelen en iyisi de buydu, bu gecenin nasıl gelişebileceğine dair tüm olasılıklar karşısında kanı daha hızlı akarken alkolün hafif vızıltısı biraz daha güçlü hissettiriyordu.

Hoparlörlerden çalan şarkı sona erdi. Bir duraksamadan sonra "What Is Love"ın açılış notaları yeniden başladı. Tüm oda inledi.

"Anne Elliot'ı baştan çıkarabilecek tek içki. Daha önce hiç iş başında görmemiştim."

Kazara ya da tasarlayarak, Ben onu çoktan bulmuştı.

Barmene verdiği bir işaret ona bol köpüklü bir Guinness getirdi. Ben koyu renk, şık bir kot pantolon ve kalın, yumuşak görünen ve gözleriyle uyumlu lacivert bir kazak giymişti; eski Ben ile yeni Ben arasında bir orta yol. Bu hoşuna gitmişti. Soğuk sonbahar havası, odun ateşi ve zengin bira gibi nefis kokuyordu.

"Ne?" Anne, onun aniden ortaya çıkmasının şaşkınlığıyla sordu. Adamın geniş göğsünü saran kazağın içine gömülmek istedi.

"Sıcak tereyağlı rom, değil mi?" Önündeki kupayı işaret etti. "Tek içkiniz."

"Bu inanılmaz bir anı," dedi biraz soluk soluğa.

Omuz silkti. "Ben önemli şeyleri hatırlarım." Anne bunun imasını - kendisinin ve aptalca ayrıntılarının, içtiği içkinin, eğer varsa, onun önemli şeylerinden, önemli anılarından biri olduğunu- tam olarak kabullenemeden devam etti: "Bu arada, DJ'in 'What Is Love' çalmasının bir nedeni var mı, yoksa bu kasabanın müzik zevkinin bir cilvesi mi?" Ben meraklı bir gülümsemeyle sordu.

"Hayır, şehirle ilgili bir şey değil." Anne dengesini biraz toparlayarak güldü. "Görünüşe göre Emmie biraz kalp kırıcı biriymiş ve gönüllü DJ'imiz onun tarafından kendi zararına olacak şekilde aldatılmış. Acısını bu şekilde ifade ediyor, böylece artık hepimiz onunla birlikte acı çekebiliriz."

Ben, Anne'in başının üzerinden Peter'ın hâlâ üzgün ve çökmüş bir halde durduğu DJ tezgahına baktı.

"Zavallı piç kurusu," dedi Ben duygulanarak.

"Biliyorum ama eminim kendini toparlayacaktır," diye cevap verdi Anne. "Sadece biraz yavru köpek sevgisi."

"Belki," dedi Ben düşünceli bir ifadeyle. "Umarım öyledir, çünkü berbat bir müzik zevki var. Ama senin Emmie'n harika bir genç kadın ve harika bir kadın elinden kayıp gittiğinde, şey ..." Konuşurken daha da yaklaştı - o kadar yaklaştı ki, derin sesi kısıktı ama berbat müziğin gürültüsünden bile duyulabiliyordu - ta ki Anne görüş alanında sadece onun mavi gözlerinin olduğunu hissedene kadar, ciddi ve niyetliydi. "Elimizden geldiğince yolumuza devam ediyoruz ama hayır, geri dönmüyoruz. Pek sayılmaz."

Sersemlik hissi geri gelmişti, tamamen adamın yakınlığından ve yeniden canlanan umudundan kaynaklanan ve vücudunda biriken romlu içkinin sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık vücudunu yalayıp geçiyordu.

"TANRI AŞKINA!!!" diye gürleyen bir ses duyuldu ve hem Anne hem de Ben birbirlerinden geriye sıçradılar. "Biri şu lanet olası MÜZİK hakkında bir şey yapabilir mi?!" Peter o akşam dördüncü, hayır beşinci kez "What Is Love"ı yeniden başlatırken, Çiftçi O'Clannery'nin buna hiç tahammülü yoktu.

"Anne!" Birisi - etkinlik organizatörü mü? Anne şu anda adını hatırlayamıyordu, koluna bir el koydu ve onu ses sistemine doğru itmeye başladı. "Anne, bu gece mesai dışı olduğunu biliyorum ama gerçekten yardıma ihtiyacım var. Bu çocuk, biri ekipmanı zorla elinden alana kadar durmayacak gibi görünüyor ve eğer onunla konuşabilirsen ..."

Anne odanın öbür ucundaki ani ilerleyişi durdurmaya, topuklarını sıkıp geri dönmeye çalıştı ama çoktan barın öbür ucuna, Ben'den uzağa savrulmuştu bile.

İçini çekti ve akşam bitmeden onunla tekrar konuşabilmeyi umarak kalbinin sıkışmasına izin vermemeye çalıştı.

Peter'ı, kendisi de dahil olmak üzere herkesin müzikteki bir değişiklikten fayda sağlayacağına ikna etmek kolay olmadı, ancak sonunda sabırsızlıkla yaylarına vuran ve mikrofonlarını kurmak için bekleyen üç büyük kemancı, genç adamı arka mutfakta bir tabak patates kızartmasıyla daha iyi teselli bulacağına ikna etti.

"O gerçekten çok havalı, biliyor musun?" dedi sefil bir şekilde, tabağındakileri daha da fazla ketçapla boğarak. "Ve güzel, ve gerçekten çok havalı. Ve tuhaf. Ama çoğunlukla havalı."

Anne rahatlatıcı olmaya çalışarak, "Emmie' çok güzel tanımladın," dedi, "ama dışarıda bir sürü havalı kız var Peter ve eminim duygularına karşılık verecek birini bulacaksın."

Peter'ı ayrılık kızartmalarıyla baş başa bırakarak, sallanan mutfak kapılarından geçip tekrar yemek odasına girdi. Kemancılar tüm hızıyla çalışıyordu ve derme çatma dans pisti çılgınca dönen insanlarla doluydu, tek başlarına ya da eşleriyle, ritmik ayak vuruşları ve el çırpışları

Yayların ılgın müziğine eşlik eden, Anne'in kalbinin onunla birlikte atmasına neden olan asırlık bir müzik türü.

"Anne, seninle gerçekten önemli bir konuda konuşmam gerekiyor." Arayan Profesör Davis'ti, bir kereliğine canlandırma kostmlerinden birini giymemiş, oldukça hoş mavi bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı.

"Merhaba Profesör, yirmi birinci yüzyıl içinde çok güzel temizlenmişsiniz," dedi selamlarken.

Yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kendine baktı. "Kemer, bir erkeğe pantolonunun güvenliği konusunda ilikli askıların verdiği rahatlığı vermez."

"Sznze ," diye cevap verdi Anne. "şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

"As sen Biliyorum,I var olmuştur gözlemlemek Double-Oh-Goose at Fairchild'ların mülkünde ve doğal ortamında oldukça fazla zaman geçiriyor.

yaşam alanı . . ."

şarkı sona erdi ve Profesör Davis, kalabalığın alkışları ve tezahüratları nedeniyle geçici olarak susturuldu. Alkışlar kesilince kemancılar tamamen yer değiştirdi ve yavaş, unutulmaz bir almaya başladı. "Söylediğim gibi ..."

Profesör Davis tekrar başladı, ama bu sefer Ben Wentworth'un uzun boyuyla kesildi.

"Bldğm için zgnm," dedi, gerçi Anne böldüğü için daha az zgn olamazdı, "ama dans etmek ister misiniz? Güzel bir şarkı." Etraflarındaki insanlar da aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu, Birbirlerine yaklaşıp yavaş ve romantik bir sallanmaya başladılar.

"Evet, evet, çok isterim," dedi Anne hemen, gözlerini normal hızda kırpmaya çalışarak. "zgnm Profesör Davis, ama bunu daha sonra konuşalım."

Dans pistine çıkmaları sadece birkaç adım sürdü. Oraya vardıklarında Anne, adamın uzattığı eli çekingen bir tavırla tuttu ve diğer elini hafifçe omzuna koymak için uzandı. Adam bir kolunu Anne'in beline doladı ve Anne hemen ona sokulup başını omzuna koymamak için umutsuzca mücadele etti. Onunla bu şekilde birlikte olmak acı verecek kadar tanıdıktı.

Bir dikkat dağıtıcı, bir dikkat dağıtıcıya ihtiyaı vardı.

"Albaydan anladığım kadarıyla Toronto'daymışsınız ve bu geceyi kaıracakmışsınız?" diye sordu.

Ben başını salladı. "Evet, birkaç günlüğüne oradaydım. Daha uzun kalacağımı sanıyordum ama bu öğleden sonra geri döndüm. Ofisine uğradım. Emmie öğle yemeğine çıktığını söyledi." *Beni görmeye mi geldi?* "Senin için bazı evraklar bıraktım, yatırımın taslağı."

Profesyonel bir ziyaret o zaman.

"Doğru ya, Emmie'nin masama bıraktığı dosya. Geri döndüğümde gördüm, teşekkür ederim."

Ben ona yakıcı ve beklenti dolu bir bakış attı ama Anne onun nasıl bir yanıt aradığını düşünemiyordu. Taslağa bir göz attı; her şey konuşulanlarla uyumlu görünüyordu.

Garip bir sessizlik oldu.

"Albay ve Jenny bu gece burada değiller mi?" Anne boşluğu doldurmak için sordu.

"Bu akşam hokey maçı var; evde televizyona yapışmış durumdalar," diye cevap verince Anne güldü. Ben onun kahkahası karşısında bir parça gevşedi. Adamın omzunun hafifçe çöktüğünü, elinin altındaki kasların sıkı düğümlerinden kurtulduğunu hissedebiliyordu ama yüz ifadesi hâlâ tuhaf bir şekilde meraklıydı.

Odanın loş ışığı ve sıcak parıltısı, kemancıların acı tatlı ezgileri, hafifçe kayan ayaklarının altındaki eski ahşap döşeme tahtalarının gıcirtısı, görüş alanını dolduran Ben-Anne hipnotize olmuş ve uyuşmuş hissetti ve Ben'in bir sonraki sözünü çabayla kaydetti.

"Kemancılar gecenin müziği mi, yoksa o genç adam tekrar mı geliyor?"

"Sanırım Peter DJ'lik kariyerinde paketlemenin ne kadar akıllıca olduğunu gördü." Anne gülümsedi.

"Güzel, Aralık'ta tatil konserlerinde ve Şubat'ta Buz Şarabı Festivali'nde 'What Is Love'ı dinlemek için can atıyordum." Bunu sıcak ve sevecen bir gülümsemeyle söyledi, sanki Balkabağı Festivali'ni ilk duyduğunda ifade ettiği mesafeli şaşkınlık yerine kasabanın eksantrikliklerinden etkilenmiş gibiydi.

"Sen . . . kış boyunca kalmayı mı planlıyorsun?" Anne kalbi hızla çarparak sordu.

Kendisine el sallayan ifti O'Clannery'ye omzunun üzerinden kibarca gülümseyerek selam vermek için durakladı. Ben onunla tekrar göz göze gelene kadar sessiz kaldı, yüz ifadesi birden ciddileşti. "O kadar uzun süre kalabilir miyim?"

Bana mı soruyor . . . ?

"Eminim teyzen ve enişten çok heyecanlanırlar," diye çekingen bir tavırla konuştu Anne.

Ben kaşlarını çattı ve Anne'in kalbi, istediği cevabın bu olmadığının onaylanmasıyla yerinden fırladı.

"Kellynch'te her zaman hoş karşılanacağımı biliyorum," dedi Ben yavaşça. "Ama benim sorduğum bu değil. Burada, kasabada, yürüyüş yollarında ve festivallerde hoş karşılanır mıyım?"

Birçok anlama gelebilirdi. Sınırlara saygı duyduklarından emin olan düşünceli bir eski sevgili anlamına gelebilirdi. Daha nceki sarsıcı çarpışmalarından sonra bir tür dostluğa giriş anlamına gelebilirdi. Ama her ne kadar aptalca ve boş olsa da, Anne çılgınca bir umudun orman yangını gibi içini yaktığını ve bu daha makul alternatiflerin yer kaplaması gereken yerde kavrulmuş toprak bıraktığını hissetti. Bu, adamın tekrar ona doğru bakmayı düşündüğü anlamına geliyor *olmalıydı*. Aralarında hâlâ geçmişe dair bir şeyler olup olmadığını, kalbinin sahada düşündüğü gibi ona karşı yumuşamaktan çok daha fazlası olduğunu düşünüyordu. Normal bir şekilde dans etmeye devam etmek, kendini tamamen onun kollarına atmamak ve ona sekiz yıl önce olduğu gibi bugün de deliler gibi aşık olduğunu söylememek için yapabileceği tek şey buydu.

"Evet," dedi Anne, fısıltıyı zorlukla aşan bir sesle. "Sen . . . Kalırsan çok memnun olurum."

Kaşları atıldı. "İyi, bu ... bu iyi." Biraz daha yaklaştı.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Arayan Anthony'ydi ve Anne ığlık atabilirdi. "Sakıncası var, aslında ..."

"Bu dansı ... ile bitirmek istiyorum."

Ben ve Anne aynı anda konuşarak Anthony'nin isteğini reddettiler, ikincisi birincisinden çok daha kibar bir tonda konuşuyordu, ama o anda

Şarkının son nakaratı sona erdi ve baş kemancı mikrofondan kısa bir ara vereceklerini duyurarak odanın rüya gibi havasını bozdu. Büyü bozuldu; Ben ve Anne birbirlerinden küçük bir adım geri çekildiler. Aralarında kalan küçük boşluğa diğer adamın ustalıkla adım atmasına yetecek kadar.

"Harika, bu benim sinirlerimi bozmaya başlamıştı," dedi Anthony. "Yaylıların gerçekten de bir orkestranın parçası olması gerekiyor; solo dışında her şey can başlıyor. Artık kendi konuşmalarımızı da duyabiliyoruz ve Anne ile konuşmam gerekiyor."

Adam Anne'nin koluna girmiş ve onu çeğiştirerek götürüyordu; dans pistinden bara doğru ilerleyen kalabalığın itiş kakışı da ona yardım ediyordu. "Anne, iş beklentilerimle ilgili sana söylemem gereken bazı şeyler var ve başka biri sana yanlış bir fikir vermeye çalışmadan önce bunları benden duymanı istiyorum..."

"Anthony, affedersin ama hâlâ Ben'le konuşuyordum ve ..." Topuklarını sıktı ve Ben'in durduğu yere dönmeye çalıştı, sert ve hareketsiz, gözleri Anthony'nin Anne'in kolundaki tescilli elini izliyordu.

Çiftçi O'Clannery'nin geniş gövdesi aralarına girdi ve dikkatlerinin dağıldığı o kısacık anda Ben tekrar kayboldu, bedenlerin karanlık hatları arasında eridi.

Gözlerinden yaşlar süzöldü. Bu gerçekleşiyor olamazdı; gerçekten-

"Anne, birbirimizi çok kısa bir süredir tanıdığımızı biliyorum ama kendimi sana gerçekten bağlı hissediyorum-"

"Anthony, daha bitirmedim dedim-"

"Bay Harbringer!" Konsey Üyesi Rait yüzünde sert bir ifadeyle onlara doğru yaklaşıyordu. "İkinci bir teklifte bulunup bulunmayacağınızı ve konseyi yeniden toplamam gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor. Tatil sezonuna yaklaşıyoruz ve ..."

Anne, Rait'in talep listesiyle Anthony'yi zorba bir şekilde kuşatmasını fırsat bilerek oradan uzaklaştı. Anthony'ye bir konuşma borçluydu, aralarında daha fazla bir şey olmasını açıkça reddetmek için, ama o

Bir saniye daha kaybedip Ben'in tekrar yanlış izlenime kapılması riskini göze alamazdı.

Barın kapısının açılıp kapandığını, aşırı sıcak odaya kısa süreli serin ve temiz bir havanın girdiğini gördü. Bu o muydu? Gidiyor muydu?

Anne bu düşüncenin peşinden koşarak kapıyı itti ve sokağa çıktı, barın sesi ve sıcaklığı hemen kayboldu. Çılgınca kaldırımında bir aşağı bir yukarı baktı. Belki de otoparka?

"Birini mi kaybettin?"

Bu Naomi'ydi, Anne'in az önce girdiği kapıdan birkaç adım ötede durmuş, onu görmeden yanından geçmek üzereydi. Omuzlarını soğuğa karşı kamburlaştırmış, bir sigara yakmış, barın önünü süsleyen pırıltılı ışıkların altında mutlu bir parti müdaviminden çok, arkadan aydınlatılmış, zincirleme sigara içen bir kötü adam gibi görünüyordu. Kıyafeti ve yumuşak dalgalı saçları her zamanki gibi tertemizdi ama canlı tavrı buruşmuş gibiydi. Girişi süsleyen, kırmızı yaprakları ay ışığında neredeyse kanlı görünecek kadar derin boyanmış kasımpatılardan oluşan taş vazolara bakarken yüzünde acı ve düşünceli bir ifade vardı.

"Şunlara bakın. Sonbahar çiçek aranjmanları." Sanki bir suç işlemişler gibi onlara ters ters baktı.

"Uh, güzeller mi?" Anne bunun nereye varacağından emin olamayarak tereddütle sordu. Naomi homurdandı ve gözlerini devirdi, sanki Anne A sınıfı bir aptalmış gibi.

"Gerçekten. Güzelmiş. Bu kasabada mevsime uygun çiçek aranjmanları, çelenkler, bu lanet peri ışıkları ve her saat başı çalan o aptal saat kulesi olmadan iki adım bile atamazsınız. Telefonlarımız var; saatin kaç olduğunu biliyoruz! Hangi çağdayız, 1950'lerde mi?" Sigarasından derin bir nefes daha çekti, ucu karanlıkta kıpkırmızı parlıyordu, kokusu nefret ettiği krizantemlerin kokusunu bastırmaya başlamıştı.

"Tamam, Naomi, oluyor? Neyin ?" Anne nazikçe söyledi.

Naomi yine gözlerini devirdi ve sigarasının ucunu ayağının altında söndürdükten sonra hemen bir tane daha yaktı. "Erkek arkadaşım benden ayrıldı."

"Oh," dedi Anne. "Gerçekten çok üzgünüm." *Belki de işten izin almanın nedeni buydu.* "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

"Evet, . Ama artık değilim. Görünüşe göre seni görmek istiyor."

Anne gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı ve bir an için düşünceleri Ben'e kaydı, ama hayır, Ben Sabrina'yla görüşüyordu, o da şimdi eve gitmişti ve ... oh. Anladı.

Anne şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak, "Anthony," dedi. "Anthony Harbringer'la mı çıkıyordun?"

"Zeki kız." Naomi sırttı.

"Özür dilerim, gerçekten bilmiyordum," dedi Anne, "yoksa yemek davetini kabul etmezdim. Muhtemelen bunun bir faydası olmayacak ama gerçekten de onunla herhangi bir ilişkiyi sürdürmekle ilgilenmiyorum."

"Onu becermedin o zaman?"

Anne istemsizce bir adım geri çekildi, bu düzeyde bir kabalığa alışık değildi. Naomi her zaman doğrudan, agresif, keskin ve biraz kaba olmuştu ama hiç bu kadar hırçın olmamıştı.

"Hayır, onunla yatmadım."

"Gerçekten mi? Çünkü seni kesinlikle becermek istiyor. Aslında, profesyonel olarak konuşursak, çoktan yaptı bile."

"Ne?" Anne şaşkınlıkla "Ne?" dedi.

O anda bir müzik sesi iki kadının da dönmesine neden oldu, barın kapıları bir anda açıldı ve Anthony dışarı fırladı, Emmie de hemen peşinden.

"Anne! Ben de seni arıyordum. Hadi içeri dönelim." Anthony'nin yüzünde sahte bir güven gülümsemesi vardı ve bir kolunu Anne'in beline dolayarak onu kapıya ve içeri doğru götürmek için hemen baskı uyguladı. Ona acı acı bakan Naomi'ye uyarıcı bir bakış attı.

"Hayır ve ellerini üzerimden çekmeni istiyorum," dedi Anne kararlı bir şekilde ve geri çekildi. Adamın büyüleyici gülümsemesi onu her zamanki gibi yakışıklı göstermek yerine ürpertiyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve bir kalkan gibi profesyonel kişiliğinin bir kısmını takınarak sağlam durdu. "Şimdi, burada döngünün dışında olmaktan biraz yoruldum, bu yüzden biriniz bu şifreli saçmalığı bırakacak ve bana neler olduğunu anlatacak. Emmie, neden buradasın?"

Emmie masum bir tavırla ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey bilmiyorum ama bir dram sezdim. Görmeye geldim."

Naomi ikinci sigarasını yere attı ve daha da yaklaştı.

"Evet, ona söyleyelim Anthony. Ona değerli Elysium saha projesinden bahsedelim."

Anthony içini çekti ve başını arkaya yatırdı, sanki tüm bunlar onu gerçekten çok yoruyormuş ve ona yakışmıyormuş gibi gece gökyüzüne baktı. "Neden olay çıkardığını anlamıyorum Naomi. Sana işin hâlâ senin olduğunu söyledim."

Anne midesinin bulandığını hissetti. Bu bir ayrılıktan daha fazlasıydı; burada daha büyük bir şey söz konusuydu.

"Çok teşekkürler," diye alay etti Naomi.

"Bu da ne demek oluyor?" Ben onlara doğru yürüyordu, otoparkın olduğu yönden geliyordu, uzun adımları yeri hızla yiyordu, elinde bir cep telefonu vardı.

Emmie gruba açıklama yapmak için kendi cep telefonunu kaldırdı. "Naomi saha projesinden bahsetti. Önemli olabileceğini düşünerek ona gelmesi için mesaj attım."

"Eve gitmek üzereydim," diye açıkladı Ben.

"Oh güzel, kahraman burada." Naomi güldü. "Günü kurtarmak için biraz geç kaldın ama yine de denediğin için tebrikler dostum. Son dakikada yaptığın küçük yatırım neredeyse işe yarıyordu."

Ben şaşkınlıkla ona göz kırptı.

Etrafına bakındı ve herkesin dikkatinin üzerinde olmasından memnun görünüyordu. "İşte size asla inşa edilmeyecek olan sahnenizde sergileyebileceğiniz küçük bir drama. Harbringer Developments bu alanı Elysium Festivali'nden satın alıyor. Yönetim kurulu bu hafta bunu onaylayacak."

"Ne?" Anne ve Emmie aynı anda söylediler.

"Hayır, bu mümkün değil," diye devam etti Anne. "Tarlayı kurutmak ve bu işi yapmak için gerekli yatırımı sağladık."

Naomi, "Fark etmez, tüm bu ekstra işler yapılanaya kadar kârlı olmayacak bir mülk için hâlâ borçlusunuz; bu beklemek için uzun bir süre," diye karşı çıktı. "Harbringer'ın teklifi cömert, hem de çok cömert... Yönetim kurulu neden borçlu kalmamızı onaylasın ki?"

Şimdi inanılmaz bir kâr mı? Ve lütfen Anne, şaşırmış gibi davranma - yönetim kurulunun o noktaya ne inşa edeceklerini umursamayacağını biliyorsun - altmış katlı beton bir apartman binası, bir hapisane, bir alışveriş merkezi ya da göze batan bir otopark olabilir."

"Anlamıyorum," dedi Anne Anthony'ye dönerek. "Belediye meclisine başvurdunuz; toplumla birlikte ve toplum için bir şeyler inşa etmek istediğinizi söylediniz."

"Bu B planıydı. A planı sahaydı," dedi, hiç utanmadan.

"A planı nasıl tarla olabilir? Tarlayı satın alacağımızı ve borca *gireceğimizi* bilmiyordunuz. Oh." Anne bir adım geri çekildi ve elini başına götürdü, son birkaç ay kafasında farklı bir ışıktaki tekrar oynarken beyninin parçalandığını hissediyordu. Ben'in dönüşüyle dikkati o kadar dağılmış, kendi ıstırabına o kadar kapılmıştı ki. *Aptal*.

Naomi ona açık hava mekânı fikrini getirmişti. Naomi araştırma yapmış ve Kellynch tarlasının ideal olduğu ve başka hiçbir yerin uygun olmadığı konusunda ısrar etmişti. Naomi, işlem tamamlanıncaya kadar onu sahayı ziyaret etmekten alıkoymuş ve caydırmıştı. Ve sonra Naomi projede gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Sıcak, parıldayan ışıkların ve sıcak, ısıtılı bardan yayılan hafif keman müziği tınlarının altında Anne iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti.

Anne, "Harbringer Developments arazi istiyordu ama Fairchild'lar da dahil olmak üzere topluluktaki hiç kimse onlara satış yapmadı," dedi. Teyit için Ben'e baktı ve lacivert renkleri fırtınalı bir girdaba dönüşen gözlerinin çoktan Ben'in üzerinde olduğunu gördü. Belli ki o da parçaları bir araya getiriyordu.

Başıyla kısa bir selam verdi. "Teyzem ve eniştem şaraphaneyi ilk satın aldıklarında bir teklifle karşılaşmışlar ama teklifi geri çevirmişler ve daha fazla düşünmemişler. Parayı istemediler ve kasabanın büyük müteahhitlere karşı nasıl hissettiğini biliyorlardı. Elysium'un teklifiyle ilgilenmelerinin tek nedeni projenin doğasıydı." Ben'i tanıdığı için Anne'in de bildiği gibi, yüz ifadesi taş kesilmişti ve bu, Ben'in bu ifşaatlar karşısında öfkesini sadece kontrol altında tuttuğu anlamına geliyordu. Anne

onun itidalini takdir etti. Anthony'yi yumruklamasına izin vermeden önce bu işin aslını öğrenmesi gerekiyordu.

"Yani Naomi, Elysium'un içinde çalışarak," dedi Anne, her şeyi bir araya getirerek, "kullanılabilir hale gelmeden önce pahalı bir çalışmaya ihtiyaç duyduğunu bilmemize izin vermeden tarlayı satın almamızı sağlayacaktı ve Fairchild'ler bize sattıklarında şans eseri bunu da bilmiyorlardı."

Ben bir kez daha başını salladı ve Anne bir an için Fairchild'ların bu olayda tamamen masum olduğunu düşünerek rahatladı.

"Ve sonra," diye devam etti, kendini biraz Miss Marple gibi hissediyordu, bir misafir odası gizeminde her şeyi açığa çıkarıyordu, ancak bu birazcık bile rahat ya da tuhaf değildi. "O zaman Elysium bu işi karşılayamazdı ve biz de kayıtlarımızdan çıkarmak için bir an önce satmak zorunda kalırdık. Harbringer Developments, Fairchild'lardan satın almayı teklif ettiğinde hayır dediler, ama Harbringer Developments Elysium'dan satın almayı teklif ettiğinde, evet demekten başka seçeneğimiz kalmazdı."

"Siktir," diye küfretti Emmie, hepsinin sıçramasına neden olarak. Naomi'ye döndü. "Ne zamandır pis bir hainsin sen?"

Anne ilk kez onun dilini düzeltmeyecekti.

Naomi, "Anthony ve ben geçen yıl Toronto'da tanıştık; o zamandan beri birlikteyiz," dedi. "Planı aylar önce bir araya getirdik. Ve oldukça sağlam bir plandı," dedi Naomi. "Ta ki son dakika yatırımı neredeyse planı kurtarana kadar, Anne'in başının üzerinden yönetim kuruluna gittim. Yine de borçtan kurtulmak için atlayacaklarını düşündüm."

"Bütün bunlar bir erkek için mi?" Anne sordu. "*Bu* adam mı? Gerçekten mi?"

Anthony ilk kez biraz duygusallık gösterdi, bir anlık kızgınlıkla.

Naomi alay etti. "Ve bir iş teklifi. Anlaşma tamamlandığında Toronto'daki Harbringer Developments'ta pazarlama müdürü olarak işe başlayacaktım."

Anne, Naomi'nin bu karşılaşmanın başlangıcındaki acı dolu kaşlarını çatışını hatırladı

-erkek arkadaşının onu terk etmesiyle ilgili acınası sözleri- ve ilişkinin zihninde en azından işiyle eşit ağırlığa sahip olması gerektiğini biliyordu

teklif etti. Katıldığı entrikadan duyduğu öfke ve dehşete rağmen diğer kadına karşı bir parça acıma hissetti. Ama bu çok kısa bir titreşimdi.

"Ve hepsi ne için?" Naomi devam etti. "Böylece neredeyse bitiş çizgisine geldiğimizde beni arayıp terk edebilecek, çünkü Anne'den *gerçekten* hoşlandığı ortaya çıktı." Naomi cep telefonunu çıkardı ve onlara doğru salladı. Anne, Anthony'den gelen son mesajın ne **olduğunu** anlayabildi: **"İstersen iş hâlâ senindir. Gücenmek yok.**

Naomi yüzünde zehirli bir ifadeyle Anne'e döndü. "Hayır, Elysium'un yardıma ihtiyacı varmış gibi davranabileceğini, tarlayı satın alacağını ve elinizden aldığı için ona minnettar olacağınızı ve korkunç bir şey inşa ettiğinde bunun sadece bir iş olduğunu anlayacağınızı düşündü." Anthony'ye döndü. "Sen tam bir , *o kadar* güzel olduğunu mu sanıyorsun? Yatakta *o kadar* iyi olduğunu mu sanıyorsun, onu değerli kasabasındaki çirkin bir beton bloğu umursamadan becerebileceğini mi? Birlikteyken birkaç tane numara yapmadığımı mı sanıyorsun?"

"Oh be!" dedi Emmie. Yaklaşan mesleki felaket olmasaydı, Anne, Emmie'nin buna tanıklık ederken hayatının en güzel anlarını yaşayacağından emindi.

"Kapa çeneni," diye tısladı Naomi. Anthony'ye döndü. "Şaka yapıyorsun. Senin harika Anne'in bana seni nasıl istemediğini anlatıyordu. Sanırım onu becermenin tek yolu profesyonel olmak."

Anthony ona sakince, "Sevgili Naomi," diye karşılık verdi, "sen gerçekten de muazzam bir kaltaksın."

"Hey, Lord ve Leydi Macbeth, bu kötü aşıkların kavgası bizi ilgilendirmiyor. Kurul satışı ne zaman onaylayacak?" Ben araya girdi, sesi gergindi.

"Oh, siktir git, Wentworth, sanki neden burada olduğunu bilmiyoruz," diye tersledi Anthony, sonunda biraz öfke göstererek. "Sorunun üzerine yeterince para atarsan Anne'in senin yoluna bakmaya hazır olacağını mı umuyorsun?"

Ben'in Anthony'ye ulaşması iki büyük adım almıştı ama yolda kolunu geri çekerek zaman kazanmıştı, böylece yumruk onunla aynı anda gelmişti.

Anthony bir ton tuğla gibi yere yığıldı ve Naomi ile Emmie şaşkınlık ve telaş içinde çılgılık atarken, Anne, Ben'in bu adama karşı öfkesinin uzun zaman önce sınırını aştığını bilmesine rağmen donup kaldı.

Anthony bir saniye sonra ayağa kalktı, küfrediyor ve kan tükürüyordu, tüm soğukkanlılığı gitmişti ve uzun boylu adamın üzerine atladı, Ben'in çenesine vahşi bir yumruk attı, Ben karmaşık bir hareket yapmadan önce Anthony'nin ayaklarından birini altından kancaladı ve onu olağanüstü bir verimlilikle tekrar düşürdü.

Anne, asker bir aileden gelmenin gerçekten de faydaları olduğunu düşünüyordu.

"Dur, dur, dur!" Sokağın karşısından onlara doğru çılgınca koşan Profesör Davis'ti, Paul de peşinden. Boş yolu geçtiler ve grubun barın dışında toplandığı yerde karmakarışık bir şekilde durdular. Anthony halsiz bir şekilde tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordu. Profesör Davis nefes almak için bir an iki büküm oldu.

Paul önündeki manzarayı inceledi. "Kişisel sigorta genellikle saldırıyı kapsamaz," diye hafifçe gözlemledi, ancak Anthony'nin adına müdahale etmek için acele etmiyor gibiydi.

"Anne," diye soludu Davis, "bütün gece seninle konuşmaya çalıştım, sonra pes edip ayrıldım ve seninle yarın sabah konuşmaya karar verdim, ama Paul'ün bana anlattıklarından sonra, bu gerçekten bekleyemez!"

"Evet, çok üzgünüm," dedi Anne, "ama burada bir sorunumuz var. ."

Anthony sonunda tekrar ayağa kalkmıştı ve Ben'e tekrar saldırmanın ne kadar akıllıca olacağını düşünüyor gibiydi, Ben ise ayaklarını dikmiş, sakince onun saldırmasını bekliyordu. Bunu memnuniyetle karşılıyordu.

"Pekâlâ, genç tugaylar, bu kadar yeter, geri çekilin," dedi Davis, canlandırma sesiyle ve cesurca iki adamın arasına girerek. Anne, Emmie'nin kolunu tuttu ve onu da yoldan çekti, kavgada ring kenarında bir pozisyon almaya çalışırken yaralanmasın diye.

"Anne," dedi Paul, gençler birbirlerine bakarken ve Profesör Davis duruşunu bozmazken, "bu öğleden sonra kurula Elysium Festivali'ni Kellynch arazisinden önemli bir meblağ karşılığında kurtarmak için bir teklif geldi. I

iletişimin dışında bırakıldığınızı fark ettim ve bunun kasıtlı olduğu konusunda paranoyak olduğumu düşünmüyorum."

"Sen değildin ve ben biliyorum," diye cevap verdi Anne.

"Ortada bir komplo var," diye ekledi Davis, "tıpkı General Hull'un kuvvetlerinin Detroit'ten saldırmak için geliyormuş gibi davranması gibi..."

"Tanrı aşkına, biliyorlar! Bu çizgi film kasabası yetti artık!" Naomi, Anthony'nin kanlı burnundan aldığı zevkle dikkati dağılmış gibi görünse de, "Bu çizgi film kasabası yeter!" dedi.

"Pekala, Paul biraz adli muhasebe yaptı," diye devam etti Davis, diğer adama hayranlık dolu bir bakış atarak, "ve bana korktuğu şeyi söyledi, ve sana söylemeliyim ki, Anne, yönetim kurulu kesinlikle, kesinlikle o alanı bir müteahhide satamaz. Yani satabilirler ama müteahhit üçte birinden fazlasını kullanamaz."

"Ne demek istiyorsun?" Anthony burnunu sıkıp başını geriye atarak araya girdi, gömleğinin önü kan içindeydi.

Emmie, muhtemelen şirket bültenine eklemeyi umarak telefonuyla çaktırmadan bir fotoğraf çekti.

"Bildiğiniz gibi Double-Oh-Goose o tarlayı mesken tuttu," diye devam etti Paul. "Davis, Fairchild'ların nazik izniyle onu bu doğal ortamında gözlemliyor."

"Ve ben altıncı saat boyunca kalçamdaki kuşlarla çömelirken
-"Gerçekten çok büyüleyici bir kuş." dedi Davis, "Bunları ben buldum."

Avucunu dramatik bir hareketle uzattı ve herkes nesnelere bakmak için daha yakına eğildi. Tuhaf, hafif yumrulu metal şekillerdi ve çok eski ve kirli görünüyorlardı.

"Mermiler!" diye haykırdı Emmie.

"değil, tüfek topu. Bildiğimiz anlamda mermiler ... kadar kullanılmazdı." Davis her zamanki gibi büyük bir nutuk çekmeye hazırlanıyordu, ama sahneyi tekrar gözden geçirdi -kanayan Anthony, morarmış Wentworth, somurtan Naomi, Anne ve Emmie'nin beklenti içindeki yüzleri- ve bir kez olsun kendini tuttu.

"Bunlar tüfek topları. Araştırmalarım göre 1800'lerde bir ordunun bir zamanlar bu bölgede kamp kurduğuna inanmak için sebepler var.

Görüş. Toprak, insan yapımı hendeklerin kalıntılarına uygun olarak karılmış - bu yüzden bu kadar kötü bir şekilde suyla dolmuş. Bu alanın tarihi bir önemi var."

Bir süre durakladı ve sonra

"Sadece birkaç metal yığını!" diye bağırdı Anthony. "Bütün kasaba her yerde tarihi kalıntılarla dolu! Dondurma almak için bir kafeye girdim ve bana otuz dakika boyunca soğutmalarını bozan asırlık hayaleti anlattılar ve lanet olası bir yer değiller! Akan dondurma için para alıyorlar! Benim yerimi alıp öylece belirleyemezsiniz!"

"Oh, ama yapabiliriz," dedi Anne, olayların bu kadar hızlı gelişmesi karşısında aklı karışmıştı. "Sanırım bunun, belediye meclisinin geçen yıl kabul ettiği tüzüğün bir parçası olduğunu göreceksiniz. Tarih topluluğu tarafından belirlenen her şey - yani Profesör Davis - o aksini düşünene kadar korunur. O aksini söyleyene kadar oraya tek bir kürek bile saplayamazsınız."

"Yıllar sürebilir," diye araya girdi Emmie. "Çok titizdir."

Anthony onlara, "Eğer ben bunun üzerine bir şey inşa edemezsem, siz de edemezsiniz," diye hatırlattı.

"Ama sizin planladığınız gibi bir apartman binası ya da otopark inşa etmiyoruz. Sadece bir sahne kurmak ve insanların battaniyelerin üzerine oturmasını istiyoruz. Sanırım bunun için alanın bir köşesini temizleyebileceğiz ve Wentworth'un yatırımından gelen para bizi o zamana kadar ayakta tutabilir," dedi Anne.

Davis, "Ayrıca Tarih Derneği'nin kendine ait bir bütçesi var," diye ekledi. "Her halükarda drenaj masraflarını paylaşmalıyız ve devam eden çalışmalarla ilgili tarihi turlar düzenlemekten çok mutlu oluruz ve biz bitirene kadar kârı paylaşıyoruz, bu noktada saha tamamen sizin olur."

Davis'in söylediği her kibar ve makul söz Anthony'nin yüzünde büyüyen öfkeyi körüklüyordu. Bu geceki çözümlerin hiçbiri onu sarsmamıştı - ne teşhir, ne Naomi'nin iğnelemeleri, hatta ne de Ben'in yumrukları - dikkatle hazırladığı planlarının parçalanması kadar.

Onu hiç yakışıklı bulmuş muydu? Onun öfkeli, hırıltılı yüzündeki kadar çirkin bir ifadeyi daha önce hiç görmemişti.

"Gerçekten, Bay Harbringer," dedi Anne hafifçe, "çok iyi bir işadamı olduğunuzu düşünmüyorum. Burada ciddi bir durum tespiti eksikliği gösterdiniz. I

Kurul'a yaptığınız teklifi geri çekmek isteyeceğinizi düşünüyorum. Ayrıca şehirden bir an önce ayrılmak isteyebilirsiniz, çünkü biz artık insanları katran ve tüyle kaplamıyoruz, ancak sizin için bu şehir bir istisna yapabilir."

Emmie onun yanında yumruklarını sıktı. Ben güldü.

Anthony ters ters baktı ama her zamanki stratejistliğiyle son bir hamle yaptı. "Senden gerçekten hoşlandım Anne ve sanırım-"

"Ve bana gerçekten yalan söyledin ve sanırım Ben çeneni kırmadan önce gitmen gerekiyor," diye cevap verdi. Öfkeli bir küçümseme dolu son bir bakışla arkasını döndü ve topallayarak uzaklaştı.

"Ve sen Naomi," dedi kalan kötü adama hitaben, "iş teklifini kabul etmek isteyebilirsin çünkü kovuldun. Ve eğer bir daha kasabamın peşine düşersen, tüfek topları ve çiçek aranjmanlarının sana doğru gelmesi endişeleneceğin en son şey olacak."

"Zaten buradan nefret ediyorum," dedi Naomi kısa ve öz bir şekilde, bir sigara daha çekip gecenin içinde kayboldu.

Anne derin bir nefes aldı, böylesine çalkantılı bir gecenin sersemliğini hissediyordu. Emmie sevinçten kahkahalar atıyordu ve kahkahaları arasında Profesör Davis'e gecenin son sorusunu yöneltti. "Nasıl oldu da Paul'le bu konuda notlarınızı değiş tokuş ederek her şeyi bir araya getirebildiniz?"

Profesör Davis biraz utangaç bir ifadeyle, "Şey," dedi ve uzanıp Paul'ün elini tuttu. "Bahçede kazı yakalamaya çalıştıkları o günden beri birbirimizi görüyoruz."

"Bu harika," dedi Anne coşkuyla, birbirlerini bulmalarının parlak noktasına odaklanarak ve Paul'ün paranoyası ile Profesör Davis'in ayrıntılara gösterdiği militan dikkatin, muhtemelen başına bela açacak şekilde nasıl birleşeceğine dair hafif endişesini görmezden gelerek. "Anne," dedi Paul, çok ciddi bir şekilde ve sanki Paul onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi suçlulukla sıçradı, "burada durmuş bizi tebrik ederek ne yapıyorsun? Bu gelişmelerden yönetim kurulunu derhal haberdar etmeniz gerekiyor. Bu satış konusunda bir adım bile ilerlemelerine izin verilemez."

"Saat gece yarısı gibi..." Emmie işaret etti ama Paul haklıydı. Sabahın erken saatlerinin ne getireceğini ya da planlarının açığa çıktığını bilen Anthony'nin başka girişimlerde bulunup bulunmayacağını kim bilebilirdi?

"Onlara Şimdi söyle," dedi Ben kararlı bir Şekilde ve Anne onun kararına güvendi, tıpkı yatırımını yönetim kuruluna sunarken onun tavsiyesine güvendiği gibi. Ofis sadece on dakikalık yürüme mesafesindeydi ve e-postaya eklemek için yönetim kurulundaki kiŐilere ve tüzükle ilgili o belgeye ihtiyaı vardı. . .

"Anne, burada neler oluyor?" Bu, akşamın erken saatlerinde Anne'i Peter'la ilgilenmesi için ikna eden etkinlik organizatryd. "Görünüşe göre bir yumruk kavgası mı var? Ve insanlar sigara mı içiyor? Kapıların beş adım yakınında sigara iemezsiniz; bununla ilgili bir tabela var. Güvenliği çağırayım mı? Hasar var mı? ?" Kadın giderek hızlanıyordu ve Anne onun da içine çekilmek üzere olduğunu, çok önemli görevinden alıkonulduğunu görebiliyordu.

"Anne, git ne yapman gerekiyorsa yap. Ben hallederim," dedi Ben ve öfkeli kadının karşısına sertçe dikildi. "Bu akşam bir tartışma yaŐandı ama güvenliğe gerek yok," diye başladı en kendinden emin ve yatıştırıcı tonuyla. "Olaya tanık olan Profesör Davis'in bize kefil olacağına eminim..."

Paul de aniden öne doğru adım atarak Anne'in görüş alanını kapattı. Onu nazıkçe itti. "Ofise git, e-postayı gönder, bu savaşı bitir ve düşmanı yen," diye tısladı ve Tanrım, Profesör Davis onu etkilemeye başlamıştı bile.

Anne, olabildiğince hızlı yürümesini sağlayan düz, diz boyu set botları ve Vidya'nın adımlarını kısaltmayan ekstra kumaş paneller içeren elbisesinin parlak tasarımı için minnettar bir Şekilde caddede ilerlerken, bir yandan da kalıp Ben'le konuŐamadıĐı için duyduğu piŐmanlıĐı görmezden gelmeye, akşamın erken saatlerinde, tüm bu dramadan önce bulundukları yere geri dönmeye çalışıyordu.

Nefes nefese ve ter içinde karanlık salona girdi, lobiye geçti, ofis odalarını binanın geri kalanından ayıran ağır çift kapıyı itti ve masa sandalyesine yığıldı. Sonraki otuz dakikasını öfkeyle e-postasını hazırlayarak, yeni tüzüğü ekleyerek ve Profesör Davis'in bulgularının yanı sıra Naomi ve Harbringer Developments'ın hainliklerinin ayrıntılarını ekleyerek geçirdi. Yönetim kurulunun

hepsini okuyacaktı, ancak hayati ayrıntıları büyük kalın yazı tipinde ve üstte madde işaretleriyle özetlemeye çalıştı.

Gönder tuşuna bastı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak nefes verdi.

Ofis onun etrafında sessiz ve karanlıktı. Tamam, bu gecenin sonunun bu kısmı hayal kırıklığıydı.

Masanın üzerinde duran bir yığın kâğıt gözüne çarptı. Ben'in şirketinin yatırım taslağı. Akli dansa, Ben'in yoğun bakışlarına ve kâğıdı okumaktan bahsettiğinde Ben'in şaşkın bakışlarına gitti. Bu neyle ilgiliydi? Kâğıt yığınının eline aldı ve karıştırdı; sıra dışı bir şey yoktu. Bunu e-postayla göndermiş olabilirdi... Tabii ziyaret etmek için bir neden aramıyorsa? Kaçırılmış bir fırsat daha o zaman.

Anne iç çekerek onları ters çevirip masasının üzerine bıraktı ve sonra parmaklarının arasından kayıp dağınık bir şekilde yüzeye çıktıklarında tekrar iç çekti.

Birden derin bir nefes aldı. Çünkü orada, kâğıtların arkasında mavi mürekkeple yazılmış el yazısı vardı. Tıpkı eskiden bıraktığı notlara benziyordu; aşk mesajları, yapılacaklar listesi ve peçete, makbuz ya da yırtık bir defter kâğıdı gibi en yakınındaki kâğıt parçasına rastgele yazılmış "unutma" notları. Dosyayı bırakmaya geldiğinde onunla konuşmayı planlıyor olmalıydı ve onun yokluğunda bu kâğıtlardan birini kapıp yazmaya başladı.

Anne, başladı, doğrudan ve konuya girdi.

Her şeyi berbat ettim ve bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Şehre ilk geldiğimde, geçmişimiz hiçbir şey değilmiş gibi davrandım, çünkü öyleymiş gibi davranmak istedim, ama bu bir yalandı. Seninle birlikte olmanın her ayrıntısı beynimde teknik canlanıyordu. Hiç solmadı. Sekiz yıl önce kalbimi kırdın, ama kırık ya da bütün, o senin. Her zaman senin oldu. Seni seviyorum, tüm aptal kırık kalbimle. Uzun zaman önce olduğunu biliyorum. Genç olduğumuzu biliyorum. Biliyorum.

Ve burada bir şey çizilmişti.

. Son sekiz yılımı hakkımdaki korkularınızın yanlış olduğunu kanıtlamaya çalışarak geçirmiş olsam da, ayrılığı iyi idare edemediğimi biliyorum ve bu muhtemelen aleyhime sayılır. Ben bunu sayıyorum. O zaman da bir pisliktim, şimdi de bir pislik oldum. Ama sanırım . . Bir süre birlikte olduğumuzda birbirimizi çok mutlu inanmak istiyorum, öyle değil mi? Mutlu olduğumu biliyorum ve seni mutlu etmekte de iyi olduğumu düşünüyordum. Ve eğer tekrar denememe, seni mutlu etmeye çalışmama izin vermen için en ufak bir şans kırıntısı olsaydı, tüm geleceğim sen olurdun, biz olurduk. Sen en güzel, en güzel şeysin. Tanıdığım en harika, en karmaşık, en gerçek, en sıcak, en muhteşem kadınsın. Seni o zaman da sevdim, şimdi de seviyorum. Aşkım iliklerime kadar derin, Anne. Ve beni asla terk etmeyecek.

Aniden sona ermeden önce iki sayfa arkasını kapladı, son satır sanki zamanı tükeniyormuş ya da Emmie kapıdan içeri giriyormuş gibi kesildi.

Ben, kendi Ben'i -ki onun kendi Ben'i *olduğunun* kanıtı tam burada, ellerinin arasındaydı- duygularını bu yazılı dökümü mü yapmıştı? Geçmişte ondan sık sık çıkarmak zorunda kaldığı o derinlikleri dile getirmiş miydi?

Anne kendini güneş yutmuş gibi aydınlanmış hissediyordu, sınırsız bir neşe her zerresine yayılıyor, kalbi bir mil koşmuş gibi çarpıyordu.

Ben onu seviyordu, onu sevmekten hiç vazgeçmemişti. Onu istiyordu, yeniden başlayabilirlerdi, birbirlerine sahip olabilirlerdi ve sevincinin içinden ince bir rahatlama damarı akıyordu. Artık ayrılık yoktu. Çünkü bu sefer böyle olacaktı, bunu biliyordu ve bu dünyadaki zamanlarının geri kalanında, elini uzatabilirdi ve Ben onu tutmak için orada olacaktı, sıcak, güçlü, kararlı, onu seven, ona değer veren ve onu sadece onun gördüğü şekilde gören.

Anne ağladığını fark etti, karanlık ofisinde tek başına dururken yanaklarında ıslak gözyaşı lekeleri vardı, sanki evrenin cevaplarını içeriyormuş gibi bu kağıt demetini tutuyordu. Ama ne zamandır orada duruyordu, üstesinden gelmişti? Ben neredeydi? Ben'i bulmak zorundaydı. Bu kağıtlar ne kadar zamandır masasında bekliyordu? Ben bu kâğıtlar hakkında hiçbir şey söylememişti.

Dans ettiler. Anthony araya girdiğinde ona öyle bir bakmıştı ki. Çok geç olduğunu mu düşünüyordu? Ama kesinlikle bu akşamdan sonra, Anthony'nin sinsi planı ortaya çıktıktan ve ışıkları söndükten sonra ...

Nasıl ve ne zaman olduğu önemli değildi; Ben'e ulaşmalı, reddedildiğini düşünmeden, şüphe duymadan ya da Toronto'ya geri dönmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce, şimdi, bu gece, ona elinden geldiğince hararetle aynı şeyleri hissettiğini söylemeliydi. Böyle bir durumda elbette onun peşine düşecekti ama gecikme ıstırap verici olacaktı. Geçen sefer sekiz yıl boyunca ortadan kaybolmuştu; iki saat daha dayanılmaz olurdu.

Peki nerede olabilir? Cep telefonunu birkaç kez aradı ama cevap yoktu. Doğruca Kellynch'e mi gitmeliydi? Bekle, Harp... Belki Harp'tan biri onu ayrılırken görmüş ya da kavga sonrasında onunla konuşmuş olabilirdi (büyük ihtimalle Emmie) ve bir ipucu bulabilirdi.

Bu düşünce aklına gelir gelmez o gece ikinci kez koşmaya başladı. Binanın koridorlarından uçtu, lobiyi geçti ve çift kapıdan sokağa fırladı. Double-Oh- Goose yakındaki bir saksı çalısına yuvalanmıştı ve Anne dönerek yanından geçerken, beklenmedik gece kesintisi karşısında tüyleri uçuşarak ciyakladı ve kanatlarını çırpı.

"Özür dilerim! Üzgünüm, Double-Oh-Goose!" diye anlamsızca bağırdı, bir an bile durmadı. "Ama Ben'i bulmak zorundayım!"

Daha önce yanan parlak ışıklar ve gümbür gümbür müzik kaybolmuştu ve Harp sessiz ve loştu - loştu ama tamamen kararmadı! Parti bitmiş olabilirdi ama içeride hâlâ birkaç kişi olduğu kesindi.

Anne ağır kapıları çekip açtı ve koşmaktan nefes nefese kalmış bir halde tökezleyerek içeri girdi. Yemek salonunu taradı, artık neredeyse boş olduğu için bunu yapmak çok daha kolaydı. Sadece bir ya da iki personel kalmıştı, dans pisti oluşturmak için kaldırılan sandalye ve masaları kaldırıyor ve arka mutfığa girmeden önce yarınki yemek müşterileri için tekrar yerleştiriyorlardı.

Hayal kırıklığı içine çöktü ama uzun sürmedi; sadece Kellynch'e doğru yola çıkması ve ... umması gerekecekti.

Anne kapıdan çıkmak için arkasını döndü ve bunu yaparken sol tarafındaki barı gördü. Barın geri kalanı gibi burası da çoğunlukla karanlıktı ve ahşap raflardaki viskiler ve biralar, sönmekte olan bir ateşin korları gibi karanlıkta parılıyordu.

Ve orada, dirseklerini bara dayamış, başı ellerinin arasında, saçları bin bir yöne savrulmuş bir taburede oturan Ben'di. Sırtını ona dönmüştü, uzun ve zayıf bedenini saran lacivert kablo örgülü kazağı kavgadan dolayı kirlenmiş ve buruşmuştu. Bir elinin parmak eklemleri çürükten morarmıştı. Bir bardak viski dirseğinin yanında duruyordu ve içindekilere neredeyse hiç dokunulmamıştı. Tüm duruşu yorgunluk ve yenilgiyi yansıtıyordu.

Anne hiç bu kadar güzel, bu kadar sevimli bir manzara görmemişti.

Sessiz adımlarla yaklaştı ve titreyen eliyle onun kolunu çekti.

"Ben."

Anne'in sesiyle başını yavaşça kaldırdı ve yarı dönerek Anne'e baktı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Söyleyeceği hiçbir şey yoktu, o güzel karalanmış mektuba karşı koyabilecek ya da yüzündeki inanmayan soruyu cevaplayabilecek hiçbir şey yoktu. Bu yüzden sadece onun alanına girdi, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onu öptü.

Ve sonra onu tekrar tekrar öptü, çünkü bu tanıdık, iyi ve doğru hissettiriyordu. Elleri yüzünü okşamak için uzandı, gün sonu sakalları avuçlarına değişiyordu.

Ve Ben, orada donmuş bir şekilde oturan Ben, sonunda şoktan kurtuldu ve öpücüğüne öyle güçlü bir şekilde karşılık verdi ki neredeyse Anne'i bir adım geriye itecekti, ama uzun sürmedi, çünkü uzun kolları Anne'i sardı ve ona daha iyi ulaşmak için taburenin alt basamaklarında durana kadar onu daha da yaklaştırdı, tehlikeli bir şekilde dengelendi ama tamamen güvendedeydi çünkü Ben'in düşmesine izin vermesine imkân yoktu.

Ellerini o çok sevdiği kestane rengi saçlarına ; ellerini Ben'in omuzlarında, göğsünde, pazularında gezdirdi; ona dokunmadan duramıyordu. Ben'in elleri tamamen onu kendisine mümkün olduğunca yakın tutmaya odaklanmıştı, sağ elinin parmakları

Saçlarından geçirdiği avuç içi başını nazikçe kavırıyor, öpücüğü için onu daha da yaklaştırıyor ve sol kolu sıkıca beline sarılıyor, parmakları sırtına yayılıyor, nazikçe itiyor, vücudunu onunkine sabitliyordu.

Sonunda bir an için durduklarında, ikisi de çekilmedi, sadece alınları birbirine değecek şekilde dinlendiler ve Ben'den saf bir neşe ve rahatlama ifadesi olan bir kahkaha yükseldi.

"Evet, o zaman?" diye sordu.

"Evet. Kesinlikle, kesinlikle evet," diye cevap verdi Anne ve sonra gülümsemesi hala geniş bir sırıtışla onu öpmeye çalışırken kendi kendine güldü.

İki kolunu da ona doladı ve nefes alamayacak kadar sıkı sarıldı, ama o da aynı şiddetle karşılık verdi, kollarını onun omuzlarına doladı. Yüzünü onun boynunun yan tarafına gömdü ve bir an için orada sadece nefes aldı.

Anne onun şakağına doğru "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve adam Anne'in kollarında titredi.

"Tanrıya şükür," diye homurdandı. "Çünkü tekrar veda edecek olsaydım ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu."

"Şimdiye kadarki plan barda oturmak mıydı?" Anne alaycı bir tavırla sordu.

"Planım kendimi zil zurna sarhoş etmektir," dedi ve barın üzerindeki neredeyse dolu viski bardağını işaret edecek kadar geri çekildi. "Eve gitmeye çalışmak zorunda kalmamak için üst katta bir oda bile kiraladım ama kendimi unutturacak kadar içmekten pek hoşlanmadığım ortaya çıktı."

"Güzel. Ayıldığın sabaha kadar beklemek zorunda kalsaydım çok sinirlenirdim," dedi Anne kararlı bir şekilde ve Ben onu tekrar öptü, Anne başka bir soru sormak için geri çekilmeden önce bu öpüşme birkaç uzun dakikaya dönüştü. "Ama ne düşünüyordun, mektubunu okuduğumu ve görmezden geldiğimi mi? Yönetim kuruluna e-posta göndermeye gittiğimde şimdi buldum."

Yüzünü onun omzunu kaplayan yumuşak kadifeye gömdü ve iç çekti. "Bilmiyorum, mantıklı davranmıyordum. Partinin başında henüz okumadığından emindim, ama sonra ... belki de beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu bulmak için oyalanıyordun, belki de o Harbringer pisliğini bana tercih etmiştin ve sonra bu geceki tüm fiyaskodan sonra,

Ya onun için kalbin kırılırdı ya da benim için gerçekten zamanın olmazdı."

"Onunla kısa bir süre görüştüm," dedi Anne, bu yeni ilişkiye tam bir dürüstlikle başlamak istiyordu. "Ama hiçbir zaman senin eline su dökemedi. .
." "Umurumda değil," dedi Ben kararlılıkla. "Daha önce ne olduğu umurumda
değil.

seni şimdi yakaladım. Tek istediğim bu."

"Ve ben de seni yakaladım," diye cevap verdi Anne sessizce.

Ben başını onun omzunda saklandığı yerden kaldırdı, yüzünde bir gölge vardı. "Sabrina'yla olan saçmalıklarım umurunda mı?"

Anne, vereceği cevabı düşünürken onu yatıştırmak için saçlarını alnından geriye doğru okşadı; umursamaması gerekiyordu, artık bitmişti ve o zaman özgür ve bekardı, ama Vidya'nın sorusu aklından çıkmıyordu - madem bir Anne Elliot istiyordun, neden bir Sabrina'ya yöneldin ya da tam tersi?

"değil, gerçekten ..." Anne söze başladı ama Ben hemen yeniden konuşmaya, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde kendini anlatmaya başladı. Ben'in bu yeni ve kolay paylaşımına alışması gerekecekti.

"İlk başta ondan gerçekten hoşlandığımı düşünmüştüm. Seni ilk kez gördüğümde, o veranda yemeğinde, seni unuttuğuma dair kendi kendime yemin ettim." Karanlık bir şekilde güldü. "Sabrina benden o kadar etkilenmişti ve senin her zaman benim ligimin dışında olduğunu bilmek beni o kadar yaralamıştı ki, ona gitmek ve egomu yatıştırmak kolaydı. Sanki yeniden yirmi altı yaşındaydım ve hayatımdaki en iyi şeyi kaybetmişim. Ama şimdi sekiz yıldır bunun acısını çekiyordum."

Anne, ona yaşattığı kalp kırıklığının bu dürüst itirafı karşısında gözlerinin dolduğunu hissetti ama Ben sanki ona her şeyi anlatması ve içini dökmesi gerekiyormuş gibi devam ediyordu.

"İşin zor kısmı da buydu; kendime seninle olan anılarımın pembe gözlüklerle bakmaktan ibaret olduğunu söyledim. Ama sen, seninle ilgili harika olduğunu hatırladığım her şeyin doğru olduğunu tekrar tekrar kanıtlamaya devam ettin. Balkabağı Festivali felaketi olduğunda, çadır çöktüğünde, sana yardım etmek, güvende olduğundan emin olmak istedim. O eski çekimi hissettim

-Anne Elliot iş başında, her zaman başkalarıyla ilgilenen kişi ve ben her zaman seninle ilgilenen kişi olmak istedim. Bunun yerine, kendimi daha da

Sabrina ile olan ilişkimi sana karşı bir kalkan gibi kullandım. Yaptığım şeyin bu olduğunun farkında değildim, bunun ona haksızlık olduğunu biliyorum ama içgüdüselidi. Beni senin cazibenden korumasını istedim."

Anne mektubun her kelimesine inanmış olsa da, onun üzerinde nasıl bir siren etkisi yarattığını doğrudan onun dudaklarından duymak bambaşka bir şeydi. Gözden kaçan Anne Elliot'ın bu inanılmaz adamın sevgisini kazanması ve bunu sekiz yıl boyunca sürdürmesi ona neredeyse inanılmaz geliyordu.

"Sabrina umurumda değil," dedi Anne dürüstçe. "Gerçekten umurumda değil. Ve işleri berbat eden tek kişi sen değilsin - yıllar önce ikimizi de incittiğim için özür dilerim. Başkalarının aklıma girmesine izin verdiğim ve sana inanmadığım için özür dilerim, ama olduğun kişiyle gurur duyuyorum ve sana çok aşığım." Ciddi olduğunu anlaması için bakışlarını onunkilerden ayırmadı ve sonra aniden tekrar öpüşmeye başladılar, ağırlıklarının ve hareketlerinin birleşimi cılız ahşap bar taburesinin uğursuzca gıcırdamasına neden oldu.

"Kahretsin Annie, seni çok özledim," diye nefes aldı Ben. "Seni çok seviyorum." Yanağını, kulağını, köprücük kemiğini öptü, elleri sırtında, belinde, kalçalarında, boynunda gezinirken daha da ısrarcı oldu. Sanki ona dokunmadan duramıyor, orada olduğuna dair kendine güven veriyordu ve Anne de aynı şeyi hissediyor, kaslarını, tendonlarını ve altındaki sıcaklığı hissetmek için parmaklarını buruşuk kazağının içine sokuyordu.

"Hey, siz ikiniz, mesai saati bitti ama burası hâlâ halka açık bir yer. Bir oda bulun!" diye seslendi garsonlardan biri. Bir süre sonra mutfaktan yemek salonuna dönmüşlerdi ve elleri kalçalarında, tiksiniş bir halde duruyorlardı.

"Onun bir odası var!" Anne tüm diplomasisini ve nezaketini unutarak, kasabadaki konumunu unutarak, kibarlığını unutarak, bir restoranda bir adama yarı tırmandığını ve garsonun haklı olduğunu unutarak karşılık verdi. Hiçbir şey Ben'den daha önemli değildi.

Ama Ben kıkırdıyor, göğsü ellerinin altında inliyordu.

"O zaman kullan!" dedi bir garson, ellerini havaya kaldırıp işine geri dönmeden önce.

Ben oturduğu yerden kalktı, Anne'in ayaklarını yavaşça yere koydu ama onu kendisine doğru bastırmaya devam etti. Başının üst kısmını öptü ve

bir kolunu omuzlarına doladı. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Anne onun lacivert gözlerinin içine baktı ve gerçek soruyu gördü. Eve gitmek yapılacak en mantıklı, en güvenli şey olacaktı. Sabah tekrar konuşabilir, belki kahvaltıya gidebilir, duyguları ve yanlış anlamaları hakkında daha fazla sohbet edebilir, ağırdan alabilirlerdi. Evet, bu çok mantıklı ve akıllıca olurdu.

Anne bu düşünceden nefret ediyordu.

"İstediğim şey," diye Ben'e açıkça ifade etti, yanakları kıpkırmızı olmasına rağmen tüm cesaretini toplayarak, "beni yukarı odana götürmen ve beni ne kadar özlediğini göstermen. Tekrar tekrar." Adamın gözleri parladı, daha koyu bir renk aldı ve Anne daha olduğunu anlayamadan, itfaiyeci tutuşuyla Ben'in omzuna atıldı ve

Barın otel odalarına çıkan merdivenleri.

"Vidya'ya söyleme ama o elbise otuz saniyeden kısa bir süre içinde yerde olacak," dedi Ben ve Anne sevinçle kıpırdandı.

Baş aşağı yerden, ağır ahşap merdivenlerin tırabzanların geçerek küçük bir koridordaki kapılara ulaşmalarını izledi. Ben bir tanesine yaklaştı ve elini cebine daldırarak Anne'in karnına bastırıldığı omuz kaslarını harika bir şekilde dalgalandıracak şekilde bir anahtar aldı, kapının kilidini açtı ve onları içeri aldı.

Herhangi bir tereddüt, durumlarında herhangi bir gariplik beklediyse de hiçbirisi olmadı. Ben, uzun bir deniz yolculuğundan eve yeni dönmüş bir denizci gibi onun üzerindeydi, elleri talepkâr ve açgözlüydü, aynı anda her santimine dokunmaya çalışıyordu ve Anne de daha az açgözlü değildi. Söz verdiği gibi elbisesi anında yere düşmüş, lacivert kazağı ve koyu renk, şık kot pantolonu da hemen onu takip etmiş, fermuar düğmesi fırlamış ve aceleyle döşeme tahtalarının üzerinde yuvarlanmıştı.

Sonra tökezleyerek yatağa doğru yürüdüler, sesleri gürültülü ve çaresizdi. Daha önce bazen tutkulu, bazen şefkatli bir şekilde birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca Anne, birbirleri için hiç bu kadar çılgınca çabaladıklarını hatırlamıyordu.

"Sekiz lanet yıl," diye inledi Ben ağzını kadının vücudunda gezdirirken.

"Biliyorum," diye soludu Anne, dokunuşuna doğru eğildi, gücüne karşı bastırdı, geri bastırdığında memnun oldu, onu daha fazla hissetmesine izin verdi, her zaman daha fazlasını istedi.

Pencere camları dışarıdaki sert rüzgârla ahşap çerçevelerinde biraz tıkırdadı ve odada soğuk bir hava akımı esti, ama yataktaki meşgul sakinler için bunun hiçbir anlamı yoktu; Ben'in uzun boyu onu ağır bir battaniye gibi örttü ve Anne ezici bir zevk ve sıcaklıktan başka bir şey hissetmedi.

-

İkinci raunttan sonra -ya da üçüncü raunt muydu?

Ben'in göğsüne yaslanmış, buruşuk yatakta uzanan Anne odayı inceledi - küçük ama rahat, yumuşak yeşiller ve sarılarla dekore edilmişti. Ben bir ara yatağın her iki yanındaki küçük gölgeli lambaları yakmış, her şeye hafif bir parlaklık vermişti.

"Peki, benden nefret etmeyi gerçekten ne zaman bıraktın?" Anne sordu. Ne düşündüğünü ve hissettiğini sadece tahmin edebildiği o esrarengiz ifadeleriyle geldiğinden beri aklından geçen her şeyi, her düşünceyi bilmek istiyordu.

Ben içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirerek tavana baktı. Diğer sırtını nazikçe aşağı yukarı okşadı.

"Senden *nefret* etmiyordum, gerçekten etmiyordum ama sana kızgın, kırgın ve haksız olmayı ne zaman bıraktım? Bilmiyorum, pek çok şey bunu tetikledi. Galler Prensi'nde babanla geçirdiğimiz o akşam büyük bir parçaydı. Geçmişinde ayrılığımıza farklı bir ışık tutan şeyler olduğunu fark etmemi sağladı. Annenin öldüğünü duymak. Ve Sabrina'yla çıkman." Kıkırdadı. "Bunun kesinlikle yardımı oldu. Yani, tatlı bir kızdı, ama ilk kez benimle birlikte olmanın, her şeyin sihirli bir şekilde yoluna gireceğini varsaymanın senin için nasıl bir şey olduğuna dair biraz empati hissettim. O asla

Bir keresinde repliklerini çalışmıştı, ama yönetmen ona sürekli Juliet rolünü oynaması gerektiğini söylüyordu."

Zavallı Sabrina, diye düşündü Anne.

"Her neyse," diye devam etti Ben, "aptal olmayı bıraktığımda, o zaman olduğu gibi şimdi de sana aşık olduğumu fark ettim. Kader beni tekrar yoluna çıkardığı anda seni takip etmeliydim ve bunun yerine seni uzaklaştırıp Sabrina'yla girdiğim için kendime çok kızdım. O Harbringer pisliği ortaya çıktığında her şeyi nasıl düzelterceğimi bulmaya çalışıyordum."

"Demek üçlü randevunun olduğu o gece onu kıskandın!"

Ben oflayıp pufladı ama Anne onu kaburgalarından dürtükleyince durumun hemen hemen böyle olduğunu kabul etti. Yan tarafına dönerek Anne'i de yanına aldı, böylece göz göze geldiler ve Anne'in onu dürtüp durmaması için şakacı bir şekilde ellerini aralarına sıkıştırdı.

"Beni tekrar gördüğünde ne düşündün?" diye sordu merakla. "Garip hissettiğini biliyordum ..."

Anne her şeyi olabildiğince kısa ve öz bir şekilde özetleyerek, "Tuhaf, utanmış, mahcup, kıskanç ve umutsuzca kendimi kollarına atmak istiyorum," .

"Gerçekten mi?" Ben onu daha da yakına çekerek "Gerçekten mi?" dedi. Anne kıpırdamamaya çalıştı, ona duyduğu arzu içinde yeniden yükselmeye başlamıştı ama aynı zamanda bu konuşmayı bitirmek istiyordu. "Yani o gece, 'Hey, sekiz yıl olduğunu biliyorum ama tekrar denemek istiyorum' deseydim, evet mi derdin?"

Anne başıyla onaylayınca Ben'in yüzünde mutsuz çizgiler belirdi. "O zaman bizi tüm bu zahmet ve sefaletten kurtarabilirdim."

"Ben," diye yatıştırdı Anne, parmaklarını Ben'in alnında ve ağzında gezdirerek mutsuz ifadesini rahatlatmaya çalıştı. "Yapmalıydım, yapabilirdim diye dönüp duramayız. Belki de korkularımın beni yenmesine izin vermemeli ve senden ayrılmamalıydım, ama bu ikimize de büyümek ve hayatlarımızı şekillendirmek için bir fırsat verdi. Belki o ilk gece benimle konuşmalıydın ama ikimiz de utanmış ve bunalmıştık ve bazı şeyleri aşmaya ihtiyacımız vardı. Belki de, gerçekten, her şey en iyiye doğru gidiyordur."

Başını salladı ve tekrar yastıklara gömüldü. "Ayrılık kafama bir tekmeydi, ama kendimi kanıtlamam için beni ateşledi," diye kabul etti, "ve bundan memnunum, kendim için gösterecek bir şeyim olduğu için. Aksi takdirde bu halimden hoşlanmayabilirdim."

"Bir soru daha," dedi Anne, ama o anda Ben'in midesi aralarında gürültülü bir homurtu çıkardı ve onu kahkaha krizlerine soktu.

"Çok iştahlıyım!" diye kendini savundu. "Hadi o zaman." Bir iniltiyle yataktan yuvarlanarak ayağa kalktı ve Anne, o boxer'ını ve tişörtünü tekrar giyene kadar o harika tanıdık manzarayla karşılaştı.

"Nereye gidiyorsun? Saat" -başını çevirip başucundaki saate baktı- "sabahın ikisini geçiyor. Her yer kapalı."

"Tam anlamıyla bir barda uyuyoruz. Hemen alt katta bir mutfak var ve onu yağmalayacağım."

"Bunu yapamayız!" Anne itiraz etti ama Ben onu çoktan yataktan çıkarmış ve kazağını başına geçirmişti. Kellynch'teki kazadan sonra ona giydirdiği kazak gibi, kazak da neredeyse dizlerine kadar iniyor ve onu bir elbise gibi saygın bir şekilde örtüyordu.

"Çıkış yaparken söylerim, faturama eklerler. Hadi gidelim."

Anne kendisinin de sürüklenmesine izin verdi. Her ne kadar olgun ve sorumluluk sahibi Ben'i sevse de, onun önlenemez umursamaz tavrının da hâlâ orada olması güzeldi.

El ele, sessizce merdivenlerden inip boş yemek odasına girdiler. Çift kanatlı kapı onları endüstriyel boyutta buzdolaplarının, ocakların ve tezgâhların odanın çevresini kapladığı mutfağa götürdü. Ortada, üzerinde üç yüksek tabure bulunan kaba ahşap kaplı bir ada duruyordu.

Ben buzdolaplarının her birini açmaya başladı, bir sonrakine geçmeden önce kafasını içeri soktu.

Anne adada oturdu ve onun hareket ederkenki uzun, zarif formunu hayranlıkla seyrederek kendini şımarttı.

"Aha!" diye zaferle haykırdı, elinde kapalı bir tabakla son buzdolabından geri çekildi. Anne'in bakışlarını yakaladı ve kızarıp sırtı,

Onun açık değerlendirmesine başını eğdi. "Partiden kalanlar," diye açıkladı tabağı aıp aralarına yerleştirirken.

Anne'in gerçekten a olduğu ortaya çıktı ve böylece her ikisi de arkadaşça bir sessizlik içinde tabağa yardım ettiler. Ben bir ara kalkıp yarısı boş bir elma şarabı şişesi buldu ve ikisine de birer bardak doldurdu.

Karanlık bir bar mutfağında yarı giyinik bir halde, artık kanepeleri ve sıcak elma şarabını yerken, Ben'in koyu lacivert gözleri ona bakarken ve yüzünde bir glmsemi varken, bir yemekten hiç bu kadar keyif almadığını düşündü.

"Bir sorunuz daha vardı," diye sordu Ben ona ve ne olduğunu hatırlamak için zihnini geriye götürmek zorunda kaldı.

"Doğru. Yıllar önce ayrıldıktan sonra sana bir e-posta göndermiştim. Hiç cevap vermediniz."

Ben tabağa bakarak başını salladı.

"İstedim. Yarım düzine kez cevap vermeye gittim. Beni geri istediğine dair belli belirsiz hayaller kurdum. Ama sonra seni Google'da arattım ve yerel bir gazeteden bu fotoğraf ıktı. Sanırım tiyatrodaki bir galadaydı. Muhteşem görünüyordun ve bir adamın kolundaydın ve ben sadece ... Birden aklıma beni hala istiyor olabileceğini düşünmenin ne kadar büyük bir egoistlik olduğu geldi. Bildiğim kadarıyla nişanlıydın ve bana haber vermek için nezaketen benimle iletişime gemiştin. Bunu duymak istemedim. Ve seni bir daha asla Google'da aratmadım."

Anne katıldığı galaları düşündü. Annesinin ona hâlâ "uygun" randevular ayarlamaya çalıştığı zamanlarda, bir süre devam eden ve artı bir görevi gören bir ya da iki tane olmuştu.

"Senin byl bir hayatın olduğunu hayal ediyordum," diye itiraf etti Ben sessizce, "mkemmell ailelerden gelen tüm bu mkemmell adamlar etrafında pervane oluyor, seni New York'ta hafta sonu kaamaklarına ve yatlarında gezintiye çıkartıyor ve onları tamamen onaylayacak olan aileni cezbediyorlardı. Izdırıp vericiydi. Bu arada ben Bay Street'te ter döküyor, çoğu gece masamda uyuyakalıyor, kendime iyi bir kariyer çizmeye çalışıyordum. Evet. Senin de benim gibi kariyerin için ter döktüğünü, aileden birini kaybedeceğini ya da kötü muamele göreceğini hiç düşünmemiştim. Benim gibi yalnız olabileceğini ya da beni zleyebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben bunların hepsi idim," dedi Anne sessizce ve Ben adanın öbür ucuna doğru eğilip onu usulca öptü.

"Albay ve Jenny ne düşünecek?" Ayrıldıklarında Anne mırıldandı.

Ben'in yüzü anında bir gülümsemeye dönüştü. "Kesinlikle çok sevinecekler. Neredeyse seni evlat edinmek istiyorlar. Ve benim de bir yuva kurmamı istiyorlar. Bu onlar için Noel'in erken gelişi olacak. İlk başta biraz zorlayıcı olabilirler. Onlardan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Onlara bayılıyorum, çok güzeller," diye Anne onu rahatlattı ve gülümsemesi daha da arttı.

Doğaçlama yemeklerini topladılar ve merdivenlerden geri sürünerek çıktılar.

"Baban ve kız kardeşin benimle bir sorun yaşayacaklar mı?" Odalarına girdiklerinde Ben sordu. *Geçen seferki gibi mi olacak? Benden tekrar vazgeçmeye ikna olacak mısın?"* diye sordu.

"Artık dışarıdan gelen fikirlere kulak asmıyorum. Son sekiz yılda ben de büyüdüm, biliyorsun ve artık kendi yargılarıma güveniyorum. Onlar benim ailem, onları seviyorum, ama ne düşündükleri umurumda değil," dedi, toplayabildiği tüm vahşilikle ve onun yüzündeki rahatlamayı gördü.

"Anne Elliot küfrediyor," diye alay etti. "Güneş tutulması olmalı." Ve onu tekrar yatağa yatırdı.

Yirmi Yedi

Anne ertesi sabah her zamanki erken saatinde uyandı, lezzetli bir şekilde sıcaktı ve en iyi şekillerde lezzetli bir şekilde ağrıyordu, Ben kulağında yumuşak bir şekilde horluyordu.

Uyumaya devam etti.

Saat on bir sularında nihayet kalkmış ve kapıdan çıkmışlardı. Giyinmek uzun bir süreçti çünkü Anne ne zaman bir giysiyi giymeye çalışsa, Ben onu tekrar üzerinden çıkarıyor, öpücükler onun itirazlarını etkili bir şekilde zayıflatıyordu ama sonunda ikisi de tamamen giyinikti. Vidya'nın şaheser elbisesi oldukça kırıktı ve kesinlikle utanç verici bir havası vardı, bu yüzden Ben onları spor çantasında bir çift yoga pantolonu, spor ayakkabıları ve bir kazak sakladığı Anne'nin ofisine götürdü. O üzerini değiştirirken Ben masaüstündeki e-postaları yüksek sesle okudu.

" 'Harbringer Developments'tan Bay Anthony Harbringer'ın hileli iş uygulamalarında bulunduğu kurulun dikkatini çektiğinden, satın alma teklifini mümkün olan en güçlü kınama ile reddettik ... ' "

"Yani tüm bu fiyaskonun kasabanın dedikodusu olacağını biliyorlar ve ağgözlü, bir kaz ve eski bir savaş alanı tarafından alt edilmek yerine dürüst ve masum görünmek istiyorlar," diye araya girdi Anne, elbisesini çıkarırken.

Ben devam etmeden önce homurdanarak karşılık verdi. " 'Bu nedenle, Kellynch Şaraphanesi ile ortaklaşa açık hava tiyatrosu için değiştirilen plan

Niagara-on-the-Lake Tarih Derneği ve Wentworth, Callahan ve Liu'nun yatırımıyla ilerleyecektir. "

"Başlangıçta planladığımızdan birkaç ortak daha fazla, ama sanırım bir köy gerekiyor." Anne güldü.

Ben masa sandalyesinde dönerek ona baktı ve yoga pantolonunu çekerken bir kurt ısığđ çaldı. Sonra kaşlarını çatı. "Neden bu e-posta sanki olanları *sana* bildiriyorlarmış gibi yazılmış? Onlara söyleyen sen değil miydin?"

Anne gözlerini devirdi ve başını kazağının içine soktu. "Artık tarih derneği de işin içinde olduğuna göre, daha fazla kişiyi dahil etmeleri gerekecek, yani tüm kasaba konseyini bilgilendirmiş olacaklar."

Ben e-postayı kontrol etmek için arkasını döndü ve durumun olduğunu doğruladı. "Yani, hiçbir şey için kredi almayacaksın."

"değil," dedi Anne içtenlikle. "Proje devam ediyor ve yepyeni tiyatromuza kavuşacağız. Gözün ödülde olsun, Wentworth." Bağcıklarını bağlamak için eğildi.

"Gözlerim ödülün üzerinde," diye homurdandı, onun formuna bakarak. "Gelen kutumda başka ne var?" Kadın güldü.

Tekrar döndü. "Emmie'den bir e-posta. Tek satır. "Adını Kaz Tiyatrosu koymalıyız. "

Anne ve Ben kahkahalara boğuldular.

-

Ben, daha sonra onları Kellynch'e götürmekte ısrar ederek, kendisinin de kıyafet değiştirmeye ihtiyacı olduğuna ve mesaj göndermesine rağmen albay ile Jenny'nin bütün gece dışarıda kalmasına şaşıracaklarını belirtti. Anne'in kendi evine hiç niyeti yoktu ve ilişkilerini Ben'in teyzesi ve eniştesine yeni seksileşmemiş ve yarı jimnastik kıyafetleri giymemişken duyurmayı tercih edebilirdi ama şimdi her şeyi açık açık konuşmak belki de daha iyiydi. Bu kasabada dedikodu çok hızlı yayılıyordu (Vidya'nın heyecandan çığlık attığını şimdiden duyabiliyordu ve onu kısa zamanda aramak için aklına bir not almıştı) ve Harp'ın dışındakiler

bu sabah Ben'le gittiğini görecekti. Birbirleri için ne olduklarını bir dakika bile küçümsemedi.

Yolda Anne, Ben'in Toronto'daki ofisini ve dairesini sordu. Arabayla ya da trenle iki saatlik mesafe uzak sayılmazdı ama eninde sonunda dönmesi beklenirdi, değil mi? Ben bir elini direksiyondan çekerek Anne'in eline uzandı.

"İşe yaramasını sağlayacağız. Zaten şehir merkezindeki çoğu insan pandemiden sonra melez oldu. Bazen seyahat etmem gerekiyor ama geri kalan zamanlarda ofiste ve uzaktan çalışma arasında gidip gelebiliyorum. Kendi kendimin patronu olduğumu unutuyorsunuz ve bir çalışan olarak kendime karşı çok rahatım."

Anne onun bayat esprisine güldü -bunları özlemişti- ama açıklığa kavuşturmak zorunda kaldı: "Zamanının çoğunu burada, Niagara'da geçirmenin sakıncası yok değil mi? Burası Toronto'nun merkezi sayılmaz."

Ben omuz silkti. "Sen buradasın, teyzem ve amcam burada. Burası çok güzel bir yer ve senin evin." Endişeyle ona baktı. "Neden? Seni sıkıştırıyor muyum? Boşluğa mı ihtiyacın var yoksa daha yavaş mı gitmek istiyorsun?"

Kellynch'e giden uzun araba yolunu dönerlerken Anne ona, "Boşluğa ve yavaş gitmeye hayır," diye güvence verdi.

"Güzel. Çünkü ben de senin olduğun yerde olmak istiyorum ve bu kasabanın sensiz yapamayacağına eminim. Seni götürmeye çalışırsam Harbringer'la birlikte beni de katranlayıp tüyleyebilirler. Yine de ..." dedi düşünceli bir şekilde, "ara sıra ayrılmak güzel olurdu. En son ne zaman tatile çıktın?"

"Hatırlayamıyorum bile," dedi Anne dürüstçe. Birdenbire hiçbir şey Ben'geçireceği birkaç haftadan daha iyi gelmemeye başladı. Hem şehri sevebilir hem de kendine zaman ayırabilirdi.

Albay, babasının "yaşlı adam hırkası" diyebileceği bir kıyafetle, elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle verandaya çıktığında evin arka tarafına yanaştılar.

Arabadan indiklerinde, alışılmadık bir sessizlikle onları değerlendirdi. Verandaya adım attıklarında Ben uzanıp Anne'in elini tuttu.

Albay'ın omuzları anında gevşedi ve onlara gözlerini devirdi. "Tanrıya şükür, sonunda!"

"Ne?" Ben ciyakladı, sesi bir oktav yükseldi. "Ne demek *sonunda*?"

"Jenny!" diye bağırdı Albay, başını açık arka kapıdan evin içine uzatarak. "Birlikteler!"

"Nihayet!" diye belli belirsiz duydular. Albay kıkırdadı ve kapıyı tekrar kapattı.

"Ne demek *sonunda*?" Ben bir kez daha sordu.

"Sonunda her şeyi bir araya getirdin. Teyzen ve ben, işleri ne zaman çözeceğine dair iddiaya girmiştik. Ben bahar başı dedim. O sana daha az güveniyor; yaz sonu dedi."

"Biliyor muydun? Bunca zamandır biliyor muydun?" Anne sordu.

"Tüm zaman boyunca değil, ama belediye binasına gittiğimizde, evet." İkisine de acıyarak gülümsedi. "Birbirine bakan iki insandan daha bariz olan tek şey, birbirlerine *bakmamaya* kararlı iki insandır. Ben'in Niagara'da yaşayan eski üniversiteli kız arkadaşını hatırlamasaydım bile, eminim ki ikinizin kendini göstermek için can atan bir geçmişiniz olduğunu anlardım."

"Neden bir şey söylemedin?" Ben homurdandı.

"Size karışmak mı? Bay Gururlu, İnatçı ve Sessiz? Eğer bir şey söyleseydim kafanızdaki saçmalıkları iki katına çıkarırdınız. Kendi başınıza halletmenize izin vermek zorunda kaldım. İkiniz de pazarlıklarınızda ve iş konuşmalarınızda çok zekisiniz, tüm bu satın alma sürecini uzatıyorsunuz" - alay etti- "ağaçlar için ormanı kaçırıyorsunuz." Onlara başını salladı. "Gençler. Şimdi içeri gelin, kahvaltıya geç kaldınız ama bunu brunch'a çevireceğiz."

Ben eve girdi ama albay Anne'in koluna dokunarak onu bir an için kenara çekti.

"Bunu anlaman belediye binasına kadar sürmedi, değil mi?" dedi. "Akıllı kız," diye yanıtladı albay. "Hayır, şüphelerim daha vardı.

Belediye binası Jenny'nin bunu anladığı ve gözlemlerimizi birleştirdiğimiz yeri." "O zaman ne zaman anladınız?" Anne sordu.

Gözlerinde Ben'inkine çok benzeyen bir pırıltıyla ona döndü. "Tanıştığımız gece bayıldığın zaman." Kızın şaşkın ifadesine göz kırptı. "Ben bir askerim Anne. Gözlem yapmak için eğitildim. Kendine geldiğinde bana 'Albay' dedin. Sana henüz rütbemi söylememiştim ya da asker olduğumu söylememiştim. Albay olduğumu nereden bildin? Ben'in eski kız arkadaşının Niagara'da yaşadığını unutmamıştım, hani şu çok üzüldüğü, ama pek itiraf etmediği. Bilgilerini kolay kolay paylaşmazdı."

"Bu konuda giderek daha iyi oluyor," dedi Anne dürüstçe, mektubunu ve dün gece ve bu sabah ne kadar çok şey konuştuklarını düşünerek.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi albay.

"Birlikte olduğumuz için mutlusun, değil mi?" Anne sordu. Albay mutlu görünüyordu -mutlu ve rahatlamış- ama Anne'in aklına, Ben'in kalbini daha önce bir kez kırmış olduğu için, buraya kürek muhabbeti için gelmiş olabileceği geldi.

Albay onun gergin yüz ifadesi karşısında sırtıttı. "Evet, ikiniz adına da çok mutluyum. Eğer endişelendiğiniz buysa, geçmişi size karşı kullanmıyorum. Ben bana ayrıldığınızı söylediğinde, hikayenin sadece bir tarafını öğrendiğimi biliyordum ve o taraf da acı çeken birinin çarpıtmalarından oluşuyordu."

İçini çekti ve verandanın korkuluklarına yaslandı. "Ben'e bir yuva vermek için elimizden geleni yaptık ama o yalnız ve köksüz bir şekilde büyüdü. Şimdi seninle tanıştığıma göre, sen de tam tersini yaşamışsın, değil mi? Seni boğan çok fazla kök vardı. Ben nereden geldiğini göremiyordu. Sanırım sen de onun nereden geldiğini göremiyordun."

"Yaptım," dedi Anne, "ama sadece ayrıldıktan sonra. Daha sonra ne yaptığımı anladım."

"Birbirinize yaptığınız şey, tatlım," diye nazikçe düzeltti onu. "Hayatınızdan tamamen çıkmasının sizin için de büyük bir şok olduğunu tahmin ediyorum. Bu kasaba ve ailen, yıllık gelenekler

-Bu lanet olası Balkabağı Festivali ne zamandır devam ediyor? Şeyler kalkıp gitmez ve bir daha arkalarına bakmazlar. Ben nedenini anlayamıyordu.

Planlı bir geleceğe ihtiyacınız vardı ve onun neden sadece sizi alıp kaçmak istediğini anlayamıyordunuz. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, eğer yaşlı bir adamın tavsiyesini istiyorsanız - ikiniz de, bu sefer geçmişlerinize tutunmamaya çalışın, sadece birbirinize tutunmaya çalışın. İyi olacaksınız." Ona tek kolla sarıldı, babacan ve rahatlatıcı bir tavırla. "Şimdi içeri gel ve biraz domuz pastırması ye."

Jenny'nin ocakta kızarmış ekmekleri yağladığı ve Ben'in masayı hazırladığı mutfağın sıcaklığına ve ışığına adım attılar. Yanlarına geldi ve Anne'e sıkı bir öpücük verdi, büyük elleri Anne'in yüzünü kavradı, ikisi de gülümsüyordu, ta ki çaydanlığın ısıklık sesi onları ayırana kadar.

Anne'in yirmi dört yaşında Kellynch'te, mutlu ve Ben'e aşık olarak hayal ettiği gibi değildi. Ama o zamanlar hiçbir şey sekiz yıl önce hayal ettiği gibi değildi. O hayaller solup gitmiş, sonra da bir noktada kendisi için bir gelecek hayal etmeyi unutmuştu.

Ancak masada oturup sıcak kahve ve yumurta servisi yapılırken, Albay ve Jenny'ye dün geceki partiyi, tiyatro projesinin ileride nasıl değişeceğini anlatırken, Emmie'nin hüzünlü talibi hakkında gülüşmelerini dinlerken ve Ben'in kolunu sandalyesinin arkasında sıkıca hissederken, şimdiki zaman dolu, iyi ve mutlu görünüyordu ve gelecek yine parıldayan, kışkırtıcı bir şeydi.

Sonsöz

Bir yıl ve biraz sonra

Ave şimdi öğleden sonrayı 'Jingle Bell Rock' ile kapatacağız! Herkes şarkıya eşlik edebilir!"

Koruyucu kışlık kılıfları içindeki hoparlörler, kışlık kıyafetlerini giymiş ve ellerinde tek kullanımlık şenlikli sıcak çikolata bardakları tutan ailelerin eşlik ettiği tanıdık tatil melodisinin açılış notalarıyla titreşti.

Goose Tiyatrosu-Anne hala bu ismi seçtiklerine inanamıyordu

-Geçtiğimiz sonbaharda, projeye başlamalarından tam bir yıl sonra ilk başarılı çalışmasını gerçekleştirmişti. Bataklık kurutulmuştu ve Profesör Davis ile gönüllü ekibi bir süredir keyifle kazı yapıyordu. Tüfek topları ya da ayakkabı tokalarından başka bir şey bulamıyorlardı ama yine de çok heyecanlıydılar ve Goose Theatre'ın aile dostu programı sayesinde Profesör Davis'le birlikte eski siperlere inmeyi ve savaşlarla ilgili hikayeler dinlemeyi seven çok sayıda çocuk vardı. Niyetleri tiyatroyu Kasım ayında kapatmaktı, ancak Aralık ayı başındaki mevsimsiz kuraklık onları biraz daha açık tutmaya ve sıcak çikolata, sıcak elma şarabı ve zencefilli kurabiye sunan birkaç yiyecek standının yanı sıra bazı tatil şarkıları düzenlemeye ikna etti.

Anne küçük ama tıklım tıklım dolu alana, izleyicilerin yüzlerindeki neşeli baktı ve gurur duydu. Bir yıl önce bu kadar çekişmeye neden olan bir şeyin bu kadar iyi sonuçlanacağını kim düşünebilirdi?

"Anne! Bugün geleceğini bilmiyordum." Profesör Davis, on dokuzuncu yüzyıldan kalma Noel Baba kostümünü giymiş, yüzünde bir gülümseme ve parmağında Ağustos'ta Paul'le yaptığı düğünden kalma yeni, parlak bir alyans vardı.

"Planlamıyordum," diye yanıtladı Anne, "ama dayanamadım. Tatil için kapanana kadar bu son gösteri, sonra da bahara kadar Kaz Tiyatrosu'nu bir daha göremeyeceğiz."

"Ben'le birlikte yine seyahate çıkmayı, sezon dışı dönemden yararlanmayı mı planlıyorsunuz?" diye sordu. "Paul Ocak ayının seyahat etmek için en kötü zaman olduğunu söylüyor; bu konuda istatistikleri var."

"Eminim öyledir," diye cevap verdi Anne. "Ve evet, seyahat edeceğiz, sadece nereye gideceğimize henüz karar vermedik."

Ben, yeniden bir araya gelmelerinin ertesi sabahı ona verdiği sözü tutmuş ve onu tatile götürmüştü. İkisi de işten izin almış ve Ağustos ayını Yeni Zelanda'da, hem Toronto'dan hem de Niagara'dan olabildiğince uzakta yürüyüş yaparak geçirmişlerdi. Nefes kesici manzaralar, rahat barlar ve pansiyonlar ve Ben'in eski, yamalı kamp çadırı ve ortak bir uyku tulumuyla sadece yıldızların altında geçirdikleri bazı gecelerle dolu birkaç muhteşem haftaydı. Goose Theatre'ın açılışına hazırlanmak için zamanında eve dönmüşler ve bu geziden harika anılar biriktirmişlerdi.

"Seyahatten bahsetmişken, gitsem iyi olacak. Hazırlamam gereken bir akşam yemeği var." Profesör Davis'e veda edip arabasına yöneldi ve hemen ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. Henüz kar yağmamış olabilirdi ama hava hâlâ dondurucu soğuktu. Telefonunu kontrol etti ve Ben'den bir mesaj gördü, Toronto'dan eve döndüğünü ve **tatil için resmen izinli** olduğunu onaylıyordu! 😊 XOXO. Anne sırtarak arabasını park yerinden çıkardı.

Anne'in, ailesinin King Sokağı'ndaki evinden taşınma planları yaptığı ilk günlerde irtibata geçtiği emlakçı, beklediğinden çok daha büyük bir komisyon almıştı. Anne ve Ben kısa sürede birlikte yaşamaya karar vermişlerdi ve Anne'in bulması için görevlendirildiği iki yatak odalı küçük apartman dairesi yerine, Kellynch yolunun hemen aşağısındaki Tudor tarzı güzel bir kır evi ortak satın alımları olmuştu. Ben'in küçük bir stüdyosu vardı.

Ofise yakın olması gereken zamanlar için şehre gitti ve Anne yeni özgürlüğünün tadını çıkararak Toronto'da birkaç günlüğüne beklenmedik bir şekilde ona katılmaktan kısa sürede keyif almaya başladı. Ama çoğunlukla yeni evlerini sevdiler ve zamanlarının çoğunu orada geçirdiler.

Anne garaj yoluna girdiğinde, Ben'in SUV'unun çoktan garaja park edilmiş olduğunu ve arka camdan dışarı sarkan, gerçekten devasa bir köknar ağacının yarısı gibi görünen şeyi gördü.

Bu da ne? ?

"Ben?" Anne ön kapıdan içeri adım atarak seslendi. Ev sıcacıktı, karanfil ve tarçın kokuyordu. Yemek pişirmeye çoktan başlamış olmalıydı.

"Mutfak!" diye geri seslendi.

Anne çantalarını ve ağır paltosunu bıraktı ve onu tezgahın üzerinde sebzeleri hazırlarken neşeye ıslık çalarken bulmaya gitti.

"Tatlım," diye şakacı bir şekilde başladı, onu ortasından kucaklayarak. "Neden arabanın dışında dev bir Noel ağacı var?"

"Bu kendi kendini açıklıyor gibi görünüyor," diye cevap verdi, selamını öperek. "Birkaç gün sonra Noel; bir ağaca ihtiyacımız olduğunu söylemiştik. İkimizin de işlerinin yoğun olduğunu biliyorum, o yüzden eve dönerken bir tane almak için durdum. Aralık ayında ağaçsız akşam yemeği misafirimiz olamaz."

"Evet, bu gerçekten hatalı bir mantık olurdu," diye kabul etti Anne gülerek. "Ama neden bu kadar uzun?"

"O kadar da uzun değil," dedi Ben, kaşları o sevimli çatıklığıyla.

"Peki 1.80 ve üzeri olmayan insanlar için?" Anne elini uzatıp çatlağı düzeltmeye çalışınca o da güldü. Anne kısa boylu bir kadın olmamasına rağmen, uzun boylu erkeklerin yaşam alanlarını kendi göz hizalarında ve kendi boylarına göre düzenlemek gibi doğal bir eğilimleri olduğunu ve bazen kendilerinden kısa arkadaşlarının sınırlamalarını unuttuklarını keşfetmesi için birlikte yaşadıkları birkaç hafta, oturma odasına kitap rafları, mutfaka tencere ve tavalar ve banyoya bir ayna asmaları gerekmişti. Bu artık aralarında süregelen bir şakaydı.

"Ağaç biraz uzun olabilir," diye kabul etti. "Grant Amca'ya bu gece testerelerinden birini getirmesini söyleyeceğim. Birkaç santim keserim."

"Altı inç," diye düzeltti Anne ve sonra onu bir öpücük için daha aşağı çekti, çünkü dün sabahtan beri yoktu ve onu şimdiden özliyordu.

"Misafirler ne zaman gelecek?" diye sordu birkaç dakika süren öpüşmenin ardından ve Anne onun ellerini dolaştırmasından ne için zamanları olacağını umduğunu anladı.

"Birkaç saatten önce olmaz ama sen beni baştan çıkarmadan önce yemeği fırına vermemiz konusunda ısrar ediyorum. Akşam yemeği hazırlığının bir programı var."

"Evet, hanımefendi," dedi boğuk bir sesle ve son bir öpücükle görevinin başına döndü.

Bu yeni evlerinde birlikte geçirecekleri ilk Noel olacaktı ve Ben'i yeşil kazağının kollarını sıvamış, mutfaklarında tamamen rahat bir şekilde çalışırken, akşam yemeği misafirleri ve Noel ağaçları gibi önemsiz ev işleri hakkında sohbet ederken, birlikte geçirecekleri tüm geleceğin lezzetli ve telaşsız bir şekilde ayaklarının dibinde açıldığını, kış tatillerini, tatil planlarını, alışveriş listelerini ve diş macununun sonunu kimin kullandığına dair tartışmaları görmek Anne'i aşırı derecede neşelendirdi. Bu onu delicesine mutlu ediyordu.

"Ne?" Ben merakla sordu, Anne'in hüzünlü ifadesini fark etmişti. Ben'in elleri yemekle meşguldü ve Anne bu fırsattan yararlanarak onu omuzlarından aşağı çekti ve tekrar öptü; Ben, ellerini onun tertemiz beyaz kazağından uzak tutmak için komik bir şekilde kıvrırken bir yandan da dudaklarına uzanmaya devam ediyordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı, "sadece gerçekten mutluyum."

Mucizevi bir şey başarmış gibi yüzünde gurur ve başarı ifadesiyle sırıttı. Ona ne kadar sık mutlu olduğunu söylerse söylesin, o hep bu şekilde karşılık veriyordu.

"O şarküteri tabağını mahvediyorsun. Bırak ben devralayım," dedi Anne, onu gerçekten yatağa sürüklemekten önce anı bozmaya çalışarak. Kalçasını kontrol etti ve nefesinin altından "otoriter" gibi şüpheli bir şey mırıldandı, ama gülerek kabul etti.

Anne kollarını sıvarken ve o lavaboda ellerini yıkarken, "Peki bu gece kim geliyor?" diye sordu.

"Teyzen ve enişten, tabii ki Davis ve Paul, Vidya, Emmie geliyor ve Peter'la aralarındaki ilişkinin ne durumda olduğunu bilmiyorum ama şu anda *devam* ediyorlarsa o da burada olacak." Babasını ve Liz'i de davet etmişti ama beklendiği gibi ikisi de başka işlerle meşgul oldukları için daveti geri çevirmişlerdi. Anne, ailesinin onun gidişinden ders aldığını, değiştiğini ya da artık onları kısıtlayacak bir Anne olmadığı için işlerine daha iyi baktıklarını düşünmek isterdi ama bu boş bir umut olurdu. Liz ve babası her zaman yaptıkları gibi, sadece Pereskin Jr'ın müdahalesiyle kaynaklarını iflas noktasına kadar tüketmekten kurtulmuşlardı. Bu onları daha akıllı ya da daha bilinçli yapmıyordu; sadece babasının Niagara'da giderek artan sayıda içkili mekana girmesinin kalıcı olarak yasaklandığı ve Liz'in ehliyetine ikinci kez el konulduğu anlamına geliyordu. Bu durum bazen Anne'in kalbini acıtıyordu ama geriye dönüp bakmıyordu.

"Neden biraz Noel müziği açmıyoruz?" dedi, kafasından atmak için. Ben onun omzunu öptü ve kulağına sokuldu, şüphesiz aklından hangi kara bulutun geçtiğini biliyordu. Ancak kız tekrar huzurlu ve mutlu bir şekilde ona sarıldığında Ben uzaklaştı.

"Telefonumun şarjı bitti. Seninkini müzik için kullanabilir miyim?"

"Elbette," diye seslendi Anne, "ön kapıdaki çantamda."

Uzun süren bir sessizlik oldu ama Noel müziğinin belli belirsiz nakaratı yerine, mutfağa dönen Ben'in sesini duydu.

"Annie, bu ne?"

iPhone'u elindeydi, müzik uygulaması açıktı ve en üstte "Anne'nin kalp kırıklığı ve perspektif çalma listesi" vardı. Geçen gün "Mine "yi tekrar dinlemek için bu listeyi aramıştı. Şarkı şimdi onun için farklı bir şey ifade ediyordu, iyi bir şey.

"Oh, bu ... uh ..." Anne kızardı ve başını eğdi.

"Ne?" Ben şaşkınlıkla sordu. " 'Anne'in kalp kırıklığı' ... bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Bir yılı aşkın bir süre önce, senin şehre geleceğini Vidya'ya ... yani bizden bahsettim. O da benim bu konuyu

ve Taylor Swift şarkılarıyla duygusal koçluğa ihtiyacım olduğunu söyledim. Şarkılar belirli bir sıraya göreydi. Bunun için onunla alay etmek ve benim için hiçbir şey yapmadığını söylemek isterdim, ama ... şey, bazıları biraz ileri görüşlüydü."

Ben alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi ve şimdi kızarma sırası ondaydı. "Ne?" Anne sordu.

Cevap vermeyecekmiş gibi tek omuz silkti ama sonra itiraf etti, "Yıllar önce, senden sonra çıktığım ilk kıza senden biraz bahsettim, yeni ayrıldığımı söyledim. Bana henüz biriyle çıkmaya hazır olmadığımı söyledi ve ertesi gün bana bir Taylor Swift şarkısının linkini gönderdi." Omuzları utançtan neredeyse kulaklarına kadar kalkmıştı.

"Hangisi?" Anne gerçek bir merakla sordu.

"Sanırım adı 'Temiz' idi? Evet, sanırım mesaj, seni sistemimden çıkardıktan sonra onunla iletişime geçmem gerektiği yönündeydi."

"Onunla tekrar iletişime geçtin mi?"

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, şarkıyı dinledim ve beni kızdırdı çünkü kendime seni sistemimden temizlediğimi söyledim ve o tamamen yanıliyordu." Durakladı ve sonra itiraf etti, "Yüzde yüz haklıydı."

Anne hafifçe güldü. "Yani hâlâ benden temizlenmedin mi?"

Onun gülümsediğini görünce gülümsedi ve sonra öpmek için eğildi. "Asla olmadım Anne Elliot, bir saniye bile."

TEŞEKKÜRLER

Niagara-on-the-Lake kasabası her zaman büyölü bir yer olmuştur ve burayı ikinci romanımın mekânı haline getirmek ve böylece Prince of Wales Hotel'i ziyaret etmek ve çay içmek için birçok bahaneye sahip olmak büyük bir zevkti. Ayrıca, birçok gerçek mekân kullanılmış olsa da, bazı unsurların ve tüm karakterlerin kurgusal olduğunu lütfen unutmayın - örneğin Elysium Tiyatro Festivali'nin dayandığı Shaw Tiyatro Festivali'nin yönetim kurulu muhtemelen gerçekten harika insanlar (onlarla tanışmamış olsam da) ve bu kitaptaki yönetim kuruluna hiç benzemiyorlar.

Menajerim Melissa'ya derin şükranlarımla - kör bir sorgunun beni sizinle anlaşılmaya götürdüğü için mutlak şansına inanamıyorum.

Kate Seaver'a teşekkürler - rock yıldızı editörlük hüneriniz bana yazma konusunda çok şey öğretmeye devam ediyor; tüm Berkley ekibine - Kristin Cipolla, Jessica Plummer, Amanda Maurer ve diğerlerine - sürekli desteğiniz, coşkunuz ve profesyonel uzmanlığınız için teşekkürler.

'07 *Persuasion* filmini evimizde durmadan oynattığı için kız kardeşime teşekkür ederim.

Ve son olarak Jane Austen'a saygılarımı sunuyorum, malum sebeplerden dolayı.

Bir Kez İkna Edildim, İki Kez Utandım

İknanın Modern Bir Yeniden Tasavvuru

MELODIE EDWARDS

READERS GUIDE

OceanofPDF.com

TARTIşMA SORULARI

1.

Jane Austen'ın son romanı *İkna* (1817), esasen iki insanın geçmişlerinden gelen hayali bir acı bariyerini aşma özleminin hikayesidir. Pişmanlıklarını kabul etmelerini, affetmelerini ve romantik aşklarını yeniden başlatmalarını sağlamak hikayenin yolculuğudur. Sosyal medya ya da yeniden buluşmalar aracılığıyla uzun süredir kayıp olan aşklarıyla yeniden bağlantı kuran ve o geçmiş kıvılcımları hisseden insanlar tanıyor musunuz? Ya da aklınız lise veya üniversite aşkınıza gidiyor ve "*Neden ayrıldık?*" diye merak ediyor musunuz?

2.

Niagara-on-the-Lake gibi küçük tarihi bir kasabanın kendine has bir kültürü vardır. Bir sanat öğrencisi olarak burayı ziyaret eden ve güzel binaları ve evleri resmederek kariyer yapan Trisha Romance'ın harika sanat eserlerine bakmak isteyebilirsiniz. Buradaki yaşam, askeri ve öncü geçmişi kutlama ve korumaya yönelik sürekli bir bakış açısıyla şimdiki zamanda yaşanıyor. Bu ortam, *İkna*'nın modern bir yeniden uyarlaması için temaları nasıl güçlendiriyor?

3.

Anne yüksek eğitimli ve iyi yetişmiş, nüfuzlu (bazı açılardan ayrıcalıklı) bir aileden geliyor, ancak yine de pek çok kişinin "beygir" olarak adlandıracağı şekilde olgunlaştı.

Kendi ihtiyaçları göz ardı edilirken veya bastırılırken başkalarına hizmet eder ve öncelik verir. Hangi "işgüzar" insanları gözlemlediniz ya da bu tanım size uyuyor mu? Bu davranışı yönlendiren nedir? Korku mu; aşırı enerji mi; övgü ihtiyaı mı; üstün yetkinlik kibri mi; parçalanmış bir öz değer mi? Anne'i yönlendiren nedir?

4.

Utanç verici. Hepimiz hafızalarımıza kazınan utanç verici anları hatırlarız. Anne de Ben'le defalarca garip sosyal ya da iş koşulları nedeniyle yakınlaştıklarında altüst olur ve çok iyi uyguladığı profesyonel sakinliğini ve yetkinliğini kaybeder. Anne için profesyonel kalmak özellikle zordur ama Ben de bu karşılaşmalardan benzer şekilde etkilenmiş görünüyor mu? Nasıl bir duruş sergiliyor ve roman ilerledikçe bu duruşu nasıl değişiyor?

5.

Özellikle Balkabağı Festivali'nde Anne'in soğukkanlılığını test etmenin bir başka yolu olarak Double-Oh- Goose'un komik maskaralıkları hakkında ne düşündünüz? Ben'in Sabrina ile ateşli randevusu sırasında, bu olayın karmaşası sırasında yaptığı hareketler hangi i motivasyonu ortaya çıkarıyor?

6.

Vidya ve Emmie, Anne'e yardım etmek ve onu desteklemek için içten bir arzu duymaktadır. Neden hedefi ıskalıyorlar? Ve Anne neden direniyor?

7.

Anne'i vadiye tırmanmaya hazırlanırken sonunda odağını kendine çevirmeye iten şey nedir? En iyi yaklaşım bu mudur?

Eski halini mi canlandırıyor?

8.

Anthony ve Ben'in profesyonel sunumları açısından pek çok ortak yönleri vardır, ancak kişisel davranışları farklılıklara işaret etmektedir. Restorandaki yemek sahnesinde rekabetçi bir duruş var. Her iki adamın karakteri ve değerleri hakkında ne öğreniyorsunuz? Nasıl farklılar?

9.

Roman boyunca Ben için farkındalıklar ve kendini yansıtırma yavaş yavaş parıldar, ancak Ben'in sekiz yıl önce Anne tarafından terk edilmesiyle ilgili aydınlanmasına ne sebep olur? Annesi Ben'in hayat arkadaşı olması konusunda endişelenmekte haklı mıydı, yoksa kendi romantik seçimine dayanarak çok mu fazla şey mi yansıtıyordu? Çoğumuz bir noktada isteyerek ya da istemeyerek ilişki tavsiyesi vermişizdir. Sizin tavsiyeniz nasıl sonuçlandı?

10.

Anne'in Ben'i özlediğini ve pişmanlıklar yaşadığını her zaman biliyoruz, ancak Ben'in Anne'i tekrar denemek için kendine güvenini tam olarak hangi noktada kazandığından emin oldunuz? Ben'in mesafeli ama kararlı hizmet ve ilgi tekliflerinin modelini görmek için sahnelerini geriye doğru takip edebilir misiniz?

11.

Anne ve Ben romanın sonunda sağlam bir zemine oturmuşlardır ve muhtemelen hep öyleydiler, o halde aradaki sekiz yıl yararlı bir amaca hizmet etti mi? Ben için mi? Anne için? Yoksa hepsi değerli bir kayıp zaman, gereksiz bir özlem miydi? İnsanlar romantik açıdan nasıl riskten kaçınabilir? Nasıl bariyerler inşa ederler ve

Kişisel gurur veya aşağılanma, reddedilme veya başarısızlık korkusu gibi duygularla engeller?

OceanofPDF.com

Yazar fotoğrafı Dahlia Katz

Melodie Edwards *Jane & Edward*'ın yazarıdır. Toronto Üniversitesi'nden lisans, McMaster Üniversitesi ve Syracuse Üniversitesi'nden (2023) yüksek lisans derecesine sahiptir, Second City Eğitim Merkezi'nde komedi yazarlığı eğitimi almıştır ve iletişim alanında çalışmaktadır.

MELODIE EDWARDS'I ONLINE ZİYARET EDİN

MelodieEdwards.com

 [Melodie_Edward](https://twitter.com/Melodie_Edward)

 [MelodieWritesEdwards](https://www.instagram.com/MelodieWritesEdwards)

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.